Sophie Audouin-Mamikonian

TARA DUNCAN

CONTINENTUL INTERZIS

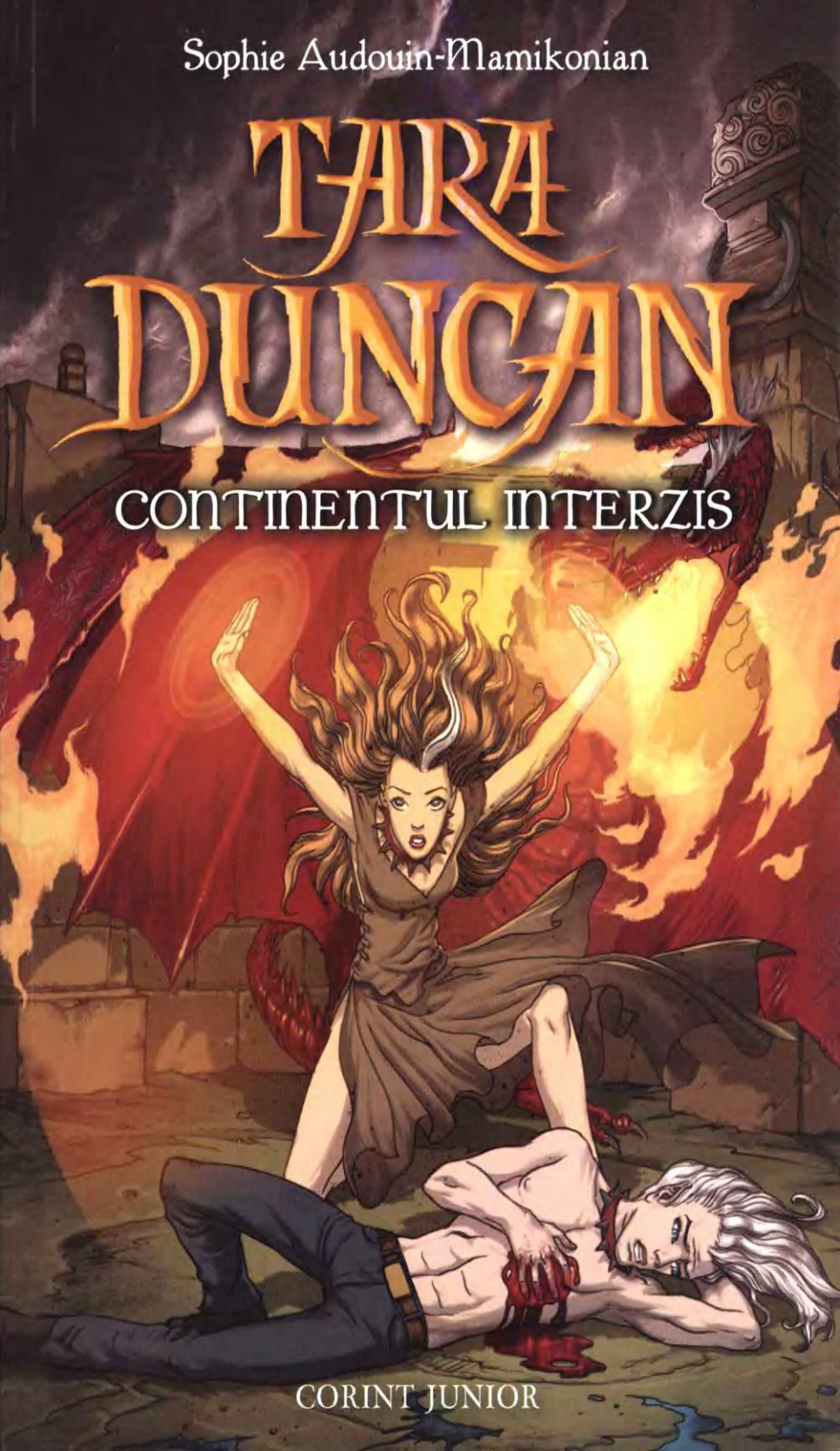

CORINT JUNIOR

Sophie Audouin-Mamikonian

TARA DUNCAN

Continentul interzis

Redactare: Carmen Botoşaru
Tehnoredactare computerizată: Corina Huţan

Tara Duncan — *Le Continent interdit* de Sophie Audouin-Mamikonian
© 2007 Flammarion

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-973-128-313-5

Bucureşti, 2010

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

AUDOUIN-MAMIKONIAN, SOPHIE
Tara Duncan: Continentul interzis / Sophie Audouin-Mamikonian; trad.: Emil Paraschivoiu. - Bucureşti: Corint Junior, 2010
ISBN 978-973-128-313-5

I. Paraschivoiu, Emil (trad.)

821.133.1-93-31=135.1

Sophie Audouin-Mamikonian

TARA DUNCAN

Continentul interzis

Traducere de Emil Paraschivoiu

CORINT JUNIOR

Soţului meu Philippe, fetelor mele Diane şi Marina,
care, în fiecare zi, dau pur şi simplu
o nouă dimensiune cuvântului IUBIRE.
Ţie, Mamă, pentru că ai reuşit să-mi iubeşti Dragonii
(ceea ce nu e încă sigur...).

POLUL NORD
(calota glaciară)
INSULA REGATULUI PATROK
Kikrok
Denez
Kor
REGATUL AQUARIA TARA TRITONILOR
TATRAN
Cityville
Osor
Hon
OCEANUL CEȚURILOR
DESERTUL SALTERENS
VIRIDIS
Cédat
Tiran
Sala
Munțele Roșu
Demoi
Poivret
BASCRIT
Fier
Lasbon
SPANIVIA
MEUS
Kekidi
Tesour
REGATUL LANCOVIT
Travia
Forma
BRONTAGNE
Cogito
SELENDA
Ergo
Seborn
MAREA FURTUNILOR
Kino
CÂMPIA MENTALIRULUI
Ceross
REGATUL KRASALVIA
Urla
REGATUL VILAIN
Kria
Tombé
KRANKAR
Deho
Munțele Talon
Sum
Minat
Progadek
Smallville
SMALL COUNTRY
Géopole
HYMLIA
GANDIS
Garo
Vertig
OCEANUL ALBASTRU
Tespres
Re pyr
IMPERIUL OMOIS
CONTINENTUL TÚ
Cava
Fluviul Tange
Vasy
MAREA [illegible]
Étoi
POLUL SUD
(calota glaciară)
HARTA ALTEILUMI
Fața Vest
Scara 1 : 32 500 000
0
1417,5 km

POLUL NORD
(calota glaciară)
BARIERA MAGICĂ
TATUMAL ENCHIVAR
(continentul neexplorat)
INSULA RENVERSAN
HARTA ALTEILUMI
Fața Est
POLUL SUD
(calota glaciară)
Scara 1:152 500 000
1417,5 km

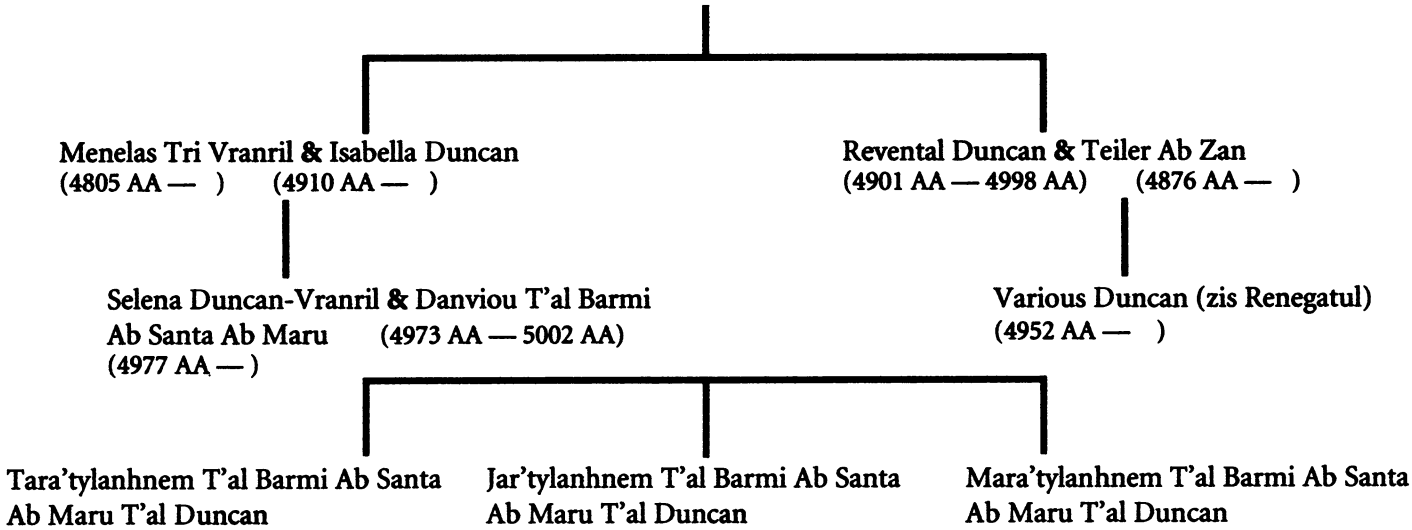
Menelas Tri Vranril & Isabella Duncan
(4805 AA —) (4910 AA —)
Revental Duncan & Teiler Ab Zan
(4901 AA — 4998 AA) (4876 AA —)
Selena Duncan-Vranril & Danviou T'al Barmi
Ab Santa Ab Maru (4973 AA — 5002 AA)
(4977 AA —)
Various Duncan (zis Renegatul)
(4952 AA —)
Tara'tylanhnem T'al Barmi Ab Santa Ab Maru T'al Duncan
Jar'tylanhnem T'al Barmi Ab Santa Ab Maru T'al Duncan
Mara'tylanhnem T'al Barmi Ab Santa Ab Maru T'al Duncan

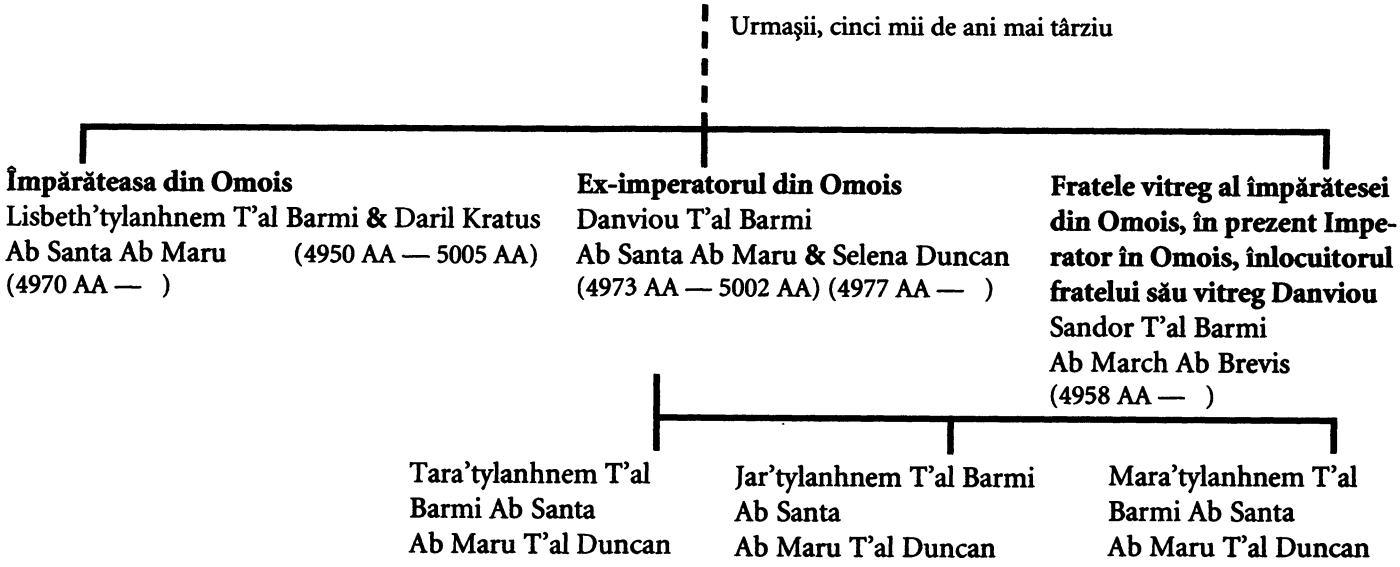
Urmaşii, cinci mii de ani mai târziu
Împărăteasa din Omois
Lisbeth'tylanhnem T'al Barmi & Daril Kratus
Ab Santa Ab Maru (4950 AA — 5005 AA)
(4970 AA —)
Ex-imperatorul din Omois
Danviou T'al Barmi
Ab Santa Ab Maru & Selena Duncan
(4973 AA — 5002 AA) (4977 AA —)
Fratele vitreg al împărătesei din Omois, în prezent Imperator în Omois, înlocuitorul fratelui său vitreg Danviou
Sandor T'al Barmi
Ab March Ab Brevis
(4958 AA —)
Tara'tylanhnem T'al Barmi Ab Santa Ab Maru T'al Duncan
Jar'tylanhnem T'al Barmi Ab Santa Ab Maru T'al Duncan
Mara'tylanhnem T'al Barmi Ab Santa Ab Maru T'al Duncan

Nota autoarei către cititorii săi:

Pegaşii, glurpşii, vrririi, traducii, spaşunii, taormii, t'silii şi alte bestiole bizare sunt descrise în Lexicul AlteiLumi de la sfârşitul acestei cărţi.

Avertisment: Autoarea nu a consumat nicio substanţă ilicită şi nu face decât să descrie ceea ce — în sfârşit — vede...

Găsiţi-o pe Tara pe: www.taraduncan.com

Scrieţi-i la: tara@taraduncan.com

Anterior în *Tara Duncan*:

La cererea numeroşilor fani, iată un rezumat al episoadelor precedente. Iar pentru cei care nu au citit încă primele trei cărţi: şi voi? Ce mai aşteptaţi?

Magicienii sorţitori

Tara Duncan este o sorţitoare, cea-care-ştie-să-lege-sorţii. Ea descoperă acest amănunt atunci când Magister, bărbatul cu mască, încearcă s-o răpească, rănind-o grav pe Isabella Duncan, bunica fetei, ea însăşi sorţitoare.

Tara află atunci că mama sa, Selena, pe care o credea moartă ca urmare a unui accident biologic survenit în Amazonia, e încă în viaţă, şi pleacă împreună cu cel mai bun prieten al ei de pe Pământ, Fabrice, în AltăLume, planeta magică, cu intenţia de a o elibera pe Selena, prizonieră a lui Magister, stăpânul sangravilor.

În AltăLume, ea se leagă sufleteşte de un Familiar, un pegas de doi metri la jaret, înzestrat cu nişte aripi de patru metri (ceea ce nu e deloc uşor de adăpostit într-un apartament), şi îşi face

un dușman, pe maestrul Dragosh, un înspăimântător vampyr care are canini ascuțiți.

Din fericire, îi întâlnește și pe Caliban Dal Salan, un tânăr Hoț care se antrenează pentru meseria de spion, pe Gloria Daavil, zisă „Moineau", pe Robin, un misterios sorțitor care se îndrăgostește de Tara, pe maestrul Chem, un bătrân dragon distrat și, în sfârșit, pe pitica Fafnir, sorțitoare fără voia ei, dușmancă înverșunată a magiei, care vrea să scape de ea.

Tânăra reușește cu ajutorul lor să-și elibereze mama, răpită de Magister, să-și înfrunte dușmanul și să distrugă Tronul lui Silur, obiectul demonic confiscat de legendarul Demiderus de la demonii din Limburi și pe care doar urmașii lui direcți, Tara și Lisbeth, Împărăteasa din Omois, îl pot aborda și folosi.

Înainte de a se face nevăzut, Magister îi dezvăluie că tatăl ei nu e altul decât răposatul Danviou T'al Barmi Ab Santa Ab Maru, Imperatorul din Omois, dispărut de mai bine de zece ani. Prin urmare, ea este moștenitoarea imperiului Omois, cel mai important imperiu din AltăLume.

Cartea interzisă

Cal e învinuit de o crimă pe care n-a comis-o. Fără tragere de inimă, Tara sosește în AltăLume. Ea trebuie să descopere cine îi acuză prietenul și cu ce intenție.

Gnomii albaștri îl eliberează pe Cal pentru ca acesta să-i ajute, la rândul lui, să scape din ghearele unui monstruos sorțitor care îi tratează ca pe niște sclavi, făcând astfel din băiat un fugar în ochii autorităților din imperiul Omois, ceea ce nu e o idee grozavă.

Tara şi prietenii ei nu au altă soluţie decât să-l sfideze pe sorţitor, deoarece gnomii albaştri l-au infectat pe Cal cu un t'sil, un vierme mortal din deşert. Pentru a-l salva, ei dispun de puţin timp. Odată sorţitorul învins, graţie lui Fafnir, ei pleacă în Limburi cu ajutorul Cărţii interzise, pentru a-l putea dezvinovăţi pe Cal.

Făcând acest lucru, ei invocă fără să vrea fantoma tatălui Tarei, dar bărbatul nu poate rămâne împreună cu fiica sa, deoarece asta ar declanşa războiul împotriva puternicilor demoni. Reveniţi în AltăLume, Tara şi prietenii săi trebuie să înfrunte o teribilă ameninţare.

Într-adevăr, încercând să se descotorosească de „blestemata de magie" (piticii urăsc magia), Fafnir devine cu totul roşie. Nu de mânie, desigur; pielea ei capătă această culoare deoarece l-a eliberat din greşeală pe Pustiitorul de Suflet, care cucereşte întreaga planetă în câteva zile, infectându-i atât pe sorţitori, cât şi pe nonso aparţinând diferitelor popoare.

Tara se transformă în dragon şi, aliindu-se cu Magister, reuşeşte să-l învingă pe Pustiitorul de Suflet. Odată acesta din urmă eliminat, îl doboară pe Magister care dispare în Limburi. Ea crede (speră din tot sufletul) că acesta a murit. Între timp, Împărăteasa din Omois, care nu poate avea copii, a descoperit că Tara e moştenitoarea ei şi-i cere să vină în AltăLume pentru a se stabili definitiv acolo.

Dacă Tara refuză, ea va distruge Pământul.

Sceptrul blestemat

Tara e amnezică. După ce a înfruntat, la modul virtual, armatele din Omois pentru a-şi putea păstra libertatea de

alegere, își dă seama că nu va putea trimite la moarte niște soldați nevinovați numai pentru ca ea să poată rămâne pe Pământ: se resemnează, așadar, să trăiască în AltăLume. Dar e victima unei supradoze de magie, astfel că puterea ei devine incontrolabilă. Odată vindecată de amnezie, își ia în serios rolul de moștenitoare a Omois-ului și e victima farselor a doi copii, Jar și Mara. Mama sa e și ea victima unui atentat, și un zombi e asasinat (ceea ce nu-i deloc ușor, nu-i așa? Încercați să ucideți un tip care e mort de ani de zile!).

Tara e însărcinată cu ancheta, în vreme ce Magister cu demonii săi atacă palatul pentru a o răpi pe fată. Din fericire, ei sunt preveniți la timp de un snuffy hoinar, care a scăpat din temnița Stăpânului sangravilor.

Furioasă la culme, Împărăteasa se hotărăște să-l hăituiască pe Magister chiar în bârlogul său, și încredințează conducerea imperiului Prim-ministrului ei și Tarei. Din păcate, Împărăteasa cade în mâinile lui Magister, și Tara se pomenește, fără voia ei, împărătească *ad interim* (ceea ce, la paisprezece ani, i se pare absolut înspăimântător).

Magister o trimite pe Selenba, femeia-vampyr, dușmanca Tarei și fostă logodnică a maestrului Dragosh, supranumită Vânătorul, s-o spioneze pe fată. Selenba ia înfățișarea unei persoane din anturajul Tarei și îl rănește grav pe bărbatul care îi făcea curte mamei Tarei, Bradford Medelus. Apoi, își dau seama că Magister a avut acces, datorită Împărătesei, la unul din cele treisprezece obiecte demonice, printre care Sceptrul blestemat, ceea ce îi împiedică pe sorțitori să-și folosească puterea magică.

Printr-un noroc, magia adolescenților e cruțată, și Demiderus e scos în mod miraculos din Timpul cenușiu în care se închisese

în urmă cu cinci mii de ani. La indicaţiile şi mulţumită salterensilor, ei descoperă colierul lui Sopor, obiect care permite distrugerea acţiunii Sceptrului. Luaţi prizonieri de către Magister în timp ce se luptau cu Vânătorul, Tara şi Cal o eliberează pe Împărăteasă şi distrug Sceptrul. Magister nu se recunoaşte învins şi atacă imperiul Omois cu milioanele sale de demoni, dar Moineau îşi dă seama de ce a fost asasinat acel zombi şi le spune cum trebuie să procedeze pentru a învinge armata demonilor. Doar Magister scapă cu viaţă şi se descoperă că gemenii, Jar şi Mara, sunt fratele şi sora Tarei.

Mai multe fapte lasă loc presupunerii că Tara a fost victima unei manipulări genetice, iar Împărăteasa ordonă efectuarea unor analize. Robin o va căuta pe Tara pentru a-i declara, în sfârşit, sentimentele sale, dar, spre groaza sa, camera fetei e goală.

Moştenitoarea a dispărut.

Dragonul renegat

Tara s-a lansat în căutarea unui document care îi va permite fantomei tatălui ei să se întoarcă. Ea a lăsat vorbă, dar femeia-demon însărcinată să o anunţe pe Împărăteasă a uitat să se achite de această sarcină. Prietenii săi pleacă în căutarea fetei, în timp ce un misterios dragon asasinează un savant într-unul dintre laboratoarele de la palatul imperial din Omois, apoi trimite un sorţ asupra Tarei, de-a lungul spaţiului. Ea va trebui să se ducă la Stonehenge unde, de cinci mii de ani, el a plasat o teribilă capcană care va distruge Terra şi pe toţi locuitorii ei. Va

fi oare în stare Tara să reziste propriei magii, a cărei putere prea mare riscă să o consume?

Cu ajutorul lui Igor (mărunţel, peltic), al uriaşei sale soţii (înaltă, zdravănă, poate doborî un bou dintr-o singură lovitură) şi al credincioşilor ei prieteni care-şi spun Tarabanda, Tara va izbuti să elucideze enigma dispariţiei bunicului său, dar mai ales să dejoace planurile misteriosului dragon. Iar când Robin o va săruta, în sfârşit, şi când Împărăteasa îl va alunga pentru a-l împiedica să se mai apropie de moştenitoarea sa, Tara va lua o hotărâre care o va costa scump pe una dintre cele mai bune prietene ale sale.

Continentul interzis

Ah, întreaga poveste a acestuia se află în paginile următoare... mă rog, dacă Isabella n-a aruncat cumva un Invisiblus asupra cărţii! Lectură plăcută şi... mult noroc! Apriori, nimeni n-ar trebui să vă preschimbe în broască sau broscoi dacă citiţi aceste rânduri... în fine, aşa sper! Oac!

CAPITOLUL I

Iarba din Mentalir

sau cum să apreciezi iarba când nu ești erbivor

Mmm... nu mai înțelegea nimic. Cu o clipă mai înainte, se odihnea în patul ei, dormind liniștit. Apoi, se produsese o lumină, urmată de o beznă glacială. Acum se afla din nou cufundată în întuneric, chiar dacă stelele străluceau slab deasupra capului ei.

În jur plutea un miros neplăcut. Mirosea puternic... a sulf!

Era proptită cu spatele de ceva cald. Cămașa de noapte era murdară și picioarele îi sângerau de parcă mersese pe niște pietre ascuțite.

Deodată, în spatele ei se mișcă ceva. Acel ceva de care stătea sprijinită... se mișca!

Îngrozită, se aruncă într-o parte.

Și când văzu imposibila gură plină de colți coborând spre ea, țipă atât de tare, încât i se păru că inima ei o să facă explozie.

O arsură teribilă îi străbătu fața... și lumea pieri.

Cei doi licorni îşi aplecară grumazul, şi cornul lor, ascuţit, se aţinti asupra celor doi adolescenţi care stăteau în faţa lor.

Tara avea absurda impresie că era luată în cătare de echivalentul AltMundan al laserului unui lunetist. Dar un lunetist poate fi dezarmat; cum să dezarmezi însă un licorn argintiu de o jumătate de tonă?

Adolescenta îşi înghiţi cu greu saliva.

— Ăăă... Cal? Nu par a fi foarte... amabili!

— Relaaax, zâmbi micul Hoţ cu ochi cenuşii, am situaţia sub control.

Unul dintre licorni se uită cruciş în direcţia lor, de-a lungul spiralei lui cornoase, şi zise:

— Aţi venit aici să furaţi iarba din Mentalir! Dispăreţi imediat, înainte de a vă străpunge şi de a vă lăsa cadavrele să îngraşe câmpiile noastre!

— Ştii, murmură Tara nervos, adresându-i-se lui Cal, de când mi-am pierdut puterea magică, pe această planetă mă simt la fel de vulnerabilă ca un fir de iarbă. Am greşit... dacă am lua-o altfel, ce zici? Ar fi la fel de bine!

Când Chandouvalirachivu, dragonul renegat, încercase să distrugă lumile demonice, el îi secătuise pe Tara şi pe Jeremy, tânărul sorţitor pământean, de puterea lor. De-atunci, Tara nu mai putea ridica nici cea mai uşoară pană cu ajutorul minţii. Acum, în faţa licornilor, magia — pe care o urâse atât de mult — îi lipsea.

Cal nu ţinu cont de sfatul ei şi înaintă... mă rog, schiţă un sfert de pas spre enormele animale.

— Am onoarea, anunţă el făcând o plecăciune, să v-o prezint pe Alteţa Sa imperială Tara'tylanhnem Duncan, moştenitoarea imperiului Omois.

Lungile plete blonde ale Tarei foşniră în vântul care tocmai se stârnise. Aici se simţea neînsemnată şi deloc imperială. Îi porunci în şoaptă Schimbătoarei, entitatea magică de care se folosea ca veşmânt-scut-machior-coafor-cizmar-armurier, să-i strângă pletele într-o coadă sofisticată, apoi, prevăzătoare, îşi transformă lunga robă de sorţitoare în blugi, tricou şi pantofi... de curse.

Pentru orice eventualitate.

Din fericire, de-acum Tara putea să comunice din nou cu fantezista Schimbătoare şi cu Piatra Vie (chiar dacă acel cuarţ magic din AltăLume descoperise abia într-un târziu mijlocul de a-şi contacta mental prietena), precum şi cu Galant, Familiarul ei. Lăsase în palatul din Omois şevaliera vrăjită, mult prea uşor de recunoscut, cu ajutorul căreia chema un demon aflat în slujba ei, precum şi Klik-ul, un gadget care-i permitea fostului ei iubit, Robin, s-o localizeze în orice clipă.

Nu regreta lipsa Klik-ului, care îi evoca amintiri dureroase. Dar ar fi apreciat şevaliera. Demonul i-ar fi prefăcut pe licorni în tocătură înainte de a mai apuca să necheze.

Singura reacţie a păzitorului care vorbise fu o clipire din ochi, pricinuită desigur de reflexele celor doi sori din AltăLume.

— Facem turism în minunata voastră pajiş... ăăă... patrie... şi am dorit să contemplăm faimoasa iarbă trifoliată din

Mentalir. Sunt splendide — nu-i aşa? — aceste două varietăţi de iarbă albastră, năpădite de minunate floricele albe, asemenea mării ce vălureşte sub sorii...

— Pretindeţi că vă aflaţi aici în vizită oficială? mormăi licornul, întrerupând brusc elanul liric al lui Cal.

Cum cei doi sorţitori nu erau însoţiţi de nicio escortă şi nu aveau asupra lor nici cea mai mică scrisoare de acreditare, minciuna nu era recomandată.

Cal murmură spăşit:

— Nu tocmai. Suntem aici incognito.

Tara păli. Ce-l apucase?

Licornul oftă şi punctă slăbiciunea argumentului.

— În cazul ăsta, de ce vă dezvăluiţi identitatea? Mă rog, dacă nu cumva sunteţi hoţi de iarbă din Mentalir?

Ah! Logica licornului, caracteristică speciei, era implacabilă. Afurisita iarbă ce oferea Cunoaşterea oricui o păştea!

Cal încasă loviturile şi pledă cu o voce mieroasă:

— Ne-ar face într-adevăr plăcere dacă ne-aţi dărui câteva plante. Prietena mea, aici de faţă, are nevoie de ele. Oh, doar nu vă închipuiţi că e vorba de reuşita la examene sau de memorarea sorţilor, nu? Pentru ea, e ceva vital! Hai, fiţi simpatici! Aveţi milioane de ierburi din astea date naibii; cu una în plus sau în minus, se schimbă ceva?

Farmecul lui Cal, care prindea mai degrabă la fete, rămase inoperant în cazul licornilor. Răspunsul primului paznic fu pe cât de limpede, pe atât de precis:

— Nu.

Grumazul său argintiu se aplecă într-un arc elegant. Se pregătea să-i atace.

Cu coada ochiului, Tara observă o pădurice foarte aproape. Se va dovedi oare destul de iute pentru a ajunge acolo înainte de a fi străpunsă?

Inteligentul animal râcâi solul cu partea din faţă a copitei sale despicate precum cea a unei capre şi anunţă:

— Număr până la zece. Dacă din momentul ăsta şi până termin, n-aţi plecat, eu şi tovarăşul meu vom avea plăcerea să vă oferim o ospitalitate... veşnică.

Hait! Nu părea să glumească. Tara dădu înapoi, urmată de Cal.

— Mmm... nu pare deloc cooperant! N-ar trebui să spun asta, dar ce-ar fi să-i arunci un sorţ? şopti fata.

— Nu, mai bine să evităm lucrul ăsta.

— De ce?

— Magia ta afurisită m-a contaminat şi pe mine. E superpenibil, dar îmi vine tare greu s-o controlez. N-am chef să fac din ei friptură fără să vreau. Deja, doi Înalţi Magi din Lancovit sunt la infirmerie din cauza lipsei tale de puteri magice.

— Nişte Înalţi Magi? Cum aşa?

Cal se încruntă.

— O conductă de evacuare de la castel[1] era înfundată, lucru care pe el îl stânjenea foarte tare, îl ştii, căci din pricina asta, zidurile şi tavanele sale erau cu totul gri sau vag verzui, ceea ce le făcea greaţă curtenilor. Întrucât eu nu sunt foarte înalt, magii instalatori m-au trimis să desfund ţevile. Eleanora şi cu mine

[1] Castelul din Lancovit este o entitate vie, înzestrată cu un corp de piatră alcătuit din şase mii de piese, cu o aripă de vest care dispare cu regularitate în timp şi spaţiu (ceea ce e supărător, dat fiind că e locul unde se situează armurăria) şi cu un caracter dificil. *(N.a.)*

am avut o discuţie şi ea nu mi-a mai răspuns la apeluri. Eram bucuros de acest răgaz: faptul că eram ocupat mă ajuta să nu mă mai gândesc la ea, fie şi numai pentru câteva minute.

Tara făcu ochii mari. Amicul ei era serios atins, dacă desfundarea unor toalete i se părea culmea fericirii!

— Conductele erau blocate de un amestec de magie, de materii pe care nu ţi le voi descrie şi de alte chestii neidentificate, dintre care unele au încercat să mă împiedice când am vrut să degajez trecerea. Neliniştit, am dat frâu liber puterii mele magice, ceea ce nu mi se mai întâmplase de când fusesem iradiaţi de puterea ta şi a lui Jeremy[1].

Tara, din ce în ce mai nervoasă, părea să fi uitat de licorni.

— Şi-atunci?

— Atunci... apocalipsa. Nici dac-aş fi vrut să fac o glumă, n-aş fi putut găsi alta mai bună. Demnă de cele mai rele farse ale spiriduşilor p'abo. De altfel, când a ajuns până la ei toată povestea, mi-au decernat medalia de aur pentru cea mai bună farsă a anului.

Micul Hoţ se agita, nehotărât între amuzament şi agasare.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am pomenit desfundat, crede-mă, asta s-a întâmplat! Toată canalizarea a explodat. Sala de audienţe a fost potopită, delegaţii edrakinilor au crezut că e vorba de un atentat sau de un război, şi toţi cei prezenţi au fost acoperiţi de c...., ă, de deşeuri, inclusiv Regele şi Regina, ca şi scumpa noastră himeră, Salatar. Cei doi magi instalatori au fost proiectaţi la mai bine de

[1] Vezi Tara Duncan, *Dragonul renegat. (N.a.)*

cinci metri înălţime de jetul puternic, şi castelul a fost cât pe ce să se prăbuşească. De altfel, de atunci are pică pe mine[1].

Tara chicoti, închipuindu-şi scena.

— Himera era atât de furioasă, încât m-a izgonit din castel timp de două săptămâni. Asta nici n-a fost prea rău, căci, în ciuda sorţilor de curăţenie, el şi-a păstrat un anumit timp un miros ciudat.

— Deci, fără riscuri inutile cu licornii?

— Bestiolele astea se aseamănă cu dragonii, confirmă Cal. Împotriva magiei tale, mă rog, a magiei pe care ţi-ai pierdut-o, n-ar putea rezista. Dar cum eu nu sunt capabil să-ţi controlez puterea, fie i-aş dezintegra, fie, dacă încerc s-o atenuez, asta le va produce acelaşi efect ca o înţepătură de muştic: agasantă, dureroasă poate, dar nepericuloasă. Or, în cazul în care n-ai observat, aceşti licorni au o spadă în frunte pregătită să ne transforme în *traiţer*.

— În ce?

— În *traiţer*. O brânză de pe planeta ta, toată numai găuri.

— Oh! În *şvaiţer*! Şi: da, le remarcasem cornul. Bun, când mi-ai propus să mă ajuţi, ai vorbit de un plan infailibil.

— Asta era înainte ca tu să-mi spui că te-ai săturat de minciuni şi că vrei să te apropii cinstit de licorni! Eu te avertizasem că nu era o idee bună!

Tara nu putu să-i dea replica. Sătui să mai aştepte cu capul plecat, licornii îi atacară.

Un lucru e sigur. Atunci când ai patru labe şi mai şi atârni greu la cântar, îţi trebuie ceva timp pentru a-ţi putea coordona

[1] Cal a făcut această dureroasă constatare când a încercat să intre în camera sa, redusă deodată la dimensiunile unui dulap. *(N.a.)*

membrele, apoi încă un anumit număr de secunde pentru ca trupul să te urmeze, pentru a evita să-ţi stâlceşti mutra. Deci, când demarează, un om dispune de un avantaj net asupra unui patruped. Acesta se pierde imediat: viteza de vârf a unui om echipat cu încălţări adecvate, care urmează un antrenament zilnic şi înghite o cantitate de pastile mai mult sau mai puţin legale, e de treizeci şi cinci de kilometri pe oră. Un cal sau un licorn pot atinge şaizeci de kilometri pe oră.

Din fericire pentru cei doi tineri sorţitori, primitoarea pădurice era foarte aproape. Se căţărară pe crengi cu o agilitate demnă de strămoşii lor şi, de-acolo, stând călare pe-o creangă, se uitară la licorni. Care rânjeau.

Tara se înfioră. Nu prea aprecia când cineva rânjeşte lăsând impresia că ştie ceva pe care ea nu-l ştie.

— Grozavă idee, să laşi aceşti arbori să crească în prerie, observă primul pe un ton degajat.

Ah, deci asta era. O capcană.

— Dacă n-ar fi, am avea de evacuat trupurile unor ucenici sorţitori în fiecare săptămână.

De acord. Mai rău decât o capcană. O distracţie pentru tinerii licorni.

— Insuportabil, comentă primul.

— Nedemn, îşi dădu aere al doilea.

— Deconectant, insistă primul.

— Epuizant, contră al doilea.

— Repetitiv, mormăi primul, agitându-şi cornul.

— Disociant, suflă al doilea, aşezându-se şi el în poziţie de luptă.

— Enervant! ţipă primul, năpustindu-se la atac.

Continuarea nu se mai auzi, căci cei doi licorni începură o luptă înverşunată.

— Bine! gâfâi Tara, agitându-se pe creanga deloc confortabilă. Adu-mi aminte cum de am putut intra într-un asemenea c... hm, într-o asemenea situaţie?

Cal îşi ciufuli maşinal pletele negre, îşi pierdu echilibrul, se agăţă la timp şi se propti conforta... se propti cum putu mai bine. Strâmbându-se.

— Tu nu reuşeai să traduci un vechi fragment de pergament mucegăit, începu el.

— Ha-ha! protestă Tara. *Tu* ai venit la mine, căci *tu* aveai chipurile nevoie de sfaturi ca s-o poţi agăţa pe Eleanora. Nu inversa rolurile, te rog! De altfel, trebuia să mă supăr pe tine, pentru că a fost cât pe ce să mă dai în vileag şi m-ai speriat de moarte când ai apărut aşa, prin surprindere. Îţi amintesc că se presupune că trebuie să stau ascunsă câtă vreme nu mi-am redobândit puterea magică... dacă mi-o voi redobândi vreodată.

— Tara! se supără Cal, mă iei drept un puşti! Eleanora e importantă, desigur, dar eu voiam mai ales să mă asigur că erai bine, dat fiind faptul că, atunci când nu suntem în preajma ta, te vâri în cele mai mari încurcături.

Asta o agasă pe fată care, pentru prima dată, ducea de mai multe luni o viaţă paşnică şi monotonă. Şi reacţionă:

— Cal, tu eşti un Hoţ Patentat. Guvernul din Omois mă ajutase să dispar, tu nu te-ai fi lăsat până când nu m-ai fi localizat, iar asta din pură mândrie profesională, sunt gata să pariez!

Văzându-l pe Cal înnegurat, îşi dădu seama că fusese nedreaptă şi adăugă imediat:

— Totuşi, mă bucur să te văd şi sunt impresionată de eficacitatea ta de a ne regăsi.

Cal, acceptându-i scuzele tacite, continuă:

— Hm, unde eram? A, da, la pergamentul mucegăit şi de neînţeles cu ajutorul căruia tu speri să faci ca fantoma tatălui tău să se întoarcă, în carne şi oase, pentru a se recăsători cu mama ta înainte ca ea să se îndrăgostească de vreun alt Medelus.

Tara ridică din sprâncene. Totuşi, ea nu formulase chiar aşa lucrurile. Sub ea, licornii se cabrau furioşi, iar puful alb zbura. Tara observă că evitau să împungă şi ştiu că răgazul avea să fie de scurtă durată.

— Îţi mărturisisem asta încă de pe Pământ, la Stonehenge. La naiba, Cal, încetează să mai înfrumuseţezi faptele asemenea unui bard!

Cal bodogăni, apoi scotoci în roba sa bleu cu argintiu, de sorţitor din Lancovit. Scoase de-acolo săculeţul şi secatorul pe care nu-l putuse folosi, schiţă un rictus şi le puse la loc, după care continuă:

— Pentru că era exclus să recurgem la Vocea din Omois pentru a obţine traducerea textului cu riscul ca el să-ţi fie confiscat, eu ţi-am sugerat o soluţie: ne ajungea să tăiem şi să înghiţim câteva fire de iarbă trifoliată din Mentalir, sever păzită de către licorni, pentru a dobândi cunoaşterea perfectă, care ţi-ar permite să pătrunzi taina pergamentului.

Deodată, arborele se zgudui cu putere şi cei doi sorţitori se agăţară cu disperare de crengi. Unul dintre combatanţi tocmai îşi înfipsese din neatenţie cornul în trunchi şi companionul său, văzându-l astfel înţepenit, se amuza atât de tare, încât se tăvălea de râs.

— Ha, ha, ha! îl maimuţărea amărât primul, foarte amuzant. Bine, vii sau nu să mă scoţi?

Celălalt se ridică şi încercă să-şi ajute prietenul. Din păcate, tânărul animal nu-şi măsurase entuziasmul, şi cornul său se înţepenise de-a binelea.

Cal îşi drese glasul.

— Ă, am putea să vă dăm noi o mână de ajutor?

Prizonierul ridică spre el un ochi furios.

— Să-mi daţi o mână? Asta e, prin urmare, concepţia voastră despre onoare, Bipedule?

— „A da o mână de ajutor" e o expresie, îl linişti Cal. Asta înseamnă că vă propun ajutorul meu. Ca să vă scoateţi cornul.

— Aşa? Da, pe cinstea mea, chiar aş vrea.

— Hm, dar prietenul tău de colo n-o să profite pentru a face din mine o frigăruie?

Licornul îşi luă un aer zăpăcit.

— Vă e teamă că ar putea să vă pună la prăjit? E absurd, noi nu mâncăm deloc carne!

Cal oftă. Bine. O să evite metaforele când li se va adresa licornilor.

— Voiam doar să mă asigur că n-o să mă împungă.

— Nici n-o să te ating, promise al doilea licorn, cât timp prietenul meu nu va fi scăpat.

— Ah. Şi după?

— O să vă dăm zece minute ca să plecaţi, fie pe jos, fie cu ajutorul unui Transmitus.

— Să presupunem, cu titlu pur speculativ, că ne faceţi cadou câteva mlădiţe de iarbă trifoliată — asta vi s-ar părea ceva utopic?

Al doilea licorn, puţin mai răutăcios decât tovarăşul său, înţelese totuşi ce voia să spună Cal.

— Utopic e cuvântul. Nu, nu veţi avea iarba cunoaşterii. E rezervată licornilor. Dar vă veţi bucura de *re*cunoaşterea noastră. Bătrânii dezaprobă jocurile noastre cu cornul şi nu prea văd cum le-am putea spune într-un fel plauzibil că al doilea paznic s-a înfipt într-un trunchi. Ne-aţi scuti de o mustrare.

Cal se gândi. Asta îi aducea un frumos renume! Se feri totuşi să-şi exprime părerea şi, prudent, supraveghindu-l cu coada ochiului pe licornul liber, se dădu jos din copac. Tara scoase din buzunar Piatra Vie. Deşi îşi pierduse puterea magică, descoperise că legătura dintre ea şi cuarţul magic, rezervor conştient de magie din AltăLume, nu se rupsese. Mai mult chiar, într-o zi când Tara era gata să cadă, Piatra îşi întinsese din instinct magia asupra ei pentru a o împiedica. O ratase cu puţin, dar, cu preţul unui frumos cucui, aflase că Piatra îşi putea folosi puterea magică pentru a-i veni în ajutor. De-atunci, asocierea lor se rafinase, şi Tara putea trece drept o sorţitoare; în ceea ce o priveşte, deşi din cristal fragil, Piatra găsea că e grozav să fii capabilă să-ţi asiguri propria protecţie în caz de şoc.

— *Drăguţă Tara, frumoasă Tara. Putere tu vrei?*

— *Nu, o potoli Tara, tu eşti cu mult mai puternică decât Cal, dar eu nu ştiu care e nivelul de rezistenţă al acestor mari bestiole la magia ta. Să evităm să le enervăm degeaba. Îţi cer doar să faci ceea ce era stabilit în cazul în care planul A, de la „Abrutizată ce sunt", ar da greş. O să cobor pentru a-l ajuta pe Cal.*

Plasă Piatra la întretăierea mai multor crengi, o propti bine, şi se strecură cu graţie până jos. Cal era roşu din pricina efortului făcut pentru eliberarea animalului. În trei, îi veniră de hac

capcanei de lemn, şi cei doi adolescenţi se dădură înapoi în momentul în care prizonierul îşi scoase, în sfârşit, cornul. Licornul clătină din cap, ameţit.

— Ah, e mai bine aşa. Bun! Acum puteţi s-o întindeţi!

Prost dispus, celălalt licorn aprobă.

Mda, planul A nu era deloc realist. Să ceri ceva politicos dădea rareori rezultate în AltăLume. Păcat. Urmează planul B.

Tara făcu un semn cu mâna deasupra capului, ca şi cum alunga o bizzz. Un fulger puternic îi făcu pe licorni să se zburlească. Fără să le dea atenţie, Tara urcă repede pentru a-şi recupera Piatra Vie, apoi, revenită pe sol, aşteptă, în faţa licornilor care o priveau intrigaţi. Ce puneau oare la cale tinerele bipede?

Se lămuriră imediat. Apărând din nori unde stătuse ascuns (iarba nu creştea atât de înaltă din întâmplare!), Galant plonjă bătând puternic din aripi. Familiarul Tarei, magnificul pegas de culoare argintie, trecu razant peste câmpul de iarbă trifoliată, smulgând mai multe plante cu ajutorul ghearelor. Din iarba albastră obişnuită ţâşni Blondin, vulpoiul lui Cal, care smulse cu gura alte trei plante. Înainte ca licornii, stupefiaţi, să aibă timp să reacţioneze, pegasul, înhăţând vulpoiul, se pierdea deja în nori.

— Acum, zise Cal, cred că o să vă părăsim. Vă mulţumim pentru călduroasa primire, scumpi Domnişori!

Ca un singur om, sau mai degrabă ca un singur licorn, amândoi îşi coborâră capetele, înfuriaţi la culme.

— Era o capcană, răcni unul dintre ei. Ne-aţi distras atenţia îndepărtându-ne de câmp!

— Păi, aveam un plan A (se simţea clar că evita pe drept cuvântul „debil"), cel al Tarei, care consta în a vă cere politicos

să ne daţi ierburile, şi un plan B, al meu, care prevedea că veţi refuza să ni le daţi.

— Recunoaşteţi! (Aproape că îi ieşea fum pe nări.) Familiarii voştri sunt cei care ne-au furat iarba! O să plătiţi cu viaţa pentru asta!

Cal nu aşteptă. Înainte ca Tara să mai aibă timp să se sperie, activă un Transmitus, murmurând: „Roagă-te ca magia ta afurisită să nu ne trimită pe Madix[1]", şi amândoi dispărură de sub privirile aprinse ale licornilor.

Se rematerializară la numai câţiva tatroli distanţă, unde erau feriţi de priviri indiscrete. Galant şi Blondin îi aşteptau la locul convenit, cu o mică grămadă de iarbă trifoliată dinaintea lor.

— Bravo! zâmbi Tara, aţi fost nemaipomeniţi amândoi!

Pegasul îi comunică mental satisfacţia sa. Găsise că exerciţiul fusese foarte distractiv. Era gata s-o ia de la început dacă ar fi fost după el.

— Ei, nu, mersi, răspunse ea cu o anume mândrie, mi-a fost de-ajuns o dată să mă aflu la un pas de o criză cardiacă. Bun, şi-acum ce facem, Cal?

Cal se aplecă şi puse iarba în micul lui rucsac.

— Am pus un sorţ de conservare asupra sacului. O să înghiţim iarba când ne vom apleca asupra pergamentului. Ea ar trebui să-şi facă repede efectul, chiar dacă tu eşti o nonso[2],

[1] Madix şi Tadix, cele două luni principale din AltăLume. *(N.a.)*

[2] Voi, ei, noi suntem nonso. Nonsorţitori lipsiţi de puteri magice... din păcate! *(N.a.)*

deocamdată. Inconvenientul ierbii din Mentalir e acţiunea ei limitată asupra metabolismului uman. Trebuie s-o consumi în cantitate mare pentru ca ea să fie eficace, dar la un anumit stadiu, devine o otravă pentru non-erbivore. Aşa că, efectul ei va fi de scurtă durată şi va trebui să ne mişcăm repede. Tu o să iei partea de sus a manuscrisului, şi eu pe cea de jos.

— De scurtă durată? Cât timp, mai precis?

Cal ridică din sprâncene.

— Hm, dat fiind doza de iarbă de care dispunem, aş zice... în jur de trei până la patru minute.

Ah! Ar fi trebuit să fure un câmp întreg!

Tara dădu din umeri, resemnată.

— Sper c-o să ne-ajungă. Vom vedea. Bun, acum să ne întoarcem înainte ca mama să-şi dea seama c-am dispărut. Oh, şi-nainte de toate, trebuie să mă retransformi!

Cal se uită la ea.

— Eşti sigură?

— Absolut, răspunse ea cu tărie. Asta e tot ce-am găsit mai nimerit pentru a-mi permite să trăiesc în siguranţă. De îndată ce îţi vei fi activat sorţul, magia Pietrei Vii îi va asigura perenitatea. Chiar dacă nu mai am putere, aceasta acţionează întotdeauna asupra mea.

Cal se supuse, cu regret. Dat fiind numărul de duşmani ai Tarei, înţelegea că ea ţinea mult să rămână incognito. Scoase poza pe care i-o încredinţase fata. Într-un peisaj tipic terestru, alături de Tara şi de Fabrice, prietenul lor sorţitor, îi zâmbea cu nişte ochi mari, cenuşii, o rotunjoară fată brunetă.

— Pe Illusius, rosti Cal incantaţia, fie ca imaginea lui Betty să fie a Tarei, căci aşa e mai cuminte!

Zvelta siluetă cu păr blond, cu ochi bleumarin şi trăsături fine se estompă. În locul ei apăru o figură cu totul rotundă, cu plete brune tăiate la nivelul umerilor şi cu un trup împlinit de prea numeroasele prăjituri-ciocolate-creme-cârnaţi-murături-iahnii. Schimbătoarea se supuse ordinului său neformulat, şi culorile mercenarilor din Vilain, de un roşu şi un portocaliu ţipător, se zugrăviră pe roba ei de sorţitoare.

— Mersi, zise Tara cu o voce mai gravă decât timbrul ei obişnuit. Piatră Vie?

— *Drăguţă Tara*?

— Poţi să-mi menţii această înfăţişare, ca şi în celelalte dăţi?

— *Da.*

Tonul Pietrei Vii era tranşant. Nu-i făcea plăcere că Tara era nevoită să se ascundă şi se temea să nu-i slăbească atenţia chiar în momentul cel mai nepotrivit, dezvăluindu-le astfel înşelătoria tuturor celor din AltăLume.

Galant scoase şi el un suspin de resemnare. Cal se întorcea deja spre el, cu un zâmbet viclean pe buze.

— E rândul tău.

Rosti o incantaţie şi impunătorul pegas începu să se micşoreze, să se rotunjească, apoi să se acopere cu o blană roz. Când termină, un mic animal blănos, cu ochi mari, galbeni ca ai tuturor Familiarilor, îi aţinea calea: un krakdent, una dintre cele mai îngrozitoare ameninţări din AltăLume. Aceste adorabile jucării de pluş roz făceau ca turismul să fie deosebit de periculos pe planeta magică. Ochii mari care te înduioşau şi părul roz şi moale mascau o gură capabilă să se dilate până la a putea înghiţi pe nerăsuflate un bou întreg. Nu puţini turişti îşi

sfârşiseră zilele când se aplecaseră să mângâie jucăria, spunând: „Oh, cât e de dră..."

Din pricina reputaţiei foarte proaste a krakdenţilor, oamenii evitau cu grijă să se apropie de Galant, care avea ciudă pe Tara aproape tot atât cât şi Piatra Vie. Dar tânăra găsea că deghizarea lor era perfectă, aşa că n-avea de gând s-o schimbe.

Pentru că se săturase.

Până peste cap.

Până în gât.

Până în c...

Se săturase să se tot atenteze la viaţa ei la fiecare cinci minute, se săturase să tot fie miza unor lupte politice între Lancovit şi Omois, să tot rişte viaţa prietenilor săi pentru a o proteja pe a sa. Să vadă murind oameni. Să stea mereu cu sufletul la gură, întrebându-se cine va fi următorul.

Se săturase să se vadă despărţită de Robin, semielful, sub pretextul că el nu era decât pe jumătate om, inacceptabil ca împărat al Omois-ului! Dar ea nu privea atât de departe, era clar! La paisprezece ani, ea nu-şi dorea nimic mai mult decât un prieten, nu un soţ! Dar Împărăteasa din Omois nu vedea astfel lucrurile. După ce-i surprinsese pe cei doi tineri sărutându-se, îi interzisese semielfului să se mai apropie de Moştenitoare.

Robin, care-i salvase Tarei viaţa de cel puţin şase ori.

Robin, care-i mărturisise că era nebun după ea.

Robin, care nu protestase... Dacă ar fi opus rezistenţă, dacă s-ar fi luptat pentru dragostea lui, tânăra i-ar fi ţinut piept mătuşii sale. La urma urmei, n-ar fi fost pentru prima dată când ar fi înfruntat-o pe magnifica, neînduplecata şi înspăimântătoarea

Lisbeth'tylanhnem, Împărăteasa Omois-ului, cel mai mare imperiu omenesc din AltăLume.

Dar Robin o trădase. El se supusese şi se întorsese în Lancovit.

Atunci, ea plecase.

Nu, să fim cinstiţi.

Fugise, ca o laşă şi ca o fricoasă.

Sau ca tatăl ei, ale cărui motive le înţelegea acum mult mai bine.

Singurii care ştiau unde se ascundea erau mătuşa sa Lisbeth, bunică-sa Isabella şi străbunicul ei, Manitou. Selena, maică-sa, o urmase. Tara ezitase, dar nu putuse şi nici nu voise să plece fără Selena, de care fusese despărţită timp de zece ani, Selena fiind răpită de Magister, sorţitorul nebun, stăpânul monstruoşilor sangravi. Şi chiar dacă Selena socotea că fiica sa făcea o greşeală părăsind adăpostul sigur din palatul din Omois, ea nu voise s-o contrazică. După o confruntare aprinsă, Lisbeth trebuise să cedeze şi s-o lase pe Moştenitoare să plece departe de ea. Furioasă, Împărăteasa i-o dăduse pe Grr'ul, femeia-trol verde, drept gardă de corp.

Tara nu putea rămâne pe continentul omoisian. Atunci, Selena luase legătura cu un verişor de departe, baronul de Tri Vantril din ţinutul Vilain, Various Duncan zis „Renegatul". Baronul acceptase să le găzduiască pe verişoara sa şi pe fiica acesteia, după ce promisese în faţa Ghicitorilor de Adevăr telepaţi că avea să păstreze secretul. Selena pretinsese ca el să-şi dea Cuvântul de Sânge. Various tresărise, o privise pe frumoasa sorţitoare, apoi se supusese. Îşi dăduse cuvântul. Dacă nu avea să şi-l ţină, urma să moară. Ele erau aşadar în sigu... nu, nu în

siguranţă, să zicem că erau ascunse cât de bine le stătuse în puteri.

Deodată, Piatra Vie se ilumină, făcând-o pe fată să tresară.

— Ce este? o întrebă Tara.

— *Nu ştiu, număr ascuns. Poate cristalist*[1]*, poate Robin, drăguţ Robin? Răspundem?*

— Ştii, am mai discutat despre lucrul ăsta. Iar răspunsul este: nu. El... el... m-a părăsit.

În pofida timpului scurs, rana rămânea mereu la fel de vie.

— Nu vreau să afle unde sunt. Şi nu-mi mai spune Tara. Aici, numele meu e Betty!

Lumina Pietrei Vii tremură în semn de dezaprobare.

— *Numele tău e Tara. Nu e Betty! Iar eu sunt sigură că drăguţ Robin îşi face o mulţime de griji!*

— Nici măcar nu suntem sigure că este el. Refuză apelul.

Piatra Vie deveni din nou întunecată, pentru a-şi manifesta astfel nemulţumirea, apoi respinse apelul.

Cal îi aruncă o privire întrebătoare.

— Robin te sună des?

— Nu, doar două apeluri cu număr ascuns, în opt luni, răspunse Tara. Pentru protecţia mea, nu le pot primi... De altfel, am refuzat chiar şi numerele pe care le cunoşteam, cu excepţia celor ale mătuşii sau bunicii mele, desigur.

Cal afişă o grimasă de om contrariat. Ştia, doar încercase şi el în zadar, şi chiar de mai multe ori.

---

[1] Jurnaliştii din AltăLume, numiţi astfel căci articolele lor sunt citite pe globurile de cristal pe care toată lumea le are şi care proiectează un jurstal animat. *(N.a.)*

— Prin urmare, conchise Tara, nu ştiu dacă e Robin şi, în acest caz, nici ce vrea de la mine.

Micul Hoţ Patentat împinse mai departe întrebarea:

— Dar dacă este el, poate că ar dori să se justifice. Nu eşti curioasă să afli de ce i-a dat ascultare mătuşii tale?

— Nu, îi răspunse sec Tara. A plecat fără nicio explicaţie sau justificare. S-a înclinat în faţa ei şi a ieşit din camera mea. Două zile mai târziu, a luat legătura cu mine. Şi nici atunci n-a fost cu adevărat el (nu voia să-i vorbească nici despre spaima aşteptării, şi nici despre imensa ei decepţie), ci un mesaj înregistrat, concis: îi părea rău, pleca în misiune. Apoi, când eu şi mama am hotărât să ne ascundem, i-am interzis Pietrei Vii să mai primească vreun apel — cu excepţia celor din partea familiei —, inclusiv cel ce ar fi venit de la Robin. De-atunci, nu l-am mai văzut, şi nici n-am de gând s-o fac!

O sclipire de nelinişte se strecură în ochii cenuşii ai lui Cal.

— Vai! Toate fetele sunt aşa de ranchiunoase ca tine? Nu trebuie să faci nicio greşeală, dacă nu vrei să te pomeneşti sfâşiat, nu-i aşa? Şi având în vedere cât e de pricepută Eleanora la mânuirea cuţitului, în cazul ei, mă tem că asta nu e doar o exprimare metaforică!

Desigur, formulată astfel, ea apărea cu adevărat ca o persoană închistată psihic. Tara se strâmbă. Îndrăgostit la nebunie de Eleanora, o tânără şi nemiloasă Hoaţă Patentată, Cal avea tendinţa să raporteze totul la propria-i experienţă. Cu atât mai mult cu cât El nu-i împărtăşea sentimentele, ceea ce-l făcea pe tânărul băiat să fie pe jumătate nebun şi uneori chiar deosebit de agasant.

— Toţi facem greşeli! protestă ea. Să spunem că unele sunt mai puţin scuzabile decât altele...

— Dar, insistă vicleanul Cal, cum poţi să-l ierţi dacă tu îi refuzi posibilitatea de a se justifica? De altfel, îţi semnalez că nimeni dintre ai noştri nu l-a mai văzut din momentul acela, nici în Lancovit, nici în altă parte. Poate că are necazuri? Am încercat să-l contactez pe globul lui de cristal, dar nu răspunde. Iar taică-său a refuzat să-mi spună ceva despre el, apoi a plecat la rândul lui în misiune şi n-a mai trimis veşti. Recunoaşte că nu prea miroase a bine!

Tara deschise gura... doar pentru a o închide la loc. Era prima ei mare suferinţă din dragoste. Se strânsese ghem în jurul mândriei şi al egoului ei rănite. Şi dacă trecerea timpului îi mai îndulcise din suferinţă, mânia, în schimb, îi rămăsese la fel de vie. Nu voia să audă nici scuze, nici pretexte. Totuşi, pledoaria lui Cal şi informaţiile pe care i le oferise semănaseră un grăunte de nelinişte în inima ei. Se crispă. Nu, n-avea de gând să se lase impresionată.

Bun! Cal se pricepea de minune să manipuleze. Ia să vedem dacă păpuşarul ăsta se pricepea la rându-i să danseze...

— Îţi vine întotdeauna la fel de greu să le înţelegi pe fete, ai? rânji ea. De-asta nu reuşeşti s-o cucereşti pe Eleanora. Ca să nu mai spunem că ea e destul de... agresivă.

Ăsta era termenul potrivit: tânăra Hoaţă atentase la viaţa Tarei şi a lui Cal şi-l asasinase pe Sam, acel snuffy hoinar.

Chipul lui Cal se încruntă, îndurerat. Regreta şi el, ca şi Tara, acea înspăimântătoare încurcătură. Ţinuse la acel snuffy atât de drăguţ.

— Mai întâi, că nu e agresivă...

Tara îi aruncă o privire ironică şi Cal se corectă:

— Desigur, e înclinată să-i înjunghie pe oameni. Dar ştii că i se dăduseră informaţii false. Ea mă credea vinovat de moartea vărului ei Brandis. De când a aflat adevărul, nu se gândeşte decât la cum să-l descopere pe criminalul nepedepsit.

— Îl bănuieşte tot pe Prim-ministrul din Omois, Tyrann'hic?

— Îl ţine sub supraveghere. E sigură de legătura lui cu Magister, dar, deocamdată, îi este cu neputinţă să-l demaşte. Asta-i problema, e ca un puzzle.

— Prim-ministrul e ca un puzzle?

— Prim... nu, nu! *Eleanora* e ca un puzzle. Am reuşit să aşez câteva piese, dar, de fiecare dată când cred că ştiu cum s-o iau, pfui!, îmi scapă ca un ţipar. O să devin un pisălog.

Punct câştigat! Tara abătuse astfel conversaţia departe de subiectul periculos şi-l adusese din nou pe Cal la preocuparea sa favorită: să vorbească despre Eleanora. Îl lăsă să-i spună până la ce punct sălbatica tânără era aşa şi aşa, apoi îi sugeră politicos să activeze un Transmitus pentru a ajunge la O'possum, paşnicul sat de pe pământurile baronului Tri Vantril.

Întrerupt brusc din elanul său, Cal se strâmbă. Îşi dădu seama că fusese tras pe sfoară. Îi aruncă o privire sumbră Tarei. Aceasta îi întoarse un zâmbet strălucind de nevinovăţie. Era normal să nu se vadă o aureolă deasupra capului său. Învins, Cal invocă un prudent Transmitus, pentru a nu se pomeni propulsaţi la Polul Nord şi, o clipă mai apoi, doar vântul mai apleca înaltele ierburi albastre din ţinutul Mentalir.

Se rematerializară în mica vilă pe care Tara şi maică-sa o ocupau în O'possum. Încântătoare în atrăgătoarea ei robă de sorţitoare în culorile magilor din Vilain, căreia îi mai atenuase din tonurile de roşu şi portocaliu, Selena fredona un cântec în timp ce pregătea masa. Îi întâmpină cu zâmbetul pe buze. În interiorul casei, renunţa la corpolenţa pronunţată şi la pletele de un negru stins ale mamei lui Betty, pe care le copiase cu fidelitate.

Din prudenţă, un Illusius îi amăgea pe vizitatorii obişnuiţi care nu vedeau decât falsa aparenţă pe care o adoptase, dar Tara, ca şi Cal aici de faţă, avea dreptul la adevărata ei versiune... pe care o şi prefera, desigur. La picioarele tinerei femei, puma pe care o avea ca Familiar, Sembor, căsca în timp ce se întindea. În spatele ei, o superbă sirenă verde cu solzi albaştri plutea morocănoasă în bula ei de apă.

Cal observă cu plăcere interiorul confortabil şi călduros. Totul era aranjat perfect, şi lemnul de Velours sclipea ca mierea de bizzz. Cu salonaşul, cu cele două camere şi o singură sală de baie, în comparaţie cu luxul ostentativ din palatul imperial din Omois, locuinţa părea austeră. Dar Selena o făcuse să înflorească îmbrăcând mobilele cu ţesături în culori vesele. Peste tot se vedeau cărţi, înconjurate de haloul albastru al ştiinţei lor magice, deschise, închise sau pe punctul de a fi aranjate la loc în bibliotecă după ce fuseseră consultate.

Cal adulmecă aerul. Oalele şi sobele erau în plină activitate şi o delicioasă pulpă de spaşun era aproape gata rumenită la flacăra unui mic Elementar de foc. Masa era pregătită pentru patru persoane.

— Ei bine, unde-aţi dispărut? întrebă Selena. E deja târziu!

— Am fost să facem o plimbare, zise Cal, evaziv. Tara şi cu mine nu ne mai văzuserăm de mult şi aveam o mulţime de chestii să ne povestim. Salutare, Grr'ul, faci bum?

Sirena căscă şi răspunse pe un ton rece:

— Grr'ul detestă sirenă. Grr'ul nu poate păzi Moştenitoare. Grr'ul grammmlllrrr[1]!

Cal îi zâmbi femeii-trol verde. Selena o transformase în sirenă, căci fosta gardă de corp a Moştenitoarei era mult prea faimoasă pentru a trece neobservată.

— Nu te nelinişti, nu-mi place să mănânc sushi. Iar dumneavoastră, Doamnă Duncan, cum o mai duceţi?

— Pe onoarea mea, nimeni n-a încercat s-o asasineze pe Tara, s-o răpească sau să mă răpească, aşa că, să zicem că sunt cât se poate de fericită... deocamdată.

La început, le venise greu să se obişnuiască la O'possum. Tara se deştepta în timpul nopţii ţipând. Coşmarurile nu-i dădeau deloc pace. Uneori era atât de slăbită, încât nici nu se putea da jos din pat, şi inima Selenei sângerase de atâtea ori, încât avea impresia că nu se va mai vindeca niciodată. Apoi, încet-încet, îşi văzuse fiica întremându-se, culoarea îi revenise în obraji, firea-i veselă se arătase din nou timid, simţul umorului îi înflorise iar şi se împlinise.

Odată sănătatea fiicei sale restabilită, Selena putuse, în sfârşit, să tragă linie sub propriile ei necazuri şi să-şi acorde răgazul de a-şi jeli dragostea pierdută.

---

[1] Grammlllrrr înseamnă „mânioasă, nu mulţumită". E preferabil să eviţi ca un trol să se „grammmlllerrreze", dacă nu vrei să te pomeneşti că speranţa de viaţă e micşorată considerabil. *(N.a.)*

Căci în adâncul ochilor ei mari de culoarea nucşoarei rămânea o umbră de durere. Selena resimţea încă destul de acut trădarea lui Medelus, şi chiar mai tare de când descoperise că se aliase cu sangravii, cei mai răi duşmani ai fiicei sale. Dragostea în viaţa ei era un adevărat blestem. Între soţul ei, care o minţise şi se lăsase ucis, Magister, care o răpise şi care era, în adâncul sumbrei sale nebunii, îndrăgostit de ea, şi aventura ei cu Medelus, ea era pe cale să devină foarte neîncrezătoare în privinţa bărbaţilor. O rană pe care Tara era hotărâtă să i-o panseze cu ajutorul unui pergament de papirus.

Bărbaţii se simţeau atraşi de mama ei. Frumoasă, graţioasă, îi făcea să-şi dorească s-o iubească şi s-o protejeze. Tara se întreba dacă Isabella, bunica ei, nu aruncase cumva vreun sorţ de seducţie asupra Selenei, fără să-şi dea seama că ea însăşi moştenise farmecul impalpabil al mamei sale.

— Desigur, aprobă Cal, întrerupând cursul gândurilor sale, asta vă îndepărtează plăcut de animaţia obişnuită. Într-adevăr, Tara, noi toţi îţi simţim lipsa! Viaţa e mult mai cenuşie atunci când nu ţi-o rişti la fiecare treizeci de secunde!

Tara clătină din cap. AltMundanii ăştia erau sonaţi. Nepăsarea lor friza inconştienţa. Graţie magiei, rănile erau rareori fatale şi sorţitorii ştiau că manii lor nu aveau să dispară, ci se duceau să se alăture duhurilor altor sorţitori. Altfel spus, ei deveneau fantome, asemenea tatălui ei. De altfel, în privinţa aceasta...

— Avem o chestie de terminat, îşi reaminti ea făcându-şi griji în privinţa păstrării prospeţimii ierburilor din Mentalir. Mamă, tu n-ai nevoie de nimic?

— Nu, o asigură Selena. Totul e aproape gata. Dar înainte ca voi să faceţi „chestia" aia de care spui (îi zâmbi tandru fiicei sale), am o întrebare pentru Cal.

Tânărul Hoţ se crispă.

— Doamnă Duncan?

— Nu demult, când Tara s-a întors cu tine, recunosc că am fost atât de uimită, încât nu m-am gândit să te întreb. Apoi, aţi plecat foarte repede împreună. Dar acum, pentru siguranţa noastră, trebuie să ştiu: cum ai reuşit să ne dai de urmă?

Chipul lui Cal se schimonosi într-o grimasă răutăcioasă.

— Ah, n-a fost uşor, dacă asta vă poate linişti.

Având în vedere atitudinea Selenei, se pare că asta n-o liniştea deloc.

— Mai întâi, m-am dus pe Pământ s-o spionez pe doamna Isabella Duncan, mama dumneavoastră. Dar dânsa e vicleană. Nu se folosea de globul de cristal obişnuit pentru a vă apela şi n-am reuşit să-i plasez un spion în casă.

— Da, folosim nişte globuri speciale pe care ni le-a dat Lisbeth, care nu pot fi detectate şi sunt înzestrate cu un număr de apel secret. În privinţa spionilor, n-ai nicio şansă, Mama a instalat atâtea alarme la conac, încât faptul de a te duce la toaletă fără să fii carbonizat e o adevărată performanţă.

Cal se înfioră.

— Mi-am dat seama! Îşi ia chiar în serios misiunea supravegherii magiei terestre! Apoi, am vrut s-o spionez pe Împărăteasă, dar Séné Senssass m-a prins în flagrant.

Ah! Căpetenia Mascaţilor, serviciile secrete din Omois, nu-şi dezminţise reputaţia. Frumoasa şi periculoasa Séné, cea cu patru braţe, era ochii şi urechile Împărătesei.

— Ce-a făcut? întrebă Tara, sincer interesată.

Cal afişă o mutră jalnică.

— M-a apucat de ceafă şi m-a trimis înapoi în Lancovit. Şi m-a declarat *persona non grata* pe o perioadă de două luni. Din cauza ei n-am putut-o vedea pe Eleanora în timpul celor opt săptămâni, care nu se mai sfârşeau!

Tara îşi stăpâni dorinţa puternică de a râde. Vai, Séné alesese pedeapsa perfectă!

— Şi atunci? se impacientă Selena.

— I-am căutat pe cei la care v-aţi fi putut refugia. Ce poate fi mai bun decât legăturile de sânge? Aveţi rude în Mentalir, dar nu v-aţi dus acolo. Am scormonit pe latura mercenarilor din Vilain şi, hopa, am aflat că o femeie, o adolescentă şi o sirenă se instalaseră la O'possum. V-am observat şi am văzut şi Piatra Vie. Am recunoscut-o imediat. Nu seamănă cu un glob de cristal obişnuit. Continuarea nu era greu de ghicit.

Tara înjură. Drace, nu-i dăduse prin cap să-şi camufleze Piatra.

— Acoperirea noastră a căzut. Mamă, ce zici că ar trebui să facem? Dacă el ne-a descoperit atât de uşor, Magister poate face la fel!

Ochii Selenei luceau de îngrijorare.

— Nu mai suntem în siguranţă, ai dreptate. Va trebui să ne întoarcem în Omois sau să căutăm un alt loc. Mai bine ascuns.

Cal clătină din capul său brun.

— Nu puteţi trăi toată viaţa ascunzându-vă! Tara e moştenitoarea Imperiului...

— Nu fără puterea mea, îl întrerupse tânăra fată. Atâta timp cât nu mi-am recuperat puterea magică — *dacă* mi-o voi recupera într-o zi —, nu pot moşteni Imperiul. Doar cunoşti legile!

— Dar Împărăteasa nu te-a decăzut din drepturi! protestă Cal. Chiar dacă Jar se laudă peste tot că el e noul moştenitor, în realitate, tu eşti viitoarea împărătească!

Tara strânse din dinţi. Legăturile sale cu Jar, tânărul ei frate, nu erau foarte bune. Selena încredinţase educaţia celor doi copii mai mici ai ei lui Lisbeth, cât timp avea s-o protejeze pe Tara, dar suferea din pricina acestei situaţii. Bun, Tara se arătase destul de egoistă totuşi. Ea nu mai avea de ales.

— Cal are dreptate, Mamă. Trebuie să mă întorc la Tingapour. Iar eu ştiu cât eşti de tristă pentru că eşti despărţită de Jar şi Mara. A sosit vremea. Vacanţa s-a sfârşit!

Selena îşi privi cu atenţie fiica. Se gândise mult în aceste luni de răgaz. Ce putea ea face pentru a-şi proteja copila?

Constatarea se impunea:

Nimic.

Cât timp Magister nu era mort şi îngropat (iar capul lui, tăiat şi pus în sare ca să nu devină zombi), el avea s-o urmărească pe Tara. Şi ea avea să lupte cu el. Locul unde îi era mai greu să ajungă era palatul imperial din Omois. Nici în Lancovit, nici ascunsă sub trăsăturile alteia în fundul Vilainului, nu era la adăpost. Dar Tara, când părăsiseră Omois-ul, era obosită, rănită, slăbită. La acea dată, nu era momentul s-o doboare cu un adevăr de felul acesta. Aşadar, Selena aşteptase răbdătoare ca fiică-sa să-şi dea seama că nu putea fugi de soarta sa. Acum, când lucrul acesta fusese făcut, băga de seamă cu tristeţe că

aveau să-i lipsească momentele de fericire şi de linişte pe care le împărtăşiseră.

Schiţă un surâs impregnat de resemnare.

— N-o să plecăm în următoarele treizeci de secunde. Din respect pentru Various, trebuie să facem curat în locuinţă şi să ne împachetăm doar lucrurile care ne aparţin. Ceea ce ne va lua o zi sau două. Aşa că du-te să te speli pe mâini. O să faceţi „chestiile" alea, cum le ziceţi voi, după-masă, acum carnea e gata!

Cal şi Tara se conformară.

— Ierburile ţin până atunci? se nelinişti Tara, în timp ce micul Elementar de apă îi curăţa mâinile.

— Avem destul timp să mâncăm, răspunse Cal. O să mâncăm ierburile după aceea, o să descifrăm bucata ta de papirus, după care eu o să plec spre Lancovit. Maestrul Sardoin are nevoie de mine mâine-dimineaţă. (Se strâmbă:) *Devreme*, aşa a precizat... Pfui! Ah, şi voiam să-ţi spun că-mi pare rău că te-am descoperit!

Formulat astfel, suna bizar, dar Tara înţelese gândul lui Cal.

— Prefer să fii tu cel care ne-a descoperit, decât un duşman, îl linişti ea. Dacă e atât de uşor să fim localizate, mai devreme sau mai târziu, oricine altcineva ar fi reuşit.

În timpul mesei, discutară despre situaţia lor. Nu folosea la nimic să-şi strângă lucrurile în grabă. Selena propuse să mai rămână câteva zile la O'possum, pentru a se putea pregăti de plecare. Tendra, primarul satului lor, urma să fie prevenită, ca şi seniorul Various, desigur.

Ele nu avuseseră deloc prilejul să-l frecventeze pe seniorul mercenarilor de Tri Vantril. Nu aveau niciun motiv întemeiat care să justifice nişte vizite prea dese, fapt ce ar fi trezit bănuieli. Tara prefera ca lucrurile să rămână aşa. Era mai bine ca el să stea departe de ele. Deşi grav bolnavă, văzuse foarte bine felul în care acesta se uita la maică-sa: cu pofta unei pisici care a descoperit cum se deschide colivia canarului. Fusese cât pe ce să fie ucisă de pretendentul de dinainte al Selenei, n-avea niciun rost să provoace alte incidente, mai ales că seniorul Various era periculos în alt fel decât bietul Medelus.

Din mâncărurile suculente, Grr'ul nu lăsă decât oasele[1], spre marea ciudă a lui Sembor, puma Selenei, şi a lui Blondin, vulpoiul lui Cal. Galant, deşi sub înfăţişarea sa de krakdent ar fi putut înghiţi toată casa fără greutate, hăpăi oasele cu satisfacţie. Erbivor nedezminţit când era pegas, descoperise gustul mâncărurilor foarte variate de când era krakdent, firavă compensaţie pentru deghizarea pe care o ura.

Cei doi complotişti se închiseră în cameră pentru a descifra pergamentul furat şi aşezară în jurul lor toate lucrurile de care aveau nevoie. Chiar deasupra documentului, etalată cu grijă şi proptită pe patru galeţi roşii pe care Tara îi ridicase de jos din pădure, plasară Piatra Vie. Ea emise o puternică lumină ce se răspândi în toată încăperea.

[1] Da, da, ştiu, dacă trolii consumă carne, ei se transformă în căpcăuni. Acesta e şi motivul pentru care singurul lucru pe care-l apreciază Grr'ul în noua ei condiţie de sirenă e acela că poate gusta, în sfârşit, din alimentul oprit! *(N.a.)*

— OK, murmură Cal. Facem aşa cum ţi-am spus. Tu iei partea de început până la fraza asta: 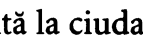 . Eu, eu iau în continuare până la sfârşit, e bine aşa?

Tara se uită la ciudatele semne pe care încerca în zadar să le descifreze de luni de zile.

— E bine. Eşti gata?

— Da. Scot ierburile, mestecă-le cel puţin douăzeci de secunde, pentru a obţine din ele cât mai mult suc cu putinţă, apoi înghite.

Tara se execută, apoi se plasă în dreapta pergamentului în timp ce Cal se instală în partea stângă. Îşi pregătiseră deja două foi de hârtie şi nişte stilouri însufleţite, nerăbdătoare să scrie.

Tara se strâmbă uşor când înghiţi iarba albastră. Drace! Cum de puteau aprecia licornii o chestie atât de acră!? Mestecă, apoi înghiţi.

Timp de câteva secunde, nu se petrecu nimic. Cu inima bătându-i puternic, fu gata să scoată un geamăt. Treaba nu funcţiona!

Se pregătea să deschidă gura, când textul se transformă chiar sub ochii ei! Îl putea citi, înţelege!

Febrilă, începu să-i dicteze stiloului. Primele fraze cuprindeau avertismente: să nu atingi, să nu citeşti, să nu foloseşti, pe scurt, gargara obişnuită de avertizare, gen „Mumia: aceeest teeext eeeste blestemaaat!" N-avea destul timp pentru a le citi pe toate şi le sări pe cele mai multe. Venea apoi lista ingredientelor de care avea nevoie pentru a lansa sorţul ce putea aduce înapoi la viaţă o fantomă. Uscătură de gambolă, adesea folosită de sorţitori, rădăcină de mătrăgună, miere de saccaţi veninoşi, o kalornă, o pană de fenix, una de pasăre-rocă (mă rog, un puf,

dat fiind că aceste păsări puteau avea o deschidere a aripilor de sute de metri!), o fărâmă de bilă de himeră, doi peri de licorn (ah, drace, dac-ar fi ştiut), totul încălzit la flacăra unei păsări de foc.

Şi, în sfârşit, o floare de kalir. Tara ridică din sprâncene. Studiase flora şi fauna din AltăLume şi nu auzise niciodată vorbindu-se despre această floare. Lângă fiecare ingredient era indicat şi locul de unde era mai lesne să-l procuri. Tara ajunse la ultima frază, pe care o citi, uluită.

Floarea nu se găsea decât într-un singur loc.

„În locul care a fost şters!"

CAPITOLUL II

Betty

sau cum se face că, în AltăLume, când vezi o pisică, nu e chiar o pisică...

Raza ţâşni. Tara se lăsă în jos, evitând-o la mustaţă. În spatele ei, răsună un muget de disperare. Un brrraaa, un fel de bovină enormă din AltăLume, deosebit de păroasă, tocmai îşi pierduse impunătoarea blană. Fugi în direcţia satului, scuturând furioasă din coarnele ei prea lungi.

— Piatră Vie! îi şopti fata entităţii pe care o ţinea în mână. Represalii!

Globul luminos plonjă în mintea ei, vizualiză ceea ce dorea Tara, sclipi în fugă, apoi magia lui se fixă la mâna tinerei. Aceasta o întinse în faţă şi o rază albastră ţâşni, îndreptată împotriva atacatorilor ascunşi în tufişuri. Care nu mai avură timp să reacţioneze. Ieşit de nicăieri, un enorm bloc de mucus de-a dreptul cleios se prăbuşi peste ei, umplându-i de verde.

Un „Drace!" dezgustat salută materializarea.

— Betty! ţipă unul dintre atacatori. Trişezi! N-ai dreptul!

Corpolenta tânără avu un surâs fin, prea puţin potrivit cu figura ei rotundă.

— Ah! Ba da! S-a spus: fără sorţi modificatori, Benjy! Cum numeşti tu ce i-ai făcut brrraaa-ului lui moş Velir? O să-ţi tăbăcească fundul când o să bage de seamă că ai scalpat cel mai frumos mascul al său!

Copilul turbulent, oprit clar din discursul său răzbunător, mormăi jalnic, simţind deja mâna bătătorită a lui moş Velir abătându-se asupra posteriorului său. Sorţul lui trebuia s-o lase cheală pe fată, nu pe brrraaa!

Imitat de ceilalţi copii începători în ale sorţitoriei, el se desprinse din blocul de mucus şi invocă un Ondus, apoi un Sechus. În câteva secunde, aversa îi curăţase şi vântul le usca veşmintele. Li se dăduse o lecţie şi nu mai încercară nimic împotriva Tarei/Betty.

Aceasta oftă. În ziua aceea, i se trasase sarcina să-i supravegheze pe elevii sorţitori din şcoala primară. Micuţii studiau cărţile magice din AltăLume dimineaţa şi, odată formulele gravate în mintea lor, le încercau în cursul după-amiezii. Orice arbore, floare sau animal domestic trăgea ponoasele experienţelor lor, dar puterea micilor sorţitori era încă slabă şi totul reintra prompt în normal. Cu excepţia nefericitului brrraaa: ar fi avut nevoie de o bucată de timp... sau de o formulă magică pentru ca epiderma să i se acopere din nou cu blană.

Micii sorţitori erau enervaţi. O furtună magnetică — specialitatea lui Tadix şi Madix, cele două luni — se abătuse asupra satului lor, întrerupând comunicaţiile dintre globurile de cristal individuale. Doar panourile de cristal care difuzau informaţii, cu transformatorii mai bine protejaţi, funcţionau încă.

Toate celelalte relee fuseseră întrerupte, inclusiv cele ale Porţilor de Transfer, ultrasensibile. Înalţii Magi din Vilain erau pe cale să le repare, dar Tara, care nu se simţea în largul ei, se gândi că era ruptă de lume.

Ca un câine ciobănesc, tânăra îşi adună la un loc mica turmă şi o porniră înapoi spre sat. Când Benjy îl văzu pe moş Velir, roşu de mânie, dând fuga spre ei, păli şi se făcu nevăzut. Tara încercă să-l liniştească pe moşneag şi să-i promită că n-o să-i mai ducă pe copii să se antreneze lângă păşuni. Piatra Vie, care comunica prin telepatie cu ea, se sătură în curând de ţipetele lui.

— *Schimb pe el în broscoi*? şuieră ea, plină de speranţă, în mintea tinerei.

Aceasta nu lăsă să i se vadă nimic pe chip, dar ispita de a încuviinţa era mare.

— *Nu*, zise ea în cele din urmă, *să nu atragem atenţia asupra noastră. Şi apoi, înţeleg că nu are cum să fie foarte mulţumit*!

În mintea sa, Piatra mormăi, puţin convinsă, iar Tara trebui să se stăpânească pentru a nu chicoti.

În sfârşit, omul încetă s-o mai împroaşte cu salivă şi ea putu să-i încredinţeze pe copii părinţilor lor, amuzaţi de scenă. Văzu în treacăt faţa bosumflată a lui Benjy chiar înainte ca el să intre în casă. Fără nicio îndoială că taică-său avea să-l pedepsească mult mai aspru decât ar fi făcut-o moş Velir. Ridică din sprâncene, consternată: era cu neputinţă să intervină în educaţia pe care părinţii lui Benjy i-o dădeau fiului lor cel mai mic.

Tăcută, sirena se postă în spatele ei, fierbând de frustrare. Grr'ul nu înţelegea de ce Tara n-o lăsa să-i facă terci pe cei care o deranjau. Se plictisea destul de mult la palat, legată de protecţia lui Jar şi a Marei, încât primise cu o bucurie nemăsurată

noua ei însărcinare, de a deveni iar garda de corp a Tarei. Viaţa în preajma Moştenitoarei era vizibil mai animată. Dar, de la instalarea lor în sat, nu se petrecuse nimic, doar atât că ea fusese transformată într-o mică femeie cu coadă de peşte!

Tara, fără să ştie despre agasarea gărzii sale de corp şi hotărâtă să se odihnească o clipă sub frunzişurile roşii, luă loc pe o bancă roz şi rememoră evenimentele din ajun: dezorientarea sa şi, mai rău, aceea a lui Cal!

„Vei descoperi incomparabila Floare de kalir acoperind şi îmbălsămând Locul care a fost Şters", spunea manuscrisul.

— Mmm, foarte poetic, murmurase Cal, dar deloc precis. Ce anume voiau să spună?

— Păi, tu eşti cel născut în AltăLume, nu? Eu nu sunt decât o mică emigrantă care nu cunoaşte nimic despre lumea asta. *Locul care a fost şters*, asta nu-ţi sugerează nimic? Şi cum se şterge un *loc*?

Cal nu se putu stăpâni:

— Cu o gumă mare?

Tara îl fulgerase cu privirea.

— Cal?

— Păi ce e?

— Fii puţin serios, te rog. Deci?

După ce se gândi un pic, Micul Hoţ sfârşi prin a recunoaşte:

— Asta nu-mi spune chiar nimic. Ştii, după ce mă întorc, o să mă duc la Discutarium ca să culeg informaţii despre acest loc. Pot să iau legătura cu tine prin intermediul Pietrei Vii?

— Firește, doar ai numărul meu. Apelează-mă imediat ce ai noutăţi. Ah, şi Cal?

— Da?

— Îţi mulţumesc pentru ajutor. Îţi rămân datoare.

Cal zâmbise cu un aer obraznic.

— Ajută-mă s-o seduc pe Eleanora şi mă consider despăgubit.

— Cal! Nu conta pe mine pentru a o atrage în capcană pe această biată fată!

— Drace! Nici eu n-aş încerca lucrul ăsta, te asigur! Ar fi cel mai bun mijloc de a o pierde, ea e cu mult mai ranchiunoasă decât mine. Mulţumeşte-te să-mi arăţi ce ar trebui să fac pentru ca ea să se îndrăgostească de mine...

— Să fii tu însuţi, îl sfătuise Tara. O fată... o fată inteligentă... îşi dă imediat seama că cineva încearcă s-o înşele atunci când i se ascunde adevăratul caracter. Poartă-te firesc cu ea. Şi spune-i!

Cal se uitase la ea, neliniştit.

— „Spune-i"? Ce să-i spun?

— Spune-i că eşti îndrăgostit de ea. Ea nu e nici Ghicitor, nici telepat, cum vrei să afle?

Micul Hoţ, atât de curajos de obicei, se prăbuşise pe scaunul lui însufleţit, care îşi întărise spătarul pentru a-l susţine, şi nu-şi putuse stăpâni un suspin dezolat. Acestea erau, cuvânt cu cuvânt, vorbele pe care i le spusese el lui Robin, când acesta se întrebase, cu opt luni mai înainte, cum să-şi declare dragostea pentru Tara. Înţelegea acum reacţia de spaimă a prietenului său. Niciodată nu şi-ar fi închipuit, dar niciodată, că, într-o bună zi, se va pomeni într-o situaţie asemănătoare. Până la Eleanora, Cal avea faţă de fete nişte certitudini bine ancorate.

— Vai, n-o să am niciodată curajul ăsta! recunoscuse el fără să vrea. Şi dacă-mi răspunde că ea nu mă iubeşte?

— Ei bine, măcar o să ştii cum stai!

Cal dăduse din cap. Da, era chiar de bun-simţ. Totuşi, atacarea unui banc întreg de krok-rechini i se părea uşoară în comparaţie cu înfruntarea privirii cenuşii a Eleanorei!

O părăsise pe Tara cu regret şi aceasta, în momentul în care se strecura în aşternut, avusese un gând pentru Robin. În curând, avea să se întoarcă în Omois. În cadrul funcţiilor sale oficiale, avea să aibă desigur ocazia de a-l întâlni pe frumosul semielf. Cum aveau să reacţioneze, atât unul, cât şi celălalt? Apoi, un al doilea gând, şi mai deranjant chiar, îl alungase pe primul: dacă avea să rămână definitiv lipsită de putere magică, ce o să se aleagă de ea? O să se întoarcă pe Pământ pentru a duce o viaţă de om obişnuit? Cu mintea înfierbântată, mult timp îi fu greu să adoarmă.

Încă de dimineaţă, pândi nerăbdătoare apelul lui Cal. Care se lăsa aşteptat. Ei, de câte ori nu-l afurisise pentru că nu catadicsea să recurgă la serviciile globului de cristal? Ah, da, de-o mie de ori. Acestea fiind zise, poate că el încercase în dimineaţa asta, şi cum linia nu mai funcţiona, să spunem că putea să-i acorde prezumţia de nevinovăţie.

Fu scoasă din aceste sumbre reflecţii de odiosul Zeril, fratele mai mare al lui Benjy, un pisălog, care o apostrofă cu răutate:

— Ei! Iar trândăveşti, graso? Tu n-ai nimic de făcut?

Tara se strâmbă, iar Galant îşi descoperi o gură plină de colţi într-un rictus ameninţător. Dintr-o pricină misterioasă, Zeril o luase la ochi pe Tara/Betty încă de la sosirea ei în sat. Frumuşelul tenebros, care se credea irezistibil şi alerga după toate fetele drăguţe, nu scăpa nicio ocazie de a o bârfi, înţepând-o când ea nu putea să-i dea replica, minţind cu privire la ea, acuzând-o de

propriile sale isprăvi, pe scurt, făcându-i viaţa un iad. De mai multe ori, Tara fusese cât pe ce să-şi iasă din sărite; în ceea ce o priveşte pe Piatra Vie, ea turba fiindcă nu putea să-l prefacă pe Zeril într-o râmă, şi apa din jurul lui Grr'ul aproape că începea să fiarbă la fiecare provocare. Tara însă se stăpânise curajoasă. Comparat cu ceea ce îi fusese ei dat să trăiască, Zeril era într-adevăr ceva de râs.

Neluând în seamă batjocurile băiatului, se ridică de pe bancă. O întrebare se fixă în mintea ei: Galant, care nu se prea sinchisea de lucrările agricole şi socotea că era prea cald pentru a munci, voia să ştie dacă avea nevoie de el.

— Rămâi aici, îi răspunse ea cu afecţiune tovarăşului ei de suflet, o să mă întorc la tine imediat ce o să termin.

Cu un suspin, Galant se lungi din nou pe bancă, gata pentru un pui de somn. Câţiva spaşuni cârâiau nervos căutând viermişori prin ţărână, în timp ce îşi păstrau un ochi aţintit asupra jucăriei de pluş roz. Poate că erau proaste aceste zburătoare, dar nici chiar atât, încât să se apropie de bunăvoie de un krakdent.

Tara se alătură echipei de culegătoare şi o luară spre plantaţiile de mmrumieri. La cotitura unei pădurici de kreli aurii, Zeril făcu în aşa fel încât reuşi să-i pună piedică. Ea se poticni, ceea ce le făcu pe celelalte fete să chicotească prosteşte, roşi, dar strânse din dinţi. Arborii senzitivi îi captară furia şi se inflamară în roşu, ceea ce le spori hazul celor care râdeau. Din fericire, plantaţia era foarte aproape şi echipele se despărţiră imediat, lăsând-o singură. Efortul fizic pe care-l presupunea culesul îi procură o pace bine-venită.

Două ore mai târziu, avea impresia că o să i se topească ceafa, în pofida pălăriei create de Schimbătoare. Sorii din

AltăLume ardeau fără contenire. Arătă printr-un gest că îi era prea cald şi unul dintre arborii-umbrelă ce populau plantaţia se mişcă pentru a-şi întinde crengile acoperite de frunze roşii. Schimbătoarea mormăi, făcu să dispară pălăria şi scurtă veşmintele Tarei, acum când nu mai avea nevoie să fie protejată de sori. Deodată, Tara se pomeni îmbrăcată doar cu un mini-pagne şi o bustieră! Foarte „fashion", purtând marca unui mare croitor din AltăLume.

— Ei, Schimbătoareo? şopti ea nervos, nu e o idee prea bună, acoperă-mă ceva mai mult, te rog!

În silă, Schimbătoarea se execută. Rolul ei se limita de luni de zile la îmbrăcarea Tarei cu veşminte simple, uşoare şi rezistente. Fără duşman împotriva căruia să trebuiască să o apere, ea se cam plictisea, ca şi Grr'ul şi Piatra Vie, de altfel.

Când Tara se deplasă, arborele-umbrelă o urmă pentru a o proteja de căldură. În semn de mulţumire, ea vărsă puţină apă pe rădăcinile sale. El scoase un suspin vag de satisfacţie şi o gratifică pe tânără cu o policromie strălucitoare. Trunchiul său se roşi, apoi culoarea se intensifică asemenea unei inimi care bate, mergând până la un roşu-carmin intens, în vreme ce frunzele sale roz se acopereau de vinişoare verzi ce băteau într-un smarald uluitor, franjurat fin cu aur.

Tara stătu o clipă nemişcată, mută de admiraţie. Adeseori, AltăLumea o surprindea. Periculoasa planetă magică avea şi lucruri de o frumuseţe deosebită.

Îşi plimbă o mână obosită prin scurtele ei plete negre, apoi o puse într-un gest de recunoştinţă pe scoarţa netedă a copacului. Arborele-umbrelă decise că soarele era prea fierbinte şi deveni de un alb uni, reflectând razele enormei stele din

AltăLume şi dăruind o umbră binefăcătoare. A doua stea, o pitică albastră mai depărtată, nu lumina şi nu încălzea tot atât de mult ca sora sa uriaşă, dar energia lor cumulată făcea adesea din anotimpul verii un adevărat iad.

Fata îşi mişcă trupul durduliu ştergându-şi fruntea, apoi trecu în livada următoare.

Plantaţiile de mmrumieri nu erau uşor de întreţinut. De îndată ce arborii cu fructe suculente bănuiau prezenţa vreunui prădător potenţial, ei se scufundau în pământ ca unul.

Faptul că se considera că erau *cultivaţi* scăpa evident înţelegerii lor. Se încăpăţânară să dispară de îndată ce ea puse piciorul în livadă.

Fata oftă, apoi rămase în aşteptare.

Mlădiţele curioase se iţiră în curând la suprafaţă şi mmrumierii îşi făcură timid apariţia. Ea aşteptă ca ei să se desfăşoare, apoi, ştiind că nu se puteau întoarce iar în pământ decât după un anume interval de timp, se apucă să culeagă delicat fructele coapte, cu ajutorul arborelui-umbrelă pentru a ajunge la crengile cele mai înalte. După ce termină de cules, îi încredinţă coşul lui Grr'ul care nu se depărta de ea nici cu o înotătoare. Falsa sirenă scoase capul din apă şi fluieră după o căruţă care se grăbi să ajungă în burg pentru descărcarea fructelor. Apoi întinse un braţ *înspăimântător* de delicat (după părerea ei!) spre fructele rămase, apucă un mmrum şi îl ronţăi. Sucul i se scurse pe mijlocul acoperit cu solzi. Puţin obişnuită să mănânce în apă, ea sfârşea negreşit prin a se mânji peste tot. Se hotărî de aceea să-şi părăsească bula de apă, lăsând în urma ei o dâră de resturi şi de fragmente de diverse fructe.

— Grr'ul, nu mai înghiţi toate fructele pe care le găseşti, o să te îmbolnăveşti! o dojeni fata. De altfel, se consideră că sirenele nu mănâncă altceva decât peşte.

— Grr'ul nu bolnav, Grr'ul nu sirenă! Nimeni vede Grr'ul! şuieră vesel femeia trol-sirenă, aruncând bucăţi de fructe peste tot. Grr'ul nu place peşti! Grr'ul place mmrumi!

— Da, am băgat şi eu de seamă, îngăimă fata. Apoi, eu trebuie să trag ponoasele fiindcă ne lipsesc pentru tarte şi prăjituri!

Deodată, un strigăt o făcu să-şi ridice capul şi, pentru scurt timp, ochii ei negri se făcură albaştri.

— Betty! striga o fată cu părul de un verde foarte pal, cu vârfurile galbene, tu şi SS'vvv aţi terminat?

Grr'ul fiind un nume tipic pentru troli, fusese necesară rebotezarea sirenei, ceea ce nu o făcuse să fie mai binedispusă.

— Aproape! strigă Tara. Nu-mi mai rămâne decât să scot cartofii, două sau trei brumme şi prazul. De ce?

Cursul existenţei la O'possum era atât de liniştit, încât fu surprinsă de starea de agitaţie a Sondrei. Ea se crispă, pregătită să se apere de un atac.

— Va avea loc o declaraţie internaţională a împărătesei din Omois, o informă fata. Seniorul Various le-a cerut primarilor să transmită ei informaţia, deoarece globurile de cristal nu funcţionează. Toţi locuitorii burgului sunt invitaţi să se adune în faţa marelui panou de cristal, la orele opt seara. O să cinăm mai devreme decât de obicei, aşa că trebuie să ne grăbim!

Şi, fără să mai aştepte, dădu fuga să-i vestească şi pe ceilalţi culegători.

Îndesata fată brunetă scoase repede din pământ cartofii, prazul şi brummele, cu inima deodată strânsă. Rareori declaraţiile imperiale erau retransmise la nivel mondial. În opt luni de când trăia în burg, nu văzuse decât una: cea care anunţa îndepărtarea moştenitoarei imperiale Tara'tylanhnem Duncan din pricina „deficienţei magice" şi a „tratamentului în desfăşurare" sau chiar a unui „repaus-detentă-relaxare", ceva de felul: „Va trebui ca ea să-şi redobândească repede puterea, altfel nu va mai fi eligibilă cu statutul de moştenitoare". Tara îşi răsfrânse buzele într-un fel de zâmbet amar. Toată această agitaţie care pasiona mulţimile i se părea ridicolă.

Anunţul era repetat la nesfârşit pe panourile de cristal şi în toate emisiunile. Dispariţia ei îi exaltase pe paparazzii din AltăLume, trimiţând provizoriu în uitare legenda potrivit căreia Elvis[1] ar mai fi fost încă în viaţă.

Canalele de telecristal le promiseseră recompense astronomice celor care aveau s-o găsească pe prinţesa imperială sau puteau furniza indicaţii care să permită localizarea ei. De la un capăt la celălalt al planetei se succedau declaraţiile unor telecristalişti care o văzuseră în Omois, în Lancovit, vânând prin pădurile din Selenda împreună cu elfii, pe Pământ, schiind la Courcheval, cu ocazia unei premiere la Hollywood, dansând într-un local de noapte la Paris sau chiar în Hymlia, împreună cu prietenii ei piticii.

La sosirea lor în sat, suspiciunea planase o clipă asupra mamei şi a ei. Dar toată lumea ştia că Moştenitoarea îşi pierduse puterea;

[1] Ei da, Elvis e de asemenea foarte cunoscut în AltăLume şi apreciat îndeosebi de pitici, care consideră că are într-adevăr o voce frumoasă, deşi cântă puţin cam dulceag... după părerea lor! *(N.a.)*

or, mulţumită Pietrei Vii, Tara avea, *la prima vedere*, putere magică. Şi-apoi, îşi spuseseră sătenii, niciodată Moştenitoarea imperială n-ar fi acceptat să ducă o viaţă atât de simplă!

După ce îşi aranjă legumele în şaretă, Tara se îndreptă cu pas întins spre burg, aflat la o depărtare de trei sute de metri. Galant îi ieşi înainte şi, când fu aproape de ea, îi transmise mental senzaţiile sale. O aprinsă agitaţie domnea în sat din pricina anunţului. Odată cu lăsarea întunericului, mesele fuseseră întinse afară şi Tara era convocată pentru a da o mână de ajutor la punerea unui sorţ anti-piqqq, muşticii din AltăLume, deosebit de agresivi odată cu lăsarea nopţii. Tara grăbi pasul. Evita cum putea mai bine să se facă remarcată şi nu voia să rişte o mustrare pentru tândăleală.

Tendra, primăriţa satului, o aştepta. Faţa sa plină se lumină văzând-o pe trupeşa fată. Îi plăcea mult Tara/Betty, pe care o găsea rezistentă la muncă şi răbdătoare. Atingând un metru şi optzeci, ca toţi mercenarii din Vilain, ea îşi împletise bogata coamă blondă cu şuviţe cenuşii într-o coadă strânsă, totul aşezat pe un corp sculptural care l-ar fi făcut gelos şi pe Rambo.

Nimici dintr-o lovitură cu palma un muştic care comisese crima de lezmajestate, aterizând pe pielea ei foarte albă.

— Ah! exclamă ea, mă bucur că te-ai întors, Betty. Pune repede sorţul anti-piqqq, înainte ca aceste înspăimântătoare gângănii să mă mănânce de vie!

Tara zâmbi şi făcu ce i se ceruse. Mai precis, Piatra Vie îşi activă propria-i magie. Mâinile fetei se acoperiră de o slabă lumină albastră, foarte departe de lumina intensă pe care era în stare altădată s-o producă, şi simţi că magia Pietrei se întinde asupra întregului sat. Timp de câteva ore de-acum înainte, ea

se va preface obosită pentru a nu deștepta unele bănuieli. Căci magia era volatilă și nu dura decât un timp mai mult sau mai puțin îndelungat, în funcție de puterea sorțitorului. Terna Betty nu era socotită că ar putea s-o mențină mai mult de câteva ore. Țara însă știa că Piatra ar fi putut proteja satul timp de luni întregi, fără să se simtă câtuși de puțin obosită. Acesta era unul dintre motivele pentru care ele fuseseră bine primite. În marea lor majoritate, sătenii erau nonso, capabili să folosească sorții care li se dădeau, dar inapți să genereze magie. Vreo șase sorțitori oficiau, vindecând și utilizând magia pentru viața de fiecare zi. Întărirea cu două sorțitoare noi fusese, așadar, apreciată cum se cuvine.

Ca toți locuitorii din Villain, sătenii erau niște găligani zdraveni, a căror constituție amintea de cea a vikingilor. Încăierându-se cu plăcere, îndrăgeau războiul și jaful la fel de mult ca o bere proaspătă și un câmp înverzit. Așa că, zâmbindu-i puternicei Tendra, pe cât de maternă tot pe atât de viguroasă, Tarei îi venea greu să admită că bătrâna femeie devenise primăriță datorită averii sale, adunată prin adevărate raiduri îndreptate împotriva ținuturilor vecine.

Casele reflectau mai degrabă trecutul lor de mercenari decât prezentul de agricultori. Fiecare era un fel de mic fort, echipat pentru apărare, ale cărui pietre masive ar fi jupuit fălcile unui uriaș[1]. Se deosebeau foarte mult de veselele case din Lancovit decorate cu fresce. În roșu și negru, acestea se pierdeau în pădurea din preajmă, și ea în aceleași culori.

[1] După cum știm cu toții, în AltăLume uriașii se hrănesc cu piatră. *(N.a.)*

Zumzetul insistent al insectelor se estompă. Sorţul funcţiona. Tara se grăbi spre casa pe care le-o dăduse vărul Various pentru a se primeni şi a se spăla. Nu peste multă vreme, avea să-şi regăsească luxoasa baie-piscină din Omois. Până atunci, aici nu avea nici usucă-trup, nici kilometri de cadă. Schimbătoarea îi scoase hainele şi se refugie într-o mică bulă etanşă pe ceafa ei.

După ce Tara intră sub duş, Elementarul intră în acţiune şi eliberă un mic nor care deversă ascultător o minifurtună călduţă deasupra ei. Profitând de acest moment de singurătate, Piatra Vie anulă iluzia şi Tara redeveni tânăra blondă cu ciudaţi ochi bleumarin, căutată de întreaga planetă. Praful şi apa se scurseră şi fură înghiţite de blurpul care îşi avea sălaşul sub sala de baie. Nimic nu se pierdea în AltăLume!

— Tara, strigă Selena, care tocmai se întorcea, la rândul ei, grăbeşte-te! O să pierdem alocuţiunea!

— Lisbeth n-a încercat să ia legătura cu noi? o întrebă Tara în timp ce termina de spălat piciorul stâng.

— Ba da, dar mesajul s-a întrerupt. N-am prins decât începutul...

Tara uită că era sub duş şi ieşi în trombă, înhăţând un prosop în treacăt. Firește, Elementarul o urmă. Uluită, Selena o văzu pe fiică-sa repezindu-se spre ea, cu Elementarul pe urmele ei.

Înainte de a avea timp s-o prevină, Elementarul se goli de apă pe capul Tarei, în mijlocul salonului lor.

Selena îşi înăbuşi criza de râs nebun când întâlni cei doi ochi albaştri scăpărători, sub şuviţele blonde, ude.

— Mmm! făcu ea, trimite-l imediat înapoi până nu ne transformă casa în piscină!

Furioasă, Tara îi porunci Elementarului să se întoarcă la duş. Mica făptură de apă îşi strânse chipul lichid, simţind, fără a-şi putea explica prea bine, nemulţumirea ei. Supus, se îndepărtă şi Tara oftă. Magia era uneori cu adevărat plicticoasă. Pe Pământ, duşurile nu se ţineau după tine peste tot! Selena incantă un Sechus şi lemnul de Velours îşi regăsi toată strălucirea. Tara aşteptă ca vântul să înlăture lichidul de pe trupul şi pletele sale, fără să-şi dea seama că de fapt aducea deodată cu o leoaică, având coama zburlită în fel şi chip.

— Cum adică, „n-ai prins decât începutul"? se interesă ea, speriată, după ce hohotul de râs încetă.

Schimbară o privire îngrijorată. Orice dorinţă de a mai râde o părăsise pe Selena, care acum îşi revenise: n-avea rost s-o neliniştească degeaba pe Tara.

— De când cu furtuna, comunicaţiile sunt foarte proaste. Tu ştii doar cum se întâmplă! spuse ea pe un ton lejer. Pesemne că telecristaliştii au descoperit cine ştie ce scandal şi Împărăteasa vrea să le-o ia înainte. N-a avut timp decât să spună: „O să fac un anunţ public privitor la...", apoi legătura s-a întrerupt. N-are rost să intrăm în panică.

Tara dădu din cap. Maică-sa avea dreptate. Trebuia să renunţe la năravul de a se gândi la „pericol, catastrofă, război" la fiecare cinci minute. Devenea paranoică. Rectificare. Era paranoică. Problema era că şi paranoicii pot avea duşmani.

Se hotărî deci să-şi permită un nivel de anxietate. Să zicem 3 pe o scară de la 1 la 10. Furtuna asta nu schimba cu nimic problema, tocmai în momentul în care Împărăteasa încerca s-o apeleze.

Căci, de când se afla în această lume, îşi pierduse orice gust pentru surprize.

Se întoarse în baie şi exclamă îngrozită când văzu în oglindă că pletele îi stăteau zburlite. Schimbătoarea se apucă s-o pieptene şi, după cum o trăgea de păr, Tara simţi că entitatea magică nu era foarte mulţumită. Drace! Nu din vina ei i se încâlciseră pletele.

Maică-sa reactivă iluzia, şi Piatra Vie trecu la cârmă. Când ieşiră toate trei, însoţite de Familiarii lor, cei mai mulţi dintre săteni ocupaseră piaţeta din O'possum care răsuna de veselul vacarm ce preceda sosirea vânatului. Sorţii de coacere şi de frigere fuseseră activaţi, Elementarii de foc torceau voios şi totul era pregătit deja. Tara zâmbi: nu puţini bucătari şi bucătărese de pe Pământ şi-ar fi dat chiar braţul drept pentru a beneficia de ajutorul magiei!

Primăriţa Tendra bătu din palme şi toată lumea luă loc la mesele lungi de lemn. Chiar atunci, se încheiase acţiunea de aşezare a veselei în dreptul fiecărui mesean şi felurile de mâncare îşi făceau deja apariţia, aburinde sau reci, zburând în crepusculul serii spre marea satisfacţie a celor flămânzi.

În ciuda atâtor ispite, nici Tara, nici maică-sa nu mâncară mult, având stomacul strâns. În sfârşit, sosiră şi deserturile: delicioasele tarte cu mmrume, prăjituri cu miere de bizzz şi unt de balbună, creme de ouă de spaşună, kalorne prăjite în clătite, fructe proaspete, compoturi, dulciuri şi îngheţate.

După ce toţi se săturară, făcură curat pe mese, şi marele panou de cristal din sat fu reactivat. Tocmai începea jurnalul de seară, şi Jim şi Jones, tatrisul cu două capete, celebrul cristalist şi prezentator-vedetă de la Channel One din Omois, făcu tot

felul de presupuneri privitoare la apropiatul anunţ. Transmisia nu era grozavă, un şir de dungi tăiau imaginea.

— Ei bine, Jones..., începu primul cap, Jim.

— ...Palatul imperial pare să fiarbă, Jim..., continuă al doilea cap. Oare să aibă asta vreo legătură...

— ...cu dispariţia sau mai degrabă „îndepărtarea" (Jim încadră expresia între nişte ghilimele virtuale făcute cu mâinile) Moştenitoarei?

— ...Sursele noastre de la Palat...

— ...nu deţin mai multe informaţii decât noi...

Deodată, tatrisul tresări în timp ce răsuna un semnal puternic. Ecranul se împărţi în două, prezentând în duplex palatul în faţa căruia plutea un nor de scoop-uri. Micile camere zburătoare filmau ca nişte smintite, avide de imagini inedite. Locul era mai degrabă la Tingapour, în jurul amiezii.

Plină de măreţie, Lisbeth îşi făcu apariţia pe peronul de primire, cu Imperatorul Sandor alături.

Cei doi suverani erau în ţinută de război, ceea ce nu potoli temerile Tarei. Cu lungile lor plete blonde împletite, cu armura strălucind sub sorii aflaţi la zenit, păreau gata să masacreze pe oricine ar fi cutezat să le opună rezistenţă.

Impecabilă, garda imperială, toată numai în purpură şi aur, culorile Omois-ului, dădu onorul. „Boong"-ul pumnilor marţiali lovind în piepturile acoperite cu keltril răsună în receptoare. Scoop-urile prezentară un gros-plan cu Împărăteasa.

Tara simţi un fior trecându-i pe şira spinării. Ceea ce strălucea în somptuoşii ochi albaştri ai mătuşii sale era fără doar şi poate teama.

— Misterul e pe cale să fie dezlegat! făcu Jones. Oameni din AltăLume, din Tadix, din Madix şi de pe planetele exterioare, iat-o pe Împărăteasa din Omois, Lisbeth'tylanhnem T'al Barmi Ab Santa Ab Maru!

Imaginea lor se şterse de pe ecran, iar cea a lui Lisbeth ocupă întreg cristalul.

— Popor din Omois!

Vocea tinerei femei, amplificată magic, răsună ca un glas de trâmbiţă.

— Magister, mizerabilul stăpân al sangravilor, a ţinut să se ia *din nou* de moştenitoarea noastră imperială, Tara'Tylanhnem, pe calea piezişă a unui sordid şantaj, aşa cum îi stă în fire. Nemulţumit de faptul că ne-a declarat război anul trecut, acum ne sfidează. A pus să ni se transmită un mesaj. Am autorizat difuzarea lui, căci Magister ameninţa că avea să-l trimită direct mijloacelor media (trăsni scoop-urile cu privirea), sau chiar să-l dezvăluie prin intermediul Magicnetului.

Magister se actualiza deci. Internetul devenise Magicnet în AltăLume şi număra la fel de mulţi adepţi ca şi pe Pământ. E inutil să mai spunem că Lisbeth ura reţeaua care difuza un mare număr de informaţii pe care ea ar fi preferat să le păstreze secrete.

Îi aruncă o privire fratelui ei vitreg, aflat alături. Tara, care o cunoştea bine, avu rapida intuiţie că mai degrabă Sandor, şi nu Lisbeth, fusese cel care insistase ca mesajul să fie difuzat. Glacială, ea cântări ce anume putuse pune la cale cel mai rău duşman al ei.

Şi nu fu decepţionată.

Imaginea lui Lisbeth fu luată de un bărbat bine clădit, cu faţa ascunsă în spatele unei măşti sclipitoare. Culoarea măştii era albastră. Aceasta reflecta dispoziţia în care se afla Magister, după cum descoperise Tara.

Ah, albastrul bunei dispoziţii, observă ea, împietrită. *Foarte prost...*

— Te salut, Împărăteasă, am o comunicare de făcut, dar nu pentru tine, ci pentru moştenitoarea ta, începu el cu o voce atât de dulce şi de mângâietoare, încât ai fi zis că era de catifea topită.

Scoop-urile făcură un zoom pe grimasa contrariată a Împărătesei, care nu prea gusta purtările arogante ale duşmanului lor.

— Aşadar, mă adresez ţie, Tara, continuă Magister. Am o surpriză pentru tine. Am observat că ţi-ai cam abandonat prietenii în aceşti ultimi ani. Ce păcat! Aşa că m-am hotărât să vă reunesc. Ceea ce înseamnă că sunt un om bun, totuşi!

Bărbatul mascat se aplecă, oglinda bombată care-i proteja identitatea se coloră în roşu.

— N-ai vrut să mă asculţi în legătură cu dragonii. Nu ştii nimic despre ei şi le acorzi o încredere oarbă. Între demoni şi dragoni, nu e nicio diferenţă, contrar a ceea ce crezi tu. Aşa că îţi voi permite să descoperi adevărul. O să te duci pe Continentul interzis. Iar acolo, o să vezi cu ochii tăi ce v-au ascuns dragonii timp de secole.

Avu un râs crud.

— M-ai înfruntat mereu. După ce o să te duci acolo, crede-mă, îmi vei fi mai mult decât o aliată. O prietenă!

Vai! Tara nu ştia ce fumase Magister, dar pesemne că fusese ceva foarte tare!

Prin urmare, îi replică ea mental, *o să fim nişte supercamarazi, o să mergem la cumpărături împreună, o să facem glume la cinema şi apoi o să împărţim un MacDo şi cartofii prăjiţi! Visul vieţii mele...*

De parcă i-ar fi auzit gândurile, Magister se îndreptă şi masca îi redeveni albastră.

— Din cât te cunosc, tocmai mă trimiţi la dracu'. Atunci, uite care-i târgul. Dacă vrei s-o scapi pe prietena ta, prizonieră în acest moment pe Continentul interzis, pe cinstea mea, n-ai de ales. Trebuie să mergi acolo. Şi repede, cred că-ţi dai seama că are probleme. Viaţa ei... atârnă de un fir de păr!

Tara se crispă.

Dumnezeule, a răpit-o pe Moineau!

Se înşela.

Imaginea lui Magister dispăru. În locul ei se afişă mutra rotundă şi simpatică a prietenei sale Betty!

CAPITOLUL III

Deghizarea

sau când te decizi să călătorești incognito, e mai bine să eviți să lași masca să-ți cadă prostește...

Ca un singur om, sătenii se răsuciră spre Tara/Betty, a cărei față își făcea apariția pe cristal, obosită, crispată, murdară, dar putând fi totuși recunoscută: aceea a tinerei fete plinuțe, nou-venită în sat de câteva luni.

Doamne, nu pe Moineau o răpise Magister, ci pe Betty!

Îngrozită, își dădu seama că alesese să ia înfățișarea singurei persoane care n-ar fi trebuit! Întrucât ea imitase nepăsătorul chip al lui Betty pentru a se proteja, Magister se inspirase oare de-aici pentru a o răpi pe prietena ei pământeană? Era ea oare răspunzătoare de această alegere teribilă?

Cu sufletul pe buze, privi spre ecran. Se putea vedea urma lacrimilor pe obrajii rotunzi ai lui Betty.

Fidelă regulii sorțitorilor, Tara nu-i dezvăluise nimic în puținele ocazii în care o revăzuse. De fapt, cea care fusese cea mai bună prietenă de pe Pământ a Tarei nu știa nimic în privința ei

şi a AlteiLumi. Îi fusese administrat pe deasupra şi un Mintus, pentru a uita de puterile Tarei.

Răpită brutal, adusă pe o planetă despre care habar nu avea, sărmana de ea trebuie că era îngrozită. Din nou, Magister încerca s-o manipuleze pe Tara şi tocmai îi reuşise o lovitură de maestru.

Tara strânse din dinţi.

Trebuie să alerg în ajutorul lui Betty!

Lângă ea, Tendra, uluită, ridica din sprâncene, privind-o cu atenţie.

— Nu înţeleg, Betty! exclamă primăriţa, privind când chipul de pe ecran, când la cel al noii persoane aflate în administraţia sa. Acest... mizerabil pretinde că te-a răpit? Ce mai e şi cu povestea asta ridicolă?

Selena, care îşi revenise din şoc, se ridică.

— E o poveste lungă, declară ea, prea lungă ca să v-o spunem. Aşa cum te-am avertizat încă de la începutul după-amiezii, Tendra, trebuie să părăsim acest sat mai repede decât era prevăzut. O să ne facem bagajele imediat.

Înainte ca sătenii să poată reacţiona, se grăbiră spre căsuţa lor, urmate de falsa sirenă şi de Familiari.

În mod normal, afacerea ar fi trebuit să se termine aici. Sătenii, odată ce şi-ar fi revenit din uimire după ce le văzuseră plecând, ar fi trebuit să se reîntoarcă la recoltele lor, la viaţa de zi cu zi. Dar Zeril, agresiv, se ridică dintr-un salt şi se înfipse dinaintea Tarei.

— Cine eşti tu? ţipă el. Ce pui la cale? Eşti o duşmancă? O spioană din Omois?

Tatăl său se ridică şi el, încă furios după incidentul de dimineaţă cu Benjy.

— Fiul meu mai mare are dreptate. E o străină! Nu ştim nimic despre ea. Mai bine s-o prindem şi s-o închidem. Seniorul nostru Various va şti ce trebuie să facă!

Ah, situaţia degenera. De opt luni de când trăiau în sat, socoteau că fuseseră acceptate. Dar se pare că atâta timp cât nu aveai douăsprezece generaţii înmormântate în cimitirul de-acolo, rămâneai tot o „străină". Toată simpatia sătenilor pentru cele două sorţitoare se risipise.

Un cerc ameninţător se strânse în jurul lor. Selena dădu înapoi, strângându-şi fiica în braţe. Sirena li se alătură, mormăind atât de puternic în bula ei de apă, încât aveai impresia că lichidul dădea în clocot. Krakdentul le adresă un zâmbet plin de colţi strălucitori, şi câţiva inşi se dădură înapoi, pălind.

— E ridicol! pleda Selena. Noi vrem doar să plecăm. N-avem de gând să vă facem rău!

Vai! Tensiunea sa şi teama pentru Tara erau atât de puternice, încât magia i se activă fără să vrea. Mâinile i se învăluiră într-o lumină de un albastru-deschis şi sătenii, înspăimântaţi, făcură un pas înapoi.

Cu o singură excepţie.

Zeril, care ridică o piatră de jos. Spre deosebire de fratele său mai mic, el nu avea puteri magice, ceea ce explica desigur şi agresivitatea sa, fără ca pentru asta să fie mai simpatic. El mormăi:

— Voi, sorţitorii, voi credeţi că totul vă e permis. Dar dacă nu sunteţi conştiente, asta-i sigur, nu vă puteţi lansa sorţii!

— Ajunge! tună Tendra, încercând să-şi restabilească autoritatea. Daţi-le pace acestor femei!

— Nu! urlă tatăl lui Zeril, punând la rândul lui mâna pe o piatră. Fiul meu are dreptate, trebuie să le neutralizăm înainte ca ele să apuce să ne facă rău!

Ceilalţi îi urmară exemplul, în timp ce sorţitorii lor îşi activau magia, gata să le facă farmece dacă opuneau rezistenţă.

Tara se cutremură. Aveau să le lapideze!

— *Piatră Vie?*

— *Drăguţă Tara?*

— *Eşti gata să le opreşti pietrele pe care o să le arunce în noi?*

Vârâtă în Schimbătoarea Tarei, Piatra nu urmărise totul. Luând cunoştinţă de cercul ostil care le înconjura, fu uimită. Cu o clipă mai înainte, prietena ei Tara cina liniştită, iar acum se afla într-o situaţie atât de rea! Într-adevăr, oamenii ăştia erau ceva tare complicat!

Înainte ca ea să-i poată răspunde, Zeril se repezi, cu mâna ridicată, gata s-o lovească pe Tara... sau mai rău. Tara reacţionă instinctiv. Fusese antrenată chiar de către Imperator. Împotriva unui adversar mai înalt şi mai greu decât ea nu avea de ales. Trebuia să-l neutralizeze. Repede.

Zeril nu pricepu ce i se întâmplă. Cu o clipă mai înainte, imaginea fetei grase dansa pe dinaintea ochilor săi, iar o secundă mai apoi, el zăcea cu nasul în ţărână şi cu gura însângerată. Se ridică, zăpăcit. Impasibilă, Tara/Betty se uita la el, în poziţie de luptă. Sirena se plasase la dreapta ei şi krakdentul, la stânga.

Avu loc atunci ceva curios. Sub nasul aproape inexistent al krakdentului se formă o mică bulă albastră care explodă,

carbonizând câţiva tăuni aflaţi în trecere, în momentul în care jucăria de pluş strănută.

Zeril închise strâns ochii. Sperase s-o neutralizeze pe Betty, dar dăduse greş, şi acum Familiarul ei făcea lucruri ciudate. Trebuia să acţioneze repede. Se pregătea s-o atace din nou, când Piatra Vie decise că fusese de-ajuns.

Avea de ales între a-l paraliza pe imbecilul care o ameninţa pe prietena sa ori a-şi împlini un vis pe care-l avea de câteva luni. Ah, dacă ar fi aici, şnapanul de Cal ar fi fost mândru de ea! Avu un mic râs mental.

Deodată, puterea magică ţâşni, aparent din mâinile Tarei, şi anulă iluzia care îi înconjura pe Moştenitoare, pe Selena, krakdent, pumă şi sirenă. Dinaintea sătenilor uluiţi, ştearsa Betty se transformă într-o frumoasă blondă cu ochii de un intens bleu marin, în timp ce un pegas îşi dădea la iveală ghearele şi o femeie-trol verde îşi vântura pumnii mari ca nişte ciocane de război, ieşind din bula ei de apă, asemenea unei Afrodite hipertrofiate.

Schimbătoarea făcu restul. Transformă veşmintele Tarei şi armura elfilor războinici, o îmbrăcă pe tânăra fată cu un pieptar din aur, îi puse încălţări de argint, o spadă bine aşezată şi toate celelalte. O bentiţă îi încingea fruntea şi părul ei se împleti într-o coadă de căpetenie. Deodată, deveni marţială, la limita ameninţării.

De cum îşi văzu pegasul întinzându-şi aripile, Tara îşi dădu seama că se alesese praful de prezenţa ei incognito. Bun, la timp în ceea ce priveşte discreţia... Oftă în sinea ei şi începu în şoaptă numărătoare inversă:

10... 9... 8... 7... 6... 5...

Ajunse la patru când tânăra Seevy, care devora toate jurstalele din AltăLume şi mai ales *Star* şi *People*, principalele reviste consacrate celebrităţilor, o recunoscu.

— E Moştenitoarea din Omois! strigă ea. Cea care a dispărut!

Punct ochit. Nu-i trebuiseră mai mult de zece secunde pentru a o identifica. Ea cunoştea staruri de pe Pământ şi chiar din AltăLume care şi-ar fi dat braţul drept pentru o asemenea notorietate.

Ea însăşi s-ar fi lipsit de bunăvoie de lucrul ăsta.

Sătenii, dezorientaţi, nu mai ştiau ce să facă. Prudenţi, se dădură înapoi. Sorţitorii din rândurile lor înaintară curajoşi, gata să intervină, puterea lor magică strălucind în crepuscul.

— Destul!

Vocea Selenei izbi ca un bici. Mai puţin faimoasă decât Tara, mama Moştenitoarei se bucura totuşi de o anume notorietate.

Tendra îşi drese glasul şi încercă să-şi recapete controlul asupra mulţimii.

— Pe strămoşii mei! exclamă ea adresându-i-se Selenei. Sunteţi Selena Duncan, ex-împărăteasa, mă rog, nu-ştiu-cum-i-se-spune, soţia ex-imperatorului Danviou?

— Aşa e, iar fata mea e...

— Moştenitoarea imperială din Omois, da, am băgat de seamă! o întrerupse primăriţa cu arţag. (Îşi întoarse capul spre ai ei.) Ne aflăm cumva în război împotriva Omois-ului în acest moment?

Capetele tuturor se clătinară în semn de negaţie.

— Nu? Păcat. Am fi avut doi ostatici formidabili. Atunci, din ce cauză Moştenitoarea Imperiului se ascunde sub trăsăturile

altcuiva, în mijlocul satului nostru? Făcând corvezi de ţărancă? Ne spionaţi?

Bănuitoare, Selena ridică o sprânceană, şi Tendra reluă imediat:

— Nu, bineînţeles! Ce proastă sunt, nu e nimic de spionat aici. Aţi venit, prin urmare, să vă refugiaţi aici, ai? De ce? V-aţi certat cu Împărăteasa? Nu v-aţi plătit impozitele? Aţi ascuns ceva?

Tonul ei deveni pofticios.

— Aţi *furat* ceva?

— Ce-ar fi dacă m-aţi lăsa să vă răspund? mormăi Selena, exasperată.

Primărița o măsură din priviri, strânse din fălci, apoi îi făcu semn să vorbească. Selena inspiră cu putere.

— Nimic din toate astea! începu ea. Fiica mea a trebuit să se lupte cu o armată de demoni ce invadase Omois-ul, apoi o maşinărie a făcut să se scurgă din ea toată puterea magică. (Sorţitorii prezenţi se înfiorară şi făcură un mic pas înapoi.) Era sleită. Am hotărât deci s-o punem la adăpost sub o falsă identitate, pentru ca să-şi poată reveni de pe urma celor prin care a trecut. V-am anunţat în după-amiaza asta că vom pleca în câteva zile. Dar Magister a răpit-o pe adolescenta sub ale cărei trăsături se ascunsese Tara. Iar asta a stârnit ostilitatea voastră. Îmi pare rău că v-am înşelat, dar nu aveam încotro.

Tendra înălţă din umeri.

— Înţeleg lucrul ăsta. Şi eu mi-am dorit din când în când să-mi iau o lungă vacanţă departe de satul ăsta.

Se uită la cei pe care-i conducea, care murmurară ceva, jenaţi. Ici-colo, pietrele erau lăsate să cadă discret din mână, şi

chipurile se împodobiră cu virtutea nevinovăţiei, de felul: „Cine a vrut să facă aşa ceva? Eu, să arunc eu cu pietre în cineva? Păi nu, era doar ca să fac o glumă!"

Cel mai încremenit dintre toţi rămăsese Zeril. Unu, pentru că văzând faţa înfuriată a tatălui său, bănuia că avea să plătească foarte scump pentru gafa comisă, doi, pentru că fusese cât pe ce s-o omoare cu pietre pe Moştenitoarea imperială din Omois, după ce o persecutase şi-o umilise timp de opt luni.

Lăsă piatra să-i cadă din mână şi, pentru că era pe cât de curajos, tot pe-atât de nătărău, înaintă spre Tara:

— Îmi... îmi pare rău, şopti el. Nu ştiam.

Tara nici măcar nu-l văzu. Privirea ei trecu prin el de parc-ar fi fost transparent. Apoi se răsuci pe călcâie, îl lăsă în mijlocul pieţei, roşu la faţă şi bâlbâindu-se.

— Acum, făcu Grr'ul, călcând apăsat pe urmele ei, mulţumită că-şi redobândise muşchii, pot să-l scarmăn pe Zeril?

— Nu, răspunse Tara, cred că de-acum încolo le va da pace celorlalţi. Deocamdată, trebuie s-o întindem la Tingapour şi...

— O clipă, o opri Tendra. Nu cred că vă pot lăsa să plecaţi.

Cu inima bătând cu putere, Tara şi Selena se opriră locului. Ce voia să spună primăriţa?

— O să pun să fiţi conduse la seniorul Various, preciză Tendra, şi el va avea grijă să vă întoarceţi acasă tefere şi nevătămate. Nu pot risca să li se întâmple pe teritoriul nostru mai ştiu eu ce pocinog unor personalităţi atât de prestigioase cum sunteţi. (Aruncă o privire întunecată spre cei administraţi de ea.) N-avem nevoie de un incident diplomatic.

Chipul ei împietrit, ca de marmură, o făcu pe Selena să cedeze.

— Prea bine! Lăsaţi-ne să ne facem bagajele. Vom pleca împreună cu voi.

— Doi dintre sorţitorii noştri o să vă ajute să vă împachetaţi lucrurile, conform cu ceea ce vi se cuvine.

Tara înţelese fără greutate mesajul implicit. Era uşor să înlocuieşti expresia „să vă ajute să vă împachetaţi lucrurile" cu cea care exprima intenţia reală: „să vă supravegheze, ca nu cumva să dispăreţi cu ajutorul unui Transmitus".

Ele o puseseră pe bătrâna femeie într-o situaţie politică inconfortabilă. Ea avea să vegheze asupra lor ca asupra diamantelor Coroanei, aşteptând să afle intenţiile seniorului ei. Erau oare nişte invitate prestigioase... sau nişte prestigioase prizoniere? Mercenarii din Vilain trăiau atât din jafuri, cât şi din cultivarea pământului lor. Primăriţa spusese bine: doi ostatici atât de preţioşi puteau aduce câştiguri grase. Şi deşi pacea domnea pe cuprinsul baroniei de mai mulţi ani, Tara ştia că mercenarii nu dispreţuiau vreo ispravă din când în când. Schimbă o privire cu maică-sa. Aceasta îi făcu un mic semn din cap. „Aşteaptă şi să vedem ce va mai fi", mda... Tara spera că aceasta era soluţia cea bună. Selena avea o puternică aplecare în a-i vedea pe AltMundani mult mai binevoitori decât erau în realitate.

Bagajele au fost repede făcute, nu-şi aduseseră cu ele decât puţine lucruri. Grr'ul, dispreţuind sorţii de levitaţie, apucă sacii într-o mână, având grijă să o lase pe cealaltă liberă, în eventualitatea vreunei încăierări.

Căci nădăjduia în taină, de altfel, că-l va putea scărmăna un pic, din greşeală, pe neghiobul de Zeril.

Cei doi sorţitori n-o scăpau din ochi pe Tara, la fel de nervoşi ca două pisici cu coadă lungă într-o fabrică de balansoare.

Auziseră vorbindu-se de superputernica ei forţă magică. Şi ea le percepea spaima, ca pe un gust metalic pe limbă. Timp de o clipă absurdă, se întrebă dacă duşmanca ei, femeia-vampyr, Selenba, simţea frica prăzilor sale aşa cum o simţea ea pe a acestor doi oameni...

Ieşiră amândouă. Tot satul se strânsese afară.

Selena zâmbi, ironică.

— Aveţi de gând să ne însoţiţi cu toţii?

— Ha! Ha! făcu Tendra fără pic de amuzament. Nu, escorta dumneavoastră e aceasta.

Făcu un semn, şi Tara îşi holbă ochii. Locuia de opt luni în acest sat şi ar fi jurat că locuitorii lui erau nişte ţărani inofensivi, cu moravuri paşnice.

Îi cunoştea pe acei zece bărbaţi, dar nu îi recunoştea. Înveşmântaţi în armuri uşoare, având căşti împodobite cu apărători sau purtând colţi pe cap, ei arborau o colecţie întreagă de arme. Care serviseră, adesea.

Dacă avuseseră de gând să le sperie, se pare că reuşiseră.

Zâmbetul Selenei se ofili uşor.

— Oh! făcu ea, chiar e necesar?

— Castelul seniorului nostru e foarte aproape. Vă vom escorta până acolo. Am pregătit cuş... căruţa pentru dumneavoastră. Dacă vreţi să urcaţi, vă rog.

Lapsusul era revelator. Vehiculul aducea mai degrabă cu o cuşcă decât cu o căruţă. O cuşcă mică. Se văzură nevoite să-şi miniaturizeze Familiarii pentru a-i putea lua cu ele. Grr'ul mormăi că n-o să încapă niciodată într-o maşinărie atât de mică, şi avu dreptate. Fu cu neputinţă s-o cazeze, fără a mai

socoti că enormii varani care trebuiau să tragă de cotigă gemură desluşit când ea încercă să se cațere.

Trebuiră să se hotărască să trimită după un alt vehicul pentru impunătoarea gardă de corp.

Iar când greoaia poartă de fier se închise după ele, Tara avu certitudinea că făcuseră o imensă greşeală. Căci metalul care le ținea închise era un fier magic din Hymlia! Selena, care făcuse aceeaşi constatare, schimbă cu ea o privire neliniştită. Această căruță-închisoare fusese concepută cu totul special pentru sorțitori! Nu se puteau folosi de magie pentru a se elibera.

Se pregăteau s-o pornească la drum când izbucniră nişte strigăte. Se repeziră amândouă, încercând să-şi strecoare capul printre zăbrele. Sătenii, înspăimântați, fugeau care încotro.

— Pe strămoşii mei! se jură Selena, asta ce mai e?

Răspunsul se ivi sub forma unui şir de cai roşii, înaripați, călăriți de elfi cu armuri impunătoare. Selena făcu ochii mari. Înalții Magi restabiliseră comunicațiile şi, de asemenea, Porțile de Transfer, căci ceea ce avea ea sub ochi nu era altceva decât armata din Omois. Aici, acasă la mercenarii din Vilain! Iată ceva care nu prevestea nimic bun. Survolarea teritoriilor Vilainilor de către elfii din Omois fără mandat internațional putea declanşa un război!

În continuare, lucrurile nu se aranjară deloc. În spatele lor, covoarele zburătoare care transportau trupele de thugi cu patru brațe, soldații imperiali din Omois, se aşezară violent pe sol, încercuind satul sub comanda unei gărzi bine cunoscute de către Tara: Xandiar!

Înainte ca locuitorii sau sorțitorii să aibă timp să reacționeze, sute de săgeți erau ațintite spre piepturile lor. Toți rămaseră

nemişcaţi. Tara ar fi putut jura că unii dintre ei nici măcar nu mai respirau.

Apoi, un varan negru cu aripile împănate cu pene albe aterizează dinaintea Tarei şi a mamei sale. Ca un val care mugeşte, o armată alcătuită din aceste şopârle mari luă poziţie în spatele elfilor. Dintr-o singură mişcare, ca un mecanism bine uns, jumătate dintre elfi se întoarseră, iar mercenarii care călăreau pe varani se pomeniră uitându-se cruciş la săgeţi. Şi încremeniră.

Bărbatul care coborâse primul, complet îmbrăcat în negru, ce se asorta cu pieptănătura lui aripă-de-corb, cu o mustaţă mândră ce-i împodobea chipul, făcu un salt agil de pe montura sa şi se postă în dreptul căruţei. Deşi sorţitor, nu îmbrăcase roba roşu cu portocaliu a magilor din Vilain, ceea ce denota o anumită originalitate... sau un gust mai rafinat decât cel al strămoşilor săi care aleseseră aceste culori ţipătoare.

Ca şi războinicii săi, şi el purta, pe armura sa uşoară, un tabar brodat cu un cap de lup, negru pe fond roşu. Stema sa.

— Pe cinstea mea, Verişoară, rânji baronul Various Duncan, senior de Tri Vantril. Nu mă aşteptam să te văd într-o postură atât de jalnică. Constat că deghizarea ta adipoasă nu mai e de actualitate! Recunosc că te prefer sub această înfăţişare... mai... plăcută!

Îşi netezi mustaţa cu un aer de cuceritor, stârnind un suspin de agasare din partea Selenei.

— Ha! Ha! Eşti foarte galant, Vere Various. Ai face mai bine să pui să ni se dea drumul, decât să te hlizeşti ca un adolescent cu coşuri.

Tara se uită la maică-sa. Ei, era oare o idee bună să-ţi insulţi temnicerul?

O sclipire vexată trecu prin ochii cei negri, dar el deschise portiţa şi, cu un gest emfatic, le pofti să coboare.

Selena îi acceptă braţul şi părăsi căruţa cu măreţia unei regine.

Deodată, Various îşi dădu seama că erau prizoniere. Ridică din sprâncene şi se răsuci spre Tendra. Aceasta încercă să-şi micşoreze impunătoarea înălţime de un metru nouăzeci, dându-şi silinţa să pară cât mai mărunţică.

— Prin urmare, ce se întâmplă aici? tună seniorul.

Pumnii săi strânşi începură să strălucească de o ciudată putere magică neagră, pe potriva costumului său. Tara vedea pentru prima dată o putere magică de această culoare, cu excepţia aceleia a lui Magister, care era de natură demonică!

— Doar o... neînţelegere, se frământă Tendra, cu o privire speriată care nu mai părăsea pumnii lui Various. Nu am luat la cunoştinţă decât cu mai puţin de o oră înainte că îi acordam găzduire Moştenitoarei din Omois aflată aici incognito. A fost... un şoc.

Tara făcu o grimasă amară. Cuvântul era slab. Ei fuseseră cât pe ce s-o omoare!

— Din prevedere, continuă Tendra, ne pregăteam să le conducem pe prizo... pe *invitatele* noastre la castelul dumneavoastră, pentru a le asigura protecţia.

Various nu se lăsă înşelat. Dar explicaţia îl făcuse să se liniştească. Magia mâinilor sale se risipi, spre vizibila uşurare a mercenarilor.

— Într-o cuşcă?

— Era mijlocul cel mai sigur! minţi Tendra.

— Hm! Războinicii din Omois ar putea considera că ospitalitatea noastră este cel puţin... neprietenoasă. Nădăjduiesc pentru tine că nu va fi cazul.

Tendra, deja aplecată de şale, părea să se gârbovească şi mai mult. Iar Zeril fu gata să izbucnească în lacrimi, atât era de speriat. Niciodată, îşi promise el, n-o să se mai ia de cineva, câte zile o mai avea!

Apoi, cum era totuşi fiul unui mercenar feroce, îşi nuanţă declaraţia: cel puţin, nu înainte de a fi primit un ordin categoric!

Un urlet indignat îl făcu să sară vreo cinci centimetri. Grr'ul îşi manifesta zgomotos nerăbdarea. Săteanul care deschidea încet cuşca o simţi pe pielea sa, fiind azvârlit la câţiva metri, când femeia-trol, turbată de furie, smulse poarta din ţâţâni şi ieşi. Asistenţa se dădu înapoi mai bine de un metru. Cu ochii injectaţi de un sânge verde, femeia-trol se postă în faţa Tarei, provocându-i pe săteni să vină s-o înfrunte, toţi împreună dacă aşa voiau: ea era gata să le fixeze un preţ de grup. Se lăsă un moment de tăcere deplină, timp în care ea se potoli şi încetă să mai facă la gură acea spumă albă. Tara zâmbi. Garda ei de corp se arăta terifiantă atunci când era nevoie.

— Hmmm. Seneşal! strigă Various.

— Seniore?

Un bărbat pământiu şi cu fruntea dezgolită, îmbrăcat în livreaua în negru şi argintiu a baronilor de Tri Vantril, se dădu jos de pe un covor zburător şi se apropie.

— Notează: Să ne gândim să angajăm două gărzi de corp troli, dictă Various. Îmi place felul lor de a-i înspăimânta pe oameni, asta mi-ar putea fi de folos. Bun, puteţi să vă lăsaţi

arcurile jos, continuă el pe un ton calm adresându-se omoisienilor. Vitejii mei războinici nu vă vor face niciun rău.

Generalul elf, M'vulil, ridică o jumătate de milimetru dintr-o sprânceană, la el echivalentul unui hohot de râs. Îşi plimbă privirea dispreţuitoare peste sătenii şi mercenarii înarmaţi, apoi le făcu semn soldaţilor săi să-şi scoată săgeţile din arc. Ca o singură fiinţă, într-o mişcare neumană, toţi elfii se executară în acelaşi moment.

Oho! comentă *in petto* Tara, surprinsă ca întotdeauna de abilitatea şi rapiditatea elfilor. *Foarte impresionant.*

Sătenii se mai destinseră un pic, ca şi soldaţii lui Various.

— Cum se face că te afli aici, împreună cu toată această... lume? se interesă Selena, cu o nuanţă de nelinişte în glas.

— Lisbeth mi-a cerut politicos dreptul de trecere pentru câţiva dintre războinicii ei însărcinaţi cu protecţia Moştenitoarei. (Le aruncă o privire îngheţată elfilor şi thugilor.) Desigur, n-a precizat că o să trimită jumătate din armata sa!

Cu totul opac la reproşul neformulat, Xandiar, căpetenia Gărzii imperiale din Omois, măreţ în uniforma sa purpurie cu auriu, înaintă.

— Nici măcar a zecea parte din armata Domniei Sale. Şi Majestatea Sa a avut dreptate. Ne-am confruntat deja cu Magister. Iar el ne-a bătut. A reuşit chiar să-i captureze pe Împărăteasă şi pe Imperator în persoană. Am vrut să riscăm cât mai puţin. De aici, trimiterea unui contingent mai important decât o simplă escortă.

Various schiţă un gest de uşurare.

— Ştiu, mă aflam în Omois când au fost făcuţi prizonieri de către stăpânul sangravilor. Ingenioasă capcana lui, foarte ingenioasă.

Surprinse privirea întrebătoare a Selenei şi spuse plin de graţie:

— Eram invitat la palat, regret de altfel că nu v-am văzut acolo, dar eram în conflict cu unul dintre curtezanii Împărătesei şi Ghicitorii ne-au în.... hm, recomandat să păstrăm discreţie. Aşa că îmi dau seama de îngrijorarea ei legitimă. Totuşi, soldaţii voştri elfi şi *pe deasupra* şi gărzile thugi... asta nu mai e protecţie, ci invazie! Pentru siguranţa noastră reciprocă, socotesc mai prudent s-o pornim cât mai repede. Cei de acelaşi rang cu mine, baroni, marchizi, conţi şi prinţi, ar putea să nu înţeleagă cum trebuie. Mi-ar plăcea să evit ca ei să debarce la rândul lor în baronia mea împreună cu armatele lor. Demarcaţia dintre „ajutor prietenesc" şi „cucerire-fulger" e subţire.

Xandiar clătină din cap şi se înclină respectuos în faţa Selenei. Ţinuse să vină personal la Vilain de îndată ce Lisbeth reclamase întoarcerea imediată a Moştenitoarei la palat.

Aceasta nu însemna „linguşitorism"[1]. De când Tara îl reabilitase, apoi el, cu riscul vieţii, încercase s-o prevină despre ceea ce o ameninţa[2], o ciudată legătură se crease între Xandiar şi Tara. Adoraţia pe care căpetenia Gărzii imperiale şi-o manifesta faţă de Împărătească se transformase într-un devotament neţărmurit pentru Moştenitoare.

---

[1] Da, ştiu, am inventat acest cuvânt. Am şi eu dreptul, nu, cum cuvântul („lèche-bottes", în original, *n.n.*) nu era declinabil, să-l declin eu („lèche-bottisme", în original, *n.n.*). *(N. a.)*

[2] În *Tara Duncan, Dragonul renegat.* De fapt, din cauza Tarei, Xandiar a fost ars, înjunghiat, ars din nou şi iar înjunghiat, lucru despre care, de atunci, trebuie să aibă o amintire masochistă sau să considere că viaţa e mai animată împreună cu Tara, pentru că toate aceste tentative de crimă par să-i lipsească. Ceea ce dovedeşte că thugii sunt cu adevărat nişte fiinţe ciudate. *(N.a.)*

Prins de îndatoririle slujbei sale, urâse fiecare secundă, fiecare minut, fiecare oră pe care Tara le petrecuse departe de palat. Era prin urmare o uşurare pentru el s-o descopere teafără şi nevătămată şi s-o treacă din nou sub răspunderea sa, chiar dacă nu se aştepta s-o găsească închisă într-o cuşcă. Pe zei, oare ce mai făcuse?

Salutul pe care i-l adresă Tarei fu marcat de o certă ironie, pe care tânăra o percepu foarte bine. Ea schiţă din mână un mic gest semnificativ: „Ah, de data asta chiar n-am nicio vină!"

Various ascultă explicaţiile confuze ale Tendrei şi ale sătenilor. Apoi, suspină uşor. Conducerea unei baronii de mercenari nevoiţi să se convertească în cultivatori de pământ acum, când pacea domnea în AltăLume, dar nu şi în Oceanul Ceţurilor, nu era o sarcină uşoară. Supuşii săi intrau adesea în nişte încurcături de toată frumuseţea. În fine, cea de acum nu dusese la vărsare de sânge, ceea ce o făcea să-i fie pe plac.

— Bun! Acum că totul s-a lămurit, îi spuse el Selenei, războinicii mei şi cu mine o să vă însoţim.

O invită să ia loc pe varanul său, dar, după o privire asupra gurii băloase şi a spinării acoperite de solzi, Selena preferă confortul unui covor zburător. Tara încălecă pe Galant. Pegaşii elfilor desfăşurară în jurul lor o impecabilă gardă de onoare.

Tocmai îşi lega centura de şa (urcarea pe un pegas fără centură de siguranţă era interzisă în AltăLume, căderile fiind în general mortale), când informaţia care îi scăpase ceva mai devreme lui Various ajunse la suprafaţa conştiinţei sale. Da? Seniorul mercenarilor se afla în Omois atunci când Sam Snuffy-ul murise? Bine. Un suspect de adăugat pe lista pretendenţilor oficiali la titlul de stăpân al sangravilor. Singurii pe care îi

scosese complet nevinovaţi erau prietenii ei, maică-sa, Isabella, Împărăteasa şi Imperatorul, străbunicul ei, Manitou, rămas cu Isabella pe Pământ, şi maestrul Chem. Ah, şi Xandiar, desigur. Cu excepţia lor, ea îi bănuia aproape pe toţi, cu această afurisită de magie care-i transforma pe oameni după bunul-plac.

Galant se ridică în zbor printr-o fulgerătoare bătaie din aripi, făcându-şi un titlu de glorie din a-şi lăsa în urmă adversarii, mai puţin iuţi. Cerul se întuneca şi pegasul părea aproape incandescent pe fundalul sorilor ce apuneau.

— Ştii, Galant? În principiu, ei trebuie să-mi asigure protecţie, îi reaminti Tara. Dacă tu îi semeni în urma ta, nu-mi vor mai servi la nimic!

Magnificul pegas clătină din cap, nemulţumit, dar îşi încetini cadenţa. Covoarele zburătoare reuşiră să ajungă la înălţimea sa. Propulsate de magie, puteau — în funcţie de puterea pe care-o aveau — să se deplaseze mai rapid decât un pegas. Se şoptea că un inginer, inspirându-se din modelele pământene, crease un covor cu un fuzelaj capabil să depăşească Mach 1, viteza sunetului. Detractorii proiectului cârteau. La ce bun un aparat care, oricum, nu putea concura cu Porţile de Transfer instantaneu?

Varanii, mai înceţi, li se alăturară şi ei. Various se aşeză în fruntea trupei, conducându-i spre castelul unde se afla Poarta de Transfer principală din baronia sa.

Ca de fiecare dată când se afla pe spinarea lui Galant, Tara savură senzaţia de libertate a zborului. Uneori, nu mai avea decât o dorinţă: să rămână acolo sus de-a pururi, scăpată de griji şi de constrângeri. Galant, pragmatic, îi dădea atunci de înţeles cu amabilitate că nu putea zbura zile întregi fără să

obosească şi că nevoile sale de fiinţă umană trebuiau şi ele satisfăcute. Poftim? Nu erau toalete şi printre nori?

Sătenii, încă uluiţi, văzură punctele negre şi roşii dispărând pe cerul violet. Foarte repede, sprâncenele li se încruntară. Cei mai înceţi erau agasaţi că fuseseră lipsiţi de o frumoasă încăierare. Cei mai iuţi îşi scoteau deja globurile de cristal. Tendra înţelese imediat intenţiile supuşilor ei. Ţipătul ei, care i-ar fi făcut cinste unei Pitice, îi opri pe dată.

— Staaaaţi! Opriţi-vă imediat!

Tatăl lui Zeril, cu maxilarele încleştate, îi ţinu piept.

— A, da? Noi te-am ales, Tendra, dar asta nu-ţi dă dreptul să ne lipseşti de nişte venituri substanţiale.

Tendra se îndreptă cât era ea de înaltă.

— Adevărat, eu răspund de satul ăsta. Şi având în vedere ce impozit plătiţi voi, mă întreb cum de se mai ţine pe picioare.

— Dar tu vrei să ne împiedici să...

— Nici vorbă, îl întrerupse Tendra, surprinzându-l. Numai că asta va fi o acţiune colectivă. Banii se vor împărţi între toţi. E clar?

Gărzile sale se plasară în spatele ei, pipăindu-şi securile cu un aer gânditor. Tatăl lui Zeril dădu înapoi. Căută sprijin la prietenii săi, dar aceştia erau deodată deosebit de interesaţi de cerul care se umplea de stele şi de nori.

— Ceată de laşi! scrâşni el. Foarte bine, Tendra, ai câştigat. Împărţim totul. Tu o să negociezi. Ai interesul ca ei să plătească, şi încă mult!

Tendra ridică din umeri.

— Hei, pungaşilor, care dintre voi a filmat scena?

Două mâini se ridicară timid.

— Prea bine. Aduceţi-mi globurile voastre de cristal.

Vizionă cele două filme. Pe unul dintre ele se distingea limpede Tara, cu puterea magică ţâşnind din mâinile sale, anulând iluzia. Era perfect. Instinctul ei de negustoreasă îi şoptea că toate astea valorau mult. Foarte, foarte mult.

Scoase din buzunar propriul ei glob de cristal şi dictă un număr.

— Alo? Channel One?

CAPITOLUL IV

Sangravul

sau când ai dușmani teribili, e mai bine să nu uiți de ei...

Sistemul de apărare al castelului lui Various îți sărea în ochi. Șanțuri late cu apă, pline de animale cu dinți lungi și foarte pofticioase, ziduri groase, metereze crenelate, turnulețe, trei rânduri de apărare materializate prin pereți groși — primul care avea să ia cu asalt fortificațiile trebuia să se aștepte să fie nevoit să campeze mult timp la poalele lor, destul pentru a vedea cum îi crește o barbă lungă, lungă.

La fel ca în cazul a numeroase alte fortărețe din AltăLume, unde amenințarea venea atât din văzduh, cât și de pe pământ, căile de patrulare erau camuflate. În felul acesta, nimeni nu-i putea ataca pe soldați de sus.

Magia înconjura fortăreața cu un impalpabil voal albăstrui. Orice persoană mânată de intenții agresive era imediat înghițită de acel câmp. Desigur, unui sorțitor puternic îi păsa la fel de mult ca de primul său biberon, dar, împotriva soldaților sau a mercenarilor nonso, funcționa de minune.

Când mica armată a Împărătesei din Omois solicitase autorizaţia de trecere prin Poarta de Transfer, Various le acordase elfilor şi gărzilor thuge o dispensă extraordinară, iar aceştia traversaseră câmpul fără dificultate. La fel şi Tara, Selena, Familiarii lor şi Grr'ul.

Aterizară în mijlocul unei curţi vaste. La fel ca ţinuta gărzilor, castelul era în negru şi argintiu: foarte elegant, uşor sinistru.

Rândaşii la cai... mmm, nu: monturile nu erau cai[1], prin urmare, varanierii veniră să se ocupe de varani în timp ce Selena îi miniaturiza pe Familiari, pentru ca ei să-i poată urma înăuntru. Din grija de a nu-şi importuna gazda, tânăra femeie exageră puţin şi Galant deveni atât de mic, încât se putu aşeza pe umărul Tarei fără probleme, în timp ce Sembor semănă deodată cu un pisoi zburlit. Fata nu spuse nimic, dar indignarea pegasului ei şi a marii... mă rog, a fostei mari... pume o făcu să râdă în sinea ei. Elfii şi thugii făcură la fel, deşi în proporţii mai mici, cu caii şi covoarele lor.

Unul în spatele celuilalt, îl urmară pe Various şi escorta sa în interiorul fortăreţei. La sosirea lor, cu opt luni mai înainte, Tara era atât de istovită, încât nu acordase decât o atenţie vagă decorului. Acum, când nu mai avea impresia persistentă că gravitatea fluctua şi că zidurile se legănau, dădu frâu liber curiozităţii sale şi interesului pentru acest nou cadru.

Castelul familiei Tri Vantril nu era viu, precum cel din Lancovit, dar decoraţiunile zidurilor variau, frescele magnifice,

[1] Stop! Un pic de etimologie, asta pentru a-ţi epata tovarăşii (şi profii!): „palefrois" înseamnă „cal" în franceza veche. Acest cuvânt se află la originea substantivului „palefrenier", sau valet la grajd, care se ocupa de cai. Sunteţi supermulţumiţi, nu? *(N.a.)*

datorate penelului nimfelor din pădurea Ningerlingers, defilau, povestind despre bătălii şi iubiri cavalereşti. Aurul nu ocupa aici decât un rol secundar, spre deosebire de Omois, unde acest metal era ceva aproape religios. Various, în ceea ce-l priveşte, acordase privilegiu culorilor întunecate. Negru, negru... ah, da, şi iar negru. Tara avea impresia că păşea într-un fel de pivniţă. Vărul mamei sale avea cumva strămoşi vampyri?

Various rosti o incantaţie, iar sala de audienţe se lărgi pentru a le permite tuturor să încapă. Luă loc într-un jilţ din lemn de abanos, înfrumuseţat cu incrustaţii din fildeş. Dată fiind mărimea plăcilor de fildeş, Tara nu voia să-şi închipuie dimensiunile elefantului sau mamutului de la care proveneau. Stindardele fâlfâiau în curentul creat de aerul condiţionat, purtând sus stema lui Various — un cap de lup negru pe fond roşu.

— Prea bine! exclamă baronul, acum...

— Acum, îl întrerupse deloc elegant Xandiar, o să folosim Poarta voastră de Transfer, conform acordului încheiat între imperiul nostru şi baronia voastră, pentru a ne întoarce acasă.

Baronul închise ochii strâns şi scoase un mormăit enervat. Tarei i se zburliră perii de pe ceafă. Era un sunet moale, înăbuşit, care glăsuia limpede: „Tu eşti o pradă, eu sunt un prădător, unul dintre noi va sfârşi rău, şi acela nu voi fi eu..." Prin ce minune baronul reuşea să emită un asemenea sunet? Strămoşi vârcolaci mai degrabă decât vampyri? Grr'ul, care până acum fusese preocupată de războinici mai mult decât de căpetenia lor, îşi aţinti asupra lui o privire pătrunzătoare.

Ah, şi ea simţise ameninţarea. Aflat pe umărul ei, micul pegas îşi înfipse ghearele în carnea fetei, şi aceasta se înfioră.

— Various!

Vocea Selenei răsună ca o lovitură de bici. Mormăitul se opri brusc. Various îşi îndreptă ţinuta. Iar Galant renunţă să mai martirizeze clavicula stăpânei sale.

— Încetează să te mai joci cu ei, îi spuse poruncitor Selena. N-avem timp de pierdut. Orice ar pune la cale Magister, noi nu suntem în siguranţă aici, la tine. Dă-ne voie să plecăm la Tingapour.

— Chiar asta mă pregăteam să spun când m-a întrerupt grăsanu-ăla care e şeful gărzilor, protestă baronul.

Cum adică, *grăsan*? Acum fu rândul lui Xandiar să mormăie. Mai întâi că nu era *grăsan*, ci impunător. Îşi supse burta dar, înainte de a apuca să deschidă gura, Tara, foarte conştientă că fiecare minut scurs constituia o ameninţare şi mai mare pentru viaţa lui Betty, interveni:

— În calitate de Moştenitoare imperială a Omois-ului, Vere Various, proclamă ea cu o voce limpede, ţin să vă mulţumesc pentru găzduirea acordată. Mulţumită protecţiei voastre, m-am putut odihni departe de orice ameninţare din partea duşmanilor, dar acum trebuie să mă întorc printre ai mei. Te asigur că imperiul nu va uita sprijinul acordat.

Prin cele spuse, tocmai recunoştea că imperiul avea o datorie faţă de baron. Împărăteasa o să se sufoce când o să audă, dar asta îi oferea lui Various perspective interesante, atât comerciale, cât şi militare. De aceea, clătină aprobator din cap. Nu-şi închipuise că fata putea da dovadă de o asemenea subtilitate.

Îi aruncă un zâmbet vag. Pe care Tara i-l întoarse pe loc. Faptul că fusese şcolită de doi dintre cei mai şireţi suverani din AltăLume îi inculcase, în cele din urmă, un anumit fel de a vedea lucrurile. Uneori, regreta inocenţa pierdută, dar nu şi în acest moment.

Mulţumit de ceea ce obţinuse, Various se ridică.

— O să-mi amintesc de această promisiune la Omois. Să mergem, mătuşa ta trebuie să fie teribil de neliniştită.

Generalul M'vulil se feri să semnaleze că el îi spusese deja Împărătesei, prin intermediul globului de cristal, despre succesul primei faze a recuperării Moştenitoarei. Cât priveşte cea de-a doua fază, constata că Moştenitoarea se descurca foarte bine şi singură.

Ca şi la Tingapour, sala Porţii de Transfer era straşnic păzită. Războinicii în negru şi argintiu îşi salutară baronul de parcă nu l-ar fi văzut doar cu treizeci de minute mai devreme. Tara era în continuare uimită de formalismul în uz din AltăLume.

Selena, Tara şi Familiarii lor se plasară în centrul Porţii, ca şi generalul elf, Grr'ul, Xandiar şi Various. Restul trupei urma să plece după trecerea lor. Tapiseriile pestriţe, ce înfăţişau popoarele din AltăLume, se iluminară atunci când Various plasă Sceptrul de Transfer la locul cuvenit. Strigă numele palatului imperial, după care toţi dispărură.

Ca de fiecare dată când trecea pe o Poartă de Transfer, Tara se simţea uşor dezorientată şi îşi făcea apariţia în Sala de Transfer din Omois cu o serioasă durere de cap.

Care nu-i trecu deloc când descoperi comitetul de primire. Bunică-sa, Isabella Duncan, mândra sorţitoare cu părul de un argintiu pur şi cu implacabilii ei ochi verzi, străbunicul ei, Manitou Duncan, transformat într-un labrador negru ca urmare a unui sorţ greşit, Sandor, Imperatorul din Omois, marţial în ţinuta lui de oţel, şi sora sa, Lisbeth, Împărăteasa din Omois. Ca întotdeauna, frumuseţea mătuşii sale acţionă ca un şoc asupra ei. Se schimbase după ce susţinuse alocuţiunea. Îmbrăcată cu o robă

de un bleu foarte plăcut, îşi asortase lungile plete la ochii ei bleumarin, asemănători cu ai Tarei. Pe picioarele-i delicate scânteiau safire, iar păunul purpuriu, stema Omois-ului, apărea în toată splendoarea pe pieptul ei. Pesemne că tocmai ieşise de la un consiliu, căci încă mai purta pe cap coroana pe care şi-o punea în aceste ocazii. Din aur albastru, ea era totodată uşoară şi confortabilă, precauţie indispensabilă atunci când consilierii ei reuşeau să-i provoace o migrenă. Tara se crispă. În spatele ei stătea Tyrann'hic, Prim-ministrul din Omois. Bărbatul, gras şi roşu la faţă, o salută cu un aer afabil, dezminţit de ochii săi reci.

Mulţumită celor aflate de Eleanora, Tara îl bănuia pe Tyrann'hic că era un trădător în solda lui Magister, şi Tyrann'hic ştia că Tara ştie, dar fără să aibă probe împotriva lui. Erau deci duşmani declaraţi, obligaţi să se suporte. Ea nu-l băgă în seamă, o salută pe bunică-sa şi se aşeză pe vine pentru a-l pupa pe botul lui negru de labrador pe străbunicul ei, care profită de ocazie pentru a-şi lipi vârful botului de gâtul ei, făcând-o să râdă fără să vrea şi provocând zborul pegasului, care preferă să-şi găsească un suport mai puţin instabil.

— Mi-ai lipsit, mormăi labradorul, viaţa e mult mai cenuşie când nu eşti aici!

— N-o să te mai plictiseşti prea mult timp, Bunicule[1], şuieră ea. Eu şi cu tine o să mergem s-o căutăm pe Betty şi, crede-mă, o s-o aducem foarte repede înapoi!

---

[1] Pentru cei care n-au urmărit totul până acum, lui Manitou nu-i place ca Tara să-i spună „străbunicule", i se pare, de fiecare dată, că are o sută de ani. De acord, având în vedere că el are mai mult de o sută de ani şi că a devenit un labrador nemuritor, asta n-ar trebui să-l deranjeze, dar fiecare cu cochetăriile sale, nu!? Aşa că Tara îi zice „bunic". Prin urmare nu, nu e o greşeală... *(N.a.)*

— Copila mea! exclamă Lisbeth învăluind-o într-o îmbrăţişare înmiresmată când Tara se ridică. Nici nu ştii cât de tare mă bucur că te-ai întors teafără şi nevătămată. Nu mai apucam să ajungem la tine şi nu ştiam dacă mârşavul mesaj al acestei lepădături de sangrav avea să-ţi parvină înainte de a-ţi explica noi situaţia. M-am temut pentru viaţa ta, de aceea mi-am trimis elfii şi thugii să te protejeze şi să te aducă acasă.

Uşor mirată, Tara se lăsă îmbrăţişată. Ei nu, oare ce i se întâmplase mătuşii sale, atât de puţin obişnuită să se dedea la asemenea efuziuni... şi explicaţii?

Mirarea ei spori atunci când mătuşă-sa, după ce-i aruncase o mulţumire uşor distrată lui Various, care se văzu astfel îndepărtat fără prea multe fasoane, o luă de mână şi o scoase din Sala de Transfer, cu Grr'ul pe urmele lor, fără să-i adreseze nici măcar un salut cumnatei sale. Bun, în privinţa acestui din urmă lucru, nu era ceva neobişnuit: Lisbeth n-o iubea pe Selena (căreia de altfel puţin îi păsa, fiind prea ocupată să-i povestească Isabellei). Strângerea aproape disperată a mâinii sale era şi mai neaşteptată. Cu delicateţe, Tara se desprinse din strânsoare, silind-o pe Împărăteasă să se oprească. Gărzile care le escortau se opriră brusc, bulucindu-se, încercând cu disperare să nu le lovească, ceea ce le permise lui Xandiar, Isabellei, lui Manitou şi Selenei să le ajungă din urmă, câinele cel gras suflând deja din greu. Galant, furios că fusese luat prin surprindere de manevră, ateriză pe umărul Tarei, care îi acceptă greutatea fără să crâcnească... şi se gândi în treacăt să-i ceară Schimbătoarei să-i întărească epoletul, înainte de a se pomeni cu partea de sus a braţului transformată în carne tocată.

— Ce se întâmplă? o întrebă ferm fata pe mătuşa sa.

Împărăteasa făcu nişte ochi mari, nevinovaţi.

— Ce vrei să spui?

— E prima dată când mă primiţi astfel. Aşa că, repet întrebarea: ce se întâmplă?

Când Împărăteasa o agasa, Tara îi vorbea cu „dumneavoastră". Lisbeth se prefăcu a nu observa acest semnal.

— Ei! protestă ea indignată. N-am şi eu dreptul să mă bucur că te văd? Mai ales după opt luni de despărţire?

— Nu vrea ca tu să sari în ajutorul prietenei tale, o lămuri o voce nepăsătoare. Ar fi preferat să-ţi ascundă mesajul lui Magister, cred că e un pic enervată că el i-a forţat mâna... Aşa că îşi pune la bătaie atuurile. Ar fi trebuit să ştie până acum că astfel de chestii nu ţin cu tine!

Furioasă, Împărăteasa se întoarse spre Imperator, care se sprijinea neglijent de zidurile de aur ale culoarului. Deasupra lui, un arbore violet, ancorat în solul de marmură aurie, foşnea din pricina aripilor micilor zâne multicolore, care se ocupau de îngrijirea lui. Sandor scutură o stamină purpurie care tocmai căzuse pe armura lui impecabilă şi se apropie.

— Foarte amuzant! mormăi Împărăteasa. Să pui în pericol viaţa Moştenitoarei? Mă aşteptam la ceva mai mult de la tine, dragul meu frate vitreg.

Drace! *Frate vitreg*, ai? Pesemne că era foarte pornită împotriva lui, căci nu-i reamintea decât rareori că nu aparţinea, ca şi ea, aceleiaşi seminţii imperiale.

Tara i-ar fi putut lăsa foarte bine pe cei doi suverani să se încaiere şi le-ar fi oferit şi mănuşile de box la nevoie, dar era teribil de conştientă de suferinţa prin care trecea prietena ei.

Imaginea chipului ei murdar şi scăldat în lacrimi lăsă o urmă amară în mintea ei.

— Nimeni şi nimic nu mă va împiedica să sar în ajutorul lui Betty, şi voi ştiţi cu toţii foarte bine lucrul ăsta, îi anunţă ea cu răceală. Nu m-am întors aici decât ca să aflu exact ce a poruncit Magister. Acum, când nu mai dispun de putere magică, nu i-aş mai putea fi de niciun folos.

Împărăteasa ridică din sprâncene.

— Nouă poţi să ne spui adevărul, Tara, noi ştim că ţi-ai redobândit puterile. N-are rost să ne minţi!

Tara o privi, uluită. Apoi explodă:

— Dar nu mi le-am redobândit deloc! Magia mea a dispărut complet de luni de zile!

Împărăteasa oftă, apoi, luând-o din nou de mână, o duse într-o încăpere alăturată. Pe un ecran de cristal se afişa ceea ce se difuza pe toate canalele: Tara, strălucind de magie, neutralizând deghizamentul mamei sale, pe cele ale Familiarilor şi pe cel al lui Grr'ul. Titlurile cu litere mari săreau în ochi: „MOŞTENITOAREA REGĂSITĂ!"; „EA ÎŞI RECUPEREAZĂ TOATE PUTERILE!"; „MERCENARII DIN VILAIN ÎI ASIGURAU PROTECŢIA!"

Tânăra rămase cu gura căscată şi constată cu ironie că sătenii din O'possum nu-şi pierduseră timpul. În afară de o mică avere, ei ofereau şi un bonus unei pagini de publicitate gratuită.

— Dar..., bâlbâi ea, nu e...

— Nu e *ce*? o întrebă sec mătuşa sa.

Pentru că nu reuşea să-şi găsească vorbele, Tara decise că era mai simplu să le arate decât să le explice. Cu gesturi de prestidigitator, scoase Piatra Vie din buzunar, le-o arătă celor de faţă,

apoi şi-o strecură în palmă, iar Schimbătoarea i-o acoperi cu mâneca. Globul de cristal chicoti când văzu imaginea mentală pe care i-o transmitea prietena sa şi jetul magic ţâşni, la prima vedere emis de Tara. Lovi coroana albastră a lui Lisbeth şi o făcu să zboare la câţiva paşi.

Împărăteasa se aplecase instinctiv şi acum se îndrepta, zburlită toată de jetul magic, cu mâinile strălucind de putere. Grr'ul şi Xandiar se aşezară din instinct între ea şi Tara. Ochii Împărătesei se îngustară. Nu-i făcea plăcere să vadă că propriii ei supuşi o înfruntă. Dacă Grr'ul gâfâi şi făcu un pas într-o parte, sâcâită că o stârnise împotriva ei chiar pe cea în slujba căreia se afla, Xandiar, nepăsător, nu se dădu deoparte decât mult mai încet.

După ce o privise cu asprime, Lisbeth îşi stinse magia mâinilor şi o măsură pe Moştenitoare.

— Îmi închipui că ai o explicaţie pentru faptul că m-ai agresat? şuieră ea printre dinţii încleştaţi. Una care să te poată scăpa de curtea marţială pentru crima de lezmajestate?

Cu o mişcare iute, Tara dădu la iveală globul de cristal pe care-l ţinea în palmă.

— Spre deosebire de tine, mie nu-mi face nicio plăcere să ascund adevărul (şi paf!). Nu eu sunt cea care a produs magia, ci Piatra Vie. Am descoperit împreună că putem acţiona amândouă şi, de când mi-am pierdut puterea magică, ea e cea care o face activă în locul meu. Demonstraţia nu era menită să te rănească şi nu voiam să-ţi fac niciun rău, ci doar să-ţi scot coroana.

Explicaţia era nefericită, deoarece era moştenitoarea lui Lisbeth, iar persoanele prezente, al căror instinct politic ţinea

de acela al rechinilor, murmurară discret. Tara oftă în sinea ei. Scuza ei de-acum nu făcea decât să înrăutăţească afrontul.

Sandor, care nu percepea aceste nuanţe, se concentră la ce îl privea.

— Oh! făcu el foarte interesat. Dar e şi un pic din magia ta sau e numai a ei?

Tara ridică nişte ochi recunoscători spre unchiul ei vitreg. Făcând acest lucru, îşi dădea seama că Lisbeth îşi ţinea răsuflarea în aşteptarea răspunsului. Preţ de o clipă, aproape că îi păru rău că avea să-i provoace o dezamăgire.

— E doar cea a Pietrei, preciză ea. A mea s-a evaporat cu adevărat.

Speranţa din ochii lui Lisbeth se stinse şi greutatea unui întreg imperiu îi făcu umerii firavi să se aplece. Timp de o clipă, nu mai fu decât o tânără femeie obosită. Apoi, îi trecu şi îşi luă din nou în primire rolul, decisă. Şi dacă toată problema asta se datora unui blocaj care o făcea pe Tara să refuze, inconştient, să-şi redobândească magia, motiv pentru care puterile nu-i reveneau? Cum s-o oblige să şi le recupereze? Gândurile acestea îi trecură prin minte ca nişte fulgere sclipitoare. Şi unul dintre ele o ilumină.

Prietenii săi.

Cheia care avea să redeschidă izvoarele puterilor Tarei se afla la prietenii săi. Dacă i se întâmpla vreun necaz unuia dintre ei, Tara avea să fie nevoită să-şi recupereze puterea magică pentru a-l salva. Căci ea ar fi singura care ar putea... Un incident, mai puţin periculos decât s-o oblige să-şi rişte viaţa pe Continentul interzis. Hm, ideea era de aprofundat. Se gândea să se sfătuiască şi cu Demiderus. Dar până la a o atrage în capcană, cel mai

bine ar fi să-i sugereze să-şi convingă prietenii să vină în Omois şi s-o împiedice să plece pentru a-i veni în ajutor micuţei pământene.

— Nu s-a mai întâmplat niciodată ca magia să dispară fără întoarcere, adăugă Lisbeth. Cât timp nu-ţi vei fi redobândit puterile, e de datoria noastră să ne îngrijim de siguranţa ta. A da curs cererii lui Magister ar fi curată nebunie. Tu ştii mai bine decât oricine cât poate fi de viclean! Gândeşte-te doar la modul în care s-a luat de tine şi de *prietenii tăi.*

Tara o privea cu stăruitoarea impresie că mătuşa sa urzea ceva. Şi apropo de prieteni...

— În privinţa lor, mi-ar plăcea să vină aici, în Omois. Mi-au salvat nu de puţine ori viaţa. Dacă trebuie să-l înfrunt din nou pe Magister, m-aş simţi mai în siguranţă avându-i pe ei în spatele meu. Oh, şi cu toată această armată a ta, de altfel. Şi cu unu sau două portavioane. Aveţi portavioane în AltăLume?

Mătuşa sa o privi amuzată.

— Portcovoare de război, da, zâmbi ea. Tehnologia noastră nu e tributară marilor maşinării de metal zgomotoase.

— Ştii, „portcovoare" sună evident mai puţin războinic decât „portavioane". Pe scurt, tot ceea ce tu ai putea să-mi aduci în sprijin.

— Pot să-ţi dau armate întregi, dacă vrei. Iar prietenii tăi sunt nişte ajutoare bine-venite. Chiar dacă am văzut că, împotriva acestui nebun de sangrav, asta nu e de prea mare folos.

— Nu mi-e teamă de Magister. El nu mă urmăreşte decât pentru a intra în posesia obiectelor demonice. Or, fără magie, Cei-ce-păzesc şi Cei-ce-judecă, gardienii lor nemuritori, m-ar face fărâme. Prin urmare, nu-i sunt de niciun folos. Şi apoi, chiar

el, în mesaj, spune că are ceva să-mi arate privitor la dragoni. Nu cred că viaţa mea e în pericol. Acum, e cineva care poate să mă informeze cu privire la instrucţiunile pe care le-a lăsat?

Imperatorul schiţă un zâmbet discret. Îi plăcea modul în care chibzuia Tara. Şi de când Magister îi vârâse un cuţit în umăr, avea o socoteală de încheiat cu periculosul sangrav.

— Vino, zise el, o să-ţi arăt eu ce ne-a lăsat. Şi precizez că, oriunde te-ai duce, sunt ferm hotărât să te însoţesc.

O piatră aruncată în grădina surorii sale, care îi răspunse printr-o privire furioasă, dar nu protestă. Aştepta să vadă cum va reacţiona Tara la „mesajul" lui Magister.

Se folosiră de o Poartă de Transfer interioară şi Tara luă legătura cu Piatra Vie.

— *Draga mea prietenă*, îi spuse ea mental. *Poţi lua legătura cu Magicbanda, dacă nu te superi? Cred că o să am nevoie de ajutorul lor!*

Prietenii ei se foloseau de supranumele Tarabanda, dar egoul Tarei nu era chiar aşa de hipertrofiat, încât să adopte acest apelativ atât de flatant, aşa că optase pentru cel de Magicbanda.

Încântată, Piatra îi dădu imediat ascultare. Cal, micul Hoţ Patentat, Fafnir, pitica războinică, Moineau, Bestia din Lancovit, şi Fabrice, abilul pământean, fără a-l uita pe drăguţul, pe frumosul Robin, îi lipsiseră până acum. Cu toţii, Prim-sorţitori în Lancovit, săreau adesea în ajutorul Tarei şi o salvaseră de-atâtea ori, încât tânăra renunţase să mai ţină socoteala.

Şireată, Piatra se feri să-i spună Tarei că omisese să-i pomenească de includerea lui Robin printre cei chemaţi.

În timp ce ea îi contacta prietenii, ei mergeau înainte, trecând prin mijlocul mulţimii de curteni care îi salutau. Tara

bägă de seamă că, împotriva aşteptărilor ei, îi făcea plăcere să se afle din nou la palat. Chiar dacă nu era la fel de plin de surprize precum Castelul Viu din Lancovit, care îşi putea modela trupul de piatră după bunul-plac, în funcţie de dispoziţiile de moment, palatul din Omois era înţesat de o mulţime de obiecte şi de fiinţe uimitoare.

Se întâlniră în cale cu o balbună roşie aflată în lacul ei cu apă sărată suspendat, însoţită de o sirenă pregătită s-o mulgă. Vrririi, nişte feline mari cu blana în alb şi auriu, cu şase labe, rătăceau prin tot palatul, orbi la prezenţa locuitorilor săi. Pretutindeni, zâne multicolore se ocupau de întreţinerea copacilor, a peluzelor, a florilor şi a arborilor masivi ce creşteau între zidurile culoarelor făcând o adevărată risipă de culori vii. Pereţii de marmură aurie sau albă străluceau, dând spre nişte încăperi imense în care mobilele însufleţite erau pregătite în orice moment să se năpustească pentru a primi cel mai mic posterior care ar fi vrut să se odihnească. Licorni, centauri fioroşi, cu flancurile pestriţe reprezentând clanul din care făceau parte, îi salutau la trecerea lor. Se întâlniră şi cu doi dragoni, sub înfăţişarea lor naturală, dar se dădură la o parte pentru a lăsa loc de trecere impunătoarelor reptile. În treacăt, Tara se întrebă ce se mai întâmplase cu maestrul Chem, pe care nu-l mai văzuse de mai multe luni, de-atunci de când îl omorâse pe tatăl lui Charm[1] şi pierduse dragostea pe care i-o purta aceasta.

[1] Mulţumiri lui Corneille şi Cid-ului. Într-adevăr, nu e o idee bună să-l omori pe tatăl dulcineei tale. Rodrigo şi Himena i-au precedat pe Chem şi pe Charm, dar rezultatul rămâne acelaşi. Ei se iubesc, suferă şi vor avea multe de tras... *(N.a.)*

Spre marea uimire a Tarei, Imperatorul o apucă în direcţia închisorilor din Omois. Tara cunoştea bine locurile, căci încercase să-l elibereze pe Cal, cu doar câţiva ani mai înainte, fără să ştie că isteţul Hoţ găsise de mult timp mijlocul de a-şi lua zborul de-acolo. Încet-încet, calea pe care mergeau dobândea aspra culoare a pietrei cenuşii masksorţ, insensibilă la magie, extrasă din mine de către uriaşi. Aceştia îşi construiau castelele doar din singura piatră pe care n-o mâncau şi amintirea sinistrei fortăreţe cenuşii în care fusese prizoniera lui Magister o făcu pe Tara să se înfioreze[1].

Când ajunseră în închisoare, fata observă că strălucirea frumuseţii mătuşii sale pălea şi umerii unchiului ei vitreg nu mai erau aşa de largi. Piatra Vie, aflată în buzunarul ei, fremătă şi adormi, Schimbătoarea se îngreună, pierzându-şi aptitudinea de a se modifica. Din fericire, Tara nu se afla în pericol... în fine, nu deocamdată.

Îşi sălţă capul şi zâmbi. O statuetă albă, care înfăţişa o femeie stând ghemuită, zumzăia slab pe piedestalul ei. Chiar această statuetă absorbise puterea magică pe care cei doi suverani o foloseau pentru a-şi îmbunătăţi înfăţişarea. Precauţia era indispensabilă pentru a putea ţine sub pază nişte prizonieri capabili să se transforme în fum pentru a scăpa de temnicerii lor.

Deodată, Manitou, care, având avantajul celor patru labe, le-o luase înainte, scoase un schelălăit înăbuşit şi dădu iute înapoi.

---

[1] Acestea fiind zise, Tara nu era singură, Magister le făcuse un preţ de grup, el răpise o sută de alţi sorţitori împreună cu ea, ca să-i ţină companie... Fără să le mai socotim pe maică-sa şi pe pitica Fafnir, care avea să devină una dintre cele mai bune arm... adică prietene a Tarei. *(N.a.)*

Se pomenise deodată nas în nas... cu botul plin de bale al unui chatrix. Marea hienă neagră, în ai cărei colţi era otravă, dădu la iveală o limbă pofticioasă. Grozav, o mulţime de trufandale pe labe o să-i servească drept masă! Se simţea imaginea ei mentală pe cale de a-şi lega la gât şervetul. Aşa că fu de-a dreptul dezamăgită când paznicul ei o apucă de zgardă şi-i puse o botniţă.

A-ţi lăsa animalul de pază să ronţăie o bucăţică din Împărătească nu era o idee bună. Asta putea să facă o proastă impresie la dosar.

Hiena mârâi, indignată, şi cu atât mai abitir atunci când Manitou se şterse de ei în treacăt, lipindu-se de perete pentru a-i evita. Marele labrador negru era terorizat de chatricşi de când unul dintre ei îi sfâşiase coastele[1] şi hienele îi simţeau frica, fapt ce le înzecea apetitul. Întrucât erau în număr mare în subterane, câinele nu se depărtă nici cu un deget de micul grup.

În acest loc sinistru în care magia nu putea fi activată, lămpile împrumutate tehnologiei terestre funcţionau datorită unui generator de curent electric. Aici nu erau nici şoareci, nici puici (mulţumită chatricşilor?) şi celulele, deşi mici, erau relativ confortabile. Tara nu vru să pună întrebări, deoarece mătuşa sa se baricada într-un mutism agasat, dar se simţea din ce în ce mai puţin în largul ei.

Şi avea dreptate.

Grupul se opri în faţa uneia dintre celule, iar unul dintre temniceri deschise uşa. Mică, întunecoasă, ea adăpostea un

[1] Moment foarte dezagreabil pe care l-a trăit în *Tara Duncan, Magicienii sorţitori*, într-o zi în care ar fi făcut mai bine să rămână culcat. *(N.a.)*

prizonier lungit pe un pat îngust, acoperit doar cu un cearşaf, a cărui culoare purpurie ieşea în evidenţă pe griul pietrelor. Tarei îi trebui un moment pentru a-şi acomoda văzul, apoi ochii i se adaptară la lumina slabă din încăpere. Maică-sa o luă de mână, respirând zgomotos.

Ceea ce mătuşa şi fratele ei vitreg nu precizaseră era faptul că mesajul era purtat de un sol: un bărbat cu faţa îngrozitor de arsă, crispat de durere. Un glob de cristal năclăit de sânge, care încă mai curgea, era înfipt în torsul său. Gâtul şi braţele purtau numeroase semne ale unor dinţi de vampyr. Când îi văzu intrând, acesta se aşeză.

După masca scânteietoare aşezată pe pământ, asemănătoare cu cele de care se foloseau sangravii pentru a-şi ascunde faţa şi identitatea, Tara înţelese că acesta era unul dintre ei. Gărzile nu se sfiiseră să i-o scoată.

Starea sa indica faptul că îi displăcuse lui Magister, dar nu într-atât încât să nu-l lase în viaţă.

Fata îi observă semnele. Din câte ştia, singura femeie-vampyr care lucra cu sangravii nu era alta decât Selenba, supranumită „Vânătorul". Fosta logodnică a maestrului Dragosh se distrase cu mesagerul, dar nu-l omorâse. De ce oare?

Ochii bărbatului străluceau de furie şi de durere când îşi ridică privirea asupra ei. Coardele sale vocale avuseseră şi ele de suferit de ceea ce îi arsese faţa, căci vocea sa era o cumplită şuierătură:

— În sfârşit, ne reîntâlnim!

Tara se uită la el uluită. Despre ce anume vorbea? Ea nu-l recunoştea!

— Vezi şi tu ce mi-ai făcut! continuă el arătându-şi pieptul, dar şi chipul. Din vina ta, de doi ani am parte de dureri nesfârşite. Când şi-a dat seama că am încercat să te omor, Magister m-a lăsat pe mâna acelei nenorocite de femei-vampyr. Dar o să plăteşti pentru asta, oricât ai fi tu de mare! O să plăteşti pentru moartea fetei mele, pentru suferinţele mele, pentru tot ce mi-a făcut Magister!

Apoi, epuizat de violenţa discursului, îşi lăsă bărbia să-i cadă în piept şi începu să plângă.

Tara, îngrozită de spaimă, pricepu, în sfârşit, cine era bărbatul din faţa ei: maestrul Boudiou, tatăl doamnei Boudiou!

CAPITOLUL V

Maestrul Boudiou

sau când ţi-ai închinat viaţa răului, să nu te miri dacă vei suferi urmările...

Mai multe imagini trecură prin mintea Tarei: nişte siluete întunecate cu gheare de oţel care atacau conacul[1] bunicii sale; aceasta, rănită grav, şi sangravul cu mască neagră care se apleca deasupra ei, îndreptând asupra tinerei o rază carbonizantă: gestul ei nebunesc de a prinde raza din zbor şi de a i-o trimite înapoi, şi masca în flăcări a acestuia.

Isabella avu o privire dură. Şi ea îşi amintea de durerea şi mai ales de neputinţa pe care o simţise, rănită, incapabilă să-şi protejeze nepoata.

---

[1] În *Tara Duncan, Magicienii sorţitori*, când Magister descoperă că Tara a intrat în sfârşit în posesia deplină a puterilor sale de sorţitoare, el îl trimite pe maestrul Boudiou pentru a o răpi, după ce o neutralizase pe Isabella, bunica Tarei. Dar Tara reuşeşte să fugă, după ce-l răneşte grav pe sangrav. *(N.a.)*

Schimbară între ele o scurtă privire. Apoi, în mintea lor se impuse imaginea unei bătrâne desfrânate[1], care în realitate nu era nici bătrână, nici desfrânată, ce se dovedise mortal de periculoasă şi încercase s-o asasineze pe Tara, la capătul unei maşinaţiuni complicate: doamna Boudiou, fiica sangravului care şedea dinaintea lor.

Tara se crispă şi înaintă, lăsând mâna mamei sale.

— Nu eu v-am omorât fiica!

Bărbatul îşi săltă capul şi chipul i se schimonosi îngrozitor.

— Nu, Selenba s-a ocupat de asta, după ce a chinuit-o de moarte. Fiica mea nu urmărea altceva decât să mă scape de acest sorţ care mă arde acum şi mereu! Ce crezi că simt eu de doi ani? Numai puterea mea magică m-a ajutat să nu-mi pierd minţile. Şi acum, închis aici, nici măcar nu pot recurge la ea pentru a-mi mai alina durerea ce-mi sfredeleşte creierul!

Manitou se apropie de el, cu buzele răsfrânte.

— Dacă n-ai fi îmbrăţişat cauza lui Magister, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Nu încerca să dai vina pe nepoata mea. Şi spune care e mesajul, căci şi aşa am pierdut destul timp.

Manitou fusese victima furiei doamnei Boudiou, care se folosise de el ca ostatic şi-l rănise. Nu simţea nicio milă pentru prizonier.

— Să mă vindece mai întâi! urlă prizonierul, făcându-i să tresară. Durerea asta e de nesuportat!

---

[1] În *Tara Duncan, Cartea interzisă*. Aşa se face că toate femeile care seamănă cu nişte inofensive bunici se pot dovedi nişte ucigaşe redutabile. Dacă *Scufiţa Roşie* s-ar fi derulat în AltăLume, cel care ar fi sfârşit ca friptură ar fi fost lupul! *(N.a.)*

Rana făcută de lobul de cristal înfipt în pieptul său îl durea, precum se vedea, mai puţin decât faţa sa arsă. Iar în privinţa aceasta, ei aveau oarecum o problemă.

— Nu pot, zise Tara cu blândeţe. Îmi pare rău.

Îngrozit, bărbatul se holbă la ea, arătându-şi albul ochilor.

— Cum adică, nu poţi?

— În timp ce eram pe Pământ, o maşinărie construită de un dragon a făcut să se scurgă din mine toată puterea magică. Nu mai am deloc. Nu sunt în stare să vă acord îngrijiri.

— Nuuuu, nu se poate!

Se uită la fiecare dintre cei de faţă, avid de o dezminţire. Toţi îşi întoarseră privirile de la chipul său devastat. Apoi, Isabella pomeni de ceea ce o deranja.

— Dar dacă tu nu mai ai această putere, Tara, cum se face că sorţii pe care i-ai aruncat nu s-au spulberat? Venind în Omois, am observat că pegasul de cristal şi aur pe care l-ai făurit cu ocazia prezentării tale în faţa suveranilor, acum doi ani, n-a dispărut. Mai mult, constat că sorţul continuă să-i ardă faţa acestui *individ* (articulă cuvântul aşa cum ar fi pronunţat „gândac de bucătărie", cu acelaşi dezgust) chiar şi sub influenţa statuetei inhibitoare. Asta dovedeşte că puterea ta e încă activă şi la fel de mare, întrucât sfidează contra-magia.

Chipul sangravului şi cel al Împărătesei reflectară deodată aceeaşi speranţă, iar Manitou fremătă. Nu-i plăcea că atâtea lucruri depindeau de nepoata sa şi îi întâmpinase carenţa magică simţind o oarecare uşurare. Acum, Isabella tocmai punctase o contradicţie, şi el nu mai ştia ce să creadă.

Or, în AltăLume, regulile de magie erau foarte simple. Paradoxal, toţi se puteau folosi de obiecte fermecate: duşuri,

veşminte, mobile li se supuneau atât celor nonso, lipsiţi de putere, cât şi sorţitorilor şi Înalţilor Magi. Numai atunci când cineva voia să practice magia, să creeze un obiect, o floare sau un parfum, să invoce o furtună pentru grădina sa (ori un demon pentru a sfârteca vreun duşman, fiecare cu treaba lui), numai atunci lucrurile se complicau. Fără magie, nu exista putere. După un timp, sau la moartea sorţitorului, magia se estompa, apoi dispărea. Ceea ce, în cazul marilor creatori de modă din AltăLume, se dovedea uneori stânjenitor. Aşa că asistenţii lor erau în permanenţă pregătiţi să intervină, pentru ca nu cumva clienţii lor să se pomenească goi în plină stradă.

Cei mai buni dintre Înalţii Magi îşi păstrau timp de mai mulţi ani puterea asupra obiectelor făurite sau fermecate de ei. Cei mai puţin înzestraţi nu reuşeau să le facă să dureze mai mult de câteva ore. Tinerii începători într-ale sorţitoriei, ca Benjy, îşi vedeau adesea sorţii, spre mare lor ciudă, pierind după doar câteva minute.

Toate privirile se îndreptară asupra Tarei, care nu se clinti.

— Sunt departe de a cunoaşte magia în profunzime, oftă fata. Ştim *de ce* a dispărut puterea mea, dar mai există o mulţime de alte lucruri pe care nu le ştim. Ai dreptate, Bunico: nu e normal ca vechii mei sorţi să mai fie încă activi.

— Ar trebui să-i consultăm pe dragoni, i-o reteză Isabella. Ei cunosc magia mai bine decât noi, poate că se vor pricepe să ne ajute, cine ştie?

— Maestrului Chem i s-a dat de ştire despre mesajul lui Magister, dar nu s-a arătat. Sfatul dragonilor ne trimite un nou emisar, pe maestrul Saludenrivachirachivu. Urmează să ne

întâlnim cu el imediat, i-am adus la cunoştinţă că Moştenitoarea s-a întors. O să-l întrebăm pe el despre asta.

După tonul vocii sale, se vedea că lui Lisbeth nu-i făcea nicio plăcere să ceară vreun serviciu cuiva, şi mai cu seamă dragonilor, chiar dacă aceştia îi salvaseră imperiul. Mai ales dacă lucrul acesta privea puterea Moştenitoarei.

Era ciudat ca sorţul întors de Tara asupra creatorului lui să fi durat atât de mult, având în vedere puterea fetei, arzând acum şi pururea carnea pe care bărbatul o făcea să crească treptat la loc, chin veşnic de Sisif.

— Stăpânul nostru nu mi-a luat viaţa, gemu bărbatul. El râdea, spunând că într-o zi avea să-mi găsească un rost. Drept pedeapsă, m-a dat pe mâinile Selenbei, care, atunci când nu are pe cine persecuta, se antrenează pe mine. M-a muşcat de-atâtea ori, încât mă întreb cum de nu m-a sleit de sânge. Eram ţinut închis, şi când Magister a poruncit să vă fiu predat, împreună cu acest afurisit de mesaj, am fost tare mulţumit! Chiar dacă asta mă conducea la închisoarea pe viaţă pentru că am atentat la viaţa Moştenitoarei, măcar chinurile mele aveau să ia sfârşit. Nu le mai pot suporta! Omorâţi-mă, vă implor!

Împărăteasa avu o privire dispreţuitoare pentru bărbatul care se văita ca un câine şi porunci să fie ridicat în picioare. Una dintre gărzi alergă să stingă statuia inhibitoare de putere, pentru a permite magiei globului de cristal să devină activă. Deşi nu mai avea putere, Tara simţi ca un fel de... presiune, da, chiar aşa. Ceva din jurul ei, pentru un moment contracarat de statuie, dispărea şi apărea.

În ciuda slabei sale rezistenţe, sangravul trebui să coopereze. Magister prevăzuse pesemne că rănitul avea să refuze să divulge

spusele sale, căci globul de cristal era fixat pe „răspuns automat". De îndată ce capul Tarei se află chiar în dreptul lui, cristalul se ilumină. Şi chipul, sau mai degrabă masca scânteietoare a lui Magister, se contură limpede.

Tara nu dădu înapoi, refuzând să se arate temătoare în faţa lui Boudiou şi a celor care o priveau, dar trebui să-şi dea toată silinţa. Vocea de catifea topită a duşmanului ei, atât de uşor de recunoscut, răsună în încăperea strâmtă.

— Cum e, mică Moştenitoare? Eşti gata să deschizi ochii pentru a vedea care-i realitatea? Iată ceea ce va trebui să faci, draga mea, şi repede, repede, repede! dacă vrei ca prietena ta să trăiască. Vei cere Sfatului dragonilor să-ţi dea cheia, aceea a barierei magice ce înconjoară Continentul interzis de pe planeta AltăLume. Apoi, te vei folosi de această cheie pentru a o recupera pe Betty şi, făcând aceasta, vei constata ce se urzeşte pe acest pământ blestemat. Apoi te vei întoarce aici şi vei dezvălui ceea ce ai văzut.

Tara ridică din sprâncene, şi Magister dădu din cap, de parcă o vedea pe tânăra fată.

— Da, bănuiesc ce gândeşti. Tu îţi spui că o să faci după capul tău în ceea ce priveşte partea a doua, nu-i aşa? Ei bine, am încredere în prostească ta cinste că vei face public secretul pe care dragonii îl ascund de secole. Aş fi putut filma ceea ce am văzut pe continent, dar ei m-ar fi putut acuza foarte bine că am trucat imaginile. Fă-o repede, Tara! Betty nu e la fel de rezistentă ca tine! Mă tem ca zilele, chiar orele ei să nu fie numărate!

Tara strânse din pumni, îmboldită de dorinţa neaşteptată de a pulveriza masca albastră care o sfida. Dar, pe de o parte, nu

mai dispunea de putere magică, iar pe de alta, nu era o idee prea bună să faci o gaură în pieptul maestrului Boudiou.

— Ah, şi un ultim lucru. Ia acest glob de cristal cu tine. În felul ăsta, odată ajunsă pe Continentul interzis, voi putea să te călăuzesc şi... să zicem... să-ţi culeg impresiile.

Ca într-un adevărat film de serie Z, izbucni într-un râs machiavelic, şi globul de cristal îşi stinse lumina. Apoi, cu un zgomot spongios care îi produse greaţă, alunecă în afara închisorii sale de carne şi căzu pe sol. În faţa privirilor lor uluite, pieptul lui Boudiou se închise la loc fără să mai păstreze nici cea mai mică urmă. La o poruncă a Împărătesei, una dintre gărzi ridică globul cu scârbă, dar acesta rămase inert. Îl curăţă şi i-l întinse Tarei. Aceasta îl puse în buzunar, regretând că nu-l putea face ţăndări. Gestul, desigur pueril, ar fi făcut-o să se simtă mult mai bine.

Magister nu lăsase alt consemn, cel puţin deocamdată.

Gărzile îl întinseră pe saltea pe sangrav, care se cufundă şi mai adânc în deznădejdea sa. Cu inima strânsă, Tara ieşi din celulă. În ciuda a ceea ce bărbatul acela făcuse împotriva familiei sale, suferinţa lui îi stârnea milă.

Împărăteasa o mirosi şi, manipulatoare rafinată, se decise să intervină:

— Puneţi să fie scos sangravul şi duceţi-l în cartierele securizate unde va fi în stare să-şi controleze magia fără a putea să scape. Şi chemaţi un şaman pentru a încerca să-i îngrijească faţa până când Moştenitoarea îşi va redobândi puterea magică.

Tara îşi ridică ochii, uimită de compasiunea mătuşii sale, şi îi adresă un zâmbet sincer. Împărăteasa nu se putu abţine să nu

i-l întoarcă, neliniştită de influenţa crescândă pe care Tara o exercita asupra ei. Trebuia să-şi revină!

— Îl aşteptăm pe emisarul din Dranvouglispenchir, preciză ea, în timp ce ieşea din închisoare. Avem un anumit număr de subiecte de discutat cu tine, dar şi cu el. Există un motiv bun pentru care continentul este interzis. Nici nu-ţi dai seama de întreg pericolul la care te expui!

Tara păşi pe urmele ei fără să-i răspundă. Nimic din ceea ce avea să spună mătuşa ei n-o s-o facă să-şi schimbe părerea, cu atât mai mult cu cât se simţea teribil de vinovată de ceea ce i se întâmplase sărmanei Betty.

Cu faţa încruntată, foarte conştientă de greutăţile ce o aşteptau şi pregătită să lupte cu ele, Lisbeth se îndreptă spre sala de consiliu.

Dinaintea ei, o umbră se desprinse de lângă perete, smulgând un oftat de spaimă gărzilor sale şi un ţipăt de groază din partea Selenei. Asasinul, dacă acesta era unul, nu apucase să ajungă departe. Spada lui Xandiar se afla deja la gâtul lui.

Frumoşii ochi verzi ai lui Séné Senssass, căpetenia Mascaţilor din Omois, se înfipseră într-ai săi.

— Hmmm! aprecie încântătoarea spioană. Nu e rău. Ţi-ai păstrat reflexele! Te salut, Xandiar!

Căpetenia gărzilor îşi înghiţi saliva. De câteva luni, avea impresia persistentă că era... *vânat* de frumoasa Séné, pe care, în mod ciudat, o întâlnea de fiecare dată când se ducea undeva. Îşi vârî spada la loc în teacă şi făcu un pas înapoi. Séné îi adresă un zâmbet fermecător, apoi se înclină dinaintea Împărătesei.

— Vă pregăteaţi să trimiteţi după mine, Majestatea Voastră imperială?

Împărăteasa schiţă un zâmbet fugar. Chiar asta avea de gând să facă. Ca de obicei, spioana îi anticipase dorinţa.

— Vino cu noi, îi porunci suverana. O să-mi faci un raport cu privire la cele aflate.

Séné se înclină imediat şi se plasă în spatele lui Xandiar, care îi simţi răsuflarea caldă în ceafă în timp ce înainta. Îl trecu un fior. Intuiţia nu-l înşela: Séné voia ceva de la el. Cunoscând-o pe frumoasa spioană, asta nu putea avea legătură decât cu munca lui. Dar de ce nu-i vorbea? Era... enervant.

Ajunseră într-una din cele cinci săli de audienţe. Curtenii, curioşi, se văzură opriţi la intrare de gărzi. „Audienţă privată", anunţă Tyrann'hic înainte de a-şi lăsa trupul mătăhălos să cadă pe unul dintre jilţurile plasate în faţa tronului. Împărăteasa şi Imperatorul luară loc fiecare pe tronul său. Isabella, Manitou şi Selena se aşezară şi ei, dar Tara şi Grr'ul rămaseră în picioare, ca şi gărzile, Xandiar şi Séné. Frumoasa spioană se aşeză în aşa fel încât s-o poată atinge în treacăt pe căpetenia gărzilor şi aceasta se înfioră de parcă s-ar fi ars.

„Mica" sală de audienţe era oricum, numai intimă nu. Peste măsură de mare, ca toate lucrurile din Omois, ea era, ca să fim cinstiţi, concepută să primească vreo câteva sute de persoane, nu, mai multe mii. Ah, şi aurul era pretutindeni. Mult. Marmură, pietre preţioase, tapiserii, ţesături de catifea. Tara se întrebă dacă mătuşa sa cunoştea sensul cuvântului „supraîncărcare". Apoi, ca şi cum ar fi fost crescută chiar de către suverană, privi mai îndeaproape. Hm! În spatele ţesăturilor erau ascunse gărzi. Aurul şi pietrele scumpe, cu grijă dispuse pentru a impresiona la maximum, camuflau nişte deschideri prin care ţinteau discret nişte arbalete. De acord. Era un decor. Interesant.

Se împliniseră opt luni de când lipsea din Tingapour şi descoperea palatul cu noi ochi, încercând să afle ce se găsea dedesubt şi chiar mai dedesubt decât dedesubt. Privind mica adunare, Tara fu uimită de proporţia mică de fiinţe care nu erau oameni în Omois. În Lancovit, de pildă, Salatar, Prim-consilierul Regelui şi Reginei, era o himeră: leu, capră şi dragon în acelaşi trup, pe când consilierii din Omois erau aproape în exclusivitate oameni. De când dragonii salvaseră Imperiul, ei erau mai bine primiţi printre omoisieni, dar atât. Iar acum, când Magister îi acuza de nu ştiu ce crimă şi pretindea că o poate şi dovedi, situaţia nu părea să fie pe cale să se rezolve. Această xenofobie ascunsă nu constituia oare o slăbiciune pentru o planetă pe care se întâlneau atâtea popoare?

— Ce-ai aflat? o interpelă Împărăteasa pe Mascată, de îndată ce toţi se instalară.

— Am făcut o anchetă, răspunse Séné al cărei zâmbet îi făcea faţa toată numai gropiţe. Sala de Transfer care l-a expediat pe mesagerul lui Magister trecea prin mai multe reţele, dintre care una se află pe planeta Inferno.

Împărăteasa îşi reprimă un gest de enervare.

— Infernalii ăştia încep să mă sâcâie, şuieră ea. Acordă protecţie oricui în schimbul unui pumn de aur. Îmi spui, aşadar, că n-avem nicio pistă de urmărit?

Séné se întunecă la faţă.

— Din păcate, aşa e. Pista se întrerupe. E cu neputinţă să ajungem până la Magister. Am făcut şi o înregistrare a globului de cristal...

Tara ridică din sprâncene. Ca să vezi! Din acest moment, devenea inutil s-o confrunte cu amărâtul de sangrav. Îi mulţumea

încă o dată mătuşii ei care, ca de obicei, alesese soluţia cea mai dureroasă.

— ...şi l-am analizat, continuă Séné. Magister, viclean, se află în interiorul unui conac al cărui decor n-are nimic original. Obiectele sunt dintre cele pe care le poţi întâlni oriunde. După calitatea luminii, totuşi, specialiştii au stabilit că el se află în AltăLume şi probabil pe continentul nostru. Am lansat deci un aviz de căutare suplimentar, prevenindu-i pe locuitorii noştri că era din nou printre ei.

O luminiţă de furie dansă în ochii Împărătesei. Magister cuteza s-o sfideze. Iar recenta ei capturare de către sangrav încă îi stătea în gât.

— Se pare că are un interes aparte pentru teritoriul nostru, zise ea cu amărăciune. Atât de mare, încât mă întreb dacă nu cumva e omoisian.

Tyrann'hic se foi pe scaunul său şi îndreptă conversaţia spre un subiect mai puţin fierbinte... pentru el.

— Se pune, de asemenea, chestiunea Moştenitoarei voastre. Acum când ea nu mai dispune de putere, n-ar fi mai rezonabil să-l numească pe fratele ei, tânărul Jar, drept moştenitor al Imperiului? În cazul acesta, cea care şi-ar risca viaţa pe Continentul interzis n-ar mai fi Moştenitoarea, ci doar una dintre rudele voastre.

Priviri uimite se întoarseră spre el. Nimeni nu îndrăznise să evoce chestiunea în faţa Împărătesei. Iar ceea ce propunea el părea atât de... rezonabil.

Chipul său magnific se crispă, apoi Lisbeth se destinse:

— Nici măcar nu se pune problema, răspunse ea calm.

— Şi de ce? făcu o voce limpede.

Uşa se deschisese discret, fără ca cineva să bage de seamă. Jar, fratele Tarei, păşea ferm spre ei. Tot pe atât de brunet pe cât era Tara de blondă, îmbrăcat într-o armură uşoară pe sub roba de sorţitor, de parcă tocmai venea de la un antrenament, nu era foarte înalt pentru cei treisprezece ani ai săi, dar morga pe care o afişa compensa din plin subţirimea taliei.

Trebuie că poruncise gărzilor să-i deschidă, ceea ce îi îngăduia statutul său de presupus moştenitor legal, imediat după Tara. În teorie. Dacă se lua după aerul contrariat al Împărătesei, Tara aprecia că Jar făcea o greşeală când încerca să se impună prin forţă în mijlocul reuniunii lor.

— Eu credeam că legile noastre sunt precise, continuă el cu aroganţă. Doar un sorţitor poate domni în Omois, pentru a putea proteja împărăţia prin puternica sa magie. Cu excepţia piticilor, toţi conducătorii planetei noastre au această putere. Sora mea nu o mai are. Prin urmare, nu poate fi Moştenitoarea Omois-ului!

— Jar! exclamă Selena, ridicându-se, încurcată, ce sunt purtările astea? Hai, vino şi salut-o pe mama ta, te rog.

Jar se apropie cu reţinere. Selena îi zâmbi cu tandreţe, în ciuda purtării sale neplăcute. Fusese despărţită luni îndelungate de gemeni, aşa că îi lipsiseră.

Băiatul se lăsă îmbrăţişat cu afecţiune, dar un uşor dispreţ se zugrăvea pe chipul său. Preţ de o clipă teribilă, Tara fu stăpânită de o fulgerătoare dorinţă de a-l pocni. Farmecul lansat de Magister asupra lui pentru a-l face s-o uite pe maică-sa se împrăştiase de luni de zile, dar băiatul încă refuza dragostea Selenei. Se purta cu ea ca şi cu o rudă îndepărtată pe care trebuia s-o suporte neavând încotro. Fără plăcere, Selena se

întoarse la locul ei şi Jar îi înfruntă pe cei doi suverani, fără a-i acorda vreo privire surorii sale mai mari, aflată chiar lângă el.

Tara, care, cu doar câteva minute mai înainte, nu mai dorea să rămână Moştenitoarea Omois-ului decât pentru a se putea cufunda în infernul din Limburi, se simţi de îndată plină de contradicţii. Nici ea nu-l plăcea prea mult pe Jar.

— Nu discutăm cu privire la acest punct, zise ea cu răceală. Deocamdată, am o misiune. Împărăţia nu are nevoie de mine, Betty, da.

— Tocmai aici e problema, îi replică băiatul sfidând-o. În asta constă deosebirea dintre mine şi tine. Eu mă gândesc la binele a milioane de locuitori care depind de noi. Pe când tu, vrei să-ţi rişti viaţa pentru o singură persoană. Nu înţelegi nimic din suveranitate. Eşti impulsivă şi nechibzuită. Fie şi numai pentru atât şi ar trebui să fii declarată neeligibilă.

Tara schiţă un zâmbet încântător. *Ah! Atac frontal! Ia să vedem dacă avea să reziste la o lovitură indirectă.*

— Amuzant! zise ea. Chiar asta spunea şi Magister când mi-am riscat viaţa şi libertatea pentru a o elibera pe mama mea... ăăă... *noastră*, apoi pe mătuşa noastră. Se vede că nu şi-a pierdut timpul în cei zece ani pe care i-a petrecut în compania ta. Se pare că i-ai reţinut bine învăţămintele.

Pas sub garda armei şi ea îl răneşte prima! Jar se îngălbeni şi în privire i se aprinse o luminiţă de ură. Dar era prea târziu. Împărăteasa reacţionă imediat.

— Nu cred că am cerut să fii chemat, Jar, observă ea cu o voce egală. Şi a intra în conflict cu sora ta nu e cel mai bun mijloc de a te face remarcat în ochii noştri. Cred că n-ai sesizat un lucru esenţial pentru împărăţia noastră. Familia e un lucru

important. Familia e pe primul loc. Noi ne sprijinim unii pe alţii, ne ajutăm între noi. Nu-mi place deloc felul în care te porţi. Ieşi!

O clipă, toţi crezură că Jar va încerca să-i ţină piept Împărătesei. Dar furioşii ochi de culoarea nucşoarei, atât de asemănători cu cei ai Selenei, întâlniră ochii bleumarin îngheţaţi, şi tânărul trebui să se plece în faţa furiei mătuşii sale. Dădu din umeri şi ieşi păşind mânios. Tara şi Selena oftară în acelaşi timp. Selena, pentru că nu-şi putea consola fiul fără să-şi dezaprobe implicit fiica, şi de aceea trebuia să rămână la locul ei, nemişcată şi sfâşiată, iar Tara, pentru că îşi dădea seama că maică-sa suferea din pricina acestui conflict fără rost. Drace! Cât de ambiţios putea fi un băiat care încă nu avea treisprezece ani! Ea, care nu-şi dorea puterea, era cu adevărat surprinsă.

Odată uşa închisă, Împărăteasa se întoarse spre Tyrann'hic.

— Jar s-a aflat prea mult timp sub influenţa lui Magister, Domnule Prim-ministru. Deocamdată, nici poporul nostru, nici chiar eu nu-i putem acorda încredere acestui tânăr. Aşa că v-aş ruga să evitaţi orice aluzie la o eventuală poziţie a lui de moştenitor imperial. Dacă ar fi să aleg între gemenii fratelui meu, nu pe Jar l-aş alege, ci pe Mara.

Bărbatul cel gras se mulţumi să încline din cap. Era ferm hotărât s-o îndepărteze pe Tara de la succesiune, prea conştient de antipatia lor reciprocă. Dacă tânăra fată ajungea pe tronul Omois-ului, el nu va mai avea trai. În mintea lui sucită se impuse urgenţa favorizării misiunii Tarei pe Continentul interzis. Puteau avea loc tot felul de accidente, mai ales în cursul unei călătorii atât de primejdioase!

Tara observă fără plăcere micul zâmbet al lui Tyrann'hic. Privirea sa brusc gânditoare nu-i spunea nimic interesant. Oare ce anume punea la cale omuleţul acela afurisit?

Împărăteasa prezentă un rezumat al activităţii guvernului în timpul convalescenţei Tarei. Insistă asupra schimburilor comerciale dintre Omois şi Dranvouglispenchir. Dragonii erau mari consumatori de produse finite fabricate în Omois sau originare de pe Pământ (mai ales vacile). De unde reieşea că, dacă aceste schimburi erau ameninţate sau suspendate, omoisienii vor fi cei care aveau să aibă cel mai mult de pierdut, dar, indirect, şi cei de pe Terra.

Adesea, Tara se gândea că a le dezvălui pământenilor tainele magiei n-ar fi chiar atât de rău. Poate că astfel ar învăţa, datorită ei, să cruţe solul pe care trăiau? Şi poate că aveau să-şi deschidă minţile spre un univers cu mult mai vast decât cel pe care-l gândeau?

Plasă acest argument într-un colţişor al minţii sale. Hm, la urma urmei, poate că nu era o idee chiar atât de proastă ca, într-o bună zi, să devină împărăteasă? Ar putea influenţa politica din AltăLume şi ar schimba lucrurile...

Acum se mişca, nerăbdătoare. Nu voise să se aşeze, prea conştientă de timpul care trecea, şi regreta acest lucru. Mătuşa sa continua să facă lungi digresiuni, de parcă voia s-o ţină cu forţa în Omois.

— Eu cred că Moştenitoarea noastră aşteaptă ca tu să-i dai veşti despre expediţia pe acest faimos continent, spuse în cele din urmă Imperatorul. Încă o vorbă despre exportul spaşunilor, şi ea o să te facă să-ţi înghiţi raportul!

Împărăteasa se strâmbă şi oftă.

— Ştiu că asta nu e important pentru tine, Tara, dar resursele noastre sunt cele care îţi plătesc hainele, hrana şi tot ceea ce deţii în momentul de faţă. Aşa că nu trata cu dispreţ ceea ce îţi permite să trăieşti în lux.

Tara se pregătea să protesteze, dar Împărăteasa o opri printr-un gest.

— Am înţeles. Să ne întoarcem la problema noastră. Vrei să-l asculţi pe Magister şi să te duci pe Continentul interzis, să-ţi eliberezi prietena şi să te întorci aici. N-o să-ţi ţin un curs despre ceea ce se poate şi ceea ce nu. Prefer să-i las Excelenţei Sale, ambasadorul Saludenrivachirachivu, grija de a-ţi expune precis situaţia. Cred că-l aud venind.

Într-adevăr, o masă mare în mişcare zgudui palatul, în timp ce se apropia de mica sală de audienţe. Uşile se deschiseră şi intră în încăpere, aplecându-şi capul, cel mai mare dragon pe care-l văzuse Tara vreodată.

Complet negru, cu pieptarul său solzos împodobit cu o stea de argint, motiv reprodus şi pe aripile sale, el zâmbi scoţând la iveală o mulţime de dinţi şi se înclină.

Se înclină.

Se înclină şi mai mult.

Tara îşi ţinu răsuflarea. Ai fi zis că era un munte pe punctul de a se prăbuşi. Dacă dragonul se mai apleca un pic, avea s-o zdrobească pe mătuşa sa şi jumătate din guvernul omoisian. Dar dragonul îşi controlă masa cu o forţă uimitoare şi reuşi să se îndrepte, cu coada arcuită pentru a crea o contragreutate. Uau, ce abdominali nemaipomeniţi!

— Majestăţile Voastre imperiale, mormăi el, mă bucur să vă revăd, în ciuda gravităţii situaţiei. Vin direct de pe Dranvouglispenchir unde am instituit o celulă de criză.

Împărăteasa îşi arcui întrebător o sprânceană. Dragonii erau fiinţe cu sânge cald, greu de emoţionat, şi totuşi acesta de faţă părea neobişnuit de agitat.

— Ambasadorule Saludenrivachirachivu, îţi mulţumim că ai venit atât de repede, răspunse ea cu demnitate. Reînnoiesc cu plăcere vechea alianţă cu poporul vostru.

Ea făcu un semn, iar şambelanul scoase dintr-o raclă somptuos decorată, pe care Tara n-o observase, o cupă de sare şi un mic bol cu sânge, precum şi o bucăţică de pâine. Lisbeth îi prezentă ceremonios totul imensului dragon. Acesta le luă, înmuie pâinea în sânge, apoi în sare, după care o înghiţi. Fără să pregete, Împărăteasa făcu la fel, smulgându-i Selenei o strâmbătură de dezgust.

— Fie ca focul vostru să ardă de-a pururi! exclamă suverana după ce îşi şterse cu un şervet alb picătura de sânge de pe buze.

— Şi fie ca duşmanii voştri să piară! îi răspunse politicos dragonul, pecetluind vechea tradiţie.

Tara înghiţi în sec. Mai avea încă o mulţime de lucruri de învăţat! O vedea pentru prima oară pe mătuşa sa practicând acest ritual; legăturile sale cu Chemnashaovirodaintrachivu erau mult mai puţin formale. Iar sângele era acela al unei... sau, mai rău, al *cui*?

Formalităţile odată îndeplinite, dragonul, descumpănit, constată că prima întrebare a Împărătesei nu o privea pe Betty, tânăra Pământeancă, ci pe Tara, Moştenitoarea imperială, care

risca să nu moştenească nimic dacă nu avea să-şi redobândească puterea magică.

— N-am nicio explicaţie satisfăcătoare, îi răspunse el Împărătesei, după ce aceasta îi prezentă problema pe scurt. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată până acum.

Da, Tara deţinea dubiosul monopol de a inaugura mai multe fenomene magice reputate ca fiind imposibile.

Împărăteasa era dezamăgită, dar deloc surprinsă. Oftă, apoi îi făcu semn dragonului să intre în miezul subiectului.

— Una dintre cheile barierei magice care înconjoară Continentul interzis a fost furată, afirmă el cu certitudine, cu o voce gravă, cu fruntea încreţită de nelinişte.

— *Una* dintre chei? sublinie Împărăteasa. Credeam că nu exista decât una singură.

Tara se uită la ea. Mătuşa sa părea a fi la curent cu privire la tot ce avea legătură cu misteriosul continent.

— S-au făcut două copii după ea. Şi numai unul dintre ai noştri a putut comite o asemenea ispravă, intrând în posesia unei dubluri!

Faptul n-o surprinse pe Împărăteasă. Trădători erau cu duiumul chiar şi în propriul ei palat, conspirând şi complotând împotriva ei. Toată problema era să ai întotdeauna un avans faţă de ei. Ceea ce i se părea neliniştitor era că dragonul se alarma din pricina asta.

— Se întâmplă, riscă ea, nicio naţiune nu e scutită de acest fel de... neplăceri, cu excepţia Ghicitorilor de Adevăr telepaţi care sunt ca nişte cărţi deschise şi nu cunosc competiţia. Nu s-ar putea totuşi ca hoţul să nu fie un dragon? Cred că nu aveţi prea multe rase în lumea voastră, nu-i aşa?

— Într-adevăr, răspunse ambasadorul Saludenrivachirachivu. Gravitatea de la noi e greu de suportat de către rasele voastre fragile, şi aerul nostru e nesănătos pentru plămânii voştri. Mai mult, doar dragonii sunt îngăduiţi să locuiască pe planeta noastră, pentru a se evita orice accident!

Imperatorul ridică spre el nişte ochi brusc atenţi.

— Accidente? De ce natură?

— De natură definitivă, îi răspunse dragonul, refuzând să se mai lungească. Majestăţile Voastre imperiale cred că nu sesizaţi pe deplin caracterul critic al situaţiei. În afara faptului că nu există nicio raţiune logică pentru ca un dragon să comită o asemenea ispravă, cheile beneficiau de o protecţie care, în mod normal, este imbatabilă. „De ce?" nu e singura întrebare. „Cum?" trebuie să-şi afle şi ea un răspuns. Dacă sistemul nostru e atât de permeabil, atunci trebuie să remediem acest lucru cât mai degrabă.

— Nimic nu e niciodată inviolabil! comentă Xandiar aruncând o privire cu coada ochiului spre Séné. Întotdeauna se găsesc mici şmecheri care să treacă dincolo de ceea ce, în teorie, nu poate fi trecut.

Séné îi dedică zâmbetul ei numărul 3 — „Să faci din genunchii adversarului un fel de jeleu" — şi nu-i răspunse nimic. Meseria ei nu era furtul, ea nu era decât Mascata, spioană şi informatoare. Acest fel de ispravă era mai degrabă opera Hoţilor Patentaţi din Omois...

— Desigur, oftă ambasadorul, dar noi credeam... pe scurt... Când aţi făcut să ne parvină mesajul lui Magister, noi am crezut mai întâi că e o glumă proastă. Căci cele trei chei erau la locul lor, neatinse. Dar registrul de intrări şi ieşiri (Aşa deci, ţineau

un registru? Ca militarii?) ne-a dezvăluit imposibilul: una dintre chei fusese subtilizată timp de două ore, apoi fusese pusă la loc, înainte de a se declanşa alarma.

Imperatorul rânji.

— Aţi pus o alarmă care nu se declanşează decât la două ore după comiterea furtului? Să nu spuneţi aşa ceva în faţa unor Hoţi Patentaţi dacă vreţi ca planeta voastră să nu fie jefuită în următoarele zece minute!

— Cu excepţia câtorva persoane, pentru ceilalţi cheia nu are nicio valoare, răspunse dragonul pe un ton rece. Iar farmecele care protejează cheile noastre sunt complicat de pus în acţiune. Noi deplasăm cheile o dată pe an, pentru o utilizare foarte precisă, şi le punem din nou la loc în mai puţin de două ore. Ăsta e şi motivul pentru care intervalul de timp de dinaintea declanşării sorţilor carbo... ă... a sorţilor e atât de mare.

— Dacă înţeleg eu bine, interveni Tara, cheia furată a fost folosită pentru a o introduce pe Betty pe Continentul interzis, apoi a fost restituită? Înainte ca alarmele să se declanşeze, carbonizând sau neutralizând hoţul?

— Da, confirmă grav ambasadorul, aşa am dedus şi noi, Alteţa Voastră imperială.

— Spuneţi-mi Tara, îi porunci tânăra. Şi totuşi nu sunt de acord cu dumneavoastră. Acel „Cum?" nu e lucrul cel mai important când e vorba de Magister. Întrebarea „De ce?" mă nelinişteşte mai mult. Ba chiar mai mult decât propria dumneavoastră temere care, ca să vorbesc deschis, nu e foarte convingătoare. De ce v-ar putea fi frică Domniei Voastre, care sunteţi un dragon?

Dragonul o privi fix, apoi inspiră şi expiră zgomotos, stăpânindu-şi la timp flăcăruia ce-i ţâşni pe nări. Incinerarea Moştenitoarei imperiale nu era indicată.

Apoi se aplecă spre ea şi, coborându-şi glasul, îi obligă pe toţi să ciulească urechile.

— Deoarece, Alteţa Voastră imperială, îi răspunse el, neluând în seama propunerea de a i se adresa pe numele mic, dacă vreuna dintre aceste chei cade în labele cui nu trebuie, există riscul ca lumea să fie trecută prin foc şi sânge!

Spre marea uimire a dragonului, care nu avea cum să ştie dacă fata dobândise o anumită obişnuinţă privind declaraţiile zdrobitoare, Tara rămase netulburată. După ce fusese cât pe ce să distrugă planeta ei de adopţie, Pământul, în urmă cu doar câteva luni, ea adoptase o nouă scară de valori în care „A trece prin foc şi sânge" nu merita mai mult de un patru sau un cinci, cifra maximă fiind zece, „Distrugerea universului în urma invaziei demonilor". Şi să mai spui că nu mai departe decât acum doi ani, cea mai mare temere a ei era aceea de a primi o notă proastă la gimnaziu!

Mătuşa ei, în schimb, nu avea atâta sânge-rece.

— Cum adică? zise ea gâtuit.

Ah! Prin urmare, nu ştia chiar totul despre Continentul interzis...

Dragonul se mişcă din tot corpul, stânjenit.

— Asta nu vă pot spune, Majestatea Voastră imperială. Dar ar fi o catastrofă, atât pentru lumea aceasta, cât şi pentru a noastră.

Împărăteasa se aplecă şi-şi înfipse privirea în ochii galbeni ai interlocutorului ei.

— Ambasadorule, mie nu-mi plac ascunzişurile. Pactul pe care l-am încheiat cu dragonii privind Continentul interzis mi s-a părut întotdeauna suspect, fără a mai socoti că destule popoare au întrebat de mai multe ori de ce un continent întreg ar fi închis pentru colonişti. Aşa că eu, dacă aş fi în locul vostru, aş înceta s-o mai fac pe misteriosul şi le-aş oferi mai multe argumente principalilor mei aliaţi. Noi, oamenii, nu suntem nişte mărginiţi. Ştim să ascultăm. Şi înţelegem.

Saludenrivachirachivu clătină din cap, necăjit.

— Îmi pare rău. Lucrul acesta nu îmi este permis. Misiunea mea se reduce la a vă spune că nu e cu putinţă să vă înmânăm cheia.

— Totul e din ce în ce mai interesant, mormăi Imperatorul, agasat că îi era interzis să afle adevărul, dar nimic din ce am aflat nu constituie un răspuns acceptabil pentru poporul nostru.

— Îmi pare rău, repetă dragonul, afurisindu-şi *in petto* superiorii de a-l fi trimis în această misiune. E singurul răspuns pe care vi-l pot da. Nimeni nu va merge pe Continentul interzis. Niciodată!

Tara reacţionă şi se îndreptă, consternată.

Dragonul tocmai îi condamnase prietena la moarte!

CAPITOLUL VI

Medelus

sau când alegi calea răului, uneori asta poate să-ți facă rău

Imaginea marelui dragon încremeni pe imensul panou de cristal, şi Magister izbi cu pumnul în braţul fotoliului său, care se clătină. Sangravii care asistau la retransmisia audienţei, graţie camerelor-spion care împânzeau discret palatul din Omois, îşi întoarseră măştile scânteietoare spre el.

— Dragonii ăştia! se stropşi stăpânul lor. Dacă ei cred că o să-şi impună legea, îşi fac iluzii! Selenba?

— Stăpâne? se înclină femeia-vampyr, care nu purta mască, refuzând să-şi acopere somptuosul şi glacialul chip şi culoarea purpurie a pupilelor sale.

— Ia legătura cu prietenul nostru. S-o întărâte pe Tara să plece cu orice preţ pe Continentul interzis, cu sau fără acordul dragonilor. Şi vreau să te duci şi tu la palatul din Omois.

— Asta ar putea să fie cam greu, Stăpâne, riscă una dintre măşti. De la ultimul vostru atac, au fost întărite măsurile

anti-intruziune. Chiar şi sub cea mai bună deghizare, Selenba va fi descoperită imediat.

— Ah, Medelus! Văd că-ţi faci grija pentru scumpa noastră femeie-vampyr! Să te fi afectat oare atât de mult otrava muşcăturilor ei, încât să te temi că ai putea s-o vezi murind?

Silueta se clătină şi culoarea măştii se schimbă în verde.

— *Otrava*?

— Nu ştiai? îl ironiză Magister, încântat de teama ce se împrăştia deodată dinspre Medelus. Vampyrii care beau sânge de om suferă o modificare a metabolismului. Trăiesc mai puţin timp, sunt sensibili la lumină chiar dacă o suportă o anumită vreme, cu condiţia să-şi schimbe forma, şi, mai ales, atunci când muşcă un om, acesta devine sclavul lor, dacă vampyrul îşi doreşte aşa ceva. De pildă, Selenba poate face din tine ce vrea ea.

— Dar... e cu neputinţă! protestă Medelus.

— Ei, ei! făcu Magister pe un ton fals mieros. Se pare că te pricepi mai bine la plante decât la vampyri. Şi asta pică bine, că tocmai Vânătorul meu preferat te-a muşcat, căci am o întrebare să-ţi pun, care a rămas fără răspuns până azi.

Sangravii se îndepărtară pe nesimţite de Medelus. Pedepsele lui Magister, atunci când nu-l mulţumeau răspunsurile, erau pe cât de dureroase, pe atât de exotice.

Medelus, îngrozit, dădu şi el înapoi. Dar Selenba îşi aţinti privirea roşie asupra lui şi, deodată, acesta nu mai fu în stare să mai facă niciun pas.

— Nu... nu mă mai pot mişca, gemu el.

Femeia-vampyr lunecă spre el ca o felină mare. Cu trupul înfăşurat în costumul ei de piele neagră, cu talia incredibil de subţire, cu umerii largi şi musculoşi, era de o frumuseţe mortală.

Ceea ce li se şi întâmpla adesea celor ce riscau să se apropie de ea...

— E normal, mică pradă! zise ea cu un zâmbet care-i dezveli dinţii ascuţiţi ca ai unui lup. Stăpânul mi-a poruncit să-mi folosesc puterea deosebită asupra ta, aşa că nu vei mişca decât atunci când o să-ţi poruncesc eu.

— Scoate-i masca, dragul meu Vânător, murmură Magister, îmi place să văd chipul celor pe care îi iau la întrebări.

Femeia-vampyr se conformă.

— Bine, bine! făcu stăpânul sangravilor. Acum, uite care e întrebarea mea: când Selena şi cu tine eraţi încolţiţi pe Pământ, ca urmare a atacului împotriva conacului, executat chiar de către soldaţii Împărătesei, s-a produs un fapt inexplicabil. Nimeni nu i-a acordat atenţie, şi nici eu nu mi-am dat seama decât de puţin timp... Porţile nu funcţionau decât într-un singur sens, dinspre AltăLume spre Pământ, până în momentul în care au fost deblocate după moartea dragonului care le sigilase. Pentru a părăsi Pământul, chiar şi eu am fost nevoit să apelez le magia demonică şi să trec prin Limburile lor, ceea ce niciodată nu e foarte plăcut. Dar tu, care nu te puteai folosi de acest mijloc, tu te-ai întors totuşi în AltăLume cu mult înainte de repunerea în funcţiune a Porţilor. Aşa că, mi-ar plăcea să-mi explici cum s-a produs acest mic miracol.

După tonul său, Medelus ghici agasarea sangravului. Inginerul biolog nu-l plăcea prea mult pe noul său stăpân. Deodată, îşi dădu seama că sentimentul său evoluase.

Acum, îl ura.

— Eu nu...

— Ah! îl întrerupse Magister ridicând mâna. Încerci să mă minţi. Nu sunt un Ghicitor de Adevăr, dar îi simt pe cei care încearcă să mă mintă. Nu mă sili să-ţi amintesc cine-i stăpânul aici.

Medelus nu avea de ales. Trebuia să-i dezvăluie secretul pe care-l descoperise din întâmplare şi pe care, până atunci, îl păstrase cu grijă doar pentru el.

— Am studiat Porţile de Transfer, îi spuse el în timp ce Selenba se învârtea în jurul lui ca o pisică în jurul unui şoarece care o distra peste măsură. Nu sunt doar nişte simple maşinării capabile să deschidă un drum prin spaţiu. Sunt mai degrabă un organism, pentru care fiecare Poartă e o extensie. Într-o zi, am făcut un transfer împreună cu un răsad de kalornă de care tocmai mă ocupam. Îmi conectasem mintea la floare pentru a o susţine în timpul călătoriei între Mentalir şi Lancovit. Nu mică mi-a fost uimirea când transferul s-a întrerupt!

Magister se aplecă în faţă, fascinat.

— Cum adică, *întrerupt*?

— Nu am un cuvânt mai precis. Timpul a fost suspendat şi am simţit o mare curiozitate din partea Porţilor, deoarece eram conectat la această plantă. Presupun că organismul, că spiritul sistemului nostru de transport e de origine vegetală. Când Porţile au fost blocate pe Terra, mi-a fost de-ajuns să dezgrop o plantă şi să mă conectez la ea. A fost mai greu decât în AltăLume, căci plantele pământene sunt mai puţin conştiente decât ale noastre. Dar astfel am reuşit să trec. Poarta a ocolit interdicţia de dragul meu.

Magister reflectă o clipă, apoi porunci:

— Până la urmă, prietenul nostru Bradford Medelus ne va fi poate de folos, dragă Vânătorule. Dă-i drumul.

Cu o strâmbătură de dezaprobare, Selenba se conformă. Medelus se scutură, pentru a vedea dacă şi-a recuperat toate funcţiile motrice.

— Ia legătura cu prietenul nostru de la Palat, dragă Vânătorule. Să se descurce cum o şti ca să te ajute să intri, vreau ca tu s-o însoţeşti pe Tara.

Selenba zâmbi.

— Pentru a o proteja.

Zâmbetul femeii-vampyr pieri.

— Pentru *ce*? întrebă ea zăpăcită.

Masca lui Magister se coloră în albastru, ca întotdeauna când găsea că situaţia era amuzantă.

— N-am încredere în dragoni. Pot s-o manipuleze pentru a o face să nu spună nimic din ce va vedea pe Continentul interzis... dacă reuşeşte să pună piciorul pe el, desigur. Te trimit prin urmare acolo, în calitate de gardă de corp.

— Cum? Fără sânge, fără lacrimi, fără suferinţă? Nu-i deloc amuzant! protestă Selenba.

— Poţi să-l muşti pe unul dintre prietenii ei, îi făcu Magister o favoare. Aşa vei putea să-l controlezi, şi noi vom avea un aliat printre apropiaţii ei. Dar ai interdicţie de a omorî pe careva, dacă nu vrei ca ea să înceapă să te bănuiască pe tine, s-a-nţeles?

— Da, Stăpâne, se supuse Selenba, dacă îi tai gâtul cuiva, îl ascund.

— Perfect! Vei avea în plus şi o altă misiune. Ţi-am pregătit un glob de cristal, care te aşteaptă în camera ta. Regina roşie posedă...

Se întrerupse şi masca sa îi cercetă pe sangravi cu neîncredere.

— ...ceva care n-ar trebui să se afle în posesia ei. Îţi voi spune exact despre ce anume e vorba la viitoarea noastră legătură. Vreau ca tu să-l recuperezi. Poţi pleca! Şi să nu mă dezamăgeşti, dragă Vânătorule.

— Bine, Stăpâne, se înclină Selenba.

Precum o panteră mortală, dar bine dresată, femeia-vampyr părăsi încăperea. Medelus se concentră asupra a ceea ce simţea. Acum, când ştia ce caută, contactul era acolo. Din ce în ce mai subţire pe măsură ce Selenba se îndepărta.

— Mai aveţi nevoie de mine? întrebă el cu o voce încă tremurând de frică şi de furie.

— Eşti liber să faci ce vrei, îi răspunse distrat Magister.

Medelus ieşi cât mai demn cu putinţă şi o luă grăbit spre camera sa, fără să bage de seamă că o umbră se ţinea tăcută pe urmele sale.

Chiar înainte ca uşa să se închidă în spatele lui, o mână fină opri batantul. Se întoarse, galben la faţă. Apoi oftă, uşurat.

— Deria!

De când făcuseră cunoştinţă, între Deria, fosta gardă de corp a Tarei, şi el se conturase o prietenie prudentă. Suferinţele pe care lui Magister îi făcea plăcere să i le provoace Deriei, deoarece, după părerea lui, aceasta îl trădase, se mai împuţinaseră pe măsură ce stăpânul sangravilor îşi găsea noi păpuşi pe care să le chinuiască.

Pentru prima dată în viaţa sa, Medelus fusese mişcat de suferinţa altei persoane decât a sa proprie. În cursul ultimelor opt

luni, încercase, atât cât îi stătea în puteri, s-o ajute şi s-o susţină pe Deria.

Bănuitoare la început, tânăra femeie — brunetă cu păr scurt şi buclat şi cu nişte ochi verzi pătrunzători, al cărei Familiar, Mani, era o coţofană impertinentă — îi întâmpinase timidele încercări cu o atitudine rezervată şi rece. Apoi, încet-încet, îi recunoscuse lui Medelus altruismul. Sangravii aparţineau tuturor straturilor populaţiei şi mulţi dintre ei munceau. Magister se îngrijea de nevoile celor din garda sa apropiată, dar aştepta de la ceilalţi să se descurce şi singuri. Având în vedere calificarea sa, lui Medelus i se atribuiseră plantaţiile pe care le cultivau acei nonso aserviţi sangravilor. Biologul ştia deja că făcuse o alegere greşită. Dar numai din momentul în care începu să participe la viaţa de zi cu zi a sangravilor înţelese cât de mare era greşeala pe care o făcuse. Cu toate astea, nu scăpase nicio ocazie când fusese vorba să aline suferinţele Deriei cu ajutorul plantelor şi a numeroaselor sale cunoştinţe în materie de botanică.

Dintre toţi sangravii, el era singurul care mai avea un dram de omenie.

— Intră, zise el cu un zâmbet larg. Te simţi bine?

Deria fusese plecată în misiune timp de o săptămână, iar el îşi făcuse griji.

— Sunt un pic obosită (trăsăturile ei erau ofilite, şi chiar coţofana sa, Mani, părea sleită de puteri, cocoţată pe umărul ei, cu aripile lăsate în jos). Magister mi-a acordat două zile de odihnă. Am asistat la toată scena. Nu ştiam că Selenba te-a muşcat.

Medelus se legănă de pe un picior pe altul, supărat.

— A făcut mai mult decât să mă muşte, m-a mestecat, a înghiţit şi apoi a scuipat.

— Mi-ai spus că nu-ţi dădeai seama de ce erai atât de pornit împotriva Tarei, că ea te scotea din sărite, firește, dar nu într-atât încât să-i dorești moartea. Saliva otrăvită a Selenbei, crede-mă, are cu siguranţă legătură cu purtarea aberantă. Ea le urăşte pe Selena şi pe Tara şi îşi va da toată silinţa să le facă rău, mai ales dacă Magister nu-şi dă seama. Tu erai mijlocul ideal.

— Crezi? exclamă Medelus cu nădejde. Asta ar putea explica o mulţime de lucruri. Nu mi-am dorit în viaţa mea să omor pe cineva!

O evaluă timp de o clipă: o curajoasă şi mândră războinică. Deria se deosebea cu totul de Selena. Dragostea pe care o nutrea pentru ea se călise în focul încercărilor lor comune. Şi ca urmare, era mai puternică. Trebuia să-i acorde încredere. Inspiră adânc şi se aruncă în apă, cu riscul de a se pierde cu totul.

— Ştii, zise el pe un ton grav, nici tu, nici eu n-avem ce căuta aici. Ceea ce am văzut la sangravi, ceea ce te fac ei să înduri, dispreţul, atracţia lor pentru suferinţă, toate astea mă scârbesc. Singurul lucru pe care mi-l doresc este să mă ocup de copacii şi pădurile mele, şi mai ales să nu mă mai amestec în politică, şi nici să mă mai apropii de oamenii din Omois. Ai vrea să vii cu mine?

Tânăra femeie îşi holbă frumoşii ochi verzi. Coţofana scoase un cârâit de uimire.

— Să fugim? Asta vrei să sugerezi?

— Ştiu că îmi pun viaţa în mâinile tale recunoscând acest lucru, admise Medelus fără să se piardă cu firea. Dacă tu îi

raportezi lui Magister ce ţi-am spus eu acum, sunt un om mort sau chiar mai rău.

Deria se frecă maşinal pe piept. Fusese infectată cu magie demonică, în urmă cu mai bine de doi ani, ca urmare a distrugerii Tronului lui Silur de către Tara. Magister, furios, îşi asigurase fidelitatea ei făcând din ea[1] una dintre colaboratoarele sale apropiate. Această magie demonică îi influenţa gândurile şi deştepta în ea impulsurile cele mai distructive. În acel moment, mintea ei pendula între dragostea pe care începea s-o nutrească pentru Medelus şi satisfacţia pe care ar putea-o obţine din denunţarea şi apoi executarea lui.

Medelus îi luă mâna cu prudenţă. Prima dată când îşi asumase acest risc, se pomenise pus jos, cu jugulara apăsată de piciorul Deriei şi cu braţul pe jumătate dislocat. Trecuse o săptămână bună până să-şi recapete graiul.

Dar de această dată, Deria dădu o luptă cu sine şi reuşi să se controleze. Medelus lăsă să-i scape un oftat de uşurare.

— Amândoi suntem fugari, îi spuse ea drept contraargument, Lancovitul, ca şi Omois-ul au pus un preţ pe capul nostru. Cum crezi că vei rezolva problema asta?

— Prevenind-o pe Tara în legătură cu planurile lui Magister.

Tânăra femeie se trase înapoi, ceea ce-l obligă pe Medelus să-i dea drumul mâinii, spre marele său regret. Ea se lăsă să cadă în fotoliul care aştepta cu răbdare să fie băgat în seamă.

---

[1] Ceremonia în chestiune este descrisă precis în *Tara Duncan, Magii sorţitori*. Pentru cei care n-au citit, să spunem că aceasta constă în implantarea magiei demonice în trupul sangravului şi că e ceva cu adevărat dureros şi cu totul drăcesc... *(N.a.)*

— Pe Tara? Eşti sigur? E furioasă pe tine... iar pe mine şi mai şi. Crezi că o să te asculte?

— Ea vrea s-o salveze pe acea pământeancă. Ceea ce face Magister e important. Orice informaţie privitoare la el e de primă importanţă pentru ea. Asta voi încerca să negociez cu ea. Salvarea noastră, în schimbul informaţiilor.

— Va dori mai mult. Definirea precisă a acestui loc, în mod sigur.

— Fără îndoială. Cum nu ştiu unde ne aflăm, o să-i răspund sincer că n-am nici cea mai vagă idee.

— Eu însă, ştiu, făcu încet Deria.

— Dar nu tu vei negocia. Lasă-mă s-o fac eu. Vom vedea cum se desfăşoară întrevederea, ce zici?

Deria oftă.

— Trebuie să ieşim din câmpul de supraveghere.

— Din *ce*?

Deria îşi trecu tandru o mână peste chipul lui.

— Naivul meu Brad! Nu ştiu cum ai făcut de-ai reuşit să supravieţuieşti aici atât de mult timp. Toate apelurile sunt supravegheate în interior. În parc, în apropiere de lac, vom fi în afara câmpului de ascultare.

— Oh! bâigui Medelus, derutat, nu ştiam. Să mergem.

Braţ la braţ, o luară prin parc, prefăcându-se că admiră frunzişul roşu, în vreme ce stomacul li se răsucea la gândul urmărilor trădării lor.

— Acum suntem destul de departe, zise Deria, în sfârşit, aşezându-se pe trunchiul unui copac, sub o tufă de kruse sălbatice, la adăpost de priviri. Hai, fă apelul!

Medelus îşi activă globul de cristal. Un chip neutru îşi făcu apariţia în interiorul globului.

— Numărul dumneavoastră de apel e înregistrat pe lista neagră a acestui glob de cristal. Ne pare rău, dar corespondentul dumneavoastră nu doreşte să răspundă la această comunicare.

— Aş dori să las un mesaj, insistă Medelus.

— Ne pare rău, repetă chipul. Niciun mesaj nu poate fi luat în seamă.

— Stai, interveni Deria. Încearcă şi cu al meu. Eşti sigur că acesta e numărul liniei ei directe?

— Da.

Activă globul de cristal al Deriei. De această dată, numărul fu acceptat. Tara uitase să-l interzică. Frumosul chip pe care-l vedeau din când în când la informaţii apăru în haloul lăptos al globului.

— Numărul ăsta îmi e cunoscut, zise Tara ridicând din sprâncene, ce e...

Se opri brusc văzând cele două chipuri care se reflectau în globul ei de cristal.

— Deria! exclamă ea.

Apoi adăugă, pe un ton rece:

— Şi Medelus. Doi trădători care s-au găsit de minune, precum se vede!

Şi, înainte ca ei să poată articula vreun cuvânt, ea întrerupse legătura.

CAPITOLUL VII

Misiunea

sau poți avea serioase probleme chiar și atunci
când ești un dragon de șase metri înălțime,
cu niște solzi foarte 3draveni...

În sala de audienţă din Tingapour, Saludenrivachirachivu se întoarse vioi spre tânăra fată.

— Dragonii nu sunt lipsiţi de inimă, o asigură el. Prietena voastră vă e dragă, noi înţelegem totuşi lucrul ăsta. Dar riscul e prea mare. Spre marele nostru regret, trebuie să sacrificăm o viaţă în beneficiul securităţii tuturor. Crede-mă, e cea mai bună soluţie, chiar dacă, recunosc, nu e şi cea mai plăcută...

Tara îl măsură din priviri. Dragonul tocmai măturase viaţa prietenei sale cu o cumplită dezinvoltură, chiar dacă o tristeţe de netăgăduit i se percepea în voce.

— Vreau ca lucrurile să fie limpezi! scrâşni ea. Cu sau fără permisiune, eu tot mă voi duce pe Continentul interzis. Voi găsi eu un mijloc să intru, cu barieră magică sau nu. Betty nu

va fi victima nici a manevrelor lui Magister, nici a tainelor dragonilor.

— E imposibil! răspunse ambasadorul. Fără chei, nu se poate intra. (Adresându-se Împărătesei:) Îmi pare sincer rău (trebuie că aşa era, de vreme ce o spunea a doua oară). Cu permisiunea dumneavoastră, am să mă retrag. Mai exact, trebuie să verificăm imediat bariera. Cine ştie ce daune i-a provocat acest nebun prin introducerea acelei tinere pământene pe continent!

Manitou se ridică brusc. Manitou, care ţinea mult la Betty, căci ea îl îndopa cu bomboane şi prăjituri când se afla pe Pământ; Manitou, care n-avea de gând să lase, fără să protesteze, două guverne să se joace cu viaţa unuia dintre supuşii lor (chiar dacă, tehnic vorbind, Betty nu era nici supusa Omois-ului, nici a planetei Dranvouglispenchir).

Bătrânul sorţitor transformat în labrador se apropie de strănepoata sa şi se aşeză liniştit pe labele dinapoi.

— Ştiţi, spuse el pe un ton ca de conversaţie, eu cred că acest cuvânt, „imposibil", a fost şters de mult timp din vocabularul Moştenitoarei imperiale. Şi de îndată ce aceasta îşi va redobândi puterile, ceea ce nu va mai întârzia, o să vă spulbere maşinăria magică în două secunde şi, atunci, o să vă treziţi în braţe — mă rog, în labe — cu o adevărată problemă...

Dragonul cel mare, care se pregătea să se întoarcă, se mulţumi să-i arunce o privire dispreţuitoare câinelui negru.

— Poftim?

— Prin urmare, continuă Manitou fără să se formalizeze, problema voastră nu e verificarea etanşeităţii acelei maşinării de-acolo, a barierei. Problema voastră e că cel mai mare imperiu

omenesc din AltăLume va fi condus într-o zi de această tânără din care v-aţi făcut un duşman. Ceea ce nu e *deloc* o iniţiativă recomandabilă. Ultimii care au luat hotărârea asta au murit sau au fost puşi pe fugă. Deci, nu vă sfătuiesc deloc să procedaţi aşa. Ea nu mai este doar o tânără oarecare, ea reprezintă cu mult mai mult de-atât: puterea de a rupe acordul încheiat între cele două planete ale noastre. Dacă voi refuzaţi să-i salvaţi viaţa lui Betty doar pentru că asta nu vă convine, cât timp credeţi că oamenii vor mai avea încredere în voi, când îşi vor da seama că viaţa lor reprezintă atât de puţin în ochii voştri?

Dragonul strânse din pleoape, apoi se apropie, măsurându-l din priviri pe Manitou, care îi ajungea aproximativ până la călcâie.

— E curios, şuieră el, în timp ce mici flăcări de iritare îi ţâşneau uşor pe nări, dar am deodată o poftă nebună de un hot-dog[1].

— Are dreptate, interveni din spatele lor o voce care o făcu pe Tara, ce era concentrată asupra dragonului, să tresară. Voi ne ascundeţi o mulţime de lucruri; de pildă, ce s-a întâmplat cu adevărat pe Pământ în timpul accidentului care a lipsit-o pe Moştenitoare de puterea sa. Purtarea voastră riscă să indispună şi mai mult popoarele, şi-aşa nu prea mulţumite de dragoni...

Tyrann'hic intrase şi el în horă. Cu cât dragonul insista în ceea ce priveşte caracterul periculos al misiunii, cu atât ţinea

[1] Hot-dog, un corn ce conţine un cârnat, muştar şi, uneori, ceapă. Aceasta înseamnă, dintr-un motiv misterios, şi „câine cald". Deci, dacă dragonul îl carbonizează pe Manitou, el va fi efectiv un „câine cald". Ceea ce dovedeşte, pentru cei ce se mai îndoiau, că şi dragonii au simţul umorului. *(N.a.)*

mai mult ca Tara să se ducă pe Continentul interzis... şi să piară acolo! Cu atât mai mult cu cât tocmai primise un SMS pe globul său de cristal, din partea unui corespondent pe care nu-i era deloc greu să-l identifice. Din nou, interesele lui Magister coincideau de minune cu ale sale. Va fi o plăcere pentru el să-i facă acest serviciu.

Împărăteasa îl fulgeră cu privirea.

— Până atunci, tot eu sunt cea care conduce, i-o reteză ea furioasă. Şi nu-mi place ideea ca Moştenitoarea să se ducă în acest loc periculos, mai ales că accesul e păzit cu atâta râvnă de dragoni!

Tara o înfruntă pe mătuşa sa.

— Dacă eram eu prizonieră, tu ce-ai fi făcut?

— Nu e cazul, se apără Lisbeth.

— Ştiu! Dar dacă aş fi fost eu, tu ce-ai fi făcut?

— Nu ştiu, răspunse Împărăteasa prost dispusă.

— Hai, draga mea, nu minţi! Nu-ţi face bine la ten, glumi fratele ei vitreg. (I se adresă Tarei:) Ar lua toată armata sub braţ şi s-ar duce să te scape, bineînţeles, cu sau fără dragoni.

— Prin urmare, reluă blând Tara, îţi dai seama că nu am de ales?

— Ba da, tu ai! îi replică Împărăteasa.

— Ei bine! Eu susţin această decizie, decretă deodată Imperatorul, care simţea o furioasă dorinţă de a vedea ce anume ascundeau dragonii pe continent, şi asta de mai mulţi ani. Nu eşti tu singura care deţine puterea, draga mea, tot ceea ce priveşte siguranţa acestei ţări e de competenţa mea. Aşa că, îţi spun: manevrele lui Magister au cu siguranţă un scop. Trebuie să-l descoperim.

Înainte ca sora sa vitregă, încă în stare de şoc, să poată reacţiona, el se întoarse spre dragon:

— Ambasadorule Saludenrivachirachivu, te rog să ai amabilitatea de a-i informa pe cei de pe planeta ta că dacă nu ne este înmânată în cel mai scurt timp posibil cheia, şi Continentul interzis nu devine accesibil trupelor noastre, relaţiile diplomatice dintre Omois şi Dranvouglispenchir vor fi rupte. Bineînţeles că motivaţiile vor fi pe larg difuzate pe canalele noastre de telecristal. Cristaliştii vor aprecia că dragonii refuză să salveze viaţa unei fiinţe umane pentru păstrarea unui misterios secret!

Zăpăcit, dragonul se uită pe rând la fiecare. Ceea ce la început părea doar o simplă misiune de supraveghere şi de informare era pe cale să se transforme într-o îngrozitoare capcană.

— Dar... dar, bâigui el, voi nu înţelegeţi!

— Tocmai asta e, îl contră Tara. Dacă aţi vrea să ne explicaţi, poate că am înţelege! Şi am acţiona mai bine în interesul oamenilor şi al dragonilor. Laolaltă.

Dragonul dădu înapoi. Pe undeva, era amuzant să vezi cum toată acea enormă masă o şterge din faţa unei fete mărunte.

— Nu, nu! Nu e... Eu... trebuie să informez Sfatul dragonilor, spuse el precipitat şi, fără să mai facă prea mult caz de demnitate, se întoarse şi dădu buzna afară, făcând ca jumătate din uşile sălii să sară în aer.

Un şir de „Pardon! Scuzaţi-mă! Pardon!" ajunse până la cei rămaşi, punctând astfel cursa lui spre Poarta de Transfer. Câteva mârâituri confirmară faptul că în trecere zdrobise un anumit număr de picioare, rădăcini, copite, labe.

— N-am văzut niciodată un dragon galopând aşa, spuse Selena în timp ce căsca, dezamorsând tensiunea. Bun! Toate

aceste emoţii mi-au provocat o migrenă teribilă. (O privi pe Împărăteasă, dorind să-i acorde puţin răgaz fiicei sale, şi apoi îi strecură mesajul.) Hai, Tara! Până la întoarcerea Excelenţei Sale care, nu mă îndoiesc, ne va acorda permisiunea de a merge pe Continentul interzis şi de a o salva pe Betty, o să ne odihnim puţin în apartamentul tău. Eşti de acord, Lisbeth?

În timp ce ea vorbea, Tara tresări, căci globul ei de cristal tocmai suna. Chipul îi deveni aspru când văzu cine o chema şi murmură câteva cuvinte înainte de a-l stinge printr-o mişcare seacă.

Lisbeth ezita. Şi-ar fi dorit mult să aibă o discuţie cu Tara în privinţa unor fapte curioase ce se produseseră în palatul ei, dar, văzând privirea inflexibilă a Selenei, renunţă. De altfel, avea mai întâi de reglat câteva lucruri cu Sandor, care îndrăznise s-o contrazică de faţă cu toţi.

Imperatorul, la vederea privirii răzbunătoare aţintite asupra lui, descoperi deodată că are o mulţime de treburi urgente de rezolvat în palat... şi de preferinţă cât mai departe de sora sa vitregă. Salută, atunci când din urechile lui Lisbeth aproape că începea să iasă fum, şi ieşi cu o viteză cosmică. Prudenţi, ceilalţi îi urmară exemplul, cu plecăciuni adânci şi cu scuze, pentru a nu se pomeni victime colaterale.

În câteva secunde, sala se goli, lăsând-o pe Lisbeth, mânioasă, pe tron, înconjurată de gărzi. Se pregătea s-o cheme pe Séné, când observă că Xandiar rămăsese cu ea, ceva mai în spatele tronului.

— Xandiar?

— Majestatea Voastră imperială?

— Nu mai am nevoie de tine aici. Şi spune-le şi gărzilor să se retragă. Nu vreau să audă ceea ce am de spus.

Xandiar nu se formalizează. Când era nervoasă, Împărăteasa înclina să se comporte uşor grosolan. Se mulţumi să execute porunca şi, după ce dădu ordine, părăsi sala. Lisbeth aşteptă până când totul se linişti, apoi strigă sec:

— Séné?

— Majestatea Voastră imperială?

— Ştiu că nu se cade să-ţi spionezi propria Moştenitoare, dar eu am unele bănuieli cu privire la ceea ce e în stare să facă Tara. N-o pot trimite pe Ssss[1]: de când a ameninţat-o c-o s-o facă poşetă, şopârlei noastre îi e frică de ea. Ai putea tu...?

Lăsă cererea neexprimată, dar Séné o ghici:

— O s-o pun sub supraveghere, Majestatea Voastră imperială. Nu se va duce nicăieri fără să fiţi informată.

— Bine, dar fii atentă. Nu mai are puterile ei deocamdată, dar Piatra Vie e puternică. Nu te lăsa amăgită.

Séné zâmbi.

— Mulţumită lentilelor cu care ne-aţi echipat, putem vedea prin sorţii de Illusius. O să veghez personal asupra Moştenitoarei noastre, Majestatea Voastră imperială. Aveţi cuvântul meu.

Pentru prima dată de la întoarcerea Tarei, Împărăteasa schiţă un zâmbet obosit şi Séné se simţi plină de compasiune pentru tânăra femeie care susţinea cu un efort foarte mare un

[1] Adevărat înregistrator viu, Ssss e o şopârlă-cameleon care i-a salvat viaţa Tarei în *Sceptrul blestemat*. Dar Tara, care a apreciat foarte puţin faptul de a fi constant spionată de mica reptilă, i-a dat de înţeles că risca să i se întâmple numai necazuri dacă mai continuă. Neavând niciun chef să ajungă poşetă, Ssss a ales să se ocupe de alte misiuni. *(N.a.)*

enorm imperiu, aproape douăzeci și șase de ore din douăzeci și șase. Activă puterea atât de stranie care făcea din ea o Mascată și dispăru din ochii Împărătesei.

Aceasta bătu în brațul tronului ei sub stema Omois-ului, păunul purpuriu cu o sută de ochi de aur. Ca și ceilalți, era moartă de curiozitate în privința Continentului interzis — dar era chiar într-atât, încât să rişte viața Moștenitoarei sale? Își mușcă buzele fără cusur și fruntea i se încreți. Dacă Tara nu avea să-și redobândească puterea magică, viața în Omois se va complica serios, mă rog, ceva mai mult decât era cazul.

În AltăLume erau veneraţi în jur de trei mii de zei. Se gândi pe neașteptate să-i adreseze o mică rugăminte unuia dintre ei...

Nu se știe niciodată.

O umbră din fața ei o făcu să ridice capul. Șambelanul ei, strălucitor în costumul său de curte, purpuriu cu auriu, împodobit cu atât de multe decoraţii, încât Lisbeth se întreba uneori cum de mai reușește să meargă, cu tenul cenușiu acoperit de mici pete albe, mărci obișnuite ale rasei sale, aștepta răbdător.

— Da? făcu ea, ușor agasată că era smulsă din gândurile ei.

— Seniorul de Tri Vantril solicită o audiență, anunță șambelanul.

— Ți-a spus pentru ce?

— Nu, Majestatea Voastră imperială. Să-i spun să revină?

Lisbeth clătină din cap.

— Hmmm, nu. Ne-a făcut un serviciu primindu-le pe Tara și pe Selena, așa că presupun că vine pentru a-și lua plata. Lasă-l să intre.

Îşi îndreptă ţinuta şi activă un strop de magie pentru a-şi reaprinde strălucirea tenului şi a ochilor. În momentul sosirii Tarei şi a tovarăşilor ei prin Poarta de Transfer, era prea atentă la Moştenitoarea sa pentru a se mai interesa de baron, dar mercenarul îi lăsase impresia unui bărbat seducător.

Baronul intră ţanţoş, şi inima lui Lisbeth bătu ceva mai repede. Da, *foarte* seducător, fără nicio îndoială.

Făcu o plecăciune desăvârşită şi îşi fixă ochii negri în cei ai Împărătesei.

— Majestatea Voastră imperială, susură el cu o voce catifelată, frumuseţea Domniei Voastre mă lasă fără grai.

Zâmbetul pe care i-l adresă îi făcu lui Lisbeth o frumoasă gropiţă în obraz.

— Baroane, eşti un linguşitor. Ce anume voiai să ne ceri, după o intrare în materie atât de... fermecătoare?

Baronul ezită.

— E... puţin mai delicat, Majestatea Voastră imperială, căci, într-un anume fel, aceasta priveşte imperiul vostru.

Privirea lui Lisbeth deveni severă.

— Sper că n-am făcut nimic care ar putea compromite bunele relaţii dintre baronia voastră şi imperiul nostru, Baroane.

— Cu siguranţă, nu! exclamă Various. Dimpotrivă!

Trase cu putere aer în piept şi începu:

— Nu mai pot dormi. Îmi neglijez baronia, iar atunci când m-aţi chemat pentru a-mi cere permisiunea de a lăsa cale liberă elfilor voştri pentru a veni s-o protejeze pe Moştenitoarea voastră, am înţeles, în sfârşit, din ce pricină. Ăsta e şi motivul pentru care m-am hotărât să vin să vă văd.

Lisbeth însă nu pricepea nimic. Despre ce naiba vorbea baronul?

Acesta își puse un genunchi în pământ și, cu mâna pe inimă, într-un gest grandilocvent, cu mustață tremurătoare, exclamă:

— Majestatea Voastră imperială, inima mea nu-mi mai aparține, sunt nebun de dragoste, numai la asta mă gândesc...

Împărăteasa, flatată, zâmbi și mai larg. Ah, ah! micul baron era îndrăgostit de ea! Îi cântări silueta musculoasă și plină de viață. Da, desigur, foarte, foarte seducător. Roși ușor, nefiind obișnuită să i se facă o curte atât de grăbită și de neașteptată. Mercenarii din Vilain își meritau reputația: când voiau ceva, mergeau drept la țintă.

De obicei, bărbaților le era mai degrabă... teamă de ea!

— Te ascult, Baroane, zise ea cu o voce dulce, și te înțeleg.

Ei, tocmai îi îngăduise să meargă mai departe. Baronul sesiză subtila aluzie, se apropie și îi luă mâna, iar ea nu și-o retrase.

— Ăsta e și motivul pentru care, zise el, cufundându-și privirea lui frumoasă într-a ei, vă cer, nu, vă implor, să-mi acordați permisiunea de a o lua de soție pe Selena Duncan!

În acest moment, Împărăteasa nu se mai putu abține.

Și scoase un geamăt.

CAPITOLUL VIII

Eleanora

sau când vrei să furi ceva, nu prea e recomandat să te lași prins

În timp ce Împărăteasa îl fulgera pe baron cu privirea, își retrăgea sec mâna și se întreba dacă se cuvenea să-și prefacă un aliat într-un spașun, Tara, Manitou, Selena și Isabella ajungeau în camera-apartament-limită-hangar a Tarei, în care aproape că aveai nevoie de provizii de mâncare și de apă până să ajungi la toaletă.

Toate erau așa cum le lăsase la plecare, și ea scoase un mic oftat de ușurare. Se întorsese nu „acasă" — căci singurul loc pe care-l considera astfel era conacul Isabellei, de pe Pământ, unde își petrecuse zece ani din viață —, ci într-a doua ei casă.

Fotoliile și sofalele se repeziră și frescele de pe pereții de marmură se însuflețiră pentru a-i face urările de bun-venit. Sufla o briză ușoară, ochiurile mari de geam se deschideau larg spre farmecul grădinii interioare, și zânele sporovăiau vesel. Tara zâmbi. Dacă palatul n-ar fi fost asemenea unui viespar

politic, ce loc minunat de trai ar fi putut fi! Apoi zâmbetul ei se ofili. Ea se lăfăia în lux, în timp ce Betty suferea, singură.

În buzunarul ei, Piatra Vie nu mai era aşa de bucuroasă, nu din cauza lui Betty, ci a lui Robin, drăguţ, frumos Robin cu care nu reuşea să ia legătura. Pe toate cuarţurile! La ce bun să ai un glob de cristal dacă nu pentru a-l aprinde! Asta o supăra, dar nu putea să-i spună Tarei, de teamă că aceasta, încă adâncită în ranchiuna ei, să nu-i interzică să-şi mai continue apelurile.

— Cum se face că te afli aici, Mamă? începu Selena, luând loc lângă Isabella. Credeam că eşti pe Pământ cu Jeremy, în căutarea părinţilor săi.

Isabella oftă.

— Nu e nici urmă de părinţii lui Jeremy, nicăieri, nici în AltăLume, nici pe Pământ. Nu mai pricep nimic. Tehnologia noastră a progresat de mulţi ani încoace şi, de când magia Tarei şi a lui Jeremy au inundat Pământul, puterile noastre au sporit. Avem mijloace pentru a-i regăsi pe oameni de care nu dispunea nici dragonul renegat. Or, le-am folosit degeaba: au dispărut de-a binelea. Le-am evocat atunci manii, dar nu s-a întâmplat nimic, de unde am dedus că n-au murit. Jeremy e bolnav de supărare: nu numai că şi-a pierdut părinţii adoptivi, ucişi de Harpii, dar, pe deasupra, a mai rămas şi fără adevăraţii săi părinţi. L-am plasat sub tutela Omois-ului, de unde e originară familia sa. Notarii au stabilit filiaţia. Întrucât el a intrat în posesia puterilor sale, e major după legile noastre, şi va putea intra în posesia moştenirii peste un an, timp în care ceilalţi moştenitori vor putea digera apariţia acestui... supărător verişor. Cu atât mai mult cu cât averea familiei Bal Dregus e considerabilă.

Tara se miră:

— De ce sub tutelă? Pentru că e major?

Isabella făcu o mutră vicleană.

— Fiind sub tutelă, e protejat de Omois. Astfel, e la adăpost de orice incident... regretabil.

— Oh!

Desigur, restituirea unei confortabile moşteniri unui necunoscut apărut de nicăieri supărase pesemne nu puţini membri ai familiei, fapt ce putea ascuţi tentaţia de a scoate nişte pumnale şi vechile sticluţe cu otravă. Tara se înfioră. Nu i-ar fi plăcut să fie în locul băiatului.

Selena şi Isabella îşi vorbiseră în mai multe rânduri, în timpul convalescenţei Tarei, cu ajutorul globului de cristal omoisian, dar Selena îi povesti maică-sii despre evenimentele recente, îndulcind totuşi episodul plecării lor din O'possum. Cunoscând caracterul cel puţin vindicativ al mamei sale, nu avea niciun chef ca aceasta să declanşeze un minirăzboi ca să-şi răzbune fiica şi nepoata pentru relele tratamente pe care li le aplicaseră mercenarii din Vilain.

La rândul ei, Isabella le dădu veşti despre prietenii lor de pe Pământ.

— Contele de Besois-Giron s-a restabilit, zise ea. Nu face dovada nici celui mai mic semn de magie, spre marea uşurare a fiului său, cred. Porţile de Transfer odată întărite, nu se va mai putea trece cu atâta uşurinţă într-un mod clandestin. Întrucât nivelul de magie e mai ridicat, un mare număr de pământeni şi-au dezvoltat puterile latente de sorţitori, ceea ce m-a obligat, ca şi pe ceilalţi supraveghetori tereştri, să fiu de două ori mai vigilentă.

Îşi sublinie spusele cu un mic gest de oboseală.

— Niciodată n-am călătorit atât de mult. Descoperim sorţitori aproape peste tot, tineri, bătrâni; suntem nevoiţi să administrăm un număr mare de Mintus-uri pentru a ascunde existenţa noastră de ochii celor nonso. Şi mă tem că într-o zi, lucrul ăsta va deveni pur şi simplu imposibil...

Ridică din umeri şi reveni la principalul subiect care o preocupa:

— Şi, Tara, îmi pare rău!

Tara se uită la ea, uluită. Implacabilei sale bunici îi plăceau scuzele tot atât de mult cât le place pisicilor îmbăiatul. Ele ştiu că acesta există, dar n-au niciun gând să-l testeze.

— De ce?

— Nu mi-a dat prin gând s-o protejez pe Betty. Cum să-mi închipui eu că lui Magister o să-i căşuneze tocmai pe ea? A fost o idio... tâmpe... neglijenţă din partea mea.

— Eu sunt tot atât de vinovată, o linişti Tara. Nici mie nu mi-a trecut prin cap nicio clipă. Ea era cea mai vulnerabilă dintre noi. În loc s-o facem să uite de puterile mele printr-un Mintus, am fi făcut mai bine dacă i-am fi vorbit despre AltăLume şi am fi învăţat-o să se arate prudentă. Am comis o greşeală.

— Ce greşeală? protestă Manitou. Până la ea, Magister te-a atacat pe tine direct. Cum să-ţi închipui că acest nebun avea să se ia de o pământeancă? Cu atât mai mult cu cât aproape că nu o mai frecventai, ca urmare a instalării tale în Omois. Şi, ca să fiu cinstit, dă-mi voie să-ţi pun o întrebare. Dacă Magister ar fi răpit oricare alt pământean, ia zi, tot aşa ai fi reacţionat?

Tara zâmbi. Străbunicul ei o cunoştea bine.

— Aş fi făcut totul ca să-l eliberez, bineînţeles.

— Păi vezi? Pentru Betty sau altcineva, tu ţi-ai fi făcut datoria. Asta e ceea ce te-a învăţat bunică-ta ani de-a rândul. Loialitatea nu se calculează. Este sau nu este. Mătuşă-ta se împotmoleşte într-o sumedenie de consideraţii şi calcule politice. Dar faptele sunt clare. Cineva suferă. Că aceasta e Betty sau altcineva... nu contează. Trebuie s-o salvăm. Punct.

Tara îngenunche şi îl luă pe străbunicul ei în braţe.

— Ai dreptate, Bunicule. Tot stând în preajma unor oameni complicaţi, am ajuns să uit că lucrurile sunt simple. Îţi mulţumesc că mi-ai amintit.

— N-ai pentru ce, draga mea. Bun, şi-acum ce facem?

Tara se întoarse spre bunică-sa pentru a o întreba:

— Poate c-o să ţi se pară că sunt suspicioasă, dar Magister e foarte priceput când e vorba să te înşele[1]. Te-ai asigurat că Betty a dispărut cu adevărat?

Isabella deschise gura, apoi o închise şi ridică din sprâncene.

— Pe strămoşii mei! articulă ea în cele din urmă, nici măcar nu m-am gândit la asta. Ai dreptate, acesta era primul lucru pe care trebuia să-l fac!

— Am putea lua de-aici legătura cu Pământul, cu ajutorul globurilor noastre de cristal?

— Da, dar e complicat. Hai, Tată, o să verificăm chiar noi. O să ne întoarcem în câteva minute! Pe curând!

---

[1] În original *prendre des vessies pour des lanternes* — expresie care vine din Evul Mediu şi înseamnă „a face să fie crezută o minciună dându-i înfăţişarea adevărului". La acea dată, băşicile de porc (*les vessies, n. n.*) erau folosite ca burdufuri, deoarece erau etanşe. Iar lanternele erau lampioane de hârtie. Amândouă erau goale (ca minciunile) şi, de departe, semănau. De unde şi expresia (intraductibilă cuvânt cu cuvânt în româneşte, *n.n.*) care le reuneşte. *(N.a.)*

Şi, furioasă chiar împotriva ei, bătrâna femeie ieşi în trombă, cu Manitou gonind pe urmele ei.

Tara se pregătea să spună ceva când uşa se însufleţi. O gură, o ureche şi un ochi se iviră în lemnul ei auriu.

— Eleanora Manticore, Hoaţă Patentată, cere permisiunea de a vă vedea, anunţă gura crispându-se uşor, parcă din pricina unui mic dezgust.

Tara ridică din sprâncene. După ce încercase s-o omoare, Hoaţa Patentată o evitase cu grijă. Tara n-o cunoştea deci prea bine.

— Să sperăm că nu are cine ştie ce împotriva mea, dintr-o pricină doar de ea ştiută! observă fata. Schimbătoareo?

Entitatea îi ondulă marginile robei de sorţitoare, semn că o asculta.

— Poţi să-mi protejezi gâtul şi pieptul, te rog?

Schimbătoarea urcă până la bărbie şi întări partea din faţă a robei. Ceea ce îi dădea Tarei o curioasă alură, dar, cel puţin dacă Hoaţa urmărea să-i înfigă vreun tricroc în inimă, ca ultima dată, va avea nevoie de un ciocan pneumatic pentru a-i putea străpunge ţesătura.

— Poţi s-o laşi să intre, Uşă, îi spuse ea.

Uşa pivotă în ţâţânile sale şi Tara înţelese de ce gura se strâmbase de indignare.

Cu părul vâlvoi, cu faţa acoperită de funingine, cu veşmintele pârlite, tânăra Hoaţă era într-o stare jalnică.

— Repede! gâfâi ea. Gărzile sunt pe urmele mele!

Tara nu mai zăbovi. Trânti uşa în urma Hoaţei, spre via indignare a entităţii de lemn.

— Ei! nu merge să mă închizi chiar aşa! Doar sunt şi eu fragilă, nu!

— Uşă, îi porunci Tara, dacă eşti întrebată dacă ai văzut ceva, nu răspunzi cât timp nu ţi-am dat eu ordin, ai înţeles?

Gura îşi făcu apariţia şi mormăi ceva.

— Poftim?

— Spuneam, mormăi Uşa, că n-am văzut şi n-am auzit nimic, având în vedere faptul că am fost trântită cu atâta putere.

— Iartă-mă, zâmbi Tara, nu voiam să-ţi fac rău.

— Pfff!

Şi gura dispăru.

Eleanora se crispase toată văzând că Tara nu era singură. Nu putea auzi ce se petrecea pe culoar, căci sorţii antizgomot cu care erau echipaţi pereţii amortizau toate sunetele, dar nu avea nicio îndoială că nu departe în spatele ei erau gărzile. Selena se va dovedi oare discretă? Îşi regăsi liniştea în momentul în care mama Tarei îi zâmbi, arătându-i că era bine-venită.

— Îţi mulţumesc că m-ai primit atât de repede, îi spuse ea sincer Tarei. După ultimele evenimente, au întărit garda la palat, şi Xandiar îşi face al naibii de bine meseria. Apartamentul tău era primul loc în care mi-a trecut prin cap să mă refugiez.

Xandiar o urmărea pe Eleanora? Viaţa devenea imediat mai interesantă când te aflai la Omois.

Tara ridică dintr-o sprânceană.

— Ce ţi s-a întâmplat?

Tânăra Hoaţă ezita, apoi, într-un nor de funingine, se prăbuşi pe fotoliul care tocmai se plasa în spatele ei. Tara o primise. Se hotărî să fie sinceră.

— Am căzut în capcana întinsă de Tyrann'hic. Acest s... pard plasase capcane pe hârtiile sale şi acestea mi-au explodat în faţă atunci când am încercat să le citesc.

Selena rămase cu gura căscată.

— Îl spionai pe Prim-ministrul Omois-ului?

Nu adăugă „Eşti complet sărită de pe fix", pentru că era bine-crescută, dar se simţea gândul ei chiar în spatele semnului de întrebare.

Eleanora schiţă un zâmbet.

— Am toate motivele să cred că Tyrann'hic e pe felie cu Magister şi că el i-a arătat cum să ia legătura cu Medelus atunci când acesta a trecut în cealaltă tabără.

Selena tresări şi chipul ei deveni aspru.

— Sunt de asemenea sigură, continuă Eleanora cu aprindere, că el e cel care m-a manipulat ca să-l acuz pe Cal de uciderea vărului meu Brandis. Dar n-am cum să dovedesc lucrul ăsta, şi Împărăteasa a fost limpede: fără dovadă, nu există procedură de punere sub acuzaţie. Aşa că scotocesc şi eu prin tot ceea ce pot, dar e viclean, şi n-am reuşit să pun mâna pe seiful lui principal. Tot ce am descoperit până acum e complet inofensiv. Chiar începe să mă sâcâie de-a binelea!

— Să-i agaseze pe oameni e una dintre caracteristicile principale ale lui Magister, remarcă Selena pe un ton sec.

— Alţi vizitatori doresc să vă vadă! clamă Uşa ceva mai tare, pentru a o preveni pe Tara.

— Ascunde-te! îi porunci Tara invitatei sale. Du-te în sala de baie, o să mă ocup eu de toate.

Tânăra Hoaţă se conformă la iuţeală. De îndată ce dispăru, uşa se deschise lăsând să se vadă un grup de gărzi însoţite de... Cal, Moineau, Fabrice şi Fafnir!

Tara scoase un strigăt puternic de bucurie şi se aruncă de gâtul prietenilor ei, observând cu o strângere de inimă că Robin nu se afla printre ei.

Fabrice câştigase câţiva centimetri în înălţime şi umerii i se lăţiseră, accentuându-i alura atletică. Pletele sale blonde îi cădeau mai mult ca oricând peste ochii negri, şi părea fericit şi detensionat. Mamutul său albastru miniaturizat, Barune, mesteca placid o roş-banană lângă el.

— Salut, Tara, zise tânărul Pământean. Tu eşti „notă muzicală, prima literă din şarpe, se pregăteşte dinainte, sinonim cu *a vorbi* la persoana întâi singular, drumeag de munte".

— O, văd că febra şaradelor nu te-a părăsit, Fabrice. Deci, cum sunt?

— Pfff, ai fi putut face un efort! Simplu: *Re-s-plan-dis-sente.* Strălucitoare![1] Apoi se întunecă la faţă.

— Chiar dacă împrejurările nu sunt foarte vesele. Să se ia de Betty! Tipul ăsta e un monstru.

Tara dădu din cap, apoi se sili să zâmbească, refuzând să-şi vadă bucuria micşorată de angoasa care îi răsucea stomacul.

Moineau îi întoarse zâmbetul, încântată, ochii ei de culoarea nucşoarei strălucind de fericirea de-a o vedea pe Tara, aşa că aproape nu mai reuşea să grăiască, lăsându-l pe iubitul ei să exprime bucuria lor comună. Pantera sa argintată, Sheeba, se duse prietenoasă să-şi frece nasul de cel al lui Sembor, puma

[1] Şaradă intraductibilă în româneşte: „resplandissante" . *(N. tr.)*

Selenei. Fafnir, pitica, își aruncă securile într-un zbor aiuritor și le prinse chiar înainte ca ele să facă praf masa, apoi o strânse pe Tara, aproape să-i rupă coastele.

Toți o salutară politicos pe Selena, apoi mica războinică roșcată exclamă:

— Fie ca barosul tău să sune deslușit! Pe securile mele, Tara, ori tu ai mai crescut, ori eu m-am mai micșorat?

Tara izbucni în râs.

— Fie ca nicovala ta să răsune pe măsură, draga mea! Mă tem că acest puseu de creștere se datorează mâncărurilor bune pe care mi le-a pregătit mama în aceste luni din urmă.

Fafnir se întoarse spre Selena și îi zâmbi, iar ochii ei verzi scânteiară de încântare.

— Pe cinstea mea, dacă m-ați hrăni și pe mine tot așa și aș crește, aș putea fi o uriașă printre ai mei! Ce avem la masă?

Selena răspunse politicos:

— Lisbeth consideră că nu e de rangul meu să gătesc, așa că mă tem că va trebui să ne mulțumim cu mâncărurile bucătarilor imperiali... iar tu ești deja o uriașă printre ai tăi, Domnișoară pitică.

— Mai mult decât o uriașă, o legendă! accentuă Cal înclinându-se cu gravitate în fața piticei. Tara, am primit cu toții apelul tău, pe care îl așteptam, de altfel, după ce am văzut că Betty a fost răpită. Când globul tău de cristal ne-a prevenit că aveai nevoie de noi, eram deja pe drum. Și tu ți-ai regăsit puterile, numai asta se vede pe telecristal!

Zâmbetul Tarei nu se micșoră câtuși de puțin.

— Păi, nu, Piatra Vie e cea care face magie în locul meu. Sunt lipsită de orice putere în continuare, ceea ce de data asta

mă supără. Îndeplinirea acestei misiuni fără să mă bazez pe magie va fi mult mai dificilă.

Fabrice zâmbi încântat.

— Ho, ho! Ce s-a întâmplat cu fata care răcnea necontenit că puterea ei avea tendinţa să-i prefacă pe oameni în broaşte şi că îi strica viaţa?

— Nu-mi închipuiam că voi recunoaşte într-o zi lucrul ăsta, dar trebuie să admit că magia nu mi-ar strica deloc în momentul de faţă, oftă Tara încercând să se uite în altă parte şi renunţând. Ei, Schimbătoareo, poţi să-i redai ţesăturii de pe mine supleţea, te rog? Mi se pare că am o armură pe mine, aşa.

Entitatea se execută. Una dintre gărzile care intrase odată cu Tarabanda se înclină dinaintea Moştenitoarei imperiale. Două mici scoop-uri curioase zburau în jurul capului ei, avide de informaţii şi de imagini. Gărzile de la palat le foloseau la anchetele lor.

— Eram pe urmele unui periculos individ care a pătruns în birourile private ale maestrului Tyrann'hic, anunţă thugul, cu cele patru braţe ale sale la vedere. Chiar în dreptul uşii Domniei Voastre se aflau nişte urme de funingine. V-aţi întors de mult în apartament, Alteţa Voastră imperială?

Tara îi adresă cel mai frumos zâmbet de care era în stare.

— Ne aflam aici, stând de vorbă, eu şi familia mea, cam de un sfert de oră, când aţi bătut voi la uşă.

Garda aştepta ca ea să continue, dar Tara nu avea de gând să mintă. Avea aici toate detaliile necesare pentru a conchide şi singur.

— Prea bine. Prin urmare, nu e nevoie să vă scotocesc apartamentele. O să continuăm căutarea acestui criminal, Alteţa Voastră imperială.

Făcu imediat o plecăciune şi le porunci însoţitorilor săi să iasă. Chiar în momentul în care trecea prin dreptul fotoliului mânjit de funingine, marcă un mic timp de oprire, se întoarse şi îşi aţinti privirea în ochii Tarei.

Apoi spuse ceva fără ca vreun sunet să iasă din gura sa. Tara făcu ochii mari. Ei nu, îşi pierduse subit graiul? Răbdător, el o luă de la început şi Tara înţelese.

Sunteţi în pericol? Vă ameninţă cineva? Trebuie să intervin?

Tara dădu din cap în semn negativ. Gărzile descopereau adesea comploturi complicate şi învăţaseră să fie foarte diplomate în privinţa a tot ceea ce avea legătură cu familia imperială. Garda aceasta voia să evalueze situaţia:

1) Fie prada îi ţinea ostatici sub ameninţare pe cei din micul grup, şi atunci trebuia să intervină pentru a o neutraliza, eufemism pentru o eliminare radicală. De unde întrebările pe care le mimase.

2) Fie Moştenitoarea imperială îşi proteja prada pentru o raţiune care îi scăpa şi, prin urmare, nu mai avea nimic de făcut aici.

Iar ea tocmai îi confirmase că a doua variantă era cea bună.

Acest fapt lăsa să se bănuiască o luptă surdă, de care el nu avea cunoştinţă, între Tyrann'hic şi Tara. Hm! Se înţelege de la sine că-i va face un raport detaliat lui Xandiar, care avea să i-l aducă la cunoştinţă Împărătesei. Oh, dac-ar putea fi un mic puic pentru a asista la discuţia dintre Împărătească şi Moştenitoare! Schiţă un zâmbet. Să intre în apele tulburi ale politicii

îl ispitea foarte puţin. Prefera să-i lase această experienţă lui Xandiar, mai ales după moartea inexplicabilă a lui X'aril[1].

Încremeni, salută, apoi ieşi, urmărit de privirea curioasă a lui Cal care remarcase, la rândul lui, fotoliul murdar.

— Bun, dă-i drumul! zise el de îndată ce uşa se închise în urma gărzilor.

Tara nu se putu stăpâni să nu-i înflorească pe buze un zâmbet maliţios.

— Oh, e vorba chiar de o prietenă care a avut o mică problemă. Cred că o cunoşti, de altfel. (Ridică glasul:) Totul e-n ordine, poţi ieşi!

Eleanora se conformă şi ochii lui Cal fură cât pe ce să sară din orbite când o văzu. Uitând că avea de-a face cu o redutabilă ucigaşă, el îi luă mâinile. De data aceasta, ea nu scoase niciun pumnal din teacă. Un punct pentru ea: cu câteva luni mai înainte, Cal ar fi avut nevoie de îngrijiri de urgenţă.

— El! Pe colţii cariaţi ai lui Gelsor! exclamă micul Hoţ, zăpăcit de tot, dar ce ţi s-a întâmplat?

— Iar blestematul ăsta de Tyrann'hic, mormăi tânăra, încurcată. Mi-a întins o capcană.

Privirea lui Cal deveni gravă.

— După cum arăţi, încerca mai degrabă să te omoare!

— Dar n-a făcut-o, doar m-a... murdărit!

În vocea ei se simţea o oarecare indignare.

— Stai, o să te curăţ eu, zise tandru băiatul. Nu poţi rămâne aşa.

---

[1] X'aril încercase să-l omoare pe Xandiar şi acesta îi demonstrase într-un mod... ireversibil... că, dintre cei doi, nu X'aril era cel mai puternic. *(N.a.)*

— Nu, aşteaptă o se...

Dar Cal rostea deja o incantaţie:

— Pe Nettoyus, Eleanora să fie curată şi încă de îndată.

Magia sa o învălui pe tânără într-un val colorat. Când reapăru, uniforma ei neagră şi strânsă pe corp de Hoaţă Patentată fusese înlocuită cu o frumoasă robă roz presărată cu floricele albastre, cu decolteu pătrat. Gen-fermieră-pe-vesela-păşune-păzind-oile-albe. Nu lipseau decât toiagul înflorat şi pălăria cu cireşe...

Tânăra îşi lăsă ochii în jos spre adorabilul veşmânt şi scoase un strigăt:

— Ahh! Dar ce-ai făcut?

— Hopa! făcu băiatul, supărat. E din cauza acestei afurisite de... magii, cea a Tarei şi a lui Jeremy. Acum, când îmi doresc o tartină, îmi pică în cap o brutărie întreagă! Asta începe să mă enerveze, ce mai! Eu mi te închipuiam doar curată şi îmbrăcată într-o robă, şi această scrogneupluf de magie s-a supus, chiar dacă eu n-am spus nimic. Îmi pare rău.

Tara era uluită, nu pentru că făcuse una ca asta — la urma urmei, o îmbrăcase şi pe ea într-o zi cu un bikini[1] —, ci pentru că se scuza şi, mai ales, pentru că umorul său ascuţit nu profita de această situaţie ca să iasă la iveală.

Vai! Dar era îndrăgostit de-a binelea! Şi, pe toţi zeii din această galaxie, ce naiba era aia o scrogneupluf[2]?

---

[1] În *Tara Duncan, Sceptrul blestemat*, chiar după ce citise *Elle*-ul din săptămâna aceea... cel cu manechinele în costume de baie pentru colecţia de vară. *(N.a.)*

[2] V-ar plăcea să ştiţi ce înseamnă, nu? Căutaţi la sfârşitul cărţii! Acolo veţi găsi un lexic detaliat al AlteiLumi. *(N.a.)*

Eleanora rosti o incantaţie, iar el se protejă mintal, dar ea nu-l preschimbă într-o broască (deşi se simţea că murea de dorinţă!). Ea se mulţumi să-şi recupereze hainele şi să-i arunce o privire sumbră. Şi, în adâncul ochilor ei la fel de cenuşii ca ai lui Cal, Tara surprinse o sclipire de amuzament, pe care micul Hoţ o ratã, prea ocupat să-şi privească amănunţit picioarele.

Ah! Sub aparenţa ei aspră, Hoaţa nu era lipsită de umor. Nu era totul pierdut.

— În timp ce căutam prin hârtii în casa lui Tyrann'hic, îi spuse Eleanora Tarei, am auzit că ţi-ai recuperat puterea magică. Şi cum Magister te sileşte să te duci nu ştiu unde pentru a-ţi salva prietena, m-am hotărât să te însoţesc. O să aflu eu care e legătura dintre Magister şi Tyrann'hic şi-o să-l tai... (privirea sa o întâlni pe cea severă a Selenei şi, ca o atletă bine antrenată, îşi modifică fraza în curs) ...şi-o să fac să fie aruncat în temniţă pentru tot restul zilelor sale.

— Venim şi noi, fireşte, se grăbi Fabrice să adauge, ridicând din sprâncene atunci când Cal vorbise despre surplusul lui de magie. Ne-ai lipsit teribil, şi Betty, de asemenea, e o exce...

Privirea lui se opri asupra lui Moineau şi continuarea îi rămase în gât.

— Eh... o bună prietenă, termină el.

Încântătoarea brunetă nici nu clipi. Ştia că Betty „aproape" că ieşise cu Fabrice şi că fuseseră crescuţi cvasiîmpreună. Dar „aproape" nu era decât o potenţialitate, şi Fabrice era iubitul ei, credincios şi loial, de mai multe luni. Aşa că, nu era nici măcar geloasă, în fine, „aproape"că nu era!

— *Nu* mi-am regăsit puterea magică! oftă Tara, care se întrebă o clipă dacă n-ar fi fost mai util să poarte pe piept o

tăbliță pe care să scrie „Nu mi-am regăsit puterea magică", decât să tot fie nevoită să repete de fiecare dată același lucru.

Îi explică Eleanorei care era situația.

Tânăra Hoață o privi cu un aer neîncrezător.

— O să te duci pe Continentul interzis fără să ai putere magică? (Și cum ea era mai puțin diplomată decât doamna Selena, adăugă:) Ești nebună! Dacă dragonii l-au interzis, înseamnă că acolo există ceva îngrozitor de periculos!

Tara înălță din umeri.

— Lui Betty puțin îi pasă dacă eu am sau nu putere magică. Tot ceea ce își dorește, fără nicio îndoială, e să iasă din coșmarul în care a aruncat-o Magister. Grație poziției mele de moștenitoare, pot face presiune asupra guvernului dragonian și să-l oblig să ne deschidă Continentul. Trebuie să-mi recuperez puterea pentru a mă duce împreună cu ei acolo, nu numai pentru că eu o cunosc pe Betty, ci și pentru că e de datoria mea de moștenitoare. Nu pot cere ceva într-o parte fără a plăti prețul în cealaltă. Deci...

Nu-și termină fraza, dar concluzia era clară.

Selena oftă adânc.

— Ei poftim, o luăm de la capăt! Lunile astea de liniște... era prea frumos ca să dureze. Care e planul tău, Tara?

Tânăra o privi surprinsă. Cum? Nicio interdicție, nimic de felul: „Nu poți să te duci acolo?"

Timpul petrecut împreună la O'possum le permisese să se cunoască mai bine și Tara constată cu satisfacție că, de-atunci, mama sa renunțase să-i mai schimbe hotărârea de a da fuga în ajutorul prietenilor ei. În privința tuturor celorlalte, ea nu era

decât foarte încântată să-i dea ascultare. Singura problemă era că nu avea nici cel mai vag plan, de fapt.

— Să obţinem cheia, reflectă ea, pentru a pătrunde pe continent. Odată acolo, presupun că Magister ne va indica unde se află Betty. O să mergem, o să vedem ce anume vrea să vedem, apoi o să ne întoarcem. O versiune prescurtată a lui *veni, vidi, vici* a lui Cezar. Nu cred că Magister vrea să mă omoare. Ar fi ilogic. Va încerca probabil să facă tot ce-i stă în putinţă pentru a-mi asigura protecţia, deşi nu-mi închipui cum o va face.

Uşa se însufleţi din nou.

— Doi vizitatori pentru voi, Alteţa Voastră imperială, căpetenia Gărzii imperiale, maestrul Xandiar, şi Prea Înaltul Mag Demiderus!

Asta nu era de colo, nişte oameni care doreau s-o vadă! Bun, Eleanora era curată, nimic nu putea s-o trădeze, cu excepţia funinginii de pe jos şi de pe fotoliu, iar Cal avu grijă s-o facă să dispară la iuţeală.

— Deschide-te, Uşă! porunci Tara. Nu-i lăsa să aştepte pe prestigioşii noştri vizitatori!

Demiderus era străbunul ei. „Recuperat" de curând din Timpul cenuşiu în care se încapsulase pentru a rămâne disponibil în cazul unui nou război contra demonilor, creatorul imperiului Omois şi unul dintre cei mai puternici magi din toate timpurile avea în jur de... cinci mii de ani.

Nu arăta că-i are.

Când intră în încăpere, flancat de Xandiar, toţi făcură o adâncă plecăciune. Căci Demiderus, fără tăgadă, era cinstit de toţi.

— Doamnelor, Domnişoarelor, Domnişorilor, începu Xandiar cu un zâmbet, e foarte amabil din partea Domniilor Voastre

să-mi faceţi o astfel de primire! E o cinste prea mare pentru o simplă gardă!

Se pregătea să strecoare o glumă fină când, deodată, privirea îi căzu pe un arbore de lângă o consolă aurită. Pe colţii cariaţi ai lui Gelisor!

Iute ca fulgerul, se repezi şi una dintre mâinile sale se strânse în jurul a ceva cald şi viu.

Sughiţând şi gâfâind, îşi făcu apariţia Séné, ridicată la zece centimetri deasupra solului. Când o recunoscu, Xandiar holbă ochii şi îi dădu drumul. Mascata se aplecă de mijloc, încercând să respire, tuşind de să-i sară coardele vocale.

— Mi-ai... zdrobit laringele, specie de pitecantrop întârziat! i-o trânti ea, furioasă.

— Tu o spionai pe Moştenitoarea imperială, Séné Sensass? constată cu răceală Xandiar punându-şi cele patru mâini ale sale pe spade. E o crimă de înaltă trădare, pare-mi-se. Eşti în solda lui Magister? Sau a unei facţiuni duşmane imperiului?

Séné încetă să mai înjure.

— Ce? Eşti nebun! Ştii foarte bine că sunt loială!

— Tocmai, că nu ştiu nimic în privinţa asta! îi răspunse garda, implacabilă.

— Nu spionam! mormăi Séné. Nu chiar. Eram aici din porunca... din porunca...

Se opri brusc. Nu-i putea spune că Împărăteasa îi ceruse cu discreţie acest serviciu. Tarei i se făcu milă de ea.

— E-n ordine, Séné, ştim cu toţii din a cui poruncă te afli aici. Şi nu era de niciun folos, tocmai spuneam că fără puterea mea magică sau fără cheie, să mă duc pe Continentul interzis

era cu neputinţă. Prin urmare, nu există niciun risc să dispar. (Apoi, întrucât era onestă, adăugă:) În fine, nu deocamdată.

— Chiar despre asta am venit să-ţi vorbesc, o, Moştenitoare a mea, spuse o voce blândă din spatele ei.

Tara se întoarse. Cu siguranţă că Demiderus era puternic prin forţele sale, nu prin mărimea sa. Omul era mic, destul de banal, din masa de plete întunecate se distingea doar meşa sa de un alb aproape luminos, iar în ochii săi albaştri sclipea o adâncă inteligenţă.

— Înainte de a mă întoarce în Timpul cenuşiu, am a-ţi pune o întrebare de cea mai mare importanţă, Moştenitoare a mea.

Prin urmare, nu renunţase la dorinţa de a se încapsula în stază, singurul mijloc pentru el de a rămâne tânăr timp îndelungat pentru a fi gata să intervină dacă demonii reuşeau să le invadeze iar universul...

— Da, Prea Înaltule Mag?

— Ce părere ai tu despre magie, copila mea? De cea pe care ai pierdut-o şi încă nu ţi-ai regăsit-o, din câte mi-a spus Împărăteasa?

Că îmi strică viaţa, fu prima reacţie a Tarei. *Că nu mai vreau să aud de ea*, fu a doua. Deschidea gura pentru a formula mai diplomatic răspunsul, având în vedere că magia salvase întreaga AltăLume, printre care şi pe Demiderus, şi, pe locul al doilea ca importanţă, Pământul, dar Prea Înaltul Mag o opri.

— Trebuie să răspunzi deschis, copila mea. Dacă nu o mai vrei, trebuie s-o spui. Dacă ai nevoie de ea, de asemenea trebuie s-o spui. Asta e vital!

— Nu-mi place.

Răspunsul ţâşnise şi Prea Înaltul Mag se gheboşă, îndurerat.

— Cel puţin, acesta este răspunsul pe care vi l-aş fi dat mai acum câteva zile, reluă Tara. Atunci când viaţa mea era mai... paşnică. Dar îmi dau seama că, prin mijlocirea Pietrei Vii, a Schimbătoarei sau chiar a legăturii mele cu Galant (pegasul îşi apăsă cu tandreţe frâul de obrazul Tarei, în timp ce ea îl mângâia), n-am încetat niciodată să mă folosesc de magie. N-o voiam, o detestam, dar mi-am dat seama, în sfârşit, că ea e parte organică din mine, la fel ca părul sau ochii mei... şi că nu voi putea niciodată scăpa de ea. Aşa că răspunsul meu este: nu-mi place mult, cum nu-ţi place un nas strâmb sau o gură prea mică, dar asta face parte din personalitatea noastră, fie că vrem, fie că nu. Fără ea, nu pot face nimic în lumea asta. Am nevoie de ea. Îmi pare rău, dar asta-i situaţia.

Demiderus dădu din cap, mulţumit. Copila nu era o descreierată şi dădea chiar dovadă de o maturitate neaşteptată pentru o persoană atât de tânără.

— În cazul ăsta, cred că ştiu cum să-ţi redau puterea. Dar am nevoie de toţi oamenii care îţi sunt apropiaţi şi care se aflau în jurul tău în timpul bătăliei dintre cei doi dragoni, în momentul în care magiile voastre adiţionate au fost aspirate de maşinărie, pentru a fi apoi împrăştiate pe tot Pământul.

Fabrice înaintă, cu o privire întunecată.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

Demiderus îi zâmbi amabil.

— Pe cinstea mea, să vă iau înapoi ceea ce voi aţi luat fără să vreţi!

Tânărul dădu îndărăt, îngălbenindu-se.

— Nu se poate!

Demiderus se înşelă în privinţa intonaţiei Pământeanului.

— Ba da! Fiecare dintre voi şi-a văzut puterile sporite de magia Tarei şi de cea a lui Jeremy. Aceasta e totdeauna prezentă în sângele şi-n organele celor doi tineri sorţitori ai noştri, deşi într-o cantitate mai mică decât înainte, deci fără să mai prezinte pericol pentru viaţa lor, mai ales aceea a Tarei. Magicoglobinogramorul ne-a confirmat, din timpul primelor examinări, că nu toate celulele lor au suferit daune. Dar pierderea excesivă de magie i-a privat pe Tara şi pe Jeremy de posibilitatea de a se folosi de ceea ce le mai rămâne. Din acel moment, laboratoarele Imperatorului au lucrat pe o maşină care deja exista şi a fost utilizată de savantul Vlour Mabri[1]. Asta trebuia să ducă la remedierea problemei. Vom proceda la un fel de transfuzie.

Fabrice strânse din pumni.

— Vreţi să ne... retrageţi puterea magică?

Atunci, Demiderus îşi dădu seama că ceea ce răsunase în vocea băiatului nu era uimirea, ci furia. Se uită atent la tânărul sorţitor.

Ah! O problemă de putere.

Percepea distinct magia lui Fabrice de cea a Tarei şi a lui Jeremy, adăugate la a sa proprie, şi mult mai puternică. Oftă. Ambiţia de putere era un sentiment pe care-l cunoştea prea bine. Dar menţinerea actualului *statu-quo* nu era posibilă. Moştenitoarea risca prea mult şi, odată cu ea, imperiul din Omois... ba chiar toată AltăLumea.

— A ta va face întotdeauna parte integrantă din fiinţa ta, bineînţeles. Îmi pare rău, zise el cu blândeţe, dar trebuie să le înapoiezi pe cea a Tarei şi a lui Jeremy. Nu văd altă soluţie.

---

[1] Trista soartă a lui Vlour Mabri este povestită în *Tara Duncan, Dragonul renegat. (N.a.)*

Fabrice simţi o mână mică strecurându-se într-a sa, desfăcându-i degetele strânse. Întâlni privirea limpede a lui Moineau şi ezită. Apoi chipul i se înăspri şi se desprinse. Moineau dădu înapoi ca şi cum ar fi fost lovită, şi Tara simţi un fel de junghi în stomac. Ştia bine cât de mult îl costa pe Fabrice să renunţe la suplimentul de putere dobândit în timpul luptei de la Stonehenge. Dar salvarea lui Betty depindea de asta; amorul-propriu al celui mai bun prieten al său avea mai puţină importanţă decât viaţa prietenei sale pământene.

Fabrice îşi încrucişă braţele — un bloc de mânie şi de frustrare — şi, cuminte, Moineau stătu în banca ei. Selena o cuprinse cu un braţ protector şi-i aruncă lui Fabrice o privire puţin binevoitoare. Eleanora îl privi atentă pe tânărul Pământean. Antenele sale de Hoaţă o făceau să bănuiască la acest băiat un fel de întunecime neaşteptată. Puse o mică etichetă mentală pe fişa lui Fabrice (studiase în amănunt dosarele principalilor prieteni ai Tarei): „de supravegheat".

Cal îşi muşcă buza, necăjit pentru Fabrice, dar mulţumit că avea să fie în curând debarasat de împovărătorul surplus de magie.

Selena, ca şi tânărul Hoţ, era încântată. Apreciase faptul că îşi văzuse magia amplificată mult dincolo de puterea sa obişnuită, dar noile aptitudini i se păreau un pic cam prea... sălbatice, după gustul ei. Nu era, prin urmare, nemulţumită că această perioadă intermediară avea să ia sfârşit.

Înaintă, observând privirea admirativă a lui Demiderus, care o socotea foarte frumoasă.

— Doamnă Duncan, se înclină el.

— Prea Înaltule Mag, răspunse Selena. Suntem gata să-i dăm magia înapoi Tarei. Ce trebuie să facem?

— Cel mai bine ar fi să mă urmaţi, cu excepţia gărzilor, care nu îmi vor fi necesare. Toţi oamenii care erau prezenţi în ziua aceea se află aici?

— Mama mea, Isabella, şi Manitou, bunicul meu, se vor întoarce dintr-o clipă într-alta, socoti Selena. Nu-l văd pe Robin, semielful.

— Robin nu răspunde de luni de zile la apelurile noastre, preciză Moineau, cu un uşor tremur în glas. Ceea ce nu e normal. Pare să fi... dispărut! N-am reuşit să luăm legătura nici cu tatăl, nici cu mama sa. Nu răspund la globurile lor de cristal. Regele şi regina din Lancovit sunt foarte îngrijoraţi. De când Împărăteasa din Omois i-a interzis lui Robin să se mai vadă cu Tara sau să se mai apropie de ea, prietenul nostru s-a făcut nevăzut!

— Ei aş! mormăi Tara, puţin convinsă. Trebuie că în momentul de faţă se bronzează la soare, sorbind o băutură răcoritoare, în timp ce noi ne facem griji din pricina sa! Nu ne mai vedem capul de probleme, iar el se scaldă, probabil, în mările Sudului!

— Dar asta e *foarte* supărător! exclamă Demiderus.

— De ce?

— Pentru că, fără el, întreaga operaţiune devine irealizabilă. Este esenţial! Trebuie să-l găsim şi să-l aducem în Omois! Imediat! El trebuie să se afle cel mai aproape de Tara în momentul în care îi vom reda puterea magică!

Cal nu-şi putu stăpâni un rânjet.

— În cazul ăsta, e bine! Împărăteasa o să fie mulţumită!

CAPITOLUL IX

Robin

sau când te superi cu cineva mai puternic decât tine, e neapărat necesar să știi să fugi repede...

Într-adevăr, Robin se scălda, dar nu în apa mării... ci în propriul sânge. Pierdea atât de mult, încât zdrenţele care îi ţineau loc de veşminte nu mai reuşeau să-l absoarbă. Lichidul vital se scurgea, circulând leneş între picioarele sale, până la cupă.

O cupă foarte frumoasă, de altfel. Toată din aur, minunat sculptată cu fructe şi cu animale: în vremuri normale, Robin ar fi admirat-o, probabil. Acum, se mulţumea să se uite la ea cruciş, insensibil la frumuseţea ei.

În ciuda durerii pricinuite de tăieturile care-i despicau carnea, procesul avea ceva fascinant. Semielful privea neputincios la viaţa care îl părăsea. Îşi aplecă umerii, iar fiarele care îl ţineau încătuşat scoaseră un clinchet fără a-i lăsa destul câmp liber pentru a-i uşura suferinţa. Capul i se plecă. Minunatele sale plete de argint vrâstate cu negru, lucind de sudoare, îi căzură ca

o perdea în dreptul feţei. Începu să o ia razna. În mintea sa înfierbântată, imaginile se succedau.

Totul începuse în momentul în care o sărutase pe Tara Duncan.

Preţ de o clipă, uitase de Moştenitoarea imperială din Omois, capabilă să-l prefacă într-o broască dacă nu se purta cuviincios, şi nu mai văzuse decât adolescenta încântătoare.

Se pierduse în ochii mari bleumarin care se închiseseră atunci când o îmbrăţişase... ratând astfel intrarea furtunoasă a împărătesei din Omois.

Problema era că-i surprinsese într-un moment nepotrivit. Cu două minute mai înainte, stăteau de vorbă cuminţi, iar cu două minute mai apoi, probabil, da, ei ar fi reînceput... să zicem deci că ar fi fost preferabil ca ea să ajungă mai devreme.

Nebună de furie, îi poruncise semielfului să iasă imediat din apartamentul Moştenitoarei şi-i interzisese să se mai apropie de ea. Timp de o fracţiune de secundă, Robin avu de gând să-i ţină piept, cu arcul său fremătând de indignare. Aşa ar fi făcu un elf pursânge în locul său.

Şi-ar fi pierdut viaţa. Împărăteasa nu era dintre persoanele care puteau fi sfidate. Atunci, partea sa omenească, mai inteligentă, îi şoptise să se supună, măcar în aparenţă, şi s-o întindă pentru a-şi căuta aliaţi îndeajuns de puternici.

Şi apoi, furia Împărătesei i se păruse artificială, cumva controlată. Văzuse bine privirea sfâşietoare a Tarei atunci când el

ieşise fără să-i adreseze o vorbă. Şi sclipirea de uimire, apoi de neîncredere din ochii Împărătesei.

Nu reacţionase aşa cum se aşteptase ea.

Cele patru gărzi de serviciu din faţa uşii, gata să intervină, o atestau. Ah! Nu era deci o surpriză pentru Împărătească, ea ştia aşadar ceea ce se petrecea.

Căutase să-l prindă în capcană.

Dar, dacă Împărăteasa cunoştea legendara irascibilitate a elfilor, ea nu luase în calcul jumătatea omenească a lui Robin. Gărzile, descumpănite, îl lăsaseră să se îndepărteze. Înainte ca Împărăteasa să-şi schimbe părerea, el se repezise spre Poarta de Transfer.

Şi se pomenise aşezat la rândul format din sorţitorii şi acei nonso care se întorceau în Lancovit la acel început de weekend.

Timp de aproape o oră fusese blocat, cu inima bătându-i cu putere, aşteptându-se în orice clipă să vadă gărzile imperiale apropiindu-se de el pentru a-l aresta. În fine, după o aşteptare chinuitoare, îi venise şi lui rândul şi se materializase din nou în Lancovit.

T'andilus M'angil, tatăl său, era şeful serviciilor secrete din Lancovit. Era faimos din două pricini: pentru capacitatea sa de a culege informaţii şi mai ales de a le grupa apoi într-un tot coerent, ceea ce ferise Lancovitul de vreo două războaie şi trei crize majore, şi pentru faptul că fusese unul dintre primii elfi care se căsătoriseră cu o femeie din rasa oamenilor.

Pentru a două ispravă, fusese alungat din Selenda. Sfatul elfilor de-atunci dezaproba categoric amestecurile între rase. Între timp, regulile deveniseră mai suple: căsătoriile mixte fiind în creştere constantă în aceşti din urmă ani, Sfatul elfilor nu

avusese de ales. De-acum, generalul putea să se întoarcă în patria sa când dorea.

Nu era cazul, căci el prefera să fie în serviciul Majestăţii Sale Regina[1]... în fine, în serviciul Lancovitului. Dar se deplasa des cam peste tot, de preferinţă incognito. Aşa că, în acel moment, Robin se ruga fierbinte la toţi zeii elfilor ca, de această dată, tatăl său să fie acasă.

Elfii plângeau rar, sau mai degrabă nu plângeau deloc, doar prin voia lor, cu ocazia înmormântărilor sau a anumitor ceremonii speciale. Se spunea că lacrimile elfilor aveau nişte virtuţi ciudate, permiţându-i celui care le bea să vadă viitorul timp de câteva scurte momente. Dar ele aveau şi o altă calitate. Celui care nu se dovedea destul de tare pentru a le rezista (şi asta privea nouăzeci şi nouă la sută dintre fiinţe, umane sau non-umane, elfi sau dragoni), ele îi furau minţile. Mai clar, îl făceau să înnebunească. Ceea ce făcuse ca numărul candidaţilor să se reducă în mod considerabil.

Totuşi, Robin simţise cum îi şiroiesc pe faţă lacrimile în momentul în care intrase în casa pe care părinţii săi o aveau puţin în afara Traviei, capitala Lancovitului.

Toţi trei dispuneau şi de apartamente în Castelul Viu. Dar pentru zilele de odihnă, preferau această casă pierdută în mijlocul pădurilor din AltăLume. Ca toate casele elfice, şi aceasta era cvasiinvizibilă, pietrele sale aurii fiind ascunse de vegetaţia care le acoperea şi se hrănea din ele. Un arbore enorm creştea în mijlocul ei, umbrind acoperişul cu ramurile sale rubinii.

---

[1] N-ar recunoaşte niciodată acest lucru în public, dar, în taină, T'andilus îl adoră şi el pe James Bond... *(N.a.)*

Un străin n-ar fi desluşit decât o colină ciudat aranjată, ascunsă printre nişte arbori mari şi roşii.

Robin dăduse năvală şi nimerise în mijlocul unei dispute.

Tatăl său era acolo, spre marea sa uşurare. Ar fi preferat totuşi să sosească într-un moment în care cei doi părinţi ai săi nu fugeau unul de altul ca două pisici sălbatice.

Se întrebase adesea de ce se căsătoriseră părinţii săi. Era ca şi cum ai fi amestecat gheaţa cu focul. Mama sa, Mevora, o frumoasă sorţitoare brunetă, era calmă, aproape introvertită. Pielea ei foarte albă, delicat umbrită de roz pe pomeţi, îi făcea chipul luminos, pus în evidenţă de doi ochi de safir.

Nu înţelegea nimic din spionaj, ea era cercetătoare, cu capul întotdeauna vârât în vechi manuscrise şi pergamente mucegăite. Nimic nu-i putea face o plăcere mai mare decât căutarea vechilor sorţi, a acordurilor diplomatice prăfuite de secole, pentru ca apoi să apară, după săptămâni de căutări, cu obrajii murdari de praf şi cu ochii strălucitori.

Tatăl său, T'andilus, ţinea mai degrabă de flacără, ca mulţi dintre elfi. Puternicilor războinici le venea greu să-şi controleze temperamentul fugos şi nu se stăpâneau întotdeauna cum ar fi trebuit. Niciodată T'andilus M'angil n-ar fi ridicat mâna asupra soţiei sale, dar Robin simţise de mai multe ori că elful se stăpânea din toate puterile sale.

Nu îndrăznise niciodată să-i pună întrebarea maică-sii. Dar îşi întrebase bunicile, elf şi om, într-o zi în care amândouă erau împreună cu ocazia căsătoriei unui văr şi sporovăiau în linişte.

La unison, ele fuseseră cât pe ce să se înece cu prăjiturile, când acesta, de la înălţimea celor zece ani ai săi de elf, mă rog, de semielf, le întrebase:

— Pe strămoşii noştri, poate cineva să-mi spună de ce părinţii mei nu divorţează? Sunt destul de mare ca să înţeleg acum. Să rămână împreună doar din cauza mea e pur şi simplu ridicol!

După ce scuipase bucăţele de mereng peste tot, bunică-sa din partea elfilor, M'ereee, trăsese cu putere aer în piept, în timp ce cealaltă bunică o bătea delicat pe spate.

— Dar ce te face să crezi că vor să se despartă? Părinţii tăi încă se iubesc mult. Trebuie doar să ajungă să înţeleagă fiecare cultura celuilalt. Uneori îmi spun că un Ghicitor de Adevăr acasă la voi, timp de câteva zile, le-ar face cel mai mare bine!

Amuzamentul făcuse să sclipească privirea albastră a bunicii sale umane, Emeline.

— Hm, nu! Proastă idee. Fiica mea l-ar preschimba pe fiul tău într-un broscoi şi acesta i-ar răspunde transformând-o în râmă. Nu foarte sexy, ca existenţă. Lasă-i deci să capete propriile experienţe aşa cum am făcut şi noi înaintea lor; de altfel, înţeleg de ce fiica mea a fost atrasă de fiul tău, fiindcă e un băiat frumos! Chiar şi mie, în tinereţe, mi-a bătut inima după un frumos elf şi...

— Mami! exclamase Robin, indignat.

— Era înainte de a-l fi întâlnit pe bunicul tău, dragul meu! se grăbise să-i spună Emeline. Ah, ce vremuri frumoase mai erau! Nicio responsabilitate, cu excepţia aceleia de a întoarce capul după toţi băieţii care treceau pe lângă tine, şi toată viaţa înainte...

Cele două bătrâne doamne oftaseră în acelaşi timp, şi Robin plecase, cu nimic mai lămurit.

Acum, când fusese alungat din Omois şi o pierduse pe cea pe care o considera dragostea vieţii lui, nu ştia dacă se putea

încredinţa părinţilor săi pentru a-l ajuta. Se apropiase şi prinsese cuvintele „Împărăteasa din Omois", „Moştenitoarea" şi „furioasă"...

Drace, informaţia, măcar în parte, i-o luase înainte. Ştergându-şi lacrimile, intrase în sufragerie. De cum îl văzuse, maică-sa se repezise la el, luându-l în braţe, smulgând un oftat adânc din partea tatălui.

— Nu-l mai cocoloşi aşa! exclamase el. Cum o să mai fac eu din el un războinic, dacă tu te încăpăţânezi să-l mângâi pentru orice fleac!

— Poate că elfii nu s-ar fi aflat în pragul extincţiei dacă s-ar fi bucurat de un pic mai multă dragoste şi de un pic mai puţin război în copilărie! i-o întorsese Mevora.

Şi îşi aţintise frumoasa ei privire albastră în ochii de cristal ai fiului ei.

— Dragul meu, informaţiile pe care le-am primit noi sunt oarecum contradictorii, ce s-a întâmplat?

— Am avut o problemă cu Împărăteasa din Omois, recunoscuse Robin, stânjenit brusc.

Tatăl său, T'andilus, se apropiase netezindu-şi minunatele plete argintii. Robin se uitase la el cu teamă. De fiecare dată când se gândea la taică-său, ceea ce dansa prin faţa ochilor săi era imaginea unei magnifice feline. Liberă, neîmblânzită... periculoasă.

— Da, cam ăsta era sensul mesajului transmis de ambasada noastră din Tingapour, confirmase T'andilus. Că exista o problemă. Dar *ce fel* de problemă? Mascaţii mei n-au reuşit să afle mai mult.

— Tocmai o sărutam pe Tara, când...

— Tocmai *ce*? se înecase T'andilus.

— Tocmai o sărutam pe Tara, reluase răbdător Robin, când a intrat Lisbeth. Era furioasă că sunt pe cale să-i răpesc Moştenitoarea. Mi-a interzis să mă mai apropii de ea. Am ezitat, dar afară aşteptau patru gărzi, gata să intervină. Aşa că, mai degrabă decât să mă lupt cu ea, am preferat să ies şi să vin să vă cer sfatul.

T'andilus scosese un strigăt înăbuşit şi se lăsase să cadă într-un fotoliu care se repezise la timp spre el. Lipită de Robin, mama sa începuse să tremure. El se aplecase deasupra ei, neliniştit, înainte de a băga de seamă, cu uimire, că ea era zguduită de... un hohot de râs înăbuşit!

— Găseşti... găseşti că asta e caraghios? mormăise el.

Râsul i se oprise mamei sale în gât, dar în privire încă îi dansa o sclipire de amuzament, care dezmintea mina ei devenită brusc serioasă.

T'andilus se uitase la ei, apoi, pe neaşteptate, zâmbise, la rândul său.

— Hm, asta îţi aminteşte de ceva, nu-i aşa?

Incapabilă să vorbească fără să râdă, soţia sa se mulţumise să dea din cap.

— Când am fost surprinşi de regina noastră...

— Regina *ta*! îl întrerupsese cu vioiciune Mevora, acea harpie bătrână şi isterică, ce te-a ameninţat că-ţi taie... hm, urechile, dacă o să iei de soţie o femeie din rasa oamenilor, sfat pe care nu l-ai urmat.

—Totuşi situaţia fiului nostru nu e aceeaşi, se strâmbase T'andilus. Eu nu făceam decât s-o sfidez pe propria mea regină,

fără urmări pentru poporul nostru. În vreme ce dacă Robin nu i se supune...

— Împărăteasa din Omois va găsi ea însă mijloacele de a ne distruge întreaga rasă! sfârşise o voce maiestuoasă în spatele său.

T'andilus şi Robin se ridicară în picioare într-o fracţiune de secundă, semielful la fel de repede, dacă nu chiar mai repede decât elful pursânge, ceea ce acesta din urmă remarcase cu plăcere. Împreună, făcuseră faţă pericolului.

Dinaintea lor se ivise un trio. În frunte, purtând o coroană, o magnifică femeie-elf, cu pletele lungi argintii căzându-i în cascadă până jos, cu roba sclipind de albeaţă. Alături de ea, o femeie-elf violetă, pe care uniforma ei mov şi armamentul o desemnau drept războinică, şi încă una neagră, ale cărei robe întunecate alcătuiau parcă un nor vaporos în jurul trupului ei. Ea ţinea un arc la fel de negru ca şi ciudata ei piele de abanos străbătută de vinişoare argintii.

Toate trei înalte, cu mult mai mult decât celelalte femei-elf, şi slabe. Ai fi zis că erau nişte ogarce mari, înfometate şi uşor crude.

Vioi, T'andilus şi Robin făcuseră o plecăciune. Înţeleseseră de ce alarmele din casa lor nu sunaseră. În faţa lor se afla puterea aproape absolută, ameninţarea cea mai îngrozitoare: regina Aerului şi a Beznelor. Regina *lor*, T'avila, însoţită de două dintre sfetnicele ei, malefica E'ree şi puternica V'iladra.

Regina îşi răsfrânse buzele într-un zâmbet cinic.

— E curios! se auzi vocea ei atât de melodioasă, încât ţi se făcea rău, nu mă vedeam ca pe o bătrână harpie isterică atunci când vă interzisesem să vă... frecventaţi.

Mama lui Robin ridică privirea cu mândrie.

— Cu excepţia penelor, aveaţi totuşi toate atri...

— Majestatea Voastră! o întrerupsese T'andilus, îngrozit la gândul că soţia sa o insultă pe Regină, care e pricina pentru care mă onoraţi cu prezenţa voastră în locuinţa mea?

Regina îl privise aşa cum priveşti ceva într-o rigolă. Plină de noroi, rigola.

— Împărăteasa Lisbeth'tylanhnem din Omois tocmai ne-a transmis un mesaj, referitor la... fiul tău.

Imensul dezgust cu care pronunţase cuvântul îi făcuse atât pe Mevora, cât şi pe T'andilus să ridice din sprâncene. Dar nici unul, nici celălalt nu reacţionaseră, aşteptând să afle ce voia de la ei această bătrână harp... Regina.

— Împărăteasa a fost cât se poate de limpede. Ea e cea care se foloseşte în primul rând de trupele noastre de elfi războinici. Dacă fiul tău se mai apropie o dată de Moştenitoare, ea va rezilia toate contractele cu noi. Ştiţi ce înseamnă asta. Putem rezista o lună. Două, cel mult.

T'andilus era dărâmat.

— Ea... n-are dreptul să facă aşa ceva!

— Conduce un popor de două sute de milioane de oameni şi non-oameni, tinere elf! i-o trântise E'ree, femeia-elf violetă. Are toate drepturile. Inclusiv pe acela de a ne cere pielea ta de elf rătăcit şi pe aceea a vlăstarului tău... şi de a le obţine!

T'andilus se crispă. Din hăituită, privirea sa deveni glacială.

— Eu sunt aici acasă la mine, şuieră el, nu încerca să mă insulţi, bătrână fleul[1]. Nu eşti suverana mea!

---

[1] Echivalentul lui bătrână fără dinţi care nu se mai poate reproduce şi care vorbeşte puţin în dodii... nu chiar o insultă, dar nici ceva prea elegant. *(N.a.)*

E'ree, furioasă, înaintase, dar un gest brusc al Reginei o oprise.

— Ar fi interesant de ştiut care din voi doi ar avea câştig de cauză asupra celuilalt, dar nu ne aflăm aici pentru asta. Vreau ca fiul tău să plece. Acum.

— Dar...

— Fără condiţii sau discuţii. N-o voi sfida pe Împărăteasa din Omois pentru un flirt între adolescenţi. Asta include şi orice formă de comunicare cu ajutorul globului de cristal sau a oricărui alt mijloc.

Femeia-elf neagră, V'iladra, intervenise.

— Pentru dragoste e nevoie de doi, Regina mea. Semielful să-i lase un mesaj dulcineei sale, prin care să-i spună că pleacă şi că nu trebuie să încerce să-l contacteze. Asta o va face să se înfurie, încât îl va alunga din gândurile sale. Va vedea în el un laş care a părăsit-o.

O luminiţă de viclenie trecuse prin ochiul rece al Reginei, şi Robin se înfiorase. Cum putea el să le ţină piept unor fiinţe în vârstă de mii de ani de perfidie şi de cinism?

— Excelentă idee. Aşa să fie. Şi nu va primi decât un singur avertisment. Dacă va contraveni deciziei mele, va fi pedepsit cu exilul pe viaţă. Am zis!

Şi fără să mai rostească vreo incantaţie, folosindu-se de puternica ei magie, Regina dispăruse împreună cu cele două sfetnice, lăsând în urma ei un înăbuşitor parfum de violete putrezite.

Mevora se prăbuşise.

— E chiar la ce mă gândeam eu? întrebase ea cu o voce şoptită.

T'andilus oftase şi lăsase tensiunea să i se scurgă din membre ca o apă nevăzută şi violentă.

— Da, din păcate. Dacă Împărăteasa din Omois îi trimite înapoi în Selenda pe războinicii noştri, nu ne vor trebui mai mult de două luni până când vom începe să ne scoatem mărunţaiele. A lucra în folosul altor popoare era singura soluţie pe care străbunii noştri au găsit-o pentru a-i salva pe prea aprinşii noştri războinici. Disciplina armatelor e ceea ce ne permite să supravieţuim. Regina noastră are dreptate doar în privinţa unui punct. Nu ne putem permite s-o sfidăm pe Împărăteasă. Această femeie... vicleană a găsit un mijloc infailibil pentru a te îndepărta de Moştenitoare, fiule. Îmi pare rău.

Robin strânsese din pumni.

— Nu se poate. Nu vreau!

T'andilus se întorsese spre el, rigid.

— *Trebuie* să pleci. Unchiul tău, fratele meu T'avilus, lucrează pentru guvernul edrakin. El îi vânează pe piraţii din oceanul Ceţurilor. O să te angajezi pe nava lui până când găsesc o soluţie.

— Nici vorbă de-aşa ceva! strigase Mevora. Misiunile de genul ăsta sunt mult prea periculoase!

— Fiul tău e major, Mevora, e un bun luptător, l-am antrenat chiar eu. Piraţii nici nu vor apuca să-l vadă până când el îi va fi şi făcut deja bucăţi!

Mevora se cutremurase, emoţionată de imagine.

— Puţin îmi pasă mie de Împărăteasă, puţin îmi pasă mie de regina ta, fiul meu nu va pleca!

Din acest moment, lucrurile se degradaseră. Părinții săi se certaseră toată noaptea din cauza sa, și Robin se gândise să fugă. Dar pentru a se duce unde? Regina avea dreptate. Nu putea pune un întreg popor în pericol.

Taică-său tranșase problema prin viclenie. Cum Mevora, epuizată, se dusese să bea un pahar cu apă de la bucătărie, el o urmărise și o adormise atunci când ea se aplecase spre Elementarul de apă al chiuvetei. O prinsese la timp, înainte ca ea să se înece, și o așezase cu delicatețe pe divan.

Apoi, folosind Poarta de Transfer a ambasadei, își dusese fiul pe nava fratelui său, amiralul T'avilus M'angil, avertizat cu ajutorul globului de cristal. Din fericire, puternicul său crucișător, *Vrrrirul mărilor*, întors din misiune, era la chei pentru reaprovizionare.

Când mama sa, spumegând de furie, năvălise în port, era prea târziu. Nava blindată nu mai era decât o siluetă ce se decupa la orizont, și a risca un Transmitus spre o țintă aflată în mișcare era aproape o sinucidere... chiar dacă ispita o ținuse în stăpânirea ei timp de câteva minute.

În ciuda teribilei sale nevoi de a vorbi despre dragostea-i pierdută, Robin respectase cu noblețe consemnele tatălui său și ale reginei sale. Îi lăsase Tarei un mesaj lipsit de viață, cu inima sfâșiată, știindu-se incapabil să înfrunte chipul iubitei sale.

Confruntările cu pirații și durerea îl făcuseră să se schimbe. După șapte luni de lupte necontenite, crescuse — umerii i se lățiseră cu mult față de cei ai altor elfi, mai slabi de constituție. Se antrena mai multe ore în fiecare zi, perfecționându-și arta, trupul și musculatura, iar și iar, cu o obsesie constantă, alungându-și amintirile printr-un exercițiu fizic cât mai epuizant cu

putinţă. După ce fusese cât pe ce să provoace explozia cuirasatului şi a unei părţi din ocean, renunţase să-şi mai folosească noua putere, prea mare, găsindu-şi un ciudat reconfort în a ucide cu o armă contra alteia, într-o luptă corp la corp...

Aceasta înăbuşise în el omenia care îl făcea atât de sensibil. Încet-încet, chipul îi încremenise într-o mască rece şi brutală.

Apoi, se produsese un lucru imposibil, atât de ciudat, încât Robin păstrase taina pentru sine.

Într-o noapte, în timp ce îşi curăţa arcul, apăsase pe trei pietre în acelaşi timp, două smaralde şi un rubin, care alcătuiau un fel de chip pe mijlocul arcului.

Şi atunci, îşi făcuse apariţia *ea*. Duhul arcului. Llilandril.

Frumuseţea ei era atât de mare, încât se aprindea de o imposibilă strălucire. Era înaltă, îmbrăcată doar într-o bucată de ţesătură care se silea să-i acopere impunătorii... hm, să zicem... plămâni, şi cu un ridicol bikini pe care cea mai dezbrăcată dintre manechinele din AltăLume n-ar fi îndrăznit să-l poarte fără să roşească[1]. Şi se apropiase de el legănând din şolduri, încât şi celui mai experimentat marinar i s-ar fi făcut rău de mare, îşi cufundase somptuoşii ei ochi violeţi în ochii măriţi de uimire ai lui Robin şi murmurase:

— O să te învăţ, tinere elf, lucruri pe care nici chiar în visurile tale cele mai nebuneşti nu ţi le puteai imagina. Vino cu mine, tinere elf, vino!

— Llilandril! Ce... dar... cum de te-ai întors?

Elful făcuse un gest cu mâna, marcându-şi astfel nerăbdarea.

---

[1] De plăcere, bineînţeles, gândindu-se ce faţă o să facă prietenele, dar mai ales prietenii. *(N.a.)*

— Pusesem un farmec asupra arcului meu. Când am murit, o parte din sufletul meu a rămas în el. A trecut atâta timp de când n-am mai fost invocată, iar lucrul acesta mi-a lipsit tare mult! Vino, vino la mine!

Şi Robin, hipnotizat, se supusese.

La început, lucrul fusese puţin... intrigant. Ea avea cu mult mai multă experienţă decât el! Iar unele poziţii erau într-adevăr complicate. Apoi, în cursul nopţii fără de sfârşit, încet-încet luase iniţiativa şi, în cele din urmă, un strigăt puternic sfâşiase inima beznelor.

A doua zi de dimineaţă, era atât de epuizat, încât abia se mai ţinea pe picioare. Şi nu avea decât o dorinţă. S-o ia de la capăt[1].

Neştiind nimic despre felul în care îşi petrecea nopţile[2] nepotul său, unchiul încercase să-l ţină departe de lupte. Dar, spre marea sa uimire, Robin insistase să participe la ele. Prima lor ţintă fusese un cabotor pirat care atacase un bogat vas de marfă. Jefuitorii tocmai începeau abordarea şi deschideau la fix cutiile pline de mătăsuri de păianjen şi de pietre preţioase, pe

[1] Bun, pentru ca toţi cei mai în vârstă dintre voi să înceteze să mai saliveze pe aceste pagini în timp ce încearcă să-şi închipuie nişte lucruri normal cenzurate pentru cei care au mai puţin de optsprezece ani, reamintesc că această carte e o lucrare familială, adică poate fi citită de toată familia. Llilandril pur şi simplu l-a antrenat pe Robin, pentru a face din el un mare războinic, şi l-a învăţat tehnici de luptă pe care nu le cunoştea şi care coboară faimoasa „lovitură-de-picior-circulară-şi-paf-patru-adversari-se-prăbuşesc-gemând" la nivelul unui bobârnac neimportant. Oare ce anume credeaţi voi? Llilandril e un duh, nu poate fi atinsă, pfui! *(N.a.)*

[2] Să se antreneze fără întrerupere şi să se lase înjurat bine de Llilandril, care, deşi incredibil de frumoasă, avea vocabularul unui sergent recrutor din Legiunea străină... *(N.a.)*

care vasele le aduceau în insulele prea mici pentru a beneficia de o Poartă de Transfer, când crucişătorul amiralului se ivise din ceaţă, ca o fantomă, cu echipajul lui de elfi războinici aliniat ca o maşină bine unsă.

Şi în primul rând, un tânăr elf de-a dreptul adult care se aruncase asupra piraţilor, spre marea uimire a unora şi a altora. Unul dintre piraţi rânjise, gata să-l străpungă pe insolent, şi nu înţelesese cum de simţise deodată ca un fel de aer proaspăt trecându-i prin stomac. Până când să-şi dea seama că avea o spadă trecută prin pântece, era deja mort şi Robin ataca o a doua victimă, într-o linişte deplină, spre deosebire de piraţii care încercau să-l ucidă.

Corsarii plătiseră pentru furia sa. În toate înfruntările care urmaseră, Robin obţinuse permisiunea de a conduce asaltul.

Mult timp, în oceanul Ceţurilor, teribilii piraţi aveau să vorbească despre acest tânăr războinic elf care omora fără milă tot ce-i ieşea în cale şi despre arcul său turbat care nu-şi rata niciodată ţinta, despre săgeţile sale cu vârf de argint care străpungeau cu uşurinţă ficat, inimi şi măruntaie, chiar şi ale celor ascunşi în spatele unor stâlpi-balerci-obstacole de orice fel.

Arcul nu se distrase nicicând mai mult. Chiar pe vremea lui Llilandril, el nu avusese ocazia să ucidă atâţia duşmani.

Ceilalţi elfi nu erau nici ei mai liniştiţi. Mai mulţi dintre ei voiseră să se amuze cu tânărul recrut, chit că era el nepotul amiralului. Se pomeniseră puşi la pământ, cu nasul plin de sânge, un fel de furie aţintea un arc turbat asupra lor, aşa încât unii murmurau că amestecul om-elf producea uneori nişte războinici mai puternici decât copiii elfilor pursânge, spre

deosebire de ceea ce se temea regina elfilor, şi vădit mai sălbatici, pe deasupra.

Regina primise aceste rapoarte cu o anumită nemulţumire. Dar asta e! Ea era cea care făcuse din politicosul Robin un monstru însetat de sânge, prin urmare, atâta timp cât el îi masacra pe duşmanii *lor*, ea nu avea nimic de zis.

Totul mergea mai degrabă bine, mai puţin pentru piraţi, când s-a petrecut ceva foarte ciudat. Unii elfi începuseră să audă voci. Dacă Robin ar fi cunoscut mai bine Pământul, el şi-ar fi putut bate joc de ceilalţi războinici, comparându-i cu Ioana d'Arc, dar în AltăLume, când auzeai voci, se impunea mai degrabă să înţelegi ce anume vor, pentru a nu te pomeni devorat prosteşte de ele. După anchetă, se dovedise că vocile nu erau ale sirenelor, care fugiseră din sectorul în care se dădeau luptele şi care oricum preferau peştele în locul cărnii de om, nici ale tritonilor, care nu se interesau deloc de activităţile bipedelor, doar atât cât să le vândă lapte şi unt de balbună la nişte preţuri scandalos de mari, ci ale... altcuiva. Cu mult mai periculos.

Mortal.

Ale cuiva împotriva căruia toată furia lui Robin şi magia elfilor nu folosise la nimic. Ca nişte căţeluşi neputincioşi abia fătaţi, o mare parte din echipaj fusese capturată şi dusă în acest loc uitat de zei şi de oameni. La început, îşi păstraseră speranţa. Dar la capătul unei luni de detenţie, sfârşiseră prin a înţelege că nimeni nu va veni să-i elibereze. Niciodată.

Se produsese un clinchet, de fier izbit de fier. Robin îşi înălţă capul, smuls de zgomot din gândurile sale. Un punct incandescent crescu până când lumină o siluetă ale cărei plete roşii,

despicate de o meşă albă, îi cădeau până la sandalele de rubin delicat şlefuite. Un chip minunat şi de neuitat se ivi din penumbră.

Buzele lui Robin se ridicară într-un rânjet de ură.

Împărăteasa din Omois se afla în faţa lui.

CAPITOLUL X

Sorțitoarea Semchanach[1]

sau cum să rămâi tânără și frumoasă fără lifting...

— Ei, micuțule, cum ne mai simțim noi în seara asta[2]? Robin nu răspunse. Răspunsul nu făcea decât să-i sporească durerea. Avea socoteala lui deocamdată.

Împărăteasa înaintă, inspectând cupa.

— Văd că avem nevoie să ne regenerăm puțin, zise ea. O să fiu un pic grandilocventă: Să se facă Lumină!

Își însoți incantația cu o amplă mișcare a mâinii și, ascultătoare, imensa cavernă submarină se lumină.

---

[1] Semchanach: sorțitor sau sorțitoare care refuză legile Sfatului magilor și se declară independent/ă. Dacă acești sorțitori nu practică magia împotriva altor locuitori din AltăLume sau de pe Pământ, magii îi lasă într-o pace relativă. Dimpotrivă, dacă ei se iau de locuitorii AlteiLumi sau ai Pământului, să spunem că perspectiva lor de supraviețuire, când elfii războinici îi găsesc, este aproape aceea a unui bulgăre de zăpadă în infern: scurtă. *(N.a.)*

[2] Sigur că nu, nu m-am înșelat, pe hartă ai impresia că totul e aproape, dar cum spunea un faimos general, „harta nu e totuna cu terenul". Iar fusul orar face ca în Omois să se lumineze de ziuă chiar atunci când la edrakini e deja noapte... și gata! *(N.a.)*

O enormă bulă de lumină începu să strălucească sub bolta sa, precum un soare captiv. Razele luminoase se reflectară cu putere în pereţii constelaţi cu cristale, rănind ochii semielfului. În alte condiţii, Robin ar fi fost încântat de frumuseţea spectacolului. Acum, tocmai se gândea că dacă avea să scape de trista lui soartă, speologia nu va mai figura niciodată printre modalităţile de petrecere a timpului liber.

Sub lumina orbitoare, el strânse din ochi. Încet-încet, umbrele familiare se desenară pe ziduri.

Legaţi cu lanţuri de pereţii umezi, frecându-şi zgârieturile inflamate de lichenul vâscos, se aflau acolo vreo zece elfi, tovarăşi de-ai lui Robin.

Patru dintre ei nu mai erau decât nişte schelete, ale căror oase albe, ţinute încă de tendoane, păreau să le facă semn.

Semielful se întinse în lanţurile sale, ceea ce nu servi decât la a-i accentua suferinţa. Ca de mii de ori mai înainte, încercarea sa de a se elibera eşuă. Verigile lanţurilor erau făurite din fier de Hymlia, insensibil la magie; doar forţa fizică sau cheile le puteau deschide.

De-a lungul zilelor, contactul cu el devenise ca un foc pentru pielea sa. Dacă li se întâmpla să lupte cu arme de oţel, elfii foloseau mai degrabă argintul întărit, keltrilul sau aurul şi nu le plăcea contactul cu fierul. Prea îndelungat, acest contact îi afecta. Ca semielf, el suferea mai puţin, dar putea să-şi închipuie tortura pe care o îndurau marinarii şi soldaţii elfi capturaţi.

Sorţul care îl împiedica să se folosească de magie îi stăvili revolta.

Pe jumătate nebun de durere, nu-şi putu stăpâni un geamăt, care pe Împărăteasă o făcu să râdă.

— Ştiu că nu-ţi place asta. Şi-mi pare rău...

Se opri o clipă, gânditoare.

— E fals. De fapt, nu-mi pare rău deloc. (Unul dintre degetele sale se aţinti spre un alt elf şi altul spre Robin) TRANSFUSUS!

Înainte ca Robin să se poată zbate, o linie subţire de sânge se ridică de la elful ţinut în lanţuri, pentru a-l atinge pe tânăr.

— Nu! urlă el, ştiind ce avea să se producă. Nu!

— Ba da, ba da, susură Împărăteasa, încântată. Hai, drăguţule, zbate-te, sângele tău va avea astfel mai multă savoare!

— Scroafă bătrână! mormăi celălalt elf care, ţinut în lanţuri lângă tovarăşii săi, se golea de sânge. Fie ca manii strămoşilor noştri să te blesteme!

Furia sa era atât de mare, încât zdrobi antisorţul care îl înconjura. Un nor negru se formă deasupra capului său, apoi acesta se năpusti asupra Împărătesei.

Cu un zâmbet amuzat pe buze, aceasta ridică mâna ca pentru a şterge o tablă din faţa ei. Blestemul se lovi de scutul ei nevăzut şi, prea slab, sfârşi prin a se risipi fără a o putea atinge pe tânăra femeie. În curând, elful aflat în fiare nu mai avu destul sânge în inimă pentru a mai putea vorbi. Şi aceasta încetă să mai bată.

Ca şi aceea a lui Robin.

El era pe cale să moară.

Contrar a ceea ce s-ar fi putut crede, lucrul acesta nu avea un efect imediat. Suflul lipsea, din piept urca o imensă durere, devenea imposibil să respiri sau chiar să gândeşti şi, în timpul acestui întreg proces, mintea o lua razna şi se cabra, înnebunită din pricina inevitabilului.

Lui Robin capul îi căzu pe piept în acelaşi timp cu cel al elfului. O lacrimă de cristal se rostogoli pe obrazul său.

Şi într-un singur suflu, disperat, amândoi expirară.

Farmecul nu se întrerupse din această pricină. Linia de sânge continuă să-l irige pe Robin şi, încet-încet, carnea elfului înlănţuit dispăru. În sfârşit, totul se opri şi nu mai rămase lângă zid decât un schelet suplimentar.

Sângele lui Robin încetă să mai picure în miraculoasa cupă. Ca şi inima semielfului, circulaţia sa încremenise.

Împărăteasa se apropie şi scoase un suspin de satisfacţie. Mai avea din ce în ce mai puţin de fiecare dată, dar asta-i era de-ajuns pentru moment.

Lăsă să se împrăştie iluzia. Luase chipul celei mai frumoase femei din AltăLume din două motive — primul, pentru că aceasta îl făcea pe semielf să turbeze de o furie oarbă, iar al doilea, pentru că adora frumuseţea aşa cum alţii iubesc arta: cu o devoţiune absolută.

Glorioasa siluetă se cocârjă, se împuţină, dovedindu-se a fi o femeie bătrână cu părul rar şi cenuşiu, cu dinţi galbeni şi mâini ciolănoase. Pe ziduri, elfii supravieţuitori fremătară. De o lună încoace, în fiecare săptămână aveau dreptul la acest spectacol şi unul dintre ei îşi pierdea viaţa.

Dar nu Robin. Ea ţinea la Robin. El era singurul care îi permitea îndeplinirea ritualului ei obscen. Sângele elfilor nu era suficient pentru a-i reda tinereţea, o împiedica doar să nu moară de bătrâneţe. Dar odată amestecat cu cel al lui Robin, al

cărui sânge uman, întărit cu puternica magie a Tarei şi a lui Jeremy, filtra sângele elfic, el producea un cu totul alt efect, mult mai durabil şi procurându-i puteri pe care ea le uitase.

De fapt, potenţialul ei magic era cu mult inferior aceluia al elfilor. Sorţul ei de hipnoză îi putuse veni de hac unei părţi din echipaj — timpul necesar servitorilor săi pentru a pune mâna pe trupurile imobile înainte ca restul marinarilor să-şi dea seama —, dar ea n-ar fi putut învinge puternicii sorţi care protejau nava-amiral dacă puterile ei n-ar fi fost pe moment amplificate. Şi Robin, care îi fusese desemnat, chiar murise, după cum poruncise ea. De cinci ori deja.

Timp de o clipă, ea se întrebă de ce fiinţa care reuşise s-o dibuie şi să-i dea acest curios târg pe mână voia cu orice preţ ca în special acest semielf să dispară de pe suprafaţa AlteiLumi. Ea nu se supusese, cel puţin nu imediat. Nu înainte de a fi extras tot ceea ce putea din trupul chinuit din faţa ei. Întinse mâna, nerăbdătoare.

În momentul în care infama sorţitoare luă cupa şi îşi cufundă în ea gura lacomă, Robin avu un sughiţ. Inima lui începu din nou să bată, ca o tobă. Bum-bum! Bum-bum! Umplea imensa cavernă cu un zgomot înăbuşit. Bum-bum! Bum-bum! Ai fi putut dansa pe ritmul ei regulat, bum-bum! Bum-bum! Bătrâna femeie rânji, cu gura aureolată de sânge. Apoi părul ei începu să crească, asemenea unei ierbi nestăvilite şi vivace, spatele i se îndreptă, se înălţă şi magnifica Împărătească se aţinu dinaintea semielfului încă nemişcat.

Ea aşteptă o clipă. Dar ritmul inimii nu varia. Deşi nu mai era chiar inconştient, nici nu-şi revenise pe de-a-ntregul. Ea

oftă. Tortura fizică şi mentală a tânărului elf războinic era una dintre puţinele plăceri care îi mai rămâneau.

Maiestuoasă, ieşi din sală. Luminusul se atenuă până când nu mai lăsă decât o firavă luminiscenţă.

Tăcerea se prelungi, spartă uneori de clinchetul fiarelor elfilor care îşi căutau poziţii mai puţin dureroase.

Deodată, zidul se văluri de parcă ar fi căpătat brusc viaţă. Tăcută, mânioasă, o umbră se desprinse de lângă el. Se îndreptă cu paşi de catifea spre semielf, apoi, ajunsă în dreptul lui, îşi scoase camuflajul. Robin deschise nişte ochi ceţoşi, convins că femeia care îl chinuia se reîntorsese şi, când văzu chipul fin din faţa lui, tresări:

— Mamă?

Apoi îşi dădu seama ce lucru imposibil ar fi fost ca intelectuala lui mamă să se afle împreună cu el în acest infern şi nu lipsi mult să-şi smulgă fiarele, atât de violentă fu reacţia lui.

— Baligă de traduc! scrâşni el, nu te dai în lături de la nimic pentru a mă chinui! Să iei chipul mamei mele! O să te fac să plăteşti pentru asta, crede-mă! Chiar dacă o să mor din pricina asta, dar o să plăteşti!

Femeia din faţa lui se înfioră.

— O, dragul meu, dar ce ţi-a făcut ea! Această semchanach e nebună. Stai, o să te eliberez eu.

Sub privirea neîncrezătoare a lui Robin, femeia scoase din buzunar un mic instrument, îl lăsă să cadă, înjură, se poticni voind să-l ia de jos şi fu cât pe ce să-l pocnească pe Robin

ridicându-se, craniul ei neevitând bărbia băiatului decât milimetric. Neîncrezători, ochii semielfului se holbară de tot şi simţi că nu putea respira. O singură persoană din lume putea fi atât de stângace... şi când ea îl atinse şi îi simţi parfumul atât de familiar, un amestec de trandafiri şi de hârtii vechi, crezu că se sufocă.

— Mamă?

— Şt, şt! Totul e în ordine, mama ta e aici.

Dacă te uitai la faţa lui Robin, nu era totul în ordine.

— Pe strămoşii mei, mamă! Ce cauţi aici?

Maică-sa scoase un uşor chicotit în timp ce sfărâma fiarele. Un scoop miniatural zbura deasupra umărului ei drept, retransmiţând tot ceea ce vedea, un mini-microfon era vârât în urechea ei dreaptă şi un mic emiţător lipit la colţul gurii sale.

— Îţi dau drumul, ce crezi că fac, nondidju! Dar ce e cu toate aceste maşinării? Tatăl tău nu mi-a spus că o să fie atât de greu. În filme, asta se face în două secunde!

Robin avea impresia că plutea în plin delir.

— Tata ţi-a spus *ce*? Să nu-mi spui că el...

— El o ţine chiar acum sub supraveghere strictă pe această semchanach. A dezamorsat capcanele ca să-mi dea posibilitatea să intru în cavernă după ce mai întâi mă capturase...

— *Ce* zici că ţi-a făcut?

Nu, nu un delir: un coşmar.

— L-am urmărit fără îngăduinţa lui. El e într-adevăr foarte puternic, ştii, i-am găsit locul unde îşi ascunde armele şi i-am fur... hm... am luat de la el cu împrumut un fel de Camouflous, pe care tocmai l-am deconectat; de altfel, această sorţitoare e totuşi stupidă, nu poţi să faci sorţi pentru a te elibera, dar

aceste Camouflous funcţionează foarte bine. Ei, dar unde rămăsesem...?

— Îl urmăriseşi pe tata, preciză aproape calm Robin, care încerca să-şi păstreze sângele-rece.

— Ah! da, şi de asemenea, aflasem o mulţime de şmecherii pentru a mă ascunde şi ştii ce? M-a detectat aproape imediat, deşi nu ştia că sunt eu. Şi bine am făcut că m-am luat după el, pentru că această cavernă e protejată. Dacă un bărbat intră aici, alarma se declanşează, dar ca să evite să tot branşeze şi să debranşeze sorţul, femeia-semchanach a autorizat trecerea unei femei. De rasă umană. Tatăl tău nu avea decât elfi sub mână şi, având nevoie de mine atunci, în loc să mă trimită înapoi, a fost nevoit să mă ia ca asistentă. Ia zi, tu nu mi-ai spus niciodată că e atât de excitant să fii un spi... Ce, ce? Cum adică, în celalalt sens? (Robin înţelese că Mevora vorbea cu taică-său.) Eşti sigur? Pentru că... bine, bine, întorc! Aaah! Asta e, tu eşti cel mai bun, dragul meu!

Pumnul drept al lui Robin fusese eliberat. Înţelegând cum funcţiona cheia, Mevora se dovedi mult mai iute cu celelalte fiare.

Din fericire, se îngrijise mai întâi să elibereze braţul drept al fiului ei, apoi picioarele şi, în sfârşit, braţul stâng. Căci Robin nu putu face decât un singur lucru când ultimul fier cedă.

Îi căzu în braţe.

Spre imensa lui uimire, maică-sa, atât de firavă şi de subţire, îl susţinu fără să se clatine. Făcură câţiva paşi nesiguri şi ea îl sprijini de un perete.

Precum se vede, faptul că transportase fără-ncetare o mulţime de cărţi şi de hârtii vechi îi făcuse nişte muşchi puternici.

— Nu pot activa de-aici un Reparus, nu cu toţi aceşti nondidju de antisorţi, suflă ea, uluită să vadă cât de mult slăbise fiul ei.

— Mamă! şopti Robin, uimit că mai putea fi şocat.

Mevora îi zâmbi delicios, perfect nepăsătoare la indignarea lui Robin.

— Acum înţeleg de ce tatăl tău înjură când se enervează. E foarte relaxant, la urma urmei. Bun. Odihneşte-te în timp ce eu îi eliberez şi pe tovarăşii tăi.

Elfii urmăriseră în tăcere tot ceea ce se petrecea, cu ochii strălucind de surescitare. Iute, Mevora trecu precum o umbră pe la fiecare şi le dădu drumul. Ca o haită de lupi întârâtaţi şi flămânzi, se strânseră cu toţii în jurul semielfului. Apoi, ca un singur elf, se întoarseră spre Mevora.

— Doamnă, care e planul acum? S-o găsim pe semchanach şi s-o facem bucăţi, *încet*?

— S-o punem la fript?

— S-o facem să înghită un demon din Limburi? Cel a cărui salivă e un acid puternic?

— Staţi, staţi! Ştiu eu cum: s-o torturăm până când o s-o facem să vomeze şi o să se înece cu propria vomă?

Ceilalţi elfi întoarseră nişte priviri admirative spre cel care tocmai găsise această micuţă capodoperă de sadism rafinat. Mă rog, rafinat pentru elfi.

Mevora îşi reprimă o strâmbătură. Drace! Asta mai lipsea: acum se pomenise în braţe cu o mică armată de sălbatici însetaţi de sânge.

— Nu, nu, o să părăsim acest loc îngrozitor şi o să-l lăsăm pe soţul meu... în fine, pe elfii soldaţi să regleze problema. Noi

am ajuns aici cu barca (vocea şi faţa sa încă puţin verzuie indicau faptul că nu apreciase foarte mult călătoria) şi crucişătorul vostru e ascuns nu departe de-aici. Căpitanul e extrem de neliniştit. Să mergem.

Elfii schimbară între ei o privire. Oamenii ăştia erau chiar simpatici, dar într-adevăr prea sensibili. Fie că doamna M'angil voia sau nu, femeia-semchanach care îi chinuise atâta şi-i omorâse pe camarazii lor va avea un... accident. De genul celor definitive.

Lingându-şi cu anticipaţie buzele crăpate, se rânduiră unul în spatele celuilalt, doi dintre cei mai zdraveni sprijinindu-l cu greu pe Robin care nu putea merge.

Mevora era nervoasă. Nu aprecia prea mult filmele pământene, totuşi, în acest moment precis al evadării lor, nu se putea abţine să nu se gândească la ele, căci în aceste ficţiuni (pe care în sinea ei le numea „*Pac-pac-bum-bum*!"-uri) era chiar momentul în care cel rău năvăleşte în spatele celui bun. Acompaniat de o muzică înspăimântătoare şi de un plan bine închegat pentru ca lumea să nu-şi dea seama decât în ultimul moment, cu un gâfâit de spaimă. Ba chiar de un spasm, la limita crizei cardiace.

Deodată, un şoc resimţit de capul ei o făcu să tresară atât de tare, încât îi bucsă pe elfii din spatele ei. Stăpânindu-şi la timp un urlet, ea îşi pipăi fruntea cu mâna şi aceasta i se umezi. Nu era decât o picătură mare de apă datorată condensării. Scoase un suspin de uşurare, sub privirea uimită a elfilor.

Drumul cobora mult sub nivelul mării şi apoi, la urcare, părea fără de sfârşit. Mai ales pentru nişte nervi maltrataţi. Mevora îşi privi fiul cu coada ochiului.

Aşa cum era acum, Robin ar fi pierdut toate rundele împotriva unui pisoi nou-născut.

Căci în mintea Mevorei se contura amintirea că, tocmai în acest moment crucial şi care te ţine cu sufletul la gură, cel bun (în general pe jumătate mort şi pierzând sânge de peste tot, deci un rol pe măsură pentru Robin) se năpusteşte asupra celui rău, că apoi se încinge o încăierare dură (în care sunt sacrificate gărzile care n-au cerut nimic de altfel şi ale căror texte se limitează adesea la un „Auuuuu!") şi că personajul cel rău piere, în general ca urmare a unei morţi exotice, adesea străpuns şi, prin urmare, anihilat.

Sau: alarmele răsună, declanşate de un prizonier neîndemânatic, ori o chestie cade asupra unei altei chestii, ori într-un puţ care trezeşte ceea-ce-nu-trebuie-trezit şi mulţimi de goblini-gărzi-soldaţi-maşini cu tentacule-monştri uriaşi întărâtaţi ies de pretutindeni, şi din nou cel rău se năpusteşte asupra celui bun şi viceversa etc., după ce a ucis goblinii-gărzile-soldaţii-maşinile cu tentacule-monştri uriaşi întărâtaţi mai înainte pomeniţi, care fac bineînţeles „Auuuuu!" sau „Ssssshhh!", în funcţie de forma botului-gurii-orificiului care produce sunetul... şi cel rău sfârşeşte zdrobit, sau străpuns, sau ars — la alegere.

Având în vedere faptul că ei nu dispuneau nici de umbra unei arme (deloc smintit, Tandilus refuzase cu tărie să-i încredinţeze vreuna), iar gărzile sorţitoarei nu se foloseau decât de ghearele şi de colţii lor (greu de dezarmat), ea simţea că scenariul originar, adică acela cu sfârşitul grandilocvent şi muzical al celui rău, risca să se transforme, în realitate, într-un sfârşit mizerabil şi tăcut al eroului şi al acoliţilor săi.

Din fericire pentru ea, sorţitoarea semchanach, moleşită de sângele lui Robin, sforăia paşnic atunci când acesta, mama sa şi elfii ieşiră, în sfârşit, din cavernă. Pesemne că ea nu văzuse aceleaşi filme ca Mevora...

Robin era inconştient atunci când sorţitoarea îl adusese pe insulă împreună cu tovarăşii săi. Aşa că fu uimit să se pomenească pe un promontoriu acoperit cu iarbă şi pe care se ridica o colibă de pescar a cărei iluzie se clătină o clipă din cauza vântului puternic, lăsând să se vadă conacul pe care-l ascundea.

Văzu o siluetă, în care îl recunoscu pe taică-său, profilându-se pe spaţiul porţii de la intrare, care le adresă un semn vesel, apoi intră, şi se crispă aşteptând să audă inevitabila sirenă de alarmă.

Dar T'andilus M'angil era un profesionist. Alarma nici măcar nu îl simţi, şi poarta se răsuci în tăcere şi ascultătoare în ţâţânile ei.

Aşa că sorţitoarea cea malefică nu se deşteptă decât atunci când cătuşele de fier de Hymlia pocniră la încheietura pumnilor ei, când un sorţ îi înceţoşă mintea, blocându-i puterea magică, şi când o voce rece îi şopti ceva la ureche, în timp ce o lamă la fel de rece i se aşeza pe gât:

— În numele regatului Lancovit şi cu permisiunea regatului edrakin, din care aceste ape şi această insulă fac parte integrantă, te arestez, Sorţitoare, pentru crime şi torturi comise asupra unor cetăţeni liberi din Lancovit.

Înnebunită, femeia voi să deschidă gura. Presiunea pe jugulară crescu, înăbuşindu-i strigătul.

— Da! murmură elful care ţinea spada, o, da! Dă-mi un motiv să-ţi tai gâtul. Hai, încearcă să faci magie, să-mi zdrobeşti sorţul, mi-ar conveni.

Sorţitoarea se uită cruciş la profilul de şoim de deasupra ei, notă într-o sclipire ca de fulger strania asemănare dintre elf şi băiatul pe care-l tortura de săptămâni. Şi înţelese că viaţa ei nu mai atârna decât de un foarte subţire fir de păr. Închise gura, hotărâtă să n-o mai deschidă decât odată ce se va afla la adăpost de furia sălbatică pe care o citea în ochii celui din faţa ei. Cu atât mai mult cu cât tocmai recunoscuse acest chip, faimos în ciuda meseriei sale discrete, cel al căpeteniei serviciilor secrete din Lancovit.

— Bine, bine! zâmbi feroce elful. Văd că te-ai decis să fii cuminte. Păcat. (Îşi reluă tonul oficial:) Ai mare noroc. Spre deosebire de edrakini, la noi nu există pedeapsa cu moartea. Dar dacă ei insistă să te ceară, cred că ar putea fi totuşi luată în considerare o extrădare. (Se apropie până la a atinge nasul femeii, obligând-o să-şi vâre capul în perna ei cu pene de spaşun). N-ar fi trebuit să te atingi de fiul meu. O să plăteşti pentru fiecare picătură din sângele său. Şi din câte mi-am putut da seama, a curs mai bine de o lună.

Îngrozită, sorţitoarea se abţinu să reacţioneze şi, pentru prima dată de ani de zile, îşi spuse că tocmai o făcuse de oaie. Şi că n-ar fi trebuit să accepte niciodată pactul ce i se propusese. Oh, nu!

O închiseră şi îi scotociră conacul, după ce îi neutralizaseră câţiva servitori, capcanele şi doi demoni mărunţi care făceau oficiul de gărzi.

Cu o aşa de puţină protecţie şi personal, era aproape jalnic; chiar şi elfii soldaţi fură surprinşi de uşurinţa cu care capturară toată această mică lume, după ce îi alungaseră pe demoni. Neîncrezători, puseră santinele peste tot pe insulă, atât de

burdușită de sorți de protecție încât, chiar și ziua, străluceau ca niște briliante.

Deși conacul era confortabil, el nu era, nici pe departe, la fel de somptuos ca acelea ale altor semchanach, care, în fond, își foloseau de obicei puterea pentru a locui în castele și palate. Alb, din piatră din munții Tasdor, din lanțurile muntoase ale Hymliei, țara piticilor, el număra doar vreo douăzeci de încăperi dintre care trei sferturi erau închise și prăfuite. Țesăturile bleu și galben, deși încă frumoase, aveau culorile ofilite, iar mobilele delicat lucrate cu marchetărie, înfățișând spașuni, păsări de foc și păuni purpurii, aveau greutăți de deplasare. Unele aproape că nu mai dispuneau de magie proprie, și cu atât mai puțin de umplutură.

Aceste indicii îl intrigară pe T'andilus. Ele dovedeau slăbiciunea puterii femeii-semchanach. Pe Bendruc Hidosul! Cum de reușise să treacă de sistemele de apărare ale puternicului crucișător pentru a-i răpi pe soldații elfi, când în vremuri normale ea se mulțumea cu doar câțiva pescari în derivă?

Când îi puse întrebarea, groaza îi deformă sorțitoarei chipul. Apoi, își reveni și spuse că se simțea insultată. Că ea era o puternică sorțitoare și că nimeni și nimic nu o putea opri dacă își dorea cu adevărat ceva. Și că elfii de pe cuirasat îi schimbaseră plăcut regimul de pescari...

T'andilus n-o crezu nicio clipă. Ceva îi provoca bătrânei o groază teribilă. Și se temea mai mult de acest ceva decât de el, care fusese totuși pe punctul de a-i tăia gâtul. Era ceva neliniștitor. De aici până la a ajunge încet la paranoia și de a conchide că atacul fusese îndreptat împotriva fiului său nu mai era decât un pas, pe care T'andilus îndrăzni să-l facă. Cineva voise să-l

ucidă pe Robin, după ce Împărăteasa îi interzisese să se mai apropie de Tara Duncan, ca din întâmplare.

Acum, avea deci două întrebări. Cine şi de ce?

T'andilus spera din toată inima sa de elf că Lisbeth n-avea niciun amestec în această crudă manevră. Timp de câteva ore, o spionaseră pe sorţitoarea semchanach înainte de a reuşi să pătrundă în peşteră fără să declanşeze alarmele. La început, îngrozit, crezuse sincer că Împărăteasa era responsabilă de răpirea fiului său. Apoi, scoop-urile pe care Mevora le adusese cu ea îi arătaseră transformarea bătrânei femei. Dacă moartea elfului îl făcuse să turbeze, el se simţise infinit mai uşurat să constate că nu avea să fie nevoit s-o aresteze pentru crimă pe veritabila Împărătească din Omois.

Acest gen de performanţă era de evitat într-un *curriculum vitae*...

Totuşi, alegerea femeii-semchanach îl tulbura. De ce luase înfăţişarea Împărătesei? Nici aici, răspunsul bătrânei nu-l mulţumea.

Unele actriţe erau cu mult mai frumoase decât Lisbeth! Chiar dacă nimeni din AltăLume nu îşi asuma riscul de a-i spune lucrul ăsta.

După două zile de cercetări, sfârşiră prin a pune tentaculul (un cahmboum fu cel care trecu prin falsul perete, se temu pentru viaţa sa şi fu cât pe ce să facă explozie[1]) pe jurnalul pe care sorţitoarea îl ţinea cu mare grijă. Ascuns în spatele unei iluzii, un fals rând de cărţi care se agitau la capătul unor lanţuri

[1] Motivul pentru care cahmboumii sunt bibliotecari, funcţionari sau grădinari rezidă în tendinţa lor de a face explozie dacă resimt nişte emoţii foarte puternice... ei da! de unde credeţi voi că le vine numele? *(N.a.)*

care le ţineau prizoniere, motiv pentru care elfii nu găsiseră ascunzătoarea, spre deosebire de cahmboum care, curios, voise să le studieze, el era plin de informaţii ce descriau rituri stranii şi sângeroase. Sorţitoarea îşi căutase tinereţea dispărută cu o obstinaţie dementă şi nemiloasă, pe cheltuiala altor vieţi umane, pitice sau elfice...

Aflară că ea trăia de aproape cinci secole, înhăţând şi consumând marinari aşa cum alţii consumă fructe de mare, şi toate astea pentru a rămâne nemuritoare. Mulţumită lui Robin, îşi redobândise provizoriu tinereţea pierdută şi furase frumuseţea Împărătesei.

Bănuielile lui T'andilus se transformară în certitudine atunci când descoperi un glob de cristal. Aşezat pe biroul femeii-semchananch, el afişă chipul lui Robin când unul dintre elfi îl atinse uşor.

Era într-adevăr vorba de un contract. Ca remunerare, femeia-semchanach primea puteri sporite pentru a putea pune mâna pe semielf, holograma fiind dovada. Numai că ceea ce nu prevăzuse comanditarul era faptul că sorţitoarea avea să-l păstreze în viaţă atât de mult timp.

Se impunea o anchetă aprofundată. În ciuda tuturor eforturilor sale, nu putu scoate nimic de la femeia-semchanach, care ţipa că vrea un avocat şi refuza să răspundă la întrebările sale. Ghicitorul de Adevăr care însoţea expediţia de ajutoare se lovi de o protecţie mentală mai solidă decât o fortăreaţă, şi răbdătorul telepat vegetal însoţit de gnomul albastru care îi servea drept „voce" trebui să renunţe.

T'andilus schimbă tactica. Perseverent, el lansă o listă de nume alese cu grijă, în cursul unei conversaţii sau mai degrabă

al unui monolog cu ea. Numele care o făcură să reacţioneze, care o făcură să holbeze ochii sau îi aprinseră o sclipire de spaimă în privire nu erau cele la care s-ar fi aşteptat.

Şi când identifică, în sfârşit, duşmanul lor, inima i se strânse. Era absolut necesar să-l pună pe Robin la adăpost!

Înainte de a părăsi locurile, regăsiră în adâncul grotei zeci de schelete, aruncate peştilor, mari şi graşi, în aceste locuri. Îngreţoşaţi, recuperară oasele lustruite, adăugându-le şi pe ele la dosarul şi-aşa destul de încărcat al monstrului de pe stâncă.

Şi, într-un mod ciudat, Robin îi fu recunoscător acestei semchananch. Fireşte, ea îl chinuise, îi omorâse tovarăşii, dar graţie ei se produsese un fel de miracol.

Părinţii săi nu se mai despărţeau nici cu un pas unul de altul! Transformarea era stupefiantă. Mevora îl învăluia pe T'andilus într-o privire admirativă, expresie pe care o pierduse de ani de zile, iar acesta o contempla la rândul său cu o privire... păi, uimită... de parcă tocmai descoperea că era căsătorit cu o femeie curajoasă şi hotărâtă. Şi Robin îşi ascundea un zâmbet văzându-i, ca pe nişte tineri îndrăgostiţi, chicotind între ei (cei îndrăgostiţi chicotesc mult, se ştie asta!) şi împărtăşindu-şi unul altuia mici secrete. Umbra ameninţătoare a divorţului care plana de ani de zile asupra cuplului tocmai fusese risipită de o sorţitoare nebună, de cinci sacrificii şi o lună de tortură. De parcă universul putea fi... ironic.

Elfii care luau parte la expediţie urmăreau cu uimire manejul şefului lor şi oscilau între recunoştinţa faţă de Mevora, o civilă care îşi riscase viaţa pentru eliberarea tovarăşilor lor, şi agasare (un pic dublată de gelozie, bănuia Robin).

Trei zile de repaus îi permiseră semielfului să-şi recapete forţele. Fu bucuros să regăsească arcul lui Llilandril şi evită cu grijă să atingă pietrele prin care putea fi chemat duhul arcului, socotindu-se prea slab deocamdată.

Edrakinii trimiseră o echipă de cristalişti pe insulă, în pofida eforturilor făcute de T'andilus de a păstra secretă expediţia. Dar, ca şi pe Pământ, cristaliştii se dovedeau încăpăţânaţi, şi aventurile lui Robin şi ale tovarăşilor săi, precum şi isprăvile lor, apărură pe prima pagină a tuturor jurstalelor.

Tocmai ridicaseră ancora, părăsind locurile blestemate după ce răseseră conacul din temelii (T'andilus îngăduise acest lucru pentru a le permite elfilor scăpaţi din robie să-şi verse furia), când se petrecură două fapte.

Femeia-semchanach muri în mod misterios.

Iar Împărăteasa îl sună pe Robin!

CAPITOLUL XI

Față în față

sau cum să-i joci din nou pe Romeo și Julieta, fără pumnal și otravă

Când văzu imaginea pe care i-o proiecta globul său de cristal (pe care şi-l recuperase de la semchanach), Robin fu cât pe ce să-l scape din mână.

Apoi se îngălbeni atât de tare, încât tatăl şi mama sa, care se aflau lângă el pe puntea cuirasatului, se repeziră la el, brusc neliniştiţi. Dădură înapoi când văzură imaginea Împărătesei privindu-le fiul, cu un aer sever.

— Robin M'angil? se interesă silueta proiectată dinaintea lui.

— Majestatea Voastră imperială? răspunse Robin, ţeapăn ca o bucată de lemn.

Gura lui Lisbeth se crispă. Sesizase că tânărul nu făcea o plecăciune. Dar, spre deosebire de ceea ce gândea ea, el nu o făcea cu intenţia de a o insulta, ci pur şi simplu pentru că muşchii săi erau înţepeniţi. În afara faptului că putea clipi din ochi şi deschide gura, în rest nu era capabil de nicio mişcare.

Împărăteasa se aplecă. Era aşezată pe tron, cu propriul ei glob de cristal pus pe o masă în faţa ei. Era îmbrăcată complet în negru, până şi pletele erau pe moment negre, despicate de şuviţa albă.

Acestea o înveleau ca o capă de catifea, şi păunul purpuriu apărea crud pe lunga ei robă de culoarea nopţii. Înveşmântată astfel, semăna cu un corb, desigur fermecător, dar totuşi corb. Mai rău, cu un corb indispus şi deci de rău augur.

— Noi... dorim să-ţi înfăţişăm o propunere, tinere elf, zise suverana cu mina cuiva care tocmai înghiţise ceva amar.

— Majestatea Voastră imperială?

— Avem nevoie de prezenţa ta în palatul nostru din Omois.

Preţ de o clipă, rămase fără grai. Da, ceva foarte amar.

— Majestatea Voastră imperială?

Ea se foi pe tron.

— Tinere M'angil, am o zi lungă şi felul tău de a-mi repeta titlul începe să mă calce serios pe nervi.

— Majestatea Voas...

— Mai zi încă o dată şi pun să te aresteze.

Robin, incapabil să lege un gând coerent, dădu să deschidă gura, dar tatăl său i-o luă înainte.

— Bună ziua, Majestatea Voastră imperială. Răspunsul este: cu siguranţă, nu.

Ochii lui Lisbeth se holbară când îl descoperi pe căpetenia serviciilor secrete din Lancovit.

— Cu siguranţă, *ce* nu?

— Nu aveţi nicio autoritate pentru a-mi porunci să-mi arestez fiul. Suntem supuşi ai regatului Lancovit. Şi-i apreciem

foarte puţin pe oamenii care se folosesc de incomensurabila lor putere pentru a ne ameninţa...

Lisbeth îl privi, apoi un zâmbet răutăcios îi înflori pe buze.

— Crede-mă, T'andilus, în ziua în care mi-aş dori cu adevărat să-mi folosesc *incomensurabila* putere, cum spui tu atât de bine, n-aş mai avea nevoie să ameninţ. A da o poruncă mi-ar fi mai mult decât de-ajuns.

T'andilus îşi îndreptă umerii, pe punctul de a lăsa să-i izbucnească furia, dar mâna mică a soţiei sale se strecură într-a sa, palmă în palmă, strângându-i degetele într-ale ei, şi el se destinse. Răspunsul său fu unul aproape *diplomatic.*

— Familia noastră are alţi duşmani, cu mult mai înspăimântători decât Majestatea Voastră imperială. Aşa că, fără să fim lipsiţi de respect, recunosc că îmi vine cam greu să tremur de frică. Fără a mai socoti că situaţia s-a schimbat. Acum, dumneavoastră aveţi nevoie de fiul meu.

Furtuna care se îngrămădise în ochii Împărătesei se risipi.

— De unde ştii?

Se opri, văzând micul zâmbet superior ce se zugrăvea pe buzele lui T'andilus.

— Ah! da, văd. Mascaţii voştri nu se prezintă rău, precum se vede. Dar, aşa cum vei descoperi în curând, nu sunt încă destul de buni. Să spunem, în limbaj mai curtenitor, că fiul tău este invitat la Curtea mea. Prezenţa sa va fi considerată de imperiul nostru ca un serviciu pe care i-l face Lancovitul.

T'andilus se pregătea să răspundă, când interceptă o mişcare a soţiei sale. Ea îşi agita disperată mâna în afara câmpului vizual al Împărătesei.

— Scuzaţi-mă, Majestatea Voastră imperială, numai o clipă.

Făcu un pas şi se aplecă. Soţia sa, cu mult mai scundă, se ridică pe vârful picioarelor pentru a-i şopti ceva la ureche. La început, încruntă din sprâncene, dar un zâmbet îi străluci în curând pe chip.

— Eşti un geniu, şopti el îmbrăţişând-o tandru pe Mevora.

Reveni în faţa globului de cristal. Picioruşul împărătesei se agita, trădându-i agasarea.

— Vă rog să mă iertaţi, Majestatea Voastră imperială. Acesta va fi considerat ca un tratat între Omois şi poporul elfilor.

Lisbeth se îndreptă, în stare de alertă.

— Un tratat?

— V-aţi folosit puterea pentru a-l ameninţa pe fiul meu şi a-l alunga de la Curtea voastră. Desigur, asta era înainte de a descoperi că, fără el, Moştenitoarea voastră nu-şi va redobândi niciodată puterea magică pentru a reveni astfel la succesiune. Aţi făcut totodată presiuni asupra poporului elfilor pentru a ne supune. Ştiind că sunteţi principalul suveran care se foloseşte de ei, acest şantaj a fost luat totuşi în serios de suverana elfilor, regina Aerului şi a Beznelor.

Lisbeth se strâmbă. Numele reginei elfilor fusese pronunţat, tot ceea ce avea să spună de-acum înainte T'andilus avea să fie auzit de ea, dus de aerul care-i înconjura. Redutabilă putere mai era şi aceea a T'avilei. Mesajului îi trebuia puţin timp pentru a ajunge, dar avea să ajungă. Asta era sigur. Acest elf era clar mai inteligent decât îşi închipuise.

Inspiră, pregătită pentru ce era mai rău.

— Ce fel de tratat? şuieră ea cu o voce glacială.

— Escuadele aflate sub ordinele dumneavoastră au contract cu durată limitată, ceea ce vă permite să vă jucaţi cum vreţi cu

noi, şi, mai ales, să vă faceţi rost de soldaţi la nişte tarife derizorii, căci ăsta-i preţul supravieţuirii noastre. Voi plătiţi puţin şi noi murim mult. Lucrul acesta trebuie să se schimbe. Veţi angaja elfii care au contract cu voi fără limită de durată, cu o sporire de salariu de cincisprezece la sută şi o ajustare anuală, indexată la rata inflaţiei costului vieţii, de plus zero virgulă cinci la sută; lăsările la vatră, în caz de invaliditate sau de rănire, vor fi acoperite de asigurările lăsate pe seama imperiului, noi vom plăti o parte din aceste asigurări şi voi cealaltă, să zicem într-o proporţie de treizeci la sută pentru noi şi şaptezeci la sută pentru voi. Cei care vor pleca vor fi înlocuiţi de voluntarii noştri elfi. Nicio ameninţare, niciun contract, niciun acord nu vor putea schimba acest tratat.

— Condiţiile voastre sunt inacceptabile! ţipă Lisbeth, turbată de furie.

— Asta nu e tot, continuă T'andilus imperturbabil. Vă veţi angaja să nu-i interziceţi fiului meu să se vadă cu Moştenitoarea voastră, nici să vă opuneţi căsătoriei lor, dacă, peste câţiva ani, ei vor hotărî să facă aşa cum am făcut soţia mea şi cu mine. Nu e de competenţa guvernelor să supervizeze poveştile de dragoste ale supuşilor lor. Acum şaptesprezece ani, eu şi soţia mea i-am rezistat reginei noastre, să nu vă gândiţi nicio clipă că fiul meu şi cu Tara nu vă vor rezista exact la fel.

Lisbeth se făcuse galbenă la faţă. Spre consolarea ei, tot aşa arătau şi Robin şi Mevora.

— Cum îndrăzneşti?

— Astea sunt condiţiile noastre.

Se aplecă la rândul său şi îşi arătă în sfârşit mânia.

— Nu ne-aţi lăsat nicio alegere, Majestatea Voastră imperială, când aţi apelat la regina noastră pentru a ne sili să ne trimitem fiul la o moarte aproape sigură. Nu vă aşteptaţi să obţineţi din partea mea mai multă înţelegere decât aţi dat dovadă faţă de noi. Fără fiul meu, Moştenitoarea voastră nu-şi va redobândi puterea. Fără imperiul vostru, poporul nostru va muri. Amândoi ne batem pentru supravieţuirea alor noştri. Asta n-are nimic de-a face cu vreo animozitate faţă de voi (în realitatea, avea: o ura pe această femeie crudă, dar se ferea cum putea mai bine să lase să se vadă acest lucru), nici din partea mea, nici dintr-aceea a poporului meu.

— Nu prea îmi place să mi se forţeze mâna, zâmbi deodată Lisbeth, cu fermecătorul ei chip transformat într-o mască de răutate. Eu sunt Împărăteasa Omois-ului, elf din Selenda. Cel care se târguieşte cu mine o face pe riscul său...

T'andilus avu de gând să-i răspundă, dar comunicarea se întrerupse.

Robin şi Mevora întoarseră spre el un chip la fel de răvăşit de spaimă.

— Păi, începu Robin, depăşind-o cu puţin ca înălţime pe maică-sa, îţi mulţumesc pentru ceea ce ai încercat să faci, dar nu era nevoie, ştii.

— Ar fi acceptat prima parte a propunerii, întări Mevora. A doua parte nu ţinea de noi, ci de Robin şi de Tara. Trebuia să le acorzi încredere tinerilor, aşa cum părinţii noştri au avut încredere în noi atunci când nu ne-am supus reginei tale.

— Hm! Dacă amintirile mele sunt exacte, părinţii tăi, ca şi ai mei, ne-au tratat ca pe nişte smintiţi. Cuvântul „încredere" nu e tocmai cel pe care l-am reţinut din discursul lor.

— Dar ne-au lăsat în pace, dragostea mea, răspunse soţia sa, cu ochii strălucitori. Şi am avut dreptate! Acum, ia să vedem noi dacă această mică scenă dă bine pe telecristal!

— Poftim?

Robin şi T'andilus exclamaseră în acelaşi timp. Mevora făcu un gest, ca şi cum ar fi dat la iveală ceva, şi un mic scoop îşi făcu apariţia, zburând aproape de umărul ei.

— I-am picat cu tronc, nu ştiu din ce pricină. Când am văzut cine te apela, dragul meu, am acoperit-o cu un Invisiblus. Dar ea a filmat întreaga scenă. Aşa că o să poţi trimite totul la Channel One, vom vedea noi dacă Împărăteasa o să reziste opiniei publice pe care încearcă atât de mult s-o controleze.

Robin dădu din cap.

— N-o să meargă. Nu-i pasă ei de asta. Omoisienii nu sunt ca lancovienii. Tot ceea ce vor vedea ei aici e că tatăl meu a încercat să se folosească de mine pentru a obţine nişte avantaje pentru elfii care fac parte din poliţia Omois-ului şi de care ei se tem în cea mai mare parte a timpului.

— Atunci, o să procedăm altfel, i-o reteză T'andilus. Scoop, vino aici, te rog.

Micuţa cameră veni să se aşeze cuminte pe umărul său. Sub privirile întrebătoare ale lui Robin şi ale Mevorei, el formă un număr. Globul se ilumină, dar fără să afişeze vreun chip. „Vorbiţi, mesajul vostru va fi înregistrat", îi semnală corespondentul său.

— Scoop, transmite imaginile tale globului de cristal, te rog. Ele nu au nevoie de comentarii. În douăzeci şi şase de ore, îi spuse el interlocutorului său nevăzut, ne vom duce la palatul din Omois. Orice s-ar întâmpla, Robin nu-şi va pune poporul

în pericol. Împărăteasa poate încă folosi ameninţarea cu alungarea elfilor, mă mir de altfel de ce n-a făcut-o. Restul depinde de dumneavoastră...

— Dar pe cine ai apelat? întrebă Mevora, care nu mai putea de curiozitate, atunci când el stinse globul de cristal.

— O persoană de la palatul din Omois care ne poate ajuta, draga mea. Dacă asta funcţionează, o să avem o reacţie, oricare ar fi ea, în orele următoare. În fine, dacă mesajul meu e ascultat, desigur.

Incidentul morţii sorţitoarei semchanach întunecă această semivictorie asupra Împărătesei. T'andilus, care-i cunoştea bine pe elfi, avusese grijă s-o pună pe sorţitoarea renegată sub paza elfilor din propria sa echipă. Orice tentativă de răzbunare ar fi fost imediat oprită şi controlată. Dar se pare că elfii din echipaj dispuneau de resurse neaşteptate, căci, atunci când soldatul care era de cart îi aduse prizonierei masa, în locul magnificei Împărătese descoperise cadavrul unei bătrâne, cu faţa schimonosită de groază, cu limba înnegrită spânzurând între maxilarele întredeschise.

Autopsia dezvălui că inima ei cedase, ca după o spaimă teribilă. Şi T'andilus adulmecă interiorul cabinei centimetru cu centimetru, în căutarea sorţului care o omorâse pe femeie, dar fără a descoperi nimic.

La început, îi suspectă pe cei din echipaj şi îndeosebi pe elfii care fuseseră torturaţi de sorţitoare. Dar aerul lor întrebător şi decepţionat îl edifică: nu ei erau autorii morţii sale. Prea transparenţi, ei ar fi fost incapabili să-şi ascundă satisfacţia. Misteriosul plasator al femeii-semchanach îşi eliminase aşadar complicea. De la sute de kilometri de cea mai apropiată coastă,

fără să trezească nici cea mai mică bănuială şi fără cel mai mic zgomot. Interesant.

Orele trecură greu. Aerul părea liniştit, fără furtună sau vânt violent, căci regina Aerului şi a Beznelor nu se manifestă, spre marea uşurare a lui T'andilus.

Se apropiau de coastele edrakine, când globul de cristal al lui T'andilus se ilumină. Elful încremeni şi îl activă.

— Da?

Silueta îndesată a lui Tyrann'hic, Prim-ministrul din Omois, apăru cu toate rotunjimile sale, dominate de o privire rece şi o frunte pleşuvă.

— Pe strămoşii mei! răcni bărbatul cel gras, ce v-a venit să f... faceţi o asemenea tevatură în Omois? V-aţi pierdut minţile sau ce?

Sunete de veselă spartă şi o voce furioasă ajungeau până la ei. Deşi „furie" nu era cuvântul potrivit. Pe o scară a furiei: de la 1 la 10, furia absolută, se atingea 10 fără probleme.

— Ce se petrece, Maestre Tyrann'hic? răspunse rece T'andilus la mânia amestecată cu spaimă a ministrului.

— Ce se petrece? Se petrece că i-aţi transmis un mesaj Moştenitoarei, care a venit, aprinsă ca un capăt de arzător, să ţipe la Împărătească. Ceea ce a urmat nu e limpede nici pentru mine, recunosc că n-am mai stat după ce am auzit: „Bătrână rapace şi geloasă" şi „Puştoaică afurisită prost-crescută şi indiscretă". Ceea ce, între noi fie vorba, nu e decât o traducere politicoasă a ceea ce şi-au spus în realitate.

Robin tresări. Tara era deci misteriosul interlocutor al tatălui său! T'andilus făcuse bine că nu-i vorbise despre asta, fiindcă el l-ar fi oprit, fără doar şi poate.

Se concentră din nou asupra schimbului dintre T'andilus şi Tyrann'hic. Elful era antrenat în aşa fel încât muşchii săi faciali să nu dezvăluie nimic din ceea ce simţea. Totuşi, o mică sclipire de amuzament juca fără tăgadă în pupilele sale. Tyrann'hic oftă:

— Rezultatul: eu sunt însărcinat să fac să vă parvină copia tratatului pentru elfii voştri, zise el agitând un teanc gros ca un anuar. A fost trimis reginei voastre şi trebuie să fie semnat în următoarele cinci ore. Pesemne că numără în jur de cinci sute de pagini. Scrise mărunt.

Zâmbetul care se încăpăţâna să urce pe buzele lui T'andilus încremeni. Ceva nu suna bine.

— V-aţi mişcat foarte repede dacă aţi reuşit să produceţi un document atât de... voluminos, murmură el, alertat brusc.

Tyrann'hic schiţă un zâmbet răutăcios.

— Oooh, dar e gata de două săptămâni! E mult timp de când Împărăteasa voia să transforme statutul provizoriu al elfilor într-un statut permanent. Nu numai pentru că situaţia era nedreaptă şi exploata problemele unui popor prieten, ci şi în semn de mulţumire pentru anumite favoruri acordate de regina voastră... printre care acela de a-l îndepărta pe fiul tău din anturajul Moştenitoarei.

T'andilus făcu ochii mari. De data asta, chiar fusese surprins. Şi el care credea că repurtase o mare victorie, descoperea că fusese manipulat ca un copil. Atunci de ce-i mai jucase Împărăteasa o asemenea comedie? Explicaţia urmă imediat.

— Tocmai v-aţi luat tichetul pentru a juca la Curtea celor mari, preciză cu gravitate Tyrann'hic. Va trebui să-ţi asumi răspunderea şi — crede-mă, ţi-o spun din experienţă — fiecare

greşeală, fiecare omisiune din acest tratat îţi vor fi reproşate de către regina ta până la sfârşitul zilelor tale. Şi având în vedere că eşti aproape nemuritor... asta înseamnă un timp foarte îndelungat. Vrei să-ţi explic şi cât de mult ai fost amăgit?

— Te rog, scrâşni T'andilus, amar.

— Ai obţinut ceva care era deja negociat între cele două suverane ale noastre.

T'andilus îi aruncă o privire neîncrezătoare. Cum se face că serviciul său de informaţii trecuse pe lângă un detaliu atât de important?

— Ele au început negocierile de câteva zile, Împărăteasa din Omois a cerut o decalare pentru semnătură care ar urma să aibă loc azi. Cum ea nu mi-a spus nimic (la rândul său, T'andilus înţelese că asta îl agasase pe bărbatul cel gras), elfii şi cu mine ne întrebam de ce... acum cred că am priceput.

— Da, şi eu, mormăi T'andilus.

Împărăteasa trebuia să aştepte ca el să-i vorbească. Detesta manevrele politice.

— Prin urmare, preciză Tyrann'hic pe un ton avântat, nu-i puteai cere nimic altceva împărătesei noastre în schimbul venirii fiului tău în Omois, întrucât ea ar fi acceptat termenii şi condiţiile. E păcat că n-ai fost la curent cu aceste tratative dintre ţara ta şi a noastră, nu!? Cele două suverane ale noastre au convenit să păstreze asta secret. Regina voastră trebuie că regretă acest lucru acum. Şi mi-e teamă că te va face pe tine să plăteşti.

T'andilus se afla de o lună în căutarea fiului său. Transferase deci toate responsabilităţile secundului său, care îl informase

cu privire la răsturnarea de situaţie privind statutul fiului său în Omois, dar fără a-i vorbi despre tratat.

Şeful serviciilor secrete din Lancovit tocmai căzuse în capcana cea mai de temut pentru spioni: lipsa de informaţie.

Aerul, totul din jurul elfului, îi păru deodată mai apăsător şi mai încărcat de ameninţări.

— Şi în privinţa lui Robin?

— Împărăteasa mea îşi dă cuvântul că nu va face sau nu va spune nimic care l-ar putea obliga pe fiul tău să stea departe de Moştenitoarea noastră şi că o va lăsa să-şi aleagă viaţa şi pe viitorul ei soţ după cum doreşte.

Pe faţa lui Robin apăru un zâmbet larg, pe care Tyrann'hic îl văzu. Îşi agită un deget grăsuliu.

— Cu condiţia ca poporul să-l accepte, pe de o parte, ca iubit al Moştenitoarei noastre şi, pe de alta, ca împărat consort. *Vox populi, vox dei.* E limpede?

— Trimiteţi-mi tratatul vostru pe globul meu de cristal, o să-l citesc şi o să vă apelez. În ceea ce priveşte cea de-a doua parte, mă încredinţez oamenilor şi romantismului lor.

Tyrann'hic rânji ca o fiară, apoi retransmise documentul.

Lui T'andilus Mangil îi trebuiră mai bine de două ore pentru a-l citi, în ciuda ajutoarelor magice de memorare instantanee şi a unei serioase dureri de cap. Avocaţii reginei Aerului şi a Beznelor şi cei din Omois îl contactară de atâtea ori în cursul celor trei ore următoare, încât Robin fu uimit să-şi vadă tatăl, atât de puţin versat în acest gen de exerciţii, răspunzând perfect fără să se rătăcească vreodată prin document. Abia a treia sau a patra oară văzu emiţătorul şi pe Mevora care şoptea ceva, în afara câmpului vizual al globului de cristal.

Ah, ei lucrau împreună. Prea bine.

Avocații, ca și ministrul din Omois, fură uimiți de remarcile lui T'andilus. Precum se pare, nu băgaseră de seamă că Mevora era redactoarea a numeroase tratate diplomatice între Lancovit și celelalte popoare din AltăLume și unul dintre cei mai mari istorici ai relațiilor diplomatice din perioada interbelică. Nu numai că ea ceru să se modifice tratatul pentru a fi just pentru ambele părți, dar obținu și alte avantaje care micșorară considerabil dispoziția plină de suficiență a lui Tyrann'hic.

Regina Aerului și a Beznelor se deplasă personal la Omois pentru semnarea tratatului, însoțită de E'ree cea Violetă și de V'iladra cea Neagră. Ea ajunse cu doar câteva minute înaintea lui T'andilus, a Mevorei și a lui Robin.

Kali, guvernatoarea palatului, unul dintre puținii thugi cu șase brațe din AltăLume, ca și doamna Auxia, verișoara Împărătesei, le așteptau, împreună cu o gardă de onoare. Ele se înclinară cu deferență când Regina se rematerializă, la fel ca și suita sa.

Spre marea ei uimire (și încă și mai mare a celor două sfetnice ale sale), când M'avila află că membrii familiei M'angil, de baștină din Kikrok, tocmai își anunțaseră transferul, ea ținu să-i aștepte.

— Nu știu dacă trebuie să vă strâng de gât sau să vă felicit, T'andilus M'angil, mormăi ea, când îi văzu. Dimpotrivă, tinerei tale soții din rasa oamenilor sunt sigură că trebuie să-i mulțumesc. Ceea ce a reușit ea să facă într-un timp atât de scurt e de-a dreptul remarcabil.

Și, spre uluirea generală, puternica regină a elfilor se înclină dinaintea Mevorei.

Roşind, pe chipul acesteia îşi făcu loc un zâmbet care-i umplu obrazul de gropiţe.

— Vă rog, Majestatea Voastră, exerciţiul a fost plăcut şi faptul de a lucra pentru binele celor două comunităţi atât de importante pentru AltăLume a fost o onoare pentru mine.

Şi se înclină la rândul ei. Regina zâmbi şi aerul din jurul ei păru să se îmbălsămeze cu mii de miresme de flori şi de primăvară.

— Pe cinstea mea, nu cred că te-ai înclinat vreodată dinaintea mea, tânără din rasa oamenilor, nici când eram în culmea mâniei.

— Ştiu să răspund la respect cu respect, Majestatea Voastră. Nu sunt dispreţuitoare decât atunci când cineva se poartă astfel faţă de mine.

— Da, asta e o trăsătură de caracter a oamenilor, cu care îmi vine greu să mă obişnuiesc. Dar recunosc calitatea expertizei tale şi am câteva întrebări să-ţi pun apropo de unul dintre punctele slabe ale tratatului...

Fără să se preocupe de ceilalţi, deşi Mevora arcuise o sprânceană, de îngrijorare, spre soţul ei care o liniştise, se îndepărtară amândouă, călăuzite de gărzi şi de bruneta verişoară a Împărătesei, doamna Auxia.

— O clipă, Doamnă E'ree, făcu T'andilus reţinând-o pe femeia-elf violetă.

Aceasta îi aruncă o privire furioasă.

— Doamnă? aruncă ea. Eu sunt E'ree cea Violetă, spaima elfilor şi a oamenilor, toate aceste „doamnă" şi „maestre" sunt bune pentru oameni, dar pe mine mă fac să vărs.

T'andilus o cunoştea şi se temea de îngrozitoarea E'ree. Dar trebuia să înţeleagă ceva şi singurul mod în care putea era să stârnească mânia femeii-elf pentru ca, pradă furiei, să-şi piardă sângele-rece.

— V-aţi împotrivit, E'ree cea Violetă, voi mai mult decât oricare alta, la realizarea căsătoriei mele cu Mevora. De ce vă era teamă, ca nu cumva sângele omenesc să contamineze sângele elf? Totuşi, fiul meu e mai puternic, mai rezistent şi mult mai curajos decât mulţi dintre elfi. Ca să nu mai socotim că latura sa omenească temperează violenţa lui de elf, ceea ce e un lucru bun pentru supravieţuirea speciei noastre, nu-i aşa?

Spre marea groază a lui Kali, guvernatoarea, E'ree scuipă pe jos.

— Un bastard nenorocit. Al cărui sânge amestecat ne slăbeşte şi roade la rădăcinile noastre ca un şoarece împuţit. Se va reproduce cu alte femei din rasa oamenilor şi, în curând, urmaşii lor şi nu ai noştri vor fi cei care ne vor popula patria, Selenda!

— Dar oamenii sunt mai numeroşi decât noi, E'ree cea Violetă. Ei au copii, în timp ce rasa noastră e din ce în ce mai puţin fertilă. Lor le place pacea, în vreme ce noi iubim războiul. Ei sunt admirabili sau monstruoşi, în timp ce noi rămânem egali cu noi înşine. Unde s-au dus poeţii noştri, unde sunt marii noştri gânditori? Trebuie să evoluăm, altfel riscăm să dispărem, pentru că nu mai ştim să visăm!

Fiecare cuvânt era ca un pumnal înfipt în inima lui E'ree. Urlă ca o imensă pisică înfuriată.

— Din cauza asta, a acestei dorinţe de pace, poporul nostru devine un popor de oi. Încheiem acorduri, tratate. Suntem

folosiţi ca nişte vite de jug de către oameni, care ar trebuie să ne venereze ca pe nişte zei! Ne-am pierdut tot focul sacru, cântecele de bătălie şi de moarte. De unde crezi tu că vin marii noştri gânditori? Din focul şi din sângele războiului!

Întrebarea lui T'andilus ţâşni ca un fulger.

— De asta i-ai cerut femeii-semchanach să-mi omoare fiul? Pentru a face să cadă tratatul cu Omois-ul?

E'ree îl privi cu uimire. Se pregătea să-i dea un răspuns când realiză deodată că sute de urechi îi ascultau cu atenţie. Închise gura, îl privi atent pe T'andilus, apoi răspunse:

— Şi de ce aş fi pus ca fiul tău să fie omorât, în ciuda dezgustului pe care mi-l provoacă? Una dintre condiţiile tratatului era îndepărtarea sa. Dacă aş fi vrut să-l împiedic, ar fi trebuit, dimpotrivă, să-i cruţ viaţa fiului tău şi să-l fac să vină în Omois împotriva ordinului de alungare dat de regina mea. Ceea ce eu n-am făcut. Mă crezi proastă?

— Nu ştiu, i-o întoarse calm T'andilus, dar ţin să te previn, E'ree, că dacă i se întâmplă ceva fiului meu, o să vin să-ţi cer socoteală, ţie, personal.

E'ree îşi înclină spre el lancea, cu un aer ameninţător.

— Atunci, o să te-aştept, tinere elf. O să fie cu siguranţă o plăcere pentru mine să te ucid.

Apoi se întoarse şi ieşi cu pas întins.

Robin făcea nişte ochi mari, speriaţi. Spre deosebire de tatăl său, el era sensibil, prin latura sa omenească, la teribila furie a lui E'ree.

— Acum, şopti el, înţeleg de ce i-ai spus Împărătesei că avem duşmani mult mai îngrozitori decât ea. Vorbeai de E'ree!

— De fiecare dată când am pomenit-o pe E'ree, femeia-semchanach a reacţionat. Ea încerca s-o ascundă, dar era flagrant. Nici n-a clipit când a auzit celelalte nume. Şi asta ar explica şi faptul că a fost omorâtă atât de uşor şi în linişte. Pesemne că se afla sub un fel de constrângere care implica moartea în caz de interogatoriu sau de încarcerare prea îndelungată. E preferabil să ne cunoaştem duşmanul, fiule. Ia seama la femeia-elf violetă, în comparaţie cu ea, krakdenţii sunt nişte inofensive jucării de pluş.

Robin dădu din cap. Toate astea nu făceau decât să-i confirme ceea ce gândea deja.

Îşi urmă tatăl. Kali, guvernatoarea, îi conduse în sala de audienţă. Cea mare, aceea în care aveai nevoie de alimente şi apă pentru a străbate distanţa de la intrare până la picioarele tronului. Era plină de o mulţime de oameni. Un enorm dragon negru, cu o stea albă pe piept, pe care Robin nu-l cunoştea, stătea în preajma Împărătesei şi a Imperatorului. Era îndeajuns de remarcabil pentru a atrage atenţia tuturor. Alături de Împărătească, se mai afla şi o cuşcă în care era un spaşun, negru cu alb, care părea turbat de furie şi lovea furios cu ciocul în zăbrelele carcerei sale.

Robin însă nu văzu decât o singură persoană.

Era şi *ea* acolo. Tara'tylanhnem Duncan, Moştenitoarea. Aşezată uşor mai jos pe tron, cu pegasul ei miniaturizat cocoţat pe umăr, la fel de imperială pe cât era şi mătuşa-sa în strălucitoarea ei robă purpurie de sorţitoare, cu şuviţa ei albă despicându-i aurul pletelor.

Inima lui Robin rată o bătaie. Se schimbase. Ultima dată când o văzuse, abia putea să se mişte şi slăbise îngrozitor.

Acum, părea în deplină formă şi lăsa impresia că mai crescuse şi că devenise mai vânjoasă. Totuşi, privirea ei îl pătrunse. Minunaţii ei ochi bleumarin erau trişti şi fruntea îngrijorată.

Robin notă că toţi curtenii aflaţi acolo o priveau cel puţin tot atât de mult cum îi priveau pe suveranii lor. Neîndoielnic, Moştenitoarea cucerise inimile supuşilor ei. Invitaţii de onoare, elfii, fuseseră plasaţi dinaintea ei. E'ree, T'avila şi V'iladra o urmăreau cu atenţie, cu privirea lor de prădătoare aţintită asupra siluetei subţiri.

Jar şi Mara erau aşezaţi pe fotolii în apropierea adunării şi departe de tron. Dacă Mara se foia privind mulţimea, Jar, în schimb, era perfect nemişcat, cu privirea lui aprinsă dezvăluind în ce măsură detesta poziţia în care se găsea. În spatele lor, Grr'ul, care îşi regăsise postul de dădacă a gemenilor, se aţinea ca o imensă umbră verde şi musculoasă şi nu părea deloc mai mulţumită de funcţiile sale.

Cu bucurie, Robin îl descoperi pe Cal, care stătea cât mai aproape cu putinţă de Eleanora, Moineau, Fafnir şi Fabrice. Sub impulsul tatălui său, înaintă. Cu o graţie de nespus, cei doi elfi îşi puseră câte un genunchi jos în semn de salut.

Împărăteasa le întoarse salutul printr-o înclinare scurtă a capului, şi ei se ridicară, atenţi.

— Continuă, Isabella, îi spuse ea bunicii Tarei, pe care Robin n-o văzuse, deoarece era ascunsă de enorma siluetă a dragonului.

— Betty a fost într-adevăr răpită, preciză Isabella cu o voce calmă. Manitou şi cu mine ne-am dus până în sat. Un Amemorus aruncat asupra locuitorilor le-a şters-o din memorie pe Betty. Sorţul, cu mult mai puternic decât un simplu

Mintus, a fost cât pe ce să ne afecteze şi pe noi. Poartă marca lui Magister, fără doar şi poate. Dar cel mai rău e că răpirea a avut loc în urmă cu mai bine de o lună!

Tarei i se strânse stomacul. O lună! De ce aşteptase atâta timp Magister până să-i prevină?

Împărăteasa oftă:

— Deci, prin urmare, totul e cât se poate de real. Şi presupun, Moştenitoare a mea, că nu renunţi la ideea de a-i veni în ajutor prietenei tale?

Împărăteasa, răutăcioasă, îi punea de această dată întrebarea de faţă cu toţi curtenii, cu poporul din Omois şi desigur cu o bună parte din AltăLume, întrevederea fiind retransmisă de sutele de scoop-uri care zburau pretutindeni, cadrând „oamenii" din AltăLume care se prefăceau că nu le văd, dar luând în acelaşi timp nişte poze care să-i avantajeze.

Tara nu dădu înapoi. Cu atât mai mult cu cât aflase că prietena ei trăia în infern, nu de câteva ore, ci de câteva săptămâni.

— Ce fel de moştenitoare aş fi, dacă n-aş sări în ajutorul supuşilor mei atunci când sunt în pericol din vina mea? răspunse ea cu o voce limpede.

Deşi curtenilor nu le plăcea ideea că Moştenitoarea aleargă singură spre pericol, un murmur unanim salută hotărârea ei, ceea ce nu prea fu pe gustul Împărătesei, chiar dacă nu lăsă să se vadă acest lucru.

Dragonul, în schimb, reacţionă şi nuanţă ceea ce Tara nu avusese de gând să sublinieze.

— Pământeanca nu e supusa voastră, după câte ştiu, sau poate statutul Pământului a evoluat mult în decursul ultimelor ore.

— Dacă Magister ar fi răpit un omoisian, aş fi sărit în ajutorul lui exact la fel, Maestre dragon, răspunse politicos Tara, asta e ceea ce înţeleg eu prin „supus".

Dragonul strâmbă din nări, apoi i se adresă Împărătesei, cu cele două labe din faţă desfăcute într-un gest curios de rugător.

— Aşa cum ştiţi, preciză el, după ce am verificat integritatea barierei, am plecat spre Dranvouglispenchir, pentru a le duce Marilor Străbuni mesajul vostru: cheia sau ruperea străvechiului nostru tratat. Cercul Marilor Străbuni (şi se simţeau majusculele în vocea sa) a tranşat. E prea riscant să-i lăsăm pe umanoizi să păşească pe solul Continentului interzis. Răspunsul nostru e, prin urmare, limpede. Nu-i vom permite Moştenitoarei să se îndrepte spre o moarte sigură. Continentul interzis este închis şi aşa va rămâne! Dacă din această pricină vreţi să rupeţi tratatul care ne leagă, veţi fi singurii răspunzători...

Împărăteasa n-avea niciun chef ca Tara să plece spre acest a... it de continent, dar se ridică, furioasă să vadă cinci mii de ani de alianţă daţi la o parte cu atâta dezinvoltură.

— Atunci, acest lucru se va face fără acordul vostru, i-o întoarse cu calm Tara, înainte ca Lisbeth să apuce să ia cuvântul.

— Am compilat o mulţime de rapoarte privitoare la tine, tânără din rasa oamenilor! fornăi dragonul cu deriziune, întorcându-şi lungul lui gât de şarpe spre ea. Chiar în culmea puterii tale, avem îndoieli că ai deţinut vreodată capacitatea necesară distrugerii barierei care înconjoară continentul. Şi cu atât mai puţin acum, când ţi-ai pierdut-o.

— Aveţi perfectă dreptate.

— Ah, da? se miră dragonul, surprins s-o vadă că ea venea în întâmpinarea celor spuse de el.

— Azi, lucrul acesta mi-ar fi imposibil. Trebuie deci să-mi redobândesc puterea. Naouldiarul meu s-a întors. O să putem începe ceremonia.

Elfii tresăriseră când Tara pronunţase cuvântul „naouldiar". Privirea reginei Aerului şi a Beznelor alunecă pe braţele lui Robin, neatinse totuşi de nicio glifă, iar sprânceana ei se arcui în semn de uimire. Dar nu interveni.

Tara se ridică şi coborî treptele tronului, încet, înaintând spre Robin. Ar fi trebuit să existe o muzică languroasă, sau o fanfară veselă, la unison cu inimile lor care băteau prea repede. Ar fi trebuit să existe fulgere, tunete. Ar fi trebuit să fie impresionant. În locul tuturor acestor lucruri, nu erau decât liniştea şi suflul brusc suspendat al sutelor de fiinţe fascinate. Dragostea lui Robin pentru Tara, interdicţia Împărătesei, pericolele pe care cei doi tineri le înfruntaseră împreună, toate acestea conspirau pentru a face din povestea lor o legendă[1]. Iar greutatea acestei legende şi a milioane de ochi apăsa pe umerii lor.

— Îmi pare rău, şopti Tara, prea conştientă de urechile care îi ascultau. Nu ştiam. Am crezut... am crezut că ai abandonat lupta. Că m-ai şters din mintea ta.

Pe tot cuprinsul AlteiLumi, batistele îşi făcură apariţia şi cahmboumii, pe care îi ameninţa riscul de a face explozie dintr-un exces de emoţie, fură închişi.

---

[1] Mi-nu-na-tă! Comparativ cu a lor, cea a lui Romeo şi a Julietei nu era decât o glumă. *(N.a.)*

— Niciodată, gâfâi Robin. Niciodată! Tu eşti inima inimii mele, sufletul sufletului meu. Ar trebui să mi se smulgă mintea pentru a mi te smulge din mine. M-am gândit la tine în fiecare clipă, în fiecare minut, în fiecare secundă de la despărţirea noastră. Am murit de cinci ori şi de cinci ori sufletul meu a refuzat să piară în neant, căci trebuia, se cuvenea să te mai văd pentru o ultimă oară.

Era atât de romantic, încât curtenele oftară. Apoi aruncară priviri agasate spre tovarăşii lor. Nu erau ei cei care să moară din dragoste pentru ele!

O lacrimă rotundă şi limpede se rostogoli pe obrazul Tarei.

— Ştiu. În afară de ceea ce au arătat cristaliştii edrakini, eu am primit raportul de la tatăl tău şi imaginile video luate de mama ta. Când te-am văzut murind, am crezut că voi muri şi eu. Doamne, Robin, ea te-a torturat timp de zile şi zile! N-o să mi-o pot ierta niciodată! Eram atât de furioasă pe tine, ar fi trebuit să-mi dau seama că aveai probleme şi că se petrecea ceva neobişnuit. Iar eu am refuzat toate apelurile tale!

Robin ridică din sprâncene.

— Dar eu nu te-am apelat! Cu excepţia primului meu mesaj, regina noastră a interzis orice legătură între tine şi mine. Nu puteam să nu-i dau ascultare, chiar dacă am fost ispitit în mai multe rânduri, în timpul şederii mele pe vas. Apoi, a fost prea târziu, fuseserăm capturaţi de femeia-semchanach. (Privirea lui limpede se întunecă.) Am căzut într-o capcană, şi această capcană a costat viaţa a cinci elfi valoroşi şi cinstiţi. Cel sau cea care a făcut lucrul acesta va plăti într-o zi, îţi dau cuvântul meu.

Şi privirea sa se întoarse spre E'ree care tresări pentru o clipă văzând furia pură şi ameninţarea care o umpleau, după care îşi reluă aerul impasibil.

Robin zâmbi apoi tandru, de această dată Tarei.

— Acestea fiind zise, eu sunt un războinic, Tara, nu un curtezan de salon. Meseria mea e să înfrunt pericolul, oricare ar fi el. Tu n-ai de ce să te acuzi, pe de o parte, iar pe de altă parte, totul e din vina mea. Am reflectat la asta de atunci. În aceste câteva zile de când sunt liber, m-am gândit şi, în sfârşit, mi-am dat seama.

Se îndreptă şi trase cu putere aer în piept.

— Când erai sub influenţa acelui Attractus la Stonehenge, ai spus-o chiar tu. Noi doi suntem prea diferiţi. Dragostea noastră ne-ar pune în pericol, pe noi şi pe cei apropiaţi nouă. Chiar dacă, forţată de împrejurări, mătuşa ta s-a prefăcut că o îngăduie, am înţeles foarte bine că tu erai Moştenitoarea, nu o simplă adolescentă de care m-am îndrăgostit.

Tara dădu înapoi, cuprinsă de un fior rece.

— Şi atunci?

— Atunci m-am întors pentru a-ţi spune că sunt sclavul tău, acum şi de-a pururi, alături de tine, gata să-mi dau viaţa pentru tine...

Declaraţia sa înfocată provocă un oftat colectiv al curtenelor.

Tara avea urechea foarte sensibilă — simţea tristeţea acolo unde n-ar fi trebuit să se afle decât bucuria, regretul, acolo unde n-ar fi trebuit să se afle decât dragostea.

— Dar?

— Dar că renunţ la tine.

CAPITOLUL XII

Bariera

sau chiar dacă ești dragon, e mai bine să eviți
să contrariezi o tânără mânioasă... dacă nu vrei
să pierzi din pricina asta câțiva solzi

Tara închise ochii, doborâtă de durere. El îi purta pică. Ea nu-l salvase, ea îl abandonase, şi acum el o respingea.

Oh, inima mea, nu ştiam că poţi să-mi provoci atâta suferinţă.

Îl văzuse pe Robin pierzându-şi sângele şi murind cu vitejie. Ea nu va face mai puţin faţă durerii care o sfârteca deodată. Îşi duse ambele mâini la piept, ca pentru a se apăra de o lovitură prea puternică. Îi era greu să respire.

Apoi imaginea lui Betty plină de murdărie şi înspăimântată dansă prin mintea sa. Trebuia să se ţină tare. Pentru prietena sa. Trebuia să fie puternică.

Dădu şi mai mult înapoi, până când simţi treptele tronului lovindu-se de călcâiele sale, cu picioarele tremurându-i, apoi îşi ridică pleoapele. Scoop-urile surescitate făcură un zoom pe

chipul palid şi pe ochii plini de lacrimi ai Tarei, apoi pe figura devastată a lui Robin.

— În... înţeleg, declară Tara cu o voce atât de goală, încât curtenele se repeziră iar la poşetele-buzunarele-membranele lor în căutarea febrilă a batistelor. Siguranţa ta şi a alor tăi este mai importantă. Iar eu n-am... Betty nu are timp să mai discutăm despre asta. Prea Înaltule Mag Demiderus!

Ea ridicase glasul şi jumătate din cei adunaţi în sală tresăriră. Sorţii de amplificare a sunetelor erau un pic prea puternici.

— Moştenitoare a mea? zise magul ieşind din adunare.

— Am ales. Aveaţi dreptate, bineînţeles. Să mă comport de parcă magia n-ar fi importantă pentru mine şi să refuz s-o folosesc nu e ceva demn de lupta voastră pentru salvarea acestei planete, fie că e dusă împotriva demonilor, fie împotriva celor care, ca Magister, vor să facă din noi sclavii săi. Am înţeles lecţia. AltăLume are nevoie de mine în aceeaşi măsură în care, la rândul meu, şi eu am nevoie de AltăLume.

Discursul era uşor pompos, dar aşa o sfătuise Selena să declare când îi ceruse părerea. Tara ar fi fost mai directă, ceva de felul: „OK, e-n ordine, redaţi-mi puterea şi o să ne ducem să-i spargem capul celui care nu le dă pace prietenilor noştri".

Fafnir, care o asculta distrat, schiţă o strâmbătură. Piticii detestau magia şi sorţitorii deplângeau atitudinea lor care lipsea AltăLumea de nişte magicieni puternici. Ceea ce tocmai admisese Tara îi făcea pe cei din poporul ei să treacă drept nişte egoişti infantili. În timpul marilor bătălii ale Faliei, cu cinci mii de ani mai înainte, piticii fuseseră decimaţi pentru că refuzaseră să-şi folosească puterile magice împotriva demonilor. De-atunci, dogma rămăsese neschimbată: Magie = Rău. Tara

începuse prin a refuza magia, ca şi piticii, dar, de-acum, ea îşi dădea seama că făcea parte din fiinţa ei. Pitica întorcea pe toate feţele motivele acestei răsturnări de situaţie. Să fi avut oare legătură cu faptul că Tara îşi pierduse puterea?

De fapt, nici vorbă de aşa ceva. Cele opt luni petrecute în satul din O'possum împreună cu maică-sa îi deschiseseră Tarei ochii. Graţie sorţitorilor şi magiei lor, AltăLumea nu cunoştea poluarea, nici distrugerea mediului înconjurător. Sorţii de purificare asanau apa, sorţii meteorologici potoleau elementele, permiţând întregii planete să beneficieze de ploi regulate, cu excepţia toridului deşert al salterensilor pe care sălbaticii săi locuitori îl doreau cât mai cald şi mai neospitalier cu putinţă. Planeta era într-o stare mai bună decât Pământul, în timp ce beneficia de un nivel de confort echivalent. Şamanii puteau vindeca aproape toate afecţiunile fizice, dar şi pe cele mintale, iar Ghicitorii de Adevăr, ciudatele vegetale telepate de pe planeta Sentivor, îi detectau pe mincinoşi, pe hoţi şi pe ucigaşi cu o îndeajuns de mare eficacitate pentru ca atât crimele, cât şi delictele să fie aproape necunoscute în AltăLume. Fiecare mânca pe săturate şi dacă sărăcia nu era, din păcate, eradicată, mizeria nu-şi avea loc în lumea magică.

Nu totul era idilic, desigur. AltăLumea era o planetă aspră şi periculoasă. Iar ambiţia oamenilor, a piticilor, a tatrisilor, a centaurilor, a elfilor sau chiar a dragonilor putea înrăutăţi viaţa la fel ca şi pe Pământ.

Dar, una peste alta, puteai suna cu globul tău de cristal în orice mare oraş din AltăLume fără riscul de a te pomeni că eşti atacat de cineva cu intenţia de a ţi-l smulge. Şi faptul că te

plimbai cu o pungă plină cu credite-mute de aur nu făcea din tine o țintă pe labe...

În schimb, a lua din nou în posesie povara magiei costa. Tara își lăsă capul în jos. Prin aceasta, ea spunea adio copilăriei sale lipsite de griji. Acum, trebuia să se confrunte cu responsabilitățile care îi reveneau, pe deplin conștientă.

— Nu e doar pentru salvarea lui Betty, tânără Sorțitoare, îi spuse blând Demiderus, aproape ca și cum ar fi fost singuri în imensa încăpere, ci pentru tot restul vieții tale. Poți alege.

Ah, dacă ar fi atât de simplu, bătrâne! gândi foarte ireverențios tânăra.

— Nu. E o chestiune de onoare. N-aș putea trăi cu moartea lui Betty pe conștiință. Am zis.

Mâinile Împărătesei, atât de crispate pe brațele tronului, încât aproape că i se albiseră, se destinseră puțin.

— Aveți toate ingredientele necesare proiectului nostru? întrebă Tara.

Demiderus zâmbi ușor.

— Da, dacă prin termenul de „ingrediente" te referi la prietenii tăi, atunci, da; avem tot ceea ce e necesar. Vă rog să vă plasați!

Robin văzu atunci că o octogramă strălucitoare, de o lumină vag aurie, fusese trasată pe sol.

Cal, flancat de Blondin, îi făcu un mic gest amical plasându-se într-unul dintre vârfuri. Ezita între a-l strânge cu putere în brațe pe amicul său Robin, ușurat că e în viață, și a-i trage un șut în fund pentru ceea ce tocmai îi făcuse Tarei. Fabrice și Barune, mamutul său albastru, îl urmară, vizibil în silă pentru băiatul cel blond, apoi veni Fafnir care îl salută cu securea sa,

Moineau şi fermecătorul ei zâmbet, flancată de Sheeba, pantera sa, apoi luară loc în sfârşit Manitou, Selena şi Sembor, puma sa, şi Isabella. Ezitând, se plasă şi el într-unul dintre vârfuri şi toţi o înconjurară astfel pe Tara care deveni centrul stelei cu opt braţe materializată de Demiderus. Mulţi dintre curteni asistaseră la manifestări cel puţin... incontrolabile ale magiei Tarei. Prudenţi, se dădură înapoi şi, ici-colo, îşi făcură apariţia câteva bule de protecţie. O tăcere apăsătoare se lăsă asupra sălii.

Tara se întoarse spre Fabrice ai cărui ochi sticleau de spaimă.

— Aş fi preferat să-ţi las puterea mea, crede-mă, îmi pare rău.

— Nu atât cât îmi pare mie, scrâşni băiatul, dar asta e! S-ar putea ca manevra să dea greş?

— Dacă vrem s-o salvăm pe Betty, roagă-te ca ea să funcţioneze, Fabrice. Roagă-te cu putere!

Băiatul îşi lăsă capul în jos, iar pletele blonde îi acoperiră ochii negri ascunzându-i suferinţa, crucificat de o alegere... pe care nici măcar n-o făcuse.

Demiderus scoase un obiect pe care ei îl recunoscură. Steaua din Zendra! Ciudatul obiect, râvnit de savantul Vlour Mabri şi care îi pricinuise moartea, Steaua din Zendra era un artefact, pe jumătate magic, pe jumătate alcătuit din mecanisme electronice, un amestec contra-naturii de magie şi de ştiinţă. Maestrul Chem îl recuperase după moartea dragonului renegat şi i-l înmânase lui Blour Mabri, fiul savantului asasinat. Tara nu ştia cum intrase Demiderus în posesia sa... şi se uită la mag cu şi mai multă neîncredere când acesta plasă obiectul strălucitor pe pieptul ei, înainte de a ieşi din octogramă. Tara privi cruciş la Stea, într-adevăr brusc neliniştită.

— La semnalul meu, le porunci Prea Înaltul Mag, repetaţi după mine incantaţia: „Pe Transferus, ceea ce nu-mi aparţine, aici şi pe dată, la Tara revine!"

Sorţitorii se supuseră şi jeturile lor de magie iluminară în bleu, violet, roz, galben (cu excepţia lui Manitou care nu putea face magie, chiar dacă o absorbise şi el fără să vrea) trupul Tarei.

Deodată, interveni ceva ca un murmur şi se produse primul miracol al acestui moment unic. Un violent jet de magie verde ţâşni, emis de... Fafnir! Piticii aflaţi de faţă îşi aţintiră privirile negre asupra compatrioatei lor roşcovane, dar ea nu-i băgă în seamă şi se concentră asupra Tarei. Nimeni n-ar fi putut spune că ea nu-şi făcuse datoria... şi, pe deasupra, acest surplus de magie îi pusese unele probleme, aşa că profita de ocazie ca să scape de el.

Tara, scăldată în lumină, închise ochii şi se concentră. Dintre toate puterile magice pe care le percepea, aceea a mamei sale era cea mai slabă, iar a lui Cal, cea mai puternică, devansând-o cu foarte puţin pe aceea a lui Fabrice.

Din buzunarele lui Cal ţâşniră de asemenea o batistă brodată cu iniţialele Tarei, un pachet de gumă de mestecat, stilouri, gume şi două kidikoi, nişte alviţe profetice, pe care Cal le „împrumutase" de la Tara şi nu i le mai dăduse înapoi. Obiectele se aşezară la picioarele fetei şi, stânjenit, Cal roşi.

Apoi, Demiderus bătu în solul de marmură galbenă cu toiagul său de mag, ceea ce produse un zgomot ca de trăsnet, dând naştere unor mici scântei şi făcând-o pe doamna Kali să se strâmbe în timp ce arunca o privire îndurerată asupra solului impecabil.

— FELANBOUR GEODAGRIL ENDAR EOCRIK!

Din toiagul său ţâşni puternica rază magică, ce atinse mai întâi Steaua din Zendra, apoi pe Tara, făcând-o să geamă. Sub forţa şocului, picioarele i se înmuiară şi ea se prăbuşi la pământ, dar fără a-şi pierde cunoştinţa. Robin dădu să se repeadă înainte, când Demiderus îl opri ţipând:

— Opreşte-te, tinere elf! Nu mişca, dacă vrei să nu fii nimicit!

Raza magică îşi schimbă culoarea, căpătând deodată o tentă strălucitoare, şi o învălui pe Tara ca un fel de cuvertură moale şi luminoasă. Tânăra, sufocată, încercă să inspire.

Dar puterea magică se lovi de o barieră de netrecut. Dacă Tara dorea conştient să-şi recapete magia, inconştientul ei, în schimb, făcuse acelaşi amalgam ca şi în cazul piticilor. Pentru el, Magie = Rău. Împărăteasa îi făcu un semn lui Demiderus. Urma să-şi pună în aplicare planul.

Venită parcă de nicăieri, o undă de presiune irezistibilă o lovi pe Moineau în spate. Cu un ţipăt de spaimă, adolescenta basculă în cerc, cu ambele mâini în faţă. Antebraţele ei trecură dincolo de bariera colorată şi ea scoase un urlet. Ca înţepată de un vampyr nevăzut, carnea, cenuşie şi crăpată, începu să i se usuce pe oase. Din pricina durerii, Moineau îşi schimbă înfăţişarea, şi Bestia se strădui cu disperare să se sustragă din capcana mortală.

— Tara! ţipă Demiderus, noi nu putem intra în cerc. Tu eşti singura care o poate salva. Magia va face să se scurgă toată viaţa din ea!

Efectiv, sorţul trecea la asaltul trupului Bestiei şi aceasta se strânse ghem.

— NU! strigă Fabrice.

Şi într-un gest de dragoste şi de sacrificiu nemaipomenit, îşi vârî şi el mâinile în cerc, sughiţând când suferinţa îi tăie răsuflarea.

Lucrul acesta se dovedi eficace. Magia îşi încetini acţiunea distrugătoare asupra lui Moineau.

Cal, Fafnir, Robin nu ezitară. Pentru a-şi salva prietenii, îşi vârâră şi ei mâinile la rândul lor şi în curând se văzură cu toţii captivi ai puterii magice, sub ochii îngroziţi ai Tarei.

În mintea ei se produse un declic.

Şi deodată, fu din nou acolo. Ca şi cum o povară nevăzută ar fi fost luată de pe umerii Tarei, şi nu adăugată. Se ridică, neîncrezătoare. Aerul se iriză, culorile, sunetele, miresmele deveniră mai puternice. I se păru că i se luase o pânză de pe ochi şi de pe urechi. Comunicarea cu Galant, mai înainte slabă, îi deveni limpede ca de cristal. Familiarul ei era încântat. Nu-i plăcuse deloc toată această perioadă în care ea îşi pierduse puterile. Fata îi zâmbi şi amândoi se ridicară în zbor ca două păsări, într-o rondă îndrăcită, pe sub măreţul tavan. Cercul se relaxă, expulzându-i pe prietenii ei ca pe nişte seminţe de pepene. Ea îşi întinse puterea magică asupra lor şi îi tămădui atât de uşor, încât simţea nevoia să strige de bucurie când îi văzu ridicându-se teferi, nevenindu-le să creadă.

Apoi, ochii Tarei deveniră complet albaştri, meşa ei trosni de energie şi Piatra Vie îşi alătură bucuria la cea a fetei.

Dar lucrurile nu se terminaseră. A doua incantaţie a lui Demiderus se declanşă în acel moment şi Tara se pomeni deodată conectată la întreaga sală. Sorţitorii prezenţi se învăluiră şi ei în lumină, adăugând involuntar magia lor la a celor Nouă.

Împărăteasa şi Imperatorul ţipară într-un glas ultragiat când puterea lor se adăugă la a celorlalţi. Dragonul, uluit, apoi furios, văzu un jet de magie ieşind din trupul său şi amestecându-se cu aceea a sorţitorilor. Toţi cei care aveau un dram de putere fură atinşi, inclusiv Demiderus.

O coloană de lumină care zumzăia se ridică deasupra Tarei, străpungând acoperişul fără greutate, şi magia acoperi cerul ca o supranaturală auroră boreală. Stupefiată, Împărăteasa privi plafonul găurit, cu o neplăcută impresie de déjà-vu[1].

Se consolă spunându-şi că planul ei funcţionase de minune şi că, în sfârşit, o regăsise pe atât de complicata ei Moştenitoare.

În fine, unul câte unul, jeturile de magie se stinseră şi Galant se aşeză pe sol.

Dar Tara rămase suspendată în văzduh, strălucind toată.

Dragonul cel negru se uita la ea cu gura căscată. În îndelungata lui viaţă, nu văzuse niciodată o asemenea manifestare de putere. Acest... lucru nu era omenesc, era cu neputinţă!

Şi deodată, îi veni în minte că ei, Marii Străbuni, se arătaseră foarte drăguţi poruncindu-i să-i împiedice pe umanoizi să se ducă pe Continentul interzis, dar că nici el, nici bariera lor nu aveau să reziste mult timp la aşa ceva.

De această dată, se auzi ca o fanfară. Bucuria Pietrei Vii se manifestă printr-un sunet răsunător de bronz care exprima o încântare pură. Ţâşni din buzunarul Schimbătoarei şi se plasă deasupra capului Tarei ca o uimitoare coroană de cristal. Iar sunetul se amplifică până când ajunse să răsune în afara palatului.

---

[1] În *Tara Duncan, Magicienii sorţitori*, Tara distrusese deja tavanul sălii de audienţe. Dacă n-ar fi fost moştenitoarea Omois-ului, ea s-ar fi putut gândi foarte serios să creeze o întreprindere de demolări... *(N.a.)*

Curtenii îşi astupară urechile, mă rog, în cazul celor care le aveau, iar zânele se ridicară într-un zbor multicolor şi înspăimântat. Cristaliştii vorbeau în globurile lor de cristal cu o viteză uluitoare, relatând imagini incredibile, retrimise de scoop-uri.

— Ne-am întors! zise Tara cu o voce uimitor de cântată, cu un enorm zâmbet pe buze.

— Asta am observat şi noi! nu se putu abţine să nu mormăie Xandiar căruia nu-i plăcea să fie făcute găuri în palatul împărătesei sale. S-a gândit oare cineva înainte de a-i reda toată puterea acestei copile?

Gărzile de lângă el clătinară din cap, neliniştite. Cu un an înainte, unii dintre ei se treziseră sub forme foarte diferite decât cele pe care le aveau în momentul în care adormeau, ca urmare a coşmarurilor Moştenitoarei, singura sorţitoare din câte ştiau ei capabilă să facă magie chiar şi inconştientă. Din păcate!

Tara, în continuare suspendată în văzduh, se întoarse spre dragonul cel negru.

Marea reptilă nu-şi putu stăpâni o mişcare de recul în faţa privirii necruţătoare. Vederea dragonilor era nemaipomenit de fină şi probabil era singurul care discernea micile scântei de aur care înotau în oceanul albastru al ochilor Tarei. Pe zeiţa Chantoulirachiva cea Strălucitoare! Oare ochii acestei muritoare închideau... chiar universul? Se înfioră. Dacă ar fi avut peri, cu siguranţă că i s-ar fi zbârlit pe şira spinării precum cei ai unui vrrir. Ceea ce se zbârli fu însă coama sa, în ciuda tuturor eforturilor pe care le făcea pentru a-şi ascunde teama.

— Această mică demonstraţie nu mă convinge, mormăi el, blestemându-şi vocea care derapă pe ultimele silabe. Nimic şi nimeni nu se va duce pe Conti...

Cei care cunoşteau bine Piatra Vie şi puţina ei răbdare avură timp să-şi spună că dragonul făcea o mare greşeală. O enormă rază de magie pură şi aurie îl culese şi-l lipi de tavan, la treizeci de metri mai sus, la nivelul găurii pe care aproape o astupa, o conjuncţie destul de practică. Toată lumea avea capul îndreptat în sus. Într-un fel distrat, Tara îşi spuse că era totuşi haios să manipulezi ceva atât de voluminos, cu atâta uşurinţă.

Neatenţie fatală.

Fuziunea ei cu Piatra Vie se zdruncină şi ele lăsară dragonul să cadă.

Şase tone care urlau căzură drept spre curteni. Dacă unii, cei mai agili, săriră în toate părţile pentru a-l evita, alţii, între care şi o curteană a cărei robă presărată cu merişoare plesnea pe ea, fură mult prea îngroziţi pentru a se mai putea mişca.

Tara apucă dragonul de coadă chiar în clipa în care acesta avea s-o transforme pe nefericită într-un terci. Ca urmare a frânării brutale, botul reptilei o lovi drept în nas pe doamna cea grasă.

Aceasta scoase un sunet ciudat, ochii ieşiţi din orbite se aţintiră asupra masei care îi stătea deasupra capului, apoi făcu ceea ce nu era recomandat într-o asemenea situaţie: îşi pierdu cunoştinţa.

Cal îşi reveni cel dintâi. Încetă să-şi mai agite degetele, foarte bucuros că şi le recuperase intacte, şi spuse, pe cel mal calm ton posibil:

— OK, Tara. Acum tu îl deplasezi cu şase metri la stânga sau la dreapta, dispui de tot locul necesar.

Şi aşa şi era, căci toţi curtenii se regrupaseră în colţul cel mai îndepărtat al sălii şi nu era greu de ghicit că şi persoanele oficiale, cele de pe tron, mureau de dorinţa de a face la fel.

— *Ga gne a*! şuieră Tara printre dinţii strânşi.

— Poftim?

— NU POT! urlă Tara, cu fruntea scăldată de sudoare. Simt că-mi alunecă.

— Ascultă! Vezi merişoarele de pe doamna întinsă acolo?

— *Gni*?

— Păi, o să le faci compot dacă îi dai drumul dragonului peste ea.

— Nu e grav, aruncă o voce din capătul sălii, e nevastă-mea, micuţa poate să-i dea drumul dragonului să cadă!

O hulă de chicoteli isterice se propagă precum un val. Tara zâmbi crispat, apoi, centimetru cu centimetru, începu să-l lase pe dragon să lunece pe-o parte, aşezându-l în cele din urmă lângă doamna cea grasă.

Care deschise un ochi, văzu dragonul lângă ea şi, cu o bufnitură, se prăbuşi din nou leşinată.

Simţind solul sub trupul său, Sal rezistă nevoii subite de a-l săruta şi de a se face covrig pentru a nu se mai mişca timp de, oh, unu sau două secole.

Ştia că scoop-urile retransmiteau scena, inclusiv pe celelalte planete, şi spera din tot sufletul că Marii Strămoşi o să-şi mişte puţin solzii pentru a veni să-l scoată din această îngrozitoare capcană.

Încetul cu încetul, se ridică. Ei bine, pentru onoarea dragonilor, nu putea lăsa nepedepsit faptul că fusese legănat prin aer ca o şopârlă obişnuită. Ridicându-şi labele (însă fără prea mare nădejde în privinţa rezultatului, era mai curând un fel de luptă de onoare), rosti o incantaţie:

— Pe Destructus, fie ca magia mea să distrugă şi să-mi permită să mă mişc ca o zvârlugă!

Un murmur de spaimă se ridică din mulţimea curtenilor dintre care o bună parte se deciseră să iasă cât mai iute. Un Destructus? Dragonul îşi pierduse minţile!

Gărzile avură timp să tragă deoparte trupul inconştient al femeii grase, spre marea dezamăgire a soţului ei.

Magia lui Sal ţâşni spre Tara ca un torent furios şi care mugea... pentru a se pomeni oprit, incapabil să meargă mai departe, la vreo zece centimetri de tânăra fată.

Dar Tara nu avea niciun punct de sprijin şi fu împinsă înapoi de jet prin toată sala, spre marea groază a curtenilor care nu mai ştiau unde să se plaseze pentru a evita să se pomenească sub ea. Puterea ei magică amortiza loviturile trimiţându-le în pereţii de marmură, dar asta aducea cu un joc de biliard, iar fata simţea o mare durere de inimă. Bun, avea să înceapă prin a evita să vomite pe oameni. Se arcui, îi porunci trupului să dobândească o densitate enormă, apoi, când cântări mai mult de treizeci de tone, îşi încordă muşchii imaginari şi scutul ei începu să respingă valul. Simţi puterea Pietrei Vii care se adăugă la a sa, şi fuzionară din nou.

Magia destructoare fu respinsă încet-încet până la câţiva centimetri de solzii dragonului, ameninţând să-l distrugă. Învins, îşi anulă incantaţia chiar înainte de a fi prăjit de viu.

— Tss! Tss! Tsss! Nu e frumos să lansezi un Destructus împotriva noastră, făcu vocea muzicală. Mai încearcă o dată, şi această Curte ar putea să se aprovizioneze cu poşete şi mănuşi pentru trei luni de-acum înainte, pricepi?

— Pricep, scrâşni dragonul. Iar puterea ta nu schimbă cu nimic lucrurile, noi tot nu-ţi vom îngădui accesul pe continent.

— Haida-de, dragonule! N-avem de gând să vă cerem permisiunea. Tot mai crezi că bariera voastră va rezista puterii noastre?

Dar de ce oare *chestia* asta vorbea de parcă ea ar fi fost mai mulţi?

Dragonul îşi drese glasul, ceea ce produse acelaşi tip de zgomot ca al unei maşini care are probleme cu aprinderea.

— Poate că nu, dar riscaţi un război cu dragonii numai pentru a vă duce pe continent?

— Ne ameninţi cu războiul, Saludenrivachirachivu? strigă atunci Împărăteasa, nevenindu-i să creadă ce auzea. Pe noi, cei mai vechi aliaţi ai voştri împotriva demonilor?

— Noi nu vrem decât să vă protejăm, şuieră dragonul, pe jumătate gâtuit.

— Nu-i adevărat! făcu acea voce cântată. Îţi simţim frica, dragonule, ea ne lasă un gust metalic în gură. Nu pe noi vrei tu să ne protejezi. Ci pe cei din rasa ta! Destul! Plecăm peste o oră spre Continentul interzis. Am pierdut deja destul timp.

Tara se puse în mişcare, voi să se aşeze graţios şi trecu prin planşeul de marmură!

Uitase că îşi făcuse trupul atât de dens. Reapăru, ciufulită, în timp ce prietenii ei se repezeau s-o scoată de acolo.

— E în ordine! zise ea anulând sorţul, mă simt bine, uitasem doar să reglez un mic amănunt.

Împărăteasa oftă, şi privirea ei consternată se plimbă de la spărtura din tavan până la gaura din planşeu. Poate că ar fi mai nimerit ca data viitoare să propună o întâlnire în aer liber?

Copila aceasta avea s-o coste o avere, risipită pe sorţii de reparaţii.

— Uau! făcu Cal, cu ochii sclipind, bătând-o serios de mai multe ori pe Tara pe spate, iscând nori de praf, ai luat ceva în greutate de când nu ne-am mai văzut. Cântăreşti chiar mai mult decât acest dragon, ce să zic! Ce fel de balanţă foloseşti? Vreo platformă de cântărire? Aşteaptă înainte de a te mişca, am impresia că trebuie să consolidăm solul şi, mai ales, mai ales Tara...

— Ce anume?

— Nu uita că tot ceea ce faci are greutate!

— Ha! Ha! Ha! făcu Tara pe un ton funebru, foarte nostim, Cal, dintre noi doi, mai degrabă tu eşti cel care atârnă greu. Aşa că, dacă nu încetezi să mă mai baţi pe spate şi să mă iei peste picior, presimt că puterea mea magică îmi va scăpa iar de sub control.

Batjocoritor, micul Hoţ se înclină, dar maliţia din zâmbetul său îi smulse Tarei un hohot de râs.

— Mersi, Moineau! îi spuse ea prietenei sale care termina s-o scuture de praf, mai delicat decât Cal. Iar faptul că te-ai aruncat în cerc pentru a mă ajuta să-mi regăsesc magia a fost de un curaj incredibil şi de o nesăbuinţă nu mai puţin incredibilă.

— Dar n-am făcut deloc una ca asta, protestă Moineau. Am simţit ceva de parcă eram împinsă de la spate, după care m-am pomenit prizonieră în cerc, cu mâinile roase de magie. Din fericire, Fabrice a reacţionat la timp; câteva secunde mai mult şi aş fi făcut un regim expres!

Tara îşi încrucişă privirea cu cea a lui Demiderus, şi Prea Înaltul Mag îşi plecă ochii. Ah, încă o manevră. Dosi informaţia

undeva într-un colţişor al minţii. Îi va fi de folos într-o zi, cu siguranţă.

Sal nu digerase încă mica lui plimbare prin văzduh. Cu ochii holbaţi, se uita la Tara ca şi cum avea în faţă un monstru, lucru pe care, de altfel, poate că-l şi gândea. Apoi, coada sa, care spânzura lamentabil până jos, se îndreptă, şi el inspiră puternic.

— Foarte bine! N-am niciun mijloc, în afară de acela de a te ucide, ca să te împiedic să te duci pe Continentul interzis.

— Asta poţi oricând încerca, dragonule! zâmbi Fafnir cu sălbăticie. Noi o vom feri pe prietena noastră de uneltirile voastre şerpeşti...

Dragonul şuieră, dar pitica roşcată se mulţumi să-şi încrucişeze în faţă cele două securi ale ei, impasibilă.

— Mă rog zeilor mei pentru ca bariera noastră să fie îndeajuns de puternică pentru a vă rezista, mormăi el. Dar dacă nu va fi aşa, atunci...

— Atunci?

— Atunci, o să vă escortăm, tovarăşii mei şi cu mine.

Acum fu rândul Tarei să fie uimită.

— De ce?

— Pentru că, în ciuda a ceea ce crezi, noi vom fi singurii în stare să vă apărăm de ceea ce trăieşte acolo.

Tara ridică din umeri. Apoi, Piatra Vie reveni în buzunarul Schimbătoarei şi ea ridică de jos diferitele obiecte care îi fuseseră înapoiate fără voie de Cal.

— Faceţi cum poftiţi, mie puţin îmi pasă. Eu nu vreau decât s-o regăsesc pe prietena mea Betty. Acum, aş vrea să mi se dea o explicaţie. Demiderus? Care a fost rostul celei de-a doua incantaţii? Ce ai manevrat, la drept vorbind? Fără să mă previi,

aşa cum obişnuieşti. Şi n-ai putea include un kit de control al acestei afurisite de magii, ce zici?

Înaltul Mag zâmbi. Îşi asumase un mare risc expunând-o pe tânără unui asemenea aflux de magie, dar magicoglobinogramorul îi indicase aproape la gram doza de magie pe care organismul Tarei, modificat de dragonul renegat, putea s-o suporte. Nu exista riscul ca ea să fie consumată de magie. Şi, mulţumită incantaţiei sale, când ar avea nevoie de un surplus de magie, ea l-ar putea extrage din puterea sorţitorilor aflaţi în jurul ei, ceea ce tocmai făcuse în mod instinctiv.

Îi explică, şi singura reacţie a fetei fu un oftat. Începea să se înveţe cu faptul că era folosită ca pion. Şi, ca toţi pionii, îşi spunea din ce în ce mai mult că era mai confortabil totuşi să fii regină.

— Atunci, Tara nu mai riscă să facă Bum! şi toată lumea, ba chiar una sau două galaxii odată cu ea? întrebă Cal.

— Nu, tinere Hoţ, nu va mai exista Bum! răspunse Demiderus, amuzat de limbajul lui Cal.

— Cooool, drăguţo! De vreme ce ţi-ai redobândit puterea, ba chiar şi ceva pe deasupra, ce-ai zice dacă am da o raită prin deşertul salterens? Se pare că marile pisici de pe acolo au dat peste un fel de comoară pe care mi-ar plăcea s-o văd mai de aproape...

— Cal! exclamă Moineau, care fusese foarte mişcată de suferinţa lui Betty, pe care o văzuse pe ecranul video, noi avem o Misiune.

În glasul ei se simţea majuscula M. Crescută împreună cu piticii din munţii Hymliei, Moineau avea un foarte ascuţit simţ al datoriei.

— Da, da! ştiu, replică micul Hoţ, salvarea oamenilor, salvarea lumii, ca d'obicei.

Deodată, îi veni o idee, şi chipul i se lumină.

— Eiii, mă gândesc că poate tocmai asta e?

— Anume ce?

— Ceea ce ne ascund dragonii. O comoară nemaipomenită! Ştii doar cât de mult le plac bijuteriile şi aurul, sunt înnebuniţi după ele. Şi dacă tocmai în acest loc ar fi ascunsă comoara lor? Bun, o luăm din loc?

Moineau se uită la el, apoi izbucni în râs, imitată de Tara, Selena şi Manitou. Isabella rămase neclintită, umorul fiind pentru ea o treabă pe care o cunoştea dar n-o practica, la fel ca şi Eleanora, care îl găsea pe Cal mai degrabă amuzant, dar se ferea să i-o arate. Robin era prea ocupat s-o soarbă din priviri pe Tara, Fabrice făcea teste de levitaţie cu Baroune, roşu la faţă de efort şi disperat că îşi pierduse surplusul de magie, iar Fafnir nu vedea ce putea fi atât de caraghios în a fura comoara altora. Mai departe, Împărăteasa şi Imperatorul se confruntau cu regina Aerului şi a Beznelor, care părea răvăşită de puterea Tarei. În ce-l priveşte pe Sal, el era într-o conversaţie aprinsă cu globul său de cristal şi se vedea că nimic din ceea ce i se spunea nu-i plăcea deloc. Hotărât lucru, nu era ziua lui bună.

— Pesemne că ai fost dragon într-o viaţă anterioară, mormăi pitica roşcată, încă şocată de faptul că făcuse magie, şi încă de bunăvoie. Doar ţie şi acestor reptile mari vă plac aşa de mult aurul şi pietrele preţioase!

— Ah, ah! făcu Cal mişcându-şi arătătorul de la dreapta la stânga, asta nu-i adevărat. Piticii dispun de vreo cincizeci de

termeni pentru a denumi aurul, nu-i aşa? Piticii sunt cei care deţin cele mai mari comori...

— Pe care li le fură dragonii, îl întrerupse Fafnir, motiv pentru care avem securi atât de mari, pe potriva marilor noastre comori. Iată-te deci nerăbdător să te confrunţi cu o grozăvie fără nume pentru că tu crezi că acolo există o comoară de jefuit în trecere? Voi, oamenii, chiar sunteţi nebuni.

— Dar tu, tu de ce te duci acolo?

— Piticilor le plac încăierările şi Tara găseşte întotdeauna mijlocul de a provoca unele dintre cele mai frumoase. Şi apoi, având în vedere mutra compatrioţilor mei, am impresia că situaţia aceasta îi necăjeşte, ei sunt atât de închistaţi în obiceiurile lor, încât sunt curioasă să aflu ce vor face, de data asta. Nu mă mai pot alunga de vreme ce m-au celebrat ca pe un fel de eroină debilă!

Tara zâmbi. Îşi dădea seama cât de nefericită fusese, lipsită de puterea magică şi de prietenii ei. Acum, când îşi redobândise puterea, aceasta i se părea un lucru cu mult mai firesc decât atunci când şi-o pierduse.

Totul i se părea mai bogat, mai puternic, mai colorat. Îşi acceptase, în sfârşit, ciudata moştenire după ce luptase împotriva ei ani de zile. Inima îi rămânea totuşi grea: deşi îşi regăsise puterea, i se părea că-l pierduse pe Robin.

Deodată, sunetul unor trompete nevăzute răsună, făcându-i să tresară.

Se întoarseră cu toţii spre silueta înaltă care tocmai le activase.

Cu privirea aruncând scântei, regina Aerului şi a Beznelor îi reamintea adunării că ea nu se afla acolo pentru a asista la o înfruntare între un dragon şi o puştoaică de care-i păsa la fel de

puţin ca de prima ei incantaţie, ci pentru semnarea unui tratat de primă importanţă pentru poporul ei.

Împărăteasa îi făcu semn majordomului, care porunci începerea ceremoniei semnării tratatului între Omois şi Selenda.

Tara, ca şi dragonul, se văzu nevoită să aştepte. Răbdătoare, în cazul marii reptile pentru care orice amânare era o uşurare, ea continuând să vorbească în globul ei de cristal, şi cu înfrigurare în ce o priveşte pe Tara, care se gândea la Betty.

Din cauza gravităţii misiunii şi ţinând cont de împrejurări, ceremonialul istoricei semnături fu scurtat şi cele două sfetnice ale reginei Aerului şi Beznelor bodogăniră cu privire la lipsa decorului. Reginei, însă, puţin îi păsa de el. Ceea ce urma să semneze era cu mult mai important decât nişte plecăciuni şi maimuţăreli.

În sfârşit, cele două cărţi groase fură parafate, penele puse jos, peceţile aplicate, iar cele două suverane îşi strânseră mâna, spre marea încântare a scoop-urilor; iar Tara, amuzată, observă că mătuşa sa crescuse subit, căci acum era la fel de înaltă ca regina elfilor.

După ce totul luă sfârşit, Împărăteasa porunci o scurtă consfătuire pentru organizarea expediţiei, şi curtenii trebuiră să-şi părăsească locurile. Cele trei femei-elf rămaseră, căci suverana din Omois avea nevoie de ele.

— Începe să mă obosească faptul că mi se tot spune ce trebuie să fac şi ce nu, anunţă Lisbeth. (Ah, da? Bine-ai venit la club, se gândi Tara.) Voi fi cât se poate de precisă. Înainte ca Moştenitoarea să-şi fi regăsit puterile, n-am luptat cu adevărat împotriva ideii prosteşti de a da ascultare celor cerute de Magister, deoarece, fără magie, Tara nu se putea duce pe

Continentul interzis. Acum, că problema s-a rezolvat, iată care e porunca mea, în calitate de împărătească a Omois-ului. Vom trimite o escuadă de elfi, thugi şi Mascaţi s-o elibereze pe Betty. Tara are dreptate, nici nu se pune problema să lăsăm o fiinţă umană în pericol, dacă o putem salva.

Tara deschise gura, gata să protesteze, dragonul făcu la fel, dar Împărăteasa ridică mâna şi îi întrerupse.

— Ah! Lăsaţi-mă să termin. Tara, fratele tău are dreptate vorbindu-ţi despre îndatoririle pe care le ai. Tu nu eşti un personaj de roman sau de film. Nu se bazează totul pe capacitatea ta de a face munca altora. Ca moştenitoare, trebuie să înveţi să delegi. Nu eşti cea mai bună războinică a noastră, nu eşti cea mai bună spioană a noastră, şi cu atât mai puţin, cea mai bună Mascată sau Hoaţă Patentată. Sunt oameni plătiţi pentru a face acest fel de muncă. Lasă-le-o lor, te rog. Magister crede că deţine toate atuurile pentru a te sili să te duci pe Continentul interzis. Se înşală.

Tara reflectă, apoi admise fără să vrea că mătuşa sa avea dreptate.

— Apoi, punctă Lisbeth adresându-i-se, necruţătoare, lui Sal, dragonii îşi închipuie, nu ştiu foarte bine din ce motiv, că bariera lor poate rezista puterilor noastre. Celor alor mele, ale altor câtorva, presupun. Dar celor alor tuturor sorţitorilor din AltăLume, sau măcar din Omois, laolaltă? Bariera voastră nu va rezista prea mult.

Dragonul nu reacţionă, prea uluit pentru a mai face altceva decât să-şi lase maxilarul să-i atârne ca la o nu foarte inteligentă beee. Drace! Credea că mai mult de-atât nu se putea să te afli

într-o baligă de traduc şi, precum se vede, se înşela. Marasmul părea fără de sfârşit.

Lisbeth văzu că nimeni din anturajul ei nu se gândise la aşa ceva şi zâmbi triumfătoare. Unu la zero pentru ea. Faptul de a le arăta că era mai rapidă, mai vicleană, mai isteaţă făcea parte din meseria ei de împărătească.

— În conformitate cu tratatul nostru, continuă ea adresându-i-se T'avilei, trebuie să vă informez acum cu privire la pericolul care există pentru soldaţii voştri în îndeplinirea acestei misiuni. Pe o scară de la 1 la 5, 1 implicând un risc minim şi 5 un risc maxim, aş plasa linia la 5 pentru această misiune. Este vorba doar de voluntari care vor avea o primă de risc. Vă convine aşa, Majestate?

Regina Aerului şi a Beznelor zâmbi.

— Perfect, Alteţa Voastră imperială. V'iladra! să-i previi pe elfii noştri că dorim voluntari pentru o misiune sinucigaşă.

— Bine, Regina mea! se înclină V'iladra.

— Misiune sinucigaşă? protestă Imperatorul. E un pic exagerat. Voi însoţi această expediţie şi o voi aduce înapoi pe această copilă! Nimeni nu va spune că Omois-ul nu face faţă obligaţiilor sale.

Lisbeth îl privi şi schiţă un zâmbet rece.

— Ah! dar, nu! Tu nu poţi pleca pe Continentul interzis, vei fi mult prea ocupat cu pregătirile împreună cu Selena!

Selena şi Imperatorul o priviră, uluiţi.

— Pregătirile? Ce fel de pregătiri?

— Pregătirile pentru căsătoria voastră, desigur!

CAPITOLUL XIII

Expediția

sau când înfrunți un dușman necunoscut,
e mai bine să fii înarmat, dacă nu vrei s-o sfârșești
drept hrană pentru krakdent...

Spaşunul se sperie şi începu să cârâie cât îl ţineau puterile în cuşcă. Tara îl fixă pe Imperator. Nu reuşise niciodată să-l surprindă, şi asta nu pentru că n-ar fi încercat. Bărbatul acesta era aproape imperturbabil, inoxidabil şi dintr-o bucată. Acum, avea gura deschisă şi părea îngrozit.

Spaima sa se accentuă atunci când Lisbeth se ridică deodată în picioare, aureolată de lumină, începu să se umfle şi se transformă într-o frumoasă vacă rotundă şi albă, cu pete aurii şi peri galbeni. O meşă de culoare mai deschisă îi cădea în dreptul ochilor mari, albaştri.

Cu coroana pieziş între coarne, începu să mugească jalnic.

Toată lumea se întoarse în acelaşi timp spre Tara. Aceasta îşi privea mâinile cu groază.

— Tara! exclamă Imperatorul, ce-ai făcut?

— Dar... nimic! exclamă tânăra.

Având în vedere mina acuzatoare, nimeni n-o credea.

— Vă jur! insistă ea. Drace, doar ştiu când magia mea acţionează sau... nu? Demiderus! Să nu-mi spui că pot face *şi* chestii care nu se văd, pentru că viaţa mea ar deveni chiar complicată, ei!

— La ce te gândeai tu, copila mea? o chestionă Prea Înaltul Mag, descumpănit, pe cale de a reflecta cu aprindere la tot ceea ce notase despre modul de folosire a Stelei din Zendra...

Tara îşi mişcă mâinile şi toţi se îndepărtară.

— Păi, îmi spuneam că mă enerva, dar atâta tot! Iar pe mine ea mă făcea să mă gândesc la o pisică, vicleană şi crudă, nicidecum la o vacă grasă!

— Tara?

— Da, Cal?

— Poţi să-ţi îndrepţi mâna înainte, dacă nu te superi?

Tara, crezând că micul Hoţ se deda vreunei experienţe, se supuse. Imediat, în faţa ei se formă un culoar.

— Mişcă puţin mâna de la dreapta la stânga...

Tara îi dădu din nou ascultare. Iar curtenii se busculară pentru a evita să se afle pe traiectoria mâinii sale.

— E grozav! glumi Cal. Crezi că ai putea să-i faci să danseze hip-hop mergând ceva mai repede?

Tara îşi lăsă mâna în jos, spre via uşurare a asistenţei.

— Cal! tună ea, chiar crezi că acum e momentul pentru lucruri din astea? Doar îţi dai seama de beleaua în care sunt!

— Lăsaţi-o în pace! se interpuse Selena, dând la o parte mulţimea. Eu sunt singura responsabilă.

Pentru a doua... nu, pentru a treia oară (a doua oară fusese în momentul în care Tara îl balansase pe dragon în văzduh),

Imperatorul rămase cu gura căscată. Scutură din cap şi îşi veni în fire.

— Tu? Dar...

Selena schiţă un surâs vag şi înaintă spre vaca aceea grasă care-şi aţintea coarnele spre ea.

— Tss-tss! făcu ea, imitând-o pe fiică-sa. Tu să nu mişti, că altfel fac tocătură din tine.

Vaca ezită, apoi îşi sălta capul.

— Biiine! (Se întoarse spre Imperator:) Ştiu, e o crimă de lezmajestate şi gata, puteţi să mă aruncaţi în închisoare pentru asta, ba chiar să mă torturaţi un pic în treacăt, dar fiica mea vă va transforma în *marshmallow*, şi pe toate gărzile voastre odată cu voi, aşa că n-o veţi face; de aceea, scutiţi-mă de dialog şi ameninţări. De altfel, vă semnalez că securitatea voastră e nulă, dacă aş fi fost un asasin...

— Aţi fi fost deja neutralizată, zise Xandiar din spatele ei. Nu aveaţi nicio intenţie criminală, motiv pentru care v-aţi putut trimite sorţul. Dar asta este o bună lecţie. Voi adăuga acest nou parametru la sorţii de protecţie ai tronului.

— Muuu! făcu vaca.

— Glu, glu! făcu spaşunul.

— Dar de ce ai făcut una ca asta? întrebă Imperatorul cu o nuanţă de admiraţie indubitabilă.

Selena îşi încrucişă braţele la piept şi îşi luă un aer încăpăţânat.

— M-am săturat ca sora ta vitregă să decidă în legătură cu orice, în privinţa tuturor. În cele din urmă, va ajunge să se creadă regina lumii. Faptul de a sta un pic în patru labe o să-i facă un bine nebun şi-o să-i amintească şi că nu e de neatins,

departe de asta. Dacă mai încearcă o dată să mă căsătorească fără aprobarea mea, riscă să pască iarbă până la sfârşitul zilelor sale.

— Muuuuu! insistă vaca, ale cărei picioare se încurcaseră în mânecile robei sale.

— Glu, glu! ţipă spaşunul.

— Păi, cred că a înţeles şi că i-ar face mare plăcere să fie transformată la loc, indică Imperatorul, care încerca să-şi ascundă râsul din glas.

Selena contemplă vaca timp de câteva secunde, apoi ridică din umeri cu un gest care o făcu să semene uimitor cu fiică-sa.

— Foarte bine, dacă trebuie! „Pe Transformus, fie ca Lisbeth, pe dată, să-şi reia înfăţişarea umană."

Vaca se dezumflă, Lisbeth se luptă cu roba ei, care căuta cu disperare să se adapteze la schimbările sale neaşteptate de structură, şi ţipă:

— TICĂLOASĂ CE EŞTI! GĂRZI! PUNEŢI MÂNA PE EA ŞI AZVÂRLIŢI-O ÎN CEA MAI UMEDĂ DINTRE CELULE!

— Ăăă, Majestatea Voastră imperială? îndrăzni o gardă. Nu avem celulă umedă!

Jetul de magie îl atinse, se produse un *Cling!* în momentul în care lancea căzu lângă un brotăcel roşu-auriu.

— MAI VREA CINEVA SĂ-MI DISCUTE ORDINELE?

Ca un singur thug, ceilalţi se repeziră spre Selena, şi Tara începu să mormăie ca de obicei atunci când se enerva. Imperatorul se interpuse, încercând să readucă o aparenţă de noimă într-o adunare care o luase cu totul razna.

— STAŢI! urlă el la soldaţii săi, care frânară pe solul de marmură alunecând şi lovindu-se unii de alţii. NIMENI NU

BAGĂ PE NIMENI LA ÎNCHISOARE ŞI TOATĂ LUMEA SE LINIŞTEŞTE!

Toate aceste ţipete începeau s-o obosească pe Tara, care simţea că o paşte o migrenă.

— Ai meritat-o! i-o trânti cu asprime Sandor ameninţând-o cu degetul pe sora sa vitregă. Să îndrăzneşti să ne căsătoreşti fără acordul nostru!

Lisbeth aţinti o privire mânioasă asupra Selenei.

— N-avea decât să spună nu, era de-ajuns! urlă ea. Să mă transforme într-un animal, cum... ce afront!

Se bâlbâia.

Spaşunul aflat alături ţipa ca un nebun, după toate aparenţele întru totul de acord cu ea.

— Bine! Am lămurit cum stau lucrurile, declară Sandor pe un ton neutru. Selena nu te transformă în vacă şi tu n-o căsătoreşti fără voia ei, de acord?

— Pretind scuze! ceru Lisbeth înainte de a se aşeza pe tron şi de a-şi aranja coroana pe cap, care-i stătea încă anapoda, ca să arate cine era împărăteasa aici, ce mai!

— Glu, glu! făcu din nou spaşunul.

— Tu, îl ameninţă Împărăteasa, dacă mai scoţi un singur *glu*, fac din tine friptură, e clar?

— Gl...

Cârâitul se pierdu în gâtlejul zburătoarei. O enormă bănuială îi trecu deodată Tarei prin minte. Vietatea părea foarte inteligentă pentru un membru din rasa sa...

Selena se înclină, ca o bună jucătoare, şi se supuse, ceea ce o deconcertă pe Lisbeth şi-l feri pe bietul spaşun de o soartă îngrozitoare.

— Dar bineînţeles, draga mea cumnată, răspunse mama Tarei cu un fermecător zâmbet care îi făcea obrazul numai gropiţe. Îmi pare rău că te-am transformat într-o vacă grasă.

— E-n ordine! murmură Sandor din vârful buzelor, nu-i nevoie să insişti asupra laturii „vacă grasă".

— Scuze acceptate, renunţă Lisbeth. Şi acum, spune-mi ce te-a deranjat atât de mult la propunerea mea? Ştiu că Sandor te iubeşte mult, ca dovadă că se ţine după tine ca un căţeluş.

Imperatorul tresări, dar nu reacţionă. Lisbeth fusese destul de afectată de cele păţite, n-avea niciun rost să se enerveze din pricina unei răzbunări meschine.

— Nu sunt îndrăgostită de Sandor, spuse cu tărie Selena, fără pic de tact. E un bărbat formidabil căruia orice femeie ar fi mândră să-i fie soţie, dar eu am suferit prea mult în urma căsătoriei mele cu fratele tău, care m-a minţit şi m-a pus în pericol prin minciuna sa, apoi din pricina lui Medelus, din care împrejurările au făcut un monstru care a încercat să-mi omoare fiica. Nici nu se pune problema să mă intereseze vreun alt bărbat, deocamdată.

Imperatorul îşi muşcă buzele. Drace, nu-l iubea! Bun, o s-o salveze şi-o să-i salveze fiica, şi pe Betty, ba chiar pe toţi cei din AltăLume, poate că în felul acesta Selena se va îndrăgosti de el.

Se auzi un *Gling!* şi marile panouri de cristal din sală se luminară. O mască scânteietoare se afişă, şi Împărăteasa, ca şi majoritatea celor de faţă, se ridică în vârful picioarelor. Sangravul, care tocmai îşi făcuse apariţia, se înclină ironic.

— Fie ca magia să vă lumineze calea! glăsui el graseiat, cum Tara nu-l mai auzise niciodată. Iau legătura cu voi în numele lui Magister.

— Xandiar! porunci Împărăteasa, roşie de mânie, află imediat cine a piratat circuitul video intern şi neutralizează-l.

Thugul, la fel de nervos ca şi suverana sa, se năpusti afară din sală. Isprava sangravilor constituia o atingere la securitatea palatului şi el scrâşnea din dinţi din cauza frustrării, dar nu pe nedrept.

— Hei, făcu sangravul mascat, nu trebuie să vă enervaţi! Presupunem că sunteţi pe punctul de a imagina o mulţime de planuri pentru a ocoli proiectul nostru. Nu aveţi de ales. Doar o mică precizare din partea stăpânului meu. Globul de cristal îi este acordat Tarei şi nimănui altcuiva. Continentul interzis e imens. Fără ajutorul lui pentru a o călăuzi, nu v-ar ajunge nici o sută de ani ca să daţi de urma Pământencei. De aceea, trimiterea unei escuade formate din cei mai buni elfi-vânători ai voştri n-ar fi de niciun folos. În plus, i-am inoculat acestei Betty o otravă. Nu ştie încă, dar e pe cale să moară, încet. Numai sângele Tarei o va putea salva. Trimiteţi Moştenitoarea pe Continentul interzis şi, în primul rând, încetaţi de a-l mai socoti pe stăpânul meu drept un imbecil, ceea ce i-ar provoca nişte goluri... El... zzzzcrouiic crouiiiic.

Restul se pierdu într-un nor de paraziţi, apoi, deodată, ecranele se stinseră. Xandiar se întoarse, ridicând deasupra capului un mic aparat.

— Le-am descoperit sistemul de derivaţie. Mesajul era retransmis din exterior, probabil de pe un covor camuflat, zburând prin dreptul Palatului. Thugii mei se află în căutarea lui.

— Ar fi fost prea uşor, desigur, oftă Tara. Îmi pare rău, mătuşă, planul tău era bun şi, de data asta, credeam că prietenii mei şi cu mine, mulţumită ţie, vom scăpa de noi bătălii.

Fafnir afișă un mic zâmbet de satisfacție. Ea chiar se *temuse* că-i vor scăpa noile bătălii!

— Nu te poți duce acolo, spuse neliniștită Împărăteasa, e mult prea periculos!

— Nu există alt mijloc de-a o salva pe Betty. Chiar tu ai spus că nici nu se pune problema s-o părăsim.

Lisbeth își mușcă buzele, blestemându-l cel puțin pentru a zecea milioana oară pe Magister și planurile lui încâlcite, dar trebui să se supună. Căzuse în capcana propriei sale logici, mai ales după ce demonstrase că practicarea unei căi de acces prin barieră nu constituia cu adevărat o piedică pentru Omois.

Sal își stinse globul de cristal.

— Mi s-au trimis instrucțiuni, declară dragonul, adresându-i-se Tarei. Alteța Voastră imperială, dacă reușiți să sfărâmați bariera, pe care, în pofida tuturor declarațiilor voastre, noi n-o vom deschide înainte de a fi siguri că nu avem de ales, din acel moment avem la dispoziție opt ore pentru a pătrunde acolo, de a o scoate pe tânăra Pământeancă și de a ne întoarce.

Se răsuci apoi spre Lisbeth.

— Marii noștri Strămoși nu sunt de acord decât cu prezența unei escuade de elfi războinici și cea a Moștenitoarei, și a nimănui altcuiva, iar asta nu face obiectul vreunei discuții.

Toți se uitară la el, surprinși de limbajul său devenit deodată foarte militar. Steaua ce-i atârna pe piept era oare o formă naturală, sau echivalentul unui grad?

— Vreți să spuneți că nici noi nu putem merge? se interesă Moineau, luându-le-o înainte prietenilor săi.

Dragonul nici măcar nu se uită la ea.

— Doar Moștenitoarea și elfii, repetă el sec.

Tara era prea obosită de-atâtea discuţii şi vedea cu groază cum timpul trece.

— Foarte bine! zise ea. Doar elfii şi cu mine, s-a făcut. Mă duc să mă pregătesc. Ne reîntâlnim aici peste o oră.

Se înclină dinaintea reginei Aerului şi a Beznelor, precum şi în faţa mătuşii sale. Bun, un pic de protocol drept încheiere...

— Majestăţile Voastre, vă rog să-mi scuzaţi nerăbdarea, dar acum trebuie să vă părăsesc, pentru a-mi îndeplini misiunea. Mă bucur şi sunt mândră că Imperiul nostru a semnat un tratat atât de important pentru cele două naţiuni ale noastre. Nădăjduiesc că el va fi la fel de respectat ca şi cel ce leagă poporul nostru de cel al dragonilor.

Şi paf! Dragonul n-are decât s-o ia şi el în bot. Dragonul şuieră iritat când curtenii salutară comentariul caustic printr-un murmur aprobator.

— Oh! şi, mătuşă?

— Da, Moştenitoare a mea?

— Nu mi-ar plăcea, dar deloc, s-o găsesc la întoarcerea mea pe mama căsătorită fără voia ei. Cu viaţa mea te poţi juca, dar cu a ei, nu.

— Eu nu mă joc, Moştenitoare a mea, răspunse Împărăteasa. Nu fac decât să încerc să lucrez pentru binele tuturor. Şi te asigur că nu am de gând să mă măsor cu maică-ta. Prefer să fiu bipedă decât patrupedă. Şi am de gând să-mi păstrez actuala înfăţişare.

Tara nu-i răspunse, se mulţumi să ridice dintr-o sprânceană ca semn că avea îndoieli. Împărăteasa oftă:

— Foarte bine. N-o să fac nimic în lipsa ta. Iar pe tine, dacă nu vrei ca fratele tău, Jar, să-ţi ia locul, căci arde de nerăbdare, te sfătuiesc să te întorci. Repede.

Împărăteasa nu aşteptă reacţia ei şi îi permise să plece din sală. Îi ceru totodată Selenei să mai rămână câteva clipe înainte de a i se alătura fiicei sale.

Tara se răsuci pe călcâie. Timp de o clipă, privirea i se încrucişă cu cea a fratelui ei, plină de un calcul rece. Se înfioră. Dacă i-ar sta în putinţă, Jar ar face orice ca ea să nu se întoarcă vie de pe Continentul interzis. Faptul de a-l avea pe Magister drept duşman o învăţase să nu-şi subestimeze adversarii. Bine. N-o să-l subestimeze nici pe el, pe motiv că erau de acelaşi sânge.

Pe culoar, Cal se luă repede pe urmele ei.

— Ehei! Aşteaptă-mă! Ce te-a apucat, aşa, deodată? O să-i dai ascultare dragonului? Tu nu primeşti ordine nici măcar de la Chemnashaovirodaintrachivu! Nici vorbă să pleci fără noi!

— Asta pică la ţanc, fiindcă n-am o asemenea intenţie, îi răspunse Tara cu gura aproape închisă.

Cal făcu ochii mari.

— Va trebui să găseşti un mijloc pentru a ne urmări, Cal, strecură tânăra din colţul gurii, după ce verificase că scoop-urile erau concentrate asupra Împărătesei şi Imperatorului şi nu se luaseră după ei.

— Tu nu l-ai făcut terci pe dragon, iar asta ar fi trebuit să-mi deschidă mintea. Mai mult, n-ai insistat nici ca noi să venim, reflectă tânărul Hoţ. Hai, explică!

— Cei mai puternici aliaţi ai dragonilor nu sunt elfii, ci oamenii. Eliminarea câtorva elfi nu va constitui o problemă pentru dragoni.

Cal înghiţi în sec.

— Din păcate, în ceea ce-i priveşte pe elfi, ai dreptate. Dar ei nu se vor lua totuşi de Moştenitoare, nu crezi?

— Cal, ei mi-au manipulat genele pentru a mă face mai puternică, chiar cu riscul distrugerii planetei. Vor ezita ei, oare, vreo clipă să-mi manipuleze mintea? Pentru a mă convinge că am vrut să-i vin în ajutor lui Betty, dar că am dat greş? Nu-mi pot asuma acest risc, nu atunci când viaţa unei nevinovate depinde de mine. Tu ai reuşit să mă descoperi în O'possum cu toate camuflajele noastre. Prin urmare, foloseşte-te de acest dar! Vei fi cea de-a doua linie de apărare a mea... şi singura mea protecţie.

Cal zâmbi.

— Mă bucur că accepţi, în sfârşit, să te bazezi pe noi. Tara pe care am cunoscut-o eu acum doi ani n-ar fi riscat niciodată vieţile noastre în felul ăsta!

— Mde, lumea asta are înrâurire asupra mea! Adună-i pe ceilalţi şi spune-le. Nu vreau ca ei să fie aici atunci când vom pleca. O să vă indic eu locul unde ne ducem, cu ajutorul Pietrei Vii. Apoi, o să vă alăturaţi nouă. Dacă reuşesc să sfărâm bariera şi să pătrund pe continent, va trebui să vă descurcaţi şi singuri pentru a mă urmări fără a fi observaţi.

— Poţi conta pe noi. Şi, Tara?

— Da?

— Ai grijă de tine, bine?

— Pe Continentul interzis, Prudenţa va fi cel de-al doilea prenume al meu, n-ai grijă!

Cal se răsuci pe călcâie şi îl apucă pe Robin de braţ în momentul în care acesta se apropia de Tara. Semielful voia să-i spună fetei care erau motivele profunde ale hotărârii sale, dar Cal îl împiedică să meargă mai departe.

— Stai! murmură el. Noi avem o altă misiune. Vino cu mine!

Semielful fu cât pe ce să treacă peste, dar figura serioasă a lui Cal şi tăria mâinii sale pe braţul său îl făcură să ezite. Apoi, fu prea târziu: Tara se pierduse într-o Sală de Transfer care ducea la camera ei.

Moineau, Fabrice şi Fafnir îl văzuseră pe Cal oprindu-l pe semielf, aşa că se desprinseră din micul grup care o urma pe Tara, lăsându-i pe Isabella şi Manitou să-şi vadă mai departe de drum fără ei. Eleanora făcu acelaşi lucru.

— Ei bine? se interesă Robin, iritat.

— Tara are nevoie de ajutorul nostru, şopti Cal, făcându-le semn să se apropie.

Făcură cerc în jurul lui în timp ce el le împărtăşea rugămintea Tarei. Fafnir arboră un zâmbet enorm.

— Pe securile mele! şuieră ea. Mi-a fost teamă că n-o să am parte de aventura asta.

— Şi-atunci, care-i planul? întrebă Fabrice, morocănos.

— O să mergem mai întâi acasă la mine, spuse Cal. Am nevoie de un anumit număr de echipamente pe care le ţin în casă, printre care nişte sorţi de Camouflus pe care îi foloseşte maică-mea. Apoi, o să aşteptăm ca Tara să ia legătura cu mine şi o să ne apropiem de ea pentru a o urmări. Ei, va fi fără îndoială periculos...

— Oh? Vrei să spui: mai mult decât atunci când puţin a lipsit ca Pustiitorul de Suflet să ne infecteze pe toţi, sau ca atunci când Tara şi Jeremy au fost gata-gata să ne facă să cedăm: „fă-l să se rostogolească pentru a avea cifra, sfârşit de zinzin,

băutură aromatică, rocă dură", de zin te greze — dezintegreze[1]? ironiză Fabrice.

— De acord: la fel de periculos ca de obicei. Eleanora?

— Toată treaba asta e o manevră de-a lui Magister. Vin şi eu cu voi, sper din tot sufletul să reperez principala lui legătură de la palat cu prilejul acestei misiuni.

— OK! Fabrice?

— De când sunt sorţitor, am uitat ce înseamnă să duci o viaţă normală, observă Fabrice ridicând din umeri. De fapt, toate aceste luni fără Tara au fost „perioadă de douăsprezece luni, fără haine, organe de vedere": plic tisi toare — an nu yeux, ennuyeux[2]. Şi cine ştie? Poate că această nouă aventură o să-mi permită să-mi regăsesc acea parte din puterea magică pe care tocmai am pierdut-o!

— Deci?

— Deci, nici măcar frică! Şi tu, scumpa mea Gloria?

Moineau îi zâmbi. Iubitului ei nu-i plăcea porecla şi nu scăpa nicio ocazie ca să i-o arate.

— Unde mergi tu, merg şi eu, firește. Şi apoi, Tara nu poate să se descurce singură! Cal, ca întotdeauna de când am devenit prieteni, toţi pentru unul şi unul pentru toţi, ca în acele vechi filme pământene.

Fabrice îi băgase pe gât un număr impresionant de DVD-uri: „O să vezi, ăsta e genial! Oh! ca şi ăsta! Ah, dar ăsta e nemaipomenit", aşa că începea să cam cracheze când auzea de cuvântul „cinema". În măsura în care această cultură terestră îi serveşte la ceva.

---

[1] Încă o şaradă intraductibilă. *(N.tr.)*

[2] O altă şaradă intraductibilă. *(N.tr.)*

— Perfect, zise zâmbind Cal, care avea o slăbiciune pentru James Bond mai degrabă decât pentru d'Artagnan. Fafnir?

— Securile mele n-au tăiat nimic interesant în ultimele opt luni. Dragonii ăştia nu sunt decât nişte şopârle mari. Dacă mişcă din vreun solz, o să fac din ei hamburgeri. Uriaşi.

— Îmi dau seama de ce te înţelegi aşa de bine cu mama Tarei! mormăi Cal, înfiorându-se la ideea piticei de a despica un dragon cu securea şi gândindu-se cât timp i-ar lua, fără a mai pune la socoteală cheltuielile vopsitorului. Atunci, veniţi după mine, trebuie să ne pregătim.

Se îndepărtau de palat pe una dintre aleile mărginite de statui de granit reprezentând fenicşi, când un tânăr brunet, cu ochi mari şi negri, se repezi şi le tăie calea.

Moineau îl recunoscu imediat, ca şi Robin, care nu putea să-l uite: boxase cu el, luându-l drept rivalul său la inima Tarei.

— Ajutaţi-mă! îi rugă Jeremy fără ca măcar să-i salute. Am urmărit audienţa pe ecrane. Părinţii mei se află acolo!

— Despre ce anume vorbeşti, despre Limburi? mormăi Robin, în defensivă.

— I-am căutat peste tot, continuă Jeremy cu o voce repezită, pe Pământ şi în AltăLume. Isabella m-a plasat sub tutela Omois-ului, cât timp partea din bunurile familiei mele, care îmi revine în absenţa părinţilor mei, nu va fi la dispoziţia mea. Am un apartament la palat.

Gelozia îl muşcă pe Robin. Frumuşelul acesta locuia în preajma Tarei? Trebui să se stăpânească, deoarece pumnii săi se crispaseră în mod periculos.

— Hei! Ia-o mai uşor, spuse Cal, nu pricepem nimic din ce spui!

— Am întrebat Discutarium-ul, continuă Jeremy, cu aceeaşi voce precipitată. Lucrând prin eliminare, el a dedus că, de vreme ce părinţii mei nu sunt morţi, nu se află nici pe Pământ, nici pe vreuna dintre planetele în legătură cu AltăLumea şi, de vreme ce nu-i poate localiza pe această planetă, nu există decât o singură explicaţie.

— Care? întrebă Fabrice, căruia îi venea greu să-l urmărească.

— Că sunt închişi de ani de zile într-un loc care îi împiedică pe localizatori să-l situeze. Şi singurul loc care corespunde e... Continentul interzis!

— L-ai auzit pe dragon, îi replică potolit Cal, atent la gărzile care ciuleau urechile. Numai Tara e autorizată să meargă pe acest continent, împreună cu elfii şi dragonii... Dacă reuşeşte totuşi să deschidă bariera!

— Nu înţelegeţi nimic! striga băiatul, deznădăjduit. Dacă ei se află acolo şi nu sunt morţi, asta înseamnă că acolo se poate trăi! Dragonii ne mint!

Cal îl luă de braţ şi îl trase mai departe de gărzi.

— Ascultă: noi mergem acum la ambasada Lancovitului pentru a ne duce discret acasă la părinţii mei, şi ţin ca oamenii din Omois să nu ştie unde mergem. Dacă vrei, vino să ne întâlnim peste două ore în Lancovit. O să-ţi dau adresa mea ca să ne putem întâlni. Vom discuta despre ceea ce se cuvine să facem, bine?

Jeremy se desprinse printr-un gest brusc.

— Nu! O să profitaţi de ocazie pentru a pleca fără mine pe Continentul interzis şi asta-i singura mea şansă de a-i regăsi!

Cal strânse din ochi.

— Cum adică, să plecăm pe continent? De unde-ai mai pescuit o asemenea poveste?

— Tara nu l-a făcut arşice pe dragon atunci când el i-a interzis să vă ia şi pe voi! (Ah, drace! băgase de seamă.) Deodată, asta mi s-a părut ciudat, voi sunteţi nedespărţiţi, am văzut cum merge treaba, la Stonehenge. Asta înseamnă că aveţi un plan. Aşa că vă previn: dacă nu mă luaţi cu voi, o să le spun tuturor ce aveţi de gând să faceţi!

Robin, la capătul răbdării, rosti o incantaţie:

— Pe Mintus, ai să uiţi de noi cât ai zice usturoi! (Faptul că stătuse alături de nişte marinari neciopliţi îi cam stricase un pic vocabularul.)

Forţa magică îl atinse pe Jeremy... şi dădu înapoi la un centimetru de pielea sa!

Se priviră. Jeremy îşi pierduse puterile odată cu Tara. Şi totuşi, raza magică nu-l atingea. Nu putea fi decât o singură explicaţie, iar Moineau o formulă pentru ei:

— Ţi-ai... ţi-ai redobândit puterile?

— Chiar în acelaşi moment cu Tara, confirmă Jeremy. Se pare că există un fel de... legătură între noi.

Robin îi aruncă o privire cruntă. Cum adică, o legătură?

— N-am pierdut vremea, am cerut un contra-sorţ de la Discutarium, le spuse băiatul, după care m-am repezit pe urmele voastre. Mintus-urile voastre nu vor folosi la nimic, sunt protejat.

Le adresă un zâmbet insolent, care fu înlocuit de un clipit de uimire din ochi... după care se prăbuşi moale pe sol.

În spatele lui, căţărată pe unul dintre fenicşii de granit, se ivi Fafnir, care îşi masa pumnul cu afectare.

— Pfff! Voi, ăştia, sorţitorii, nu ştiţi să faceţi ceva decât prin magie. Dar un idiot poate fi năucit la fel de bine şi manual, he!

— Uau! aprecie Cal. Să-mi aduci aminte să nu te scot din sărite, Fafnir. Robin! Ia-l pe umăr, n-o să-l lăsăm aici. O să hotărâm ce facem cu el când ajungem acasă.

Robin recurse la un Levitus discret şi la un Invisiblus pentru a ascunde corpul, ca să nu rişte să fie arestaţi. La ambasada din Lancovit, statutul său de fiu al şefului serviciilor secrete îi permitea să-l treacă pe Jeremy inconştient prin Poarta de Transfer. Cât ai trage aer în piept de două ori, se şi pomeniră în ţara natală a lui Cal. Ca de fiecare dată, schimbarea de loc fusese ameţitoare. Pe cât era Omois-ul de insolent, de populat şi de orgolios, tot pe atât de armonios, de discret şi de liniştit era Lancovitul.

Regina Titania colorase cerul în portocaliu, cei doi sori din AltăLume erau albaştri, astfel încât aveai stăruitoarea impresie că te aflai într-un tablou de Van Gogh... Să fi făcut oare pictorul vreun sejur la Travia, superba lui capitală? Frescele făceau ape-ape pe ziduri, sorţitorii şi sorţitoarele brăzdau cerul la bordul a tot felul de maşinării fermecate, de la taburet până la patul cu baldachin pentru persoanele cele mai leneşe sau handicapate. Mai multe patrule de elfi pe pegaşi şi de soldaţi pe covoare supravegheau oraşul, din văzduh, ca şi de pe pământ sau de sub apă: Travia era reputată pentru minunatele sale canale întreţinute de tritoni şi de sirene de apă dulce cu solzii mai verzi decât cei ai verişoarelor lor albastre din mările adânci.

Ajunseră repede la încântătoarea casă bleu cu argintiu în care locuia Cal. Clădirea era impunătoare, căci Cal era ultimul dintr-un grup de cinci fraţi.

Mama lor, Aliana-Leandrine, aparţinea serviciilor secrete din Lancovit, în cadrul cărora era una dintre cele mai bune Hoaţe Patentate. Întrucât păstra acasă o mulţime de poţiuni şi de pergamente periculoase, proprietatea lor era păzită de o hidră feroce: Toto. Când îl văzu pe Cal, enormul animal veni să-l salute, şi cele şapte capete ale sale îi mirosiră cu grijă pe toţi musafirii săi. Sheeba îşi scoase ghearele şi Robin bombăni. Nu-i plăcea deloc hidra, şi când ea întârzie în faţa lui lăsând să-i atârne limbile ca un câine afectuos şi supradimensionat, el o dădu la o parte cu o lovitură seacă peste bot. Uimită, hidra ţipă, apoi îi lăsă să treacă.

Cal îi aruncă prietenului său o privire plină de reproş şi linişti animalul mângâindu-l cu afecţiune.

— Papa, Maman! Eu sunt! strigă el intrând în holul ce avea un minunat perete decorat cu trandafiri roz.

Un chip se ivi în văzduh în faţa lor, făcându-l pe Fabrice să tresară. Era cel al tatălui lui Cal.

— Cal, nu suntem acasă. Acesta e un mesaj înregistrat. Ne întoarcem poimâine. Mama ţi-a fermecat câteva feluri de mâncare la bucătărie, nu trebuie decât să le încălzeşti. Fii cuminte, fiule, şi pe poimâine!

Cal oftă:

— Drace! Aş fi preferat ca mama să fie aici pentru a-mi da câteva ponturi. Robin, aşază-l pe Jeremy în salon şi încearcă să-l readuci în simţiri.

Sofaua înaintă ascultătoare pentru a-i primi corpul, apoi se plasă lângă şemineu. Elementarul de foc făcu câteva scântei să trosnească pentru a semnala că el era gata să intre în funcţiune, dar Cal nu-l activă, temperatura fiind aproape ca de vară.

Încăperea era colorată în galben şi gri, călduroasă şi veselă în acelaşi timp. Pretutindeni, fotolii încăpătoare şi pernuţe confortabile erau gata să-i primească şi toate făcură cerc în jurul lui Cal şi al lui Jeremy.

— Dacă părinţii săi sunt prizonieri pe acel continent, zise Moineau arătând spre băiatul încă inconştient, trebuie să-i aducem!

— Asta voiam să-i propun, spuse Cal, dar Fafnir mi-a luat-o înainte. Şi apoi, mă scoate din sărite. Nu ştiu de ce, dar mă scoate din sărite.

— Şi pe mine, mormăi Robin.

— Cal! Robin! exclamă Moineau, dacă ar trebui să ne batem cu cei care vă enervează, ne-am petrece tot timpul pocnindu-i pe oameni!

— Dar eu sunt de acord, spuse Fafnir zâmbind. E amuzant să pocneşti!

Moineau deschise gura şi o închise la loc, învinsă.

Un geamăt le atrase atenţia. Jeremy se ridica, ţinându-se de cap cu ambele mâini.

— Ooh! Ce mi s-a întâmplat?

— Câte degete vezi? îl întrebă Cal vânturându-şi mâna prin faţa privirii sticloase a lui Jeremy.

— Prea multe, gemu băiatul. Fie-ţi milă, nu mai da din mână, te rog, mă doare inima!

— Stai liniştit, ai primit o lovitură zdravănă în cap.

— A dat vreun camion peste mine?

— Nu, eu am dat! făcu Fafnir cu o nesfârşită satisfacţie. Ameninţarea nu e cel mai bun mijloc de a obţine ceva de la noi... în afară de nişte pumni, da, asta-i sigur!

— Data viitoare când o să vrei să ţi se facă un serviciu, îl avertiză Fabrice, care, ca şi Jeremy, fusese crescut pe Pământ, cere politicos. O să vezi că e al naibii de eficace, chiar cu nişte oameni infinit mai puternici, mai versaţi şi mai vicleni decât tine.

— Dar voi vă pregăteaţi să plecaţi fără mine!

— Nicidecum, îl corectă Cal. Eu ţi-am propus să ne întâlnim acasă la mine. Tu ai vrut să foloseşti metoda forte. Cu atât mai rău pentru tine.

— Aţi... aţi fi de acord să vin cu voi? bâigui băiatul, uluit.

— De ce te-am refuza? interveni Moineau. Căutarea ta e la fel de importantă ca şi a noastră, dacă părinţii tăi sunt prizonieri pe Continentul interzis! Fii bine-venit!

Copleşit de atâtea emoţii contradictorii, băiatul începu să plângă. Moineau zbură în ajutorul lui şi îi întinse o batistă. El îşi suflă zgomotos nasul în ea, apoi voi să i-o dea înapoi. Totuşi, văzând starea în care se găsea batista, Moineau i-o lăsă cadou.

— Trebuie să ne pregătim, interveni Cal, dar avem un pic de răgaz, până când elfii Tarei se vor pune pe picior de război. Aşa că, Robin, mi-ar plăcea să înţeleg: pe strămoşii mei, ce ţi-a venit să-i spui Tarei că renunţi la dragostea ei?

Semielful oftă. Ar fi putut paria că infernala curiozitate a lui Cal o să se manifeste de îndată ce vor fi împreună.

— Cunoaşteţi, în linii mari, povestea noastră. Sărutul cu Tara, Împărăteasa căreia îi sare muştarul şi regina Aerului şi a Beznelor care mă alungă pentru a-i face plăcere, le spuse el. T'avila se temea atât de mult că Împărăteasa va înceta să-i mai folosească pe elfi pentru armatele sale, încât mi-a interzis să mă apropii de Tara. Tatăl meu a socotit că e mai simplu să mă ţină departe o vreme. Problema e că avem o duşmancă feroce la

Curte, E'ree, o femeie-elf violetă. Ea consideră căsătoriile mixte, de exemplu, aceea a părinţilor mei, ca pe o ofensă adusă rasei noastre. Aşa că s-a hotărât să mă facă să... dispar.

Prietenii săi îl priveau, cu ochii rotunzi.

— Nuuu, şuieră Cal, asta e năucitor! Numai pentru că mama ta e o sorţitoare din rasa oamenilor?

— Şi de ce acum? întrebă Moineau în acelaşi timp.

— Pentru că sunt un metis, da, îi răspunse Robin lui Cal. Şi pentru că i-a stat în putinţă, probabil. Nu suntem siguri de asta, preciză el onest pentru Moineau. Femeia-semchanach care ne-a răpit, ne-a închis şi ne-a torturat n-ar fi avut destulă putere pentru a pune mâna pe noi atât de uşor. A fost ajutată.

— Asta înseamnă că E'reee s-a luat iar de tine pentru a te elimina? întrebă Jeremy.

— Nu ştiu. Tatăl meu face acum o anchetă discretă pentru a înţelege motivaţiile ei profunde şi încearcă să le contreze. Dar nu e uşor, E'reee fiind unul dintre sfetnicii apropiaţi ai Reginei.

— Ocupă o poziţie atât de înaltă?

— Mai înaltă de-atât, ar avea nevoie de o mască de oxigen, preciză cu amărăciune Robin.

— Pfuui, şuieră Cal care înţelegea acum. De-asta i-ai spus Tarei în faţa tuturor că renunţi la ea?

— Da. E'reee se poate lua de familia mea. Pericolul ne ameninţă pe toţi. Dacă îmi arăt afecţiunea pentru o sorţitoare din rasa oamenilor, aşa cum a făcut şi tatăl meu pentru mama, E'reee va vedea în asta o confirmare a faptului că facem totul pentru a slăbi sângele elfilor!

Eleanora clătină din cap, gânditoare, dar Fabrice, sensibil la mizele puterii, nu înţelegea.

— Dar Tara e Moştenitoarea din Omois. O alianţă ca aceasta ar trebui să-i facă plăcere, nu?

— Tara ar putea fi şi împărăteasa AlteiLumi, asta n-ar schimba cu nimic situaţia. Aparţine rasei oamenilor. E o infirmitate absolută pentru E'reee, care face parte din *Vainoi Elvorus*.

— Din *ce*?

— Asta înseamnă: „Pământul li se cuvine elfilor". Termenul îi denumeşte pe cei ce consideră că AltăLumea ar trebui să fie a noastră, a elfilor, cei care am luptat alături de dragoni cu mult înaintea oamenilor. Demonii ne-au distrus pământul natal. AltăLumea ar fi pământul ce ne fusese făgăduit.

— Din punct de vedere istoric, într-adevăr, aşa era prevăzut, confirmă Moineau, experta lor în materie de popoare. Dragonii atribuiseră AltăLumea elfilor înainte de a descoperi puterile oamenilor. Asta a dus la colonizarea AlteiLumi cu oameni. Au existat şi conflicte între popoare la început. Elfii n-au acceptat fără greutate ca oamenii să fie la fel de puternici, ba chiar mai mult, decât propriii lor sorţitori. Dragonii au pus lucrurile în ordine, silindu-i pe oameni şi pe elfi să devină aliaţi.

— În cazul ăsta, duşmanii tăi sunt şi duşmanii noştri, conchise cu nepăsare Fafnir. Elfii şi piticii n-au deloc afecţiune unii pentru alţii. Această violetă se va ofili foarte repede dacă se ia de tine!

Deodată, într-un zgomot înspăimântător, fereastra se făcu ţăndări. Unul dintre enormele capete ale lui Toto îşi făcu apariţia, cu toţi dinţii dezveliţi. Hidra fu cât pe ce să-l înghită pe... Robin!

Semielful se rostogoli într-o parte, împingându-l pe Jeremy.

— Cal! ţipă el traumatizat de ceea ce tocmai auzise şi evitând la timp gura plină de bale. E'reee a aruncat un sorţ asupra hidrei tale!

Moineau îşi schimbă înfăţişarea cât ai clipi. Trei metri de blană roşie, de colţi şi de gheare luară locul plăpândei tinere. Arcul lui Llilandril se ivi pe braţul lui Robin şi el potrivi o săgeată. Iar cuţitele Eleanorei apărură atât de repede în mâinile ei, încât ai fi putut crede că se materializaseră din neant.

— Nuuu! ţipă Cal, el nu e decât o victimă! Trebuie să-l neutralizăm fără să-l omorâm!

Ezitară, dar alte două capete sparseră ferestrele şi Fafnir, care se plasase în faţa lui Robin, se pomeni azvârlită de-a lungul încăperii atunci când unul dintre ele o izbi.

Hidrei nu-i păsa de ei. Ea nu-l voia decât pe Robin. Acesta se feri cu graţie şi Jeremy, care se aţinea în spatele lui, fu izbit în plin de un bot mai mare decât un camion. Se auzi distinct pârâitul coastelor şi „Uf!"-ul băiatului, pe jumătate leşinat.

Fafnir, care se întorcea, furioasă şi zburlită, îndepărtă cu latul securii sale un cap care se apropia prea mult de Moineau. Aceasta se agăţă de un gât verde care se ridică, săltând-o fără efort. Eleanora lansă un cuţit care intră într-un gât al hidrei, făcând-o să urle. Se năpusti asupra tinerei, care o evită la timp, proptindu-se de perete pentru a cădea din nou în picioare după o impresionantă săritură pe spate.

De data aceasta, era prea mult. Robin îşi potrivi săgeata. Evitând să ţintească ochii, pe care nu voia să-i crape, se plasă sub unul dintre maxilarele care se aplecau spre el, larg deschis şi plin de colţi, foarte hotărât să-i închidă gura.

În momentul în care dădu drumul săgeții, Cal strigă din nou ceva pe care el nu-l înțelese.

O clipă mai apoi, avea o săgeată în gât și o imensă durere îl copleșea.

— Stai, Robin! Toto nu vrea să-ți facă niciun rău.

Uluit, Robin își duse o mână la gât. N-avea nimic. Își ridică ochii spre imensa gură străpunsă de săgeată. Un gând străin, venit dintr-o altă minte, îi trecu prin cap.

— *Rău! Rău!*

Hidra fusese străpunsă, dar sufereau amândoi.

— Ce mai e și...

— Drace, n-ai auzit? vociferă Cal, furios. Toto nu vrea să te agreseze. El e Familiarul tău!

CAPITOLUL XIV

Toto

sau dacă familiarul vostru e o hidră, ar fi mai bine
să aveţi un apartament mare... de preferinţă cu piscină

Uluit, Robin îl văzu pe Cal făcând să dispară săgeata şi aplicând un Reparus hidrei care încerca în continuare să se apropie de noul său tovarăş de suflet. Durerea de la gât îi dispăru ca prin farmec, ceea ce îl făcu să sughită surprins.

Deodată, semielful înţelese ceea ce tocmai auzise şi o groază imensă îl năpădi simţind mintea hidrei care încerca să se apropie timid de a sa.

Dând înapoi cu o viteză uluitoare, se ghemui cât mai departe posibil de gurile băloase, de privirea sticloasă.

— El... zice că îl cheamă Toto, bâigui Robin.

— Într-adevăr, ăsta e numele pe care i l-am dat când aveam patru ani, confirmă Cal pe un ton calm şi rezonabil.

— El... zice că îl cheamă Toto.

— Hm! făcu Fabrice. Chiar cred că e în stare de şoc. Tu crezi că o să-l mai repete?

Faptul că-şi împărţise mintea cu o hidră de patru metri înălţime îl zdruncinase pe Robin atât de mult, încât îl decuplase de la orice comportament raţional. Se rostogoli ca o minge şi îşi ascunse capul cu braţele.

— Ahhhhhhh!

— Robin? Te simţi bine? se interesă Moineau, foarte neliniştită.

— Miam, peşte, glub-glub, apă! răspunse Robin cu o voce înăbuşită. *Drace, ieşi din mintea mea!*

Hidra avu o violentă mişcare de recul, uitând că se afla parţial într-o casă. Toată clădirea se cutremură şi obiectele, care rezistaseră curajos în timpul încăierării, cunoscură un sfârşit pe cât de rapid, pe-atât de iremediabil, căzând pe sol.

— Ehei! ţipă Cal. Stai liniştit, Toto şi, mai ales, nu te mai mişca!

Hidra se supuse. Îşi lăsă în jos capetele care pătrunseseră în încăpere, gemând speriată.

— Robin, continuă Cal pe un ton grăbit, lăsându-se pe vine lângă prietenul său, nu poţi să-ţi refuzi Familiarul. El te-a ales, aşa cum şi tu l-ai ales.

Un chip roşu şi furios se ivi de sub braţele care îl ascundeau.

— EU N-AM ALES NIMIC-NIMIC! NU VREAU FAMILIAR!

Toto scoase un geamăt sepulcral şi trupul său gigantic prins în afara casei se propti de zid, copleşit. Construcţia se crăpă. Cal fremăta.

— Robin! strigă el, încetează cu prostiile. Nimeni nu-şi refuză Familiarul. Nu s-a mai întâmplat în toată istoria AlteiLumi.

Dacă ai să-l respingi în continuare, Toto o să înnebunească de atâta zbucium şi o să-mi distrugă locuinţa. Şi dacă o face, crede-mă, faptul că ai un Familiar va fi cea mai mică dintre problemele tale în comparaţie cu mânia maică-mii!

— E bestiola *ta*, hidra *ta*, fă ceva! răspunse Robin pe un ton încăpăţânat, şi Cal fu ispitit să scrâşnească din dinţi de frustrare.

Toto gemu din nou, cu toate gurile sale deodată. Geamătul era atât de puternic şi de disperat, încât toţi îşi astupară urechile.

— Ajunge, Robin! se enervă potolita Moineau, sensibilă la suferinţa animalului. Încetează să te mai porţi ca un copil. E o cinste să ai un Familiar.

Apoi, amintindu-şi că elfii erau războinici, adăugă:

— Mai mult, hidrele sunt animale rare şi puternice. Toto ar putea să te ajute luptând alături de tine la fel de bine ca Sheeba pentru mine sau Bar... sau Galant cu Tara. (Se corectase la timp: lui Barune, mamutul albastru al lui Fabrice, nu-i plăcea să se bată şi nu trăia decât pentru roş-banane.) De ce să refuzi această şansă?

Semielful, ţinându-şi capul din nou ascuns sub braţe, mormăia:

— Elfii mă acceptă şi aşa cu greu. Dacă, peste toate, o să mai am şi un Familiar, va fi şi mai rău! E'reee va vedea în asta dovada că sângele meu de om e pe cale să-mi corupă sângele de elf. Eram deja mort; acum, sunt de-a dreptul înmormântat.

Moineau se strâmbă. Teama lui Robin avea, aşadar, un temei logic. Fusese uimită de reacţia lui, dar o înţelegea mai bine acum.

— Ai putea s-o ascunzi, propuse Fabrice.

Hidra țipă și el își luă mâinile de la ochi.

— Au! Nu, uită ce-am spus.

Cal privi îngrozit la peretele ce începea să se fisureze.

— Robin, te rog, nu vrei să ieși afară, ce zici? Asta ca să-mi mai rămână și mie un acoperiș deasupra capului în zilele următoare.

— Nț! răspunse vocea înăbușită a semielfului. N-ai decât să găsești o soluție. Tu ești cel mai șmecher din bandă, tu m-ai legat de animalul tău, fă ceva ca să mă scapi de el.

Dacă micului Hoț i se păru grozav că prietenul său îl califica drept „șmecher", continuarea frazei îi plăcu mult mai puțin.

— Nu-e-po-si-bil! articulă el cu grijă. Drace, în câte limbi trebuie să-ți repet, Robin? Ai un Familiar, ca majoritatea sorțitorilor, și cu atât mai rău pentru E'reee. Oricum, ea tot te detesta, un pic mai mult sau mai puțin nu va schimba nimic.

De această dată, cel care gemu fu Robin, și Toto îl imită cu entuziasm. Fabrice își frecă urechile cu afectare atunci când, în sfârșit, sunetul se stinse.

— Cred că aici o să-mi las timpanele. Bun, și-atunci ce facem?

— Trebuie ca Robin să-și deschidă mintea pentru Toto, altfel legătura nu se va putea face complet și amândoi riscă să-și piardă mințile! le spuse Cal, îngrijorat.

— Hidra ta e deja smintită, glumi răutăcios Robin. Asta nu va însemna o schimbare prea mare!

— Nici măcar nu-i adevărat! i-o întoarse Cal, care își reveni imediat. Și apoi, nu asta-i problema. Poate că sunt șmecher, dar nu sunt un zeu. Cu excepția morții, nimeni și nimic nu poate despărți un Familiar de stăpânul său.

Robin îşi sălţă capul atât de repede, încât Cal, surprins, căzu pe spate.

— Moartea, asta-i soluţia! Ai dreptate!

— Asta nu ţine, nu? Doar nu vrei să te omori! exclamă Cal, înnebunit.

— Să mă omor? repetă Robin. Nicidecum! Nu pe mine, ci pe bestiola ta, da. O să mă descotorosesc de ea, da, hop! N-o să mai existe Familiar! Angelica n-a părut să sufere cine ştie ce când Familiarul ei Kimi[1] a murit înghiţit de vortex. Asta e cea mai bună soluţie.

Se ridică hotărât, apoi îşi chemă arcul. Acesta se materializă pe braţul său şi îşi potrivi o săgeată în timp ce Cal se ridica de jos.

— Dar ţi-ai pierdut minţile! urlă Cal plasându-se în faţa lui Toto, cu braţele încrucişate. Nu-ţi dau voie să-i faci rău!

— Dă-te la o parte, Cal! făcu Robin cu o voce îngrozitor de măsurată. Trebuie să mă laşi s-o fac, niciun elf nu poate trăi cu un Familiar. E prea... perturbant. O să mă împiedice să lupt. Dacă e rănit, asta o să-mi facă rău şi mă poate costa viaţa. Refuz să-mi asum acest risc.

Cal îşi privi prietenul, apoi, spre marea mirare a lui Robin, se dădu la o parte.

— Fă-o! Dacă singura soluţie pe care o găseşti tu la problemele tale e asasinarea unui animal nevinovat, atunci E'reee are dreptate. Eşti mai elf decât crezi.

---

[1] În *Tara Duncan, Magicienii sorţitori*. Robin uită să spună că pierderea Familiarului său fusese cât pe ce s-o facă pe Angelica să-şi piardă minţile şi că acest lucru nu o va face să aibă un caracter mai puţin... dificil. *(N.a.)*

Robin privi hidra. Animalul nu mai avea ochii verzi de șarpe, ci ochii aurii ai Familiarilor, plini de tristețea de a se vedea respins. Citi în ei o rugă intensă, apoi, parcă resemnați, ochii se închiseră unul după altul. Hidra își acceptase soarta. Dacă stăpânul său spunea că ea trebuia să moară pentru binele său, atunci nu-i mai rămânea decât să se supună.

Robin își încordă arcul. Vârful săgeții ochi unul dintre capete, tremură, apoi se lăsă în jos.

— Ha, ha! triumfă Cal zâmbind cu toată gura, știam eu că nu puteai s-o o...

— E o hidră, Cal, îl întrerupse sec Robin. A-i străpunge capetele n-ar face decât să mă lase fără săgeți. Inima trebuie să i-o ating.

Se întoarse spre Toto și zise:

— Ieși de-aici!

Ochii se redeschiseră. Capetele mari și verzi se supuseră și se retraseră din casă.

Robin părăsi salonul urmat de prietenii săi și de Cal căruia nu-i venea să creadă că Robin chiar avea să-i ucidă hidra.

— Te-ai schimbat, îi atrase atenția Fafnir lui Robin. Te-ai făcut mai dur. Cal are dreptate, sângele elfilor curge năvalnic în venele tale.

Semielful se întoarse atât de repede, încât o făcu să tresară.

— Și tu ce-ai face, dac-ai fi în locul meu? Crezi că mie îmi face plăcere să sacrific animalul domestic al celui mai bun prieten al meu? Că îmi place să fiu respins de semenii mei așa cum îl resping eu pe Toto? Sunt bolnav din pricina asta, dar sunt deja prea diferit de-ai mei. Un semn la fel de evident că sângele meu de om ar fi de prisos.

— Ah! atunci trebuie să-ţi vopseşti şi aceste plete negre care te trădează, îl ironiză Fafnir. Iar uciderea mamei tale ar fi şi ea o bună idee, ea e atât de... umană! Eu, una, nu cred că hidra e problema. Îţi descarci pe acest animal mânia şi temerile legate de Tara, de ameninţarea lui E'reee şi de tot ceea ce ai suferit în aceste ultime luni...

Robin o privi, furios. Cuvintele piticei îi făceau cu atât mai rău, cu cât erau îndreptăţite. Contemplă hidra care încerca să se facă mică de tot, ceea ce nu era deloc uşor, apoi arcul care luase atâtea vieţi pe Oceanul Ceţurilor, şi umerii i se strânseră.

Se scurse un lung moment în care numai cântecele păsărilor şi cri-cri-ul kri-kri-ilor tulburară liniştea. Uimită că nu era moartă, hidra deschise un ochi, apoi altul. Privirea ei se încrucişă din nou cu cea a lui Robin şi acesta înţelese că nu va putea niciodată să omoare pe cineva care nu-i făcuse nimic, ci doar i se închinase cu o credinţă absolută.

— Ai dreptate, Fafnir. Să mă răzbun pe acest animal nu e demn de mine. (Inspiră adânc.) Foarte bine. Spuneţi-mi ce trebuie să fac.

— Dacă ai putea să-ţi laşi arcul jos, deja ar fi bine, îi spuse Cal, cu o imensă uşurare.

Robin îi porunci arcului să-şi reia locul pe umărul lui.

— Coool, mersi, Robin. Apoi, trebuie să-ţi deschizi mintea pentru Toto.

— Pe strămoşii mei, oftă Robin, numele acesta chiar e ridicol. Crezi că Toto s-ar supăra dacă i-aş da alt nume?

— N-ai decât să-l întrebi. În clipa în care minţile voastre se vor pune de acord, vei putea simţi ce simte el, nu doar emoţii

puternice, precum durerea sau frica, ci şi ce-i place sau ce nu-i place.

Robin se plasă în faţa lui Toto. Apoi îşi deschise mintea pentru el.

Spre marea lui uimire, hidra era cu mult mai inteligentă decât părea. În afară de o adoraţie fără margini pentru Cal, pe care-l văzuse crescând (adoraţie împărţită în mod egal între Cal şi peştele cu care se hrănea, ca să fim precişi), ea era un paznic excelent şi ştia să-i recunoască pe duşmani şi pe prieteni cu o mare eficacitate.

Şi îi plăcea supranumele de Toto, dar nu vedea niciun inconvenient în a şi-l schimba, dacă asta îi făcea plăcere lui Robin.

— Atunci, o să-ţi zic Sourv, declară Robin cu voce tare. În limba mea, asta înseamnă „credincios".

Hidra făcu să se rostogolească sonoritatea patronimului său nou-nouţ în minte, apoi îi transmise un gând fericit. Noul ei nume îi plăcea.

Cal se lăsă să cadă în iarbă, cu picioarele moi de emoţie. Mângâie unul dintre capetele hidrei, care torcea de mulţumire.

— O să-mi lipseşti, îi spuse el afectuos, dar nu puteai găsi un stăpân mai bun ca Robin. Şi apoi, noi suntem tot timpul împreună, aşa că o să te văd deseori.

Blondin, un pic gelos, îl împinse cu vârful botului. Cal zâmbi şi-l mângâie şi pe el.

— Ei, ar putea face cineva ceva şi pentru coastele mele? gemu Jeremy, al cărui chip se colora în verde, chiar începe să-mi fie rău.

Cal îi aplică un Reparus. Tânărul Pământean oftă de uşurare când durerea pieri. Apoi, micul Hoţ le propuse:

— Să mergem în biblioteca maică-mii, acolo îşi aranjează Camouflus-urile şi alte echipamente de care o să avem nevoie. Apoi o să aşteptăm apelul Tarei.

Se îndreptau spre casă când nişte *Bum! Bum! Bum!*-uri făcură solul să se cutremure. Sourv îl urma pe Robin, foarte mulţumită, şi sărea în jurul lui pentru a-şi manifesta bucuria.

Robin, cu ochii holbaţi, se uita la cele zece tone ale hidrei, care se răsucea ca un câine expansiv şi foarte stânjenitor.

— Dar ce face? bâigui el.

— E foarte jucăuşă, îl informă Cal, încurcat. Aruncă-i un băţ şi-o să fie încântată să ţi-l aducă. Îi place mult să sară, de asemenea.

— Glumeşti?

— Deloc. Uite!

Apucă de jos o bucată de lemn şi o azvârli cât de departe putu. Sourv se năpusti după ea de parcă viaţa ei depindea de asta şi toţi se clătinară pe picioare, atât de tare se zguduia pământul din pricina salturilor ei de entuziasm.

Robin se frecă la ochi şi mormăi:

— Presimt că o să regret că n-am făcut altă alegere.

O privi gânditor pe Sourv care se întorcea la ei ca o bezmetică, aducând băţul pe care i-l aruncase Cal, mişcând din coada-i argintie.

— Fabrice, zise semielful, ce incantaţie foloseşti tu acum pentru Barune? Ca să-l miniaturizezi.

— Mi-am cumpărat în cele din urmă un sorţ aproape permanent, dar reversibil, deoarece în timpul somnului magia mea are tendinţa să se relaxeze şi Barune îşi reia mărimea normală. La a treia cvasi-criză cardiacă şi al patrulea pat distrus,

m-am gândit că aşa ar fi mai bine. Dar cea pe care o foloseam mai înainte e aceeaşi ca şi a Tarei: „Pe Miniaturus, fie ca Barune să se facă mic pentru ca eu să-l pot plimba ca pe un amic".

Evitase să-şi proiecteze forţa magică în timp ce rostea incantaţia şi mamutul albastru nici nu clipi.

— Mersi, Fabrice! făcu Robin pe un ton recunoscător. Pe Miniaturus, fie ca Sourv să se facă mică pentru ca eu s-o pot plimba ca pe o amică.

Magia sa verde ţâşni şi raza atinse hidra care ţipă de spaimă simţind cum se micşorează. În câteva secunde, nu era mai mare decât Sheeba şi Barune (şi ei miniaturizaţi). Mamutul albastru o adulmecă prudent, uimit de toate acele capete care se agitau. Apoi, dădu înapoi mugind, în timp ce hidra se apropia la rândul ei de el. Fabrice îi dădu o roş-banană pentru a-l linişti şi-i întinse alta lui Sourv, care îşi lăsă băţul jos pentru a o înghiţi cu entuziasm.

— Nu-i da de mâncare în afara meselor, preciză Cal. Fabrice îşi răsfaţă prea mult mamutul. Toto... vreau să zic Sourv, mănâncă peşte de două ori pe zi. Şi trebuie să-l faci să urmeze o cură de vitamine la fiecare trei luni, ca să-şi păstreze solzii frumoşi. Uneori, are crize de eczemă, trebuie s-o freci atunci cu ulei de tolis dulce pe locurile care năpârlesc. Ah, şi o hidră are nevoie de apă. De fiecare dată când va fi posibil, du-o să se scalde într-un lac, îi place la nebunie. Verifică-i şi ghearele, i se întâmplă să-şi mai rupă câte una şi uneori cresc rău. Va trebui să te descurci pentru a o opera dacă-i creşte vreo gheară în carne...

— De data asta, sunt sigur că-ţi baţi joc de mine, i-o tăie brusc Robin.

— Păi, nu, deloc! îi răspunse cu sinceritate Cal. N-ai avut niciodată un animal acasă?

— Cal, noi, elfii, pe animale fie le alungăm, fie le mâncăm, iar uneori şi una, şi alta. Prin urmare, nu: n-am avut niciodată un animal domestic. Şi acum, înţeleg de ce tatăl meu s-a opus întotdeauna ca mama să-mi ia un câine de companie! E... mai rău decât cu un copil!

— Recomandările lui Cal, în realitate, nu mai au chiar atâta importanţă, îl linişti Moineau. Familiarii sunt cu mult mai inteligenţi decât congenerii lor obişnuiţi. Hidra ta va face o mulţime de lucruri pe care alte animale n-ar fi capabile să le facă.

Se uitară cu toţii la Sourv, care sărea în jurul Sheebei, coada agitată a felinei indicând astfel o stare de agasare care avea să se traducă foarte curând printr-un bot sfâşiat dacă hidra continua s-o supere.

— Ah, da? Găsesc că asta nu e flagrant, murmură Robin. Apoi o chemă mintal: „Sourv, las-o pe Sheeba în pace şi vino aici".

Hidra se ridică imediat pe labele din spate şi se năpusti asupra lui, apoi sări pentru a-l linge pe faţă.

Aşadar, în compania unei hidre miniaturizate surescitate şi a unui Robin complet deprimat, Cal se întoarse în casă, stăpânindu-şi cu greu o imperioasă nevoie de a râde, care nu se potoli nici atunci când văzu că ochii lui Moineau erau plini de lacrimi, atât de mult avea de luptat cu propriul ei hohot de râs, iar Fabrice îşi muşca buzele pentru a evita să izbucnească.

Se opriră ca împietriţi în pragul salonului. Încăperea aducea cu un câmp de luptă.

— Hei! Maică-ta o să se supere pe noi, constată Moineau. Am face mai bine să punem totul în ordine înainte de întoarcerea ei.

Ceilalţi fură de aceeaşi părere şi se apucară cu toţii să dreagă stricăciunile provocate de lupta împotriva hidrei. Concentrat, Robin uită de Sourv pentru câteva momente. Hidra se repezi la bucăţile de obiecte neidentificabile şi capetele ei le înhăţară, reducându-le repede la nişte lucruri care spânzurau pline de bale. Mândră de tot, dădu fuga la Robin, căruia îi ţipă la ureche pentru a-i atrage atenţia asupra celor descoperite de ea. Robin, care tocmai atunci ridica un ghiveci cu flori scăpat ca prin minune neatins, făcu o săritură de cel puţin cinci centimetri şi dădu drumul vasului care se făcu cioburi pe jos.

Lucrul acesta fu prea mult pentru Cal.

— Scu... scuzaţi-mă, se bâlbâi el.

Şi o şterse în goana mare în camera sa, căreia abia avu timp să-i închidă uşa, înainte de a se prăbuşi pe pat râzând în hohote.

Îi trebuiră cinci minute bune pentru a se potoli şi a coborî din nou în salon, cu ochii strălucitori şi faţa purpurie.

Ajutat de Jeremy şi Eleanora, Robin se silea să facă ordine, urmat pas cu pas de Sourv. Văzând hidra care se încurca în propriile-i labe pentru a nu rămâne nici măcar cu un pas în urma lui Robin, Cal simţi că îi revenea pofta de râs.

— Unde sunt ceilalţi? se miră el pe un ton ce se voia ferm.

— N-am idee, răspunse Robin, morocănos. Au dispărut odată cu tine.

Moineau şi Fabrice îşi făcură apariţia în acest moment, evitând cu grijă să-şi încrucişeze privirea cu cea a lui Cal. Ochii

lor, la fel de strălucitori ca ai lui, şi chipul încă împurpurat dovedeau că fuseseră cuprinşi de aceeaşi pornire nebună de a face haz ca şi el... şi că nu erau departe de a se lăsa din nou pradă râsului.

— Pe toţi zeii din AltăLume! oftă Robin. Iată-mă flancat de Familiarul cel mai entuziast de pe această planetă. Fie-ţi milă, Cal, spune-mi cum aş putea s-o fac să se potolească?

Cal simţi o dorinţă teribilă de a-şi păcăli prietenul... dar renunţă, când îi văzu ochii măriţi de spaimă.

— E desigur plină de nerv ca urmare a fuziunii, dar cred că nu peste multă vreme o să obosească de-atâtea emoţii.

Apoi, pentru că se hotărâse să fie cinstit, adăugă:

— Mă rog, aşa sper!

Robin se uită la Sourv, cu un aer mai mult decât copleşit.

— Presimt că toată povestea asta n-o să meargă bine. E cumva...

Nu aveau să mai afle niciodată ce anume voia să întrebe semielful, căci, în acel moment, globul de cristal al lui Cal sună. Îşi vârî febril mâna în buzunar şi îl scoase. Imediat ce îl activă, chipul Tarei se afişă în faţa lor. Ea făcu ochii mari când descoperi dezastrul din spatele imaginii lui Cal.

— Cal? Totul e în ordine?

Cal prefera ca Robin să-i spună personal că fuzionase cu un Familiar ceva mai... deosebit.

— Deocamdată, avem o mică problemă, dar e rezolvată. Şi voi? Unde aţi ajuns cu pregătirile?

— Sunt aproape gata. Dragonii ne-au dezvăluit existenţa unei mici plaje, pe Continentul interzis, plasată chiar în afara barierei şi care permite acostarea. Se pare că acolo se derulează

în fiecare an un fel de ceremonie. Sunt şase dragoni care mă vor însoţi, plus cincisprezece elfi. Uite localizarea, am notat-o pe hartă.

Ridică harta pe care o cumpărase cu doi ani înainte dintr-o prăvălie. Un pergament afişă imaginea continentului, cu o mică săgeată, gen neon, care se aprindea şi se stingea indicând: „aici, aici".

— Hartă, măreşte, te rog! porunci Tara.

— Ei na, na! bodogăni harta. Dragonii ăştia n-au precizat forma exactă a plajei, aşa că va trebui să vă mulţumiţi cu aproximări. Totuşi, pot să vă furnizez coordonatele spaţiale dacă vreţi să folosiţi un Transmitus.

— Afişează-le pentru orice eventualitate! (Harta se supuse şi coordonatele apărură pe hârtie.) Dar mai bine să vă duceţi până acolo cu vaporul, de altfel, asta se gândesc să facă şi dragonii. Insula cea mai apropiată, Renvers'an, are o Poartă de Transfer, cu coordonatele pe care le vedeţi. Plecaţi acum şi ascundeţi-vă în împrejurimile plajei. Dacă reuşesc să deschid bariera, dragonii vor reacţiona. Vouă vă revine sarcina să mă protejaţi împotriva oricărei manevre magice sau de alt fel.

Cal încreţi fruntea, îngrijorat.

— Ei, ştiu că tu ai mare încredere în noi, dar mi-ar plăcea să nu se sprijine toate pe umerii noştri.

— Xandiar şi-a dorit să ne însoţească şi a văzut că i-a fost refuzat accesul pe continent, la fel ca şi Sandor şi mama. Era atât de furios, încât mă aşteptam să văd cum iese fum din urechile lui. Luaţi legătura cu el şi propuneţi-i să vină cu noi. Sunt sigură că va fi încântat. Întrebaţi-l dacă nu are şi alţi voluntari,

vreau să avem toate şansele de partea noastră pentru salvarea lui Betty.

— OK, mă ocup eu de asta. Încearcă să încetineşti puţin mişcarea pentru a ne lăsa timp să ajungem înaintea ta.

— O să fac tot ce pot, dar toţi ştiu că Betty e în mare pericol, aşa că dacă întârzii pregătirile, o să intre la bănuieli. (Îşi coborî puţin glasul.) Ai informaţii noi cu privire la Locul care a fost Şters?

— Apropo de floarea de kalir? Îmi pare rău. Am întrebat mai multe Discutarium-uri, inclusiv pe cel din Omois, dar nimeni nu ştie ce e cu acest loc şi nu am mai multe informaţii despre această plantă. E cu atât mai agasant, cu cât numele mi-e cunoscut, deşi nu sunt capabil să-mi amintesc unde l-am auzit.

— Vorbiţi despre Locul care a fost Şters? interveni Fafnir, care ascultase conversaţia fără să se ruşineze. De ce?

— Tara are nevoie de el pentru un sorţ pe care tocmai îl pregăteşte, îi spuse Hoţul. În fine, nu de locul acesta, ci de o plantă care creşte doar acolo.

— Da, floarea de kalir, făcu Fafnir calm. Ştiu foarte bine unde-o putem găsi!

CAPITOLUL XV

Continentul interzis

sau când ți se spune că e interzis, într-adevăr, nu degeaba ți se spune așa

— Poftim?

Cal și Tara exclamară în același moment. Fafnir zâmbi, amuzată.

— Medelus ne-a vorbit despre el, preciză pitica roșcată.

— Daaa, așa e! confirmă Cal pocnind din degete. Am o vagă amintire cu privire la o discuție pe acest subiect.

— Medelus? exclamă iar Tara, ce v-a mai spus și bolnavul ăsta?

— Îți amintești care-i specialitatea lui? o întrebă Fafnir.

— Făcea bioinginerie. Recunosc că nu-l ascultam niciodată când vorbea.

— E un fel sofisticat de a spune că se ocupa de plante. A lucrat mai ales în Selenda, la elfi. Eu îi puneam întrebări despre flora din AltăLume, îndeosebi despre faimoșii trandafiri negri din insula Trandafirilor Negri care au făcut să dispară bleste... hm, magia din mine. Pe scurt, el parcursese un vechi pergament,

fermecat şi bine păstrat de serviciul arhivelor din Selenda. Acest document avea drept autor un locuitor din Locul care a fost Şters.

Tara se aplecă peste globul ei, iar ca efect, i se măriră nasul şi ochii.

— Şi e vorba în el de floarea de kalir?

— Da. Acest băştinaş repertoriase toate plantele de pe acest continent înainte ca toţi compatrioţii lui să fie alungaţi. Floarea de kalir are drept particularitate că atrage fantomele şi, în locurile în care există multe, parfumul florilor aproape că le permite să se rematerializeze. Au existat accidente, după spusele botanistului: unele fantome se arătau agresive faţă de cei vii atunci când descopereau că, dacă le mâncau carnea şi le beau sângele, puteau reveni fizic.

Cal se strâmbă.

— Drace! Eşti sigură că ai nevoie de această floare, Tara?

Fata se îngălbeni.

— Din păcate, da. Şi acest om, a precizat el cumva unde se afla acest loc?

— Nu era un om, dar, da, a făcut-o. El a indicat şi o longitudine şi o latitudine. Şi dacă mă uit la cele pe care ni le afişezi pe hartă, par să se potrivească destul de bine.

Cal o privi cu stupoare, apoi mintea sa făcu legătura.

— Vrei să spui că Locul care a fost Şters *ar fi* Continentul interzis?

— Exact.

— Dar de ce să-i dai această numire bizară?

— Locuitorii băştinaşi au fost alungaţi de-acolo de către dragoni. Ei au fost profund amărâţi şi au avut sentimentul că

au fost „şterşi" din AltăLume. Atunci s-au hotărât să numească astfel continentul.

— Drace! fluieră Cal, asta ar explica de ce dragonii au condamnat continentul. Pentru că acolo s-ar afla fantome mâncătoare de oameni!

— Doamne! murmură Tara, sper ca Betty să-şi fi găsit un loc unde să se adăpostească! Magister a spus că era încă în viaţă. Sper din tot sufletul că n-a minţit de data asta.

Îndreptându-se, oftă, parcă mai obosită deodată decât în decursul ultimelor opt luni.

— Mersi, Fafnir. Informaţia ta e ultrapreţioasă. De-acum înainte, am *două* motive majore să pătrund pe Continentul interzis. Înainte de a pleca, strângeţi tot ceea ce puteţi împotriva fantomelor. Dragonii n-au spus nimic despre asta, dar echipaţi-vă, nu vreau să fiţi răniţi din vina mea. Ah, şi, Cal?

— Da?

— Uite.

Tara apropie de glob un obiect rotund terminat cu o tijă. Micul Hoţ recunoscu o kidikoi.

— Una dintre alviţele pe care mi le-ai înapoiat, îi spuse Tara. Nu înţeleg niciodată mesajul miezului lor profetic, dar, de data asta, acesta a fost ceva mai explicit.

Alviţa anunţa: „Cheia te va trăda şi există riscul de a pieri".

Fruntea lui Cal se încreţi.

— „Cheia te va trăda"? Cum te-ar putea trăda o cheie?

— Rupându-se, pierzându-se, nu ştiu. Dar găsesc înspăimântătoare această profeţie când e în joc o cheie care deschide Continentul interzis. Aşa că, în primul rând, fiţi prevăzători! Pe curând!

Întrerupse comunicarea înainte ca micul Hoţ să mai aibă timp să-i vorbească despre Jeremy şi părinţii lui.

Tânărul Pământean ascultase conversaţia cu teamă.

— Şi părinţii mei care se află pe continent! E monstruos!

— Pe de o parte, nimic nu e mai puţin sigur, îl linişti Moineau, asta nu-i decât o ipoteză a Discutarium-ului. Pe de altă parte, nimic nu spune că această poveste cu fantome nu e o dezinformare destinată să-i îndepărteze pe curioşi!

Jeremy fu de acord, dar ochii îi trădau neliniştea.

Cal îi echipă cu ceea ce putu găsi pentru misiunea lor. Alimente miniaturizate, arme (mai puţin pentru Fafnir, care ea singură era o întreagă armurărie, pentru Eleanora, care avea tot ceea ce îi era de trebuinţă, şi pentru Robin, care se mulţumi cu arcul său), corzi, încălţări capabile să proiecteze o fină membrană pentru a-i feri să se scufunde în nisip, sare (de care fantomelor le e groază), centuri Levitus Inc® care îţi permit să zbori fără să te foloseşti de magie, foarte utilizate şi de nonso, şi, în sfârşit, faimoasele Camouflus-uri.

Acestea din urmă erau arme militare. N-are rost să mai spunem că astfel de arme nu se găseau pe stradă. Din fericire pentru ei, mama lui Cal poseda o duzină, pe care le distribuia echipei sale în timpul misiunilor colective. Acestea se prezentau sub forma unor brasarde pe care era de-ajuns să le activezi pentru a te face nevăzut. Cal le făcu o demonstraţie apăsând pe un buton de la cea a lui Robin. Pe loc, semielful dispăru, şi Sourv ţipă puternic până când acesta îşi făcu din nou apariţia.

— Va trebui să facem ceva pentru acest animal, remarcă Fabrice. E destul de... zgomotos.

— Da, cum facem pentru Familiarii noştri? se interesă Moineau. N-ai destule brasarde pentru noi toţi!

— Îi miniaturizăm până când îi facem să încapă în rucsacurile noastre.

— De ce nu în buzunarele robelor noastre?

— Deşi în ele poate încăpea şi o sală de baie cu totul, fără să ne stânjenească, nu e destul aer în spaţiile generate de robele de sorţitori. Familiarii noştri ar muri asfixiaţi. Iată de ce trebuie să-i ducem în spate. O să-i reducem la dimensiunile unor mici pouici şi-o să-i punem în aceste cuşti.

Dădu la iveală o cuşcă minusculă.

— În cuşcă? protestă Fabrice. Barune e foarte...

— Asta îl va feri să fie strivit dacă tu cazi cumva pe spate. Suportă o presiune de până la trei tone.

— Uau! făcu Moineau, cu admiraţie. Dai impresia că ai făcut asta destul de des.

— Unele dintre probele pe care a trebuit să le trec la universitatea de Hoţi Patentaţi erau adevărate misiuni. Crede-mă, înveţi repede ce trebuie să faci sau nu. Bun, toată lumea e gata? Aveţi Izgonitorii?

Un anumit număr de sorţitori, adesea semchanach, foloseau fantomele pentru a-şi proteja bunurile. Izgonitorii le permiteau Hoţilor Patentaţi să trimită numitele fantome în lumea de dincolo, de unde ele n-ar fi trebuit să iasă vreodată.

Fiecare confirmă. Erau pregătiţi.

Cal lăsă un mesaj înregistrat pentru părinţii săi, în care le explica în amănunt ce anume făcea şi mai ales de ce preţioasa lor hidră-gardian dispăruse, la fel ca şi o duzină de Camouflus-uri

şi de Izgonitori a căror valoare echivala cu datoria externă a unei ţări mici.

Şi, pe undeva, fu destul de mulţumit că nu asista la reacţia mamei sale. Dintre toţi copiii Alianei-Leandrine Dal Salan (Cal avea patru fraţi şi surori mult mai în vârstă decât el), el era cel mai nebun şi mai turbulent. De altfel, ea hotărâse că el avea să fie ultimul. Îi acordase mai multe îngrijiri decât celorlalţi membri din familie.

Traseul până la Renvers'an fu rapid. Poarta de Transfer din Lancovit nu era direct conectată cu mica insulă şi trebuiră să ia două vehicule pentru a ajunge în port. Închirierea unui vas, dându-se drept turişti în vacanţă, se făcu destul de uşor. Cel care le închirie vasul, un tatris tatuat peste tot ca un bătrân lup de mare, se asigură că ştiau să manevreze catamaranul şi Elementarul de aer care umfla pânzele. Robin şi Cal cunoşteau bine acest tip de maşinărie şi nu le fu greu să-l convingă. El le reaminti să nu se apropie de Continentul interzis şi se arătă uşurat când ei îi confirmară grav că n-aveau nici cea mai mică intenţie să navigheze în direcţia aceea.

Fafnir îşi schimbă culoarea feţei într-un verde frumos de măr, la puţin timp după ieşirea din port. Deşi hula nu era foarte puternică, piticii n-au gust pentru mare şi Fafnir detesta tot ceea ce îi putea face securile şi armura să ruginească. Maiestuosul spectacol al balbunelor roşii, care urcau spre mările din nord pentru a se reproduce, şi al tritonilor, care conduceau bancul lor, nu reuşi s-o facă să uite de slăbiciunea sa. Şi cum ea refuza să se folosească de magie asupra propriei persoane, nu se putu face altceva decât să i se administreze un antivomitiv.

Din fericire pentru stomacul ei, traseul era scurt. În curând avură sub ochi plaja şi, spre via lor uşurare, aceasta era complet pustie.

Bariera care înconjura continentul nu se limita doar la pământul ridicat la suprafaţă. Ea îngloba şi o porţiune de apă, departe în ocean, fără îndoială pentru a le permite să pescuiască celor care trăiau acolo. Perfect opacă, ea se prezenta sub forma unui dom imens de culoare albastră, al cărui vârf se pierdea în cer. Singura parte vizibilă a continentului era plaja şi, în mod curios, bariera părea deschisă: distingeau clar falezele care se ridicau deasupra ei.

Hotărâră să-şi ancoreze vasul în largul mării, departe de ţărm, pentru a nu-şi trăda prezenţa. Robin şi Fabrice strânseră pânzele, culcară catargul şi Moineau alteră culorile cocilor în albastru şi verde. Când terminară, catamaranul era aproape de nedescoperit. Se folosiră de Levitus Inc®-uri pentru a ajunge pe plajă. Fafnir trebui să întrebuinţeze centura, lucru pe care îl acceptă cu puternice mormăieli. Ultima ei experienţă de zbor îi lăsase o proastă impresie[1], care i se confirmă când îşi dădu seama că suferea şi de rău de înălţime.

— Vezi, Cal! strigă Fabrice în vântul care se ridica oprindu-se deasupra nisipului, fără a-l atinge, există o mulţime de pietre în spatele cărora ne-am putea ascunde.

---

[1] În *Tara Duncan, Magicienii sorţitori.* Tara se prefăcuse în dragon şi să zicem că nu stăpânea foarte bine arta nobilă şi complexă a zborului. Fafnir, după ce a fost pe punctul de a muri de frică, s-a jurat că n-o să mai zboare niciodată. N-are rost să mai precizăm că ea nu are decât o încredere foarte limitată în Levitus Inc® şi că i-ar plăcea ca prietenii ei să rămână ceva mai mult cu picioarele pe AltăLume. *(N.a.)*

— Robin, tu eşti cel mai bun dintre noi în materie de camuflaj, ce părere ai?

— Cred că-mi aduc aminte că Omois-ul a pus la punct nişte lentile speciale care permit detectarea Camouflus-urilor. Nu ştiu dacă au şi dragonii, dar nu putem risca. Să rămânem ascunşi. Fabrice are dreptate, pietrele alea ne vor servi de minune.

Deodată, micul Hoţ înjură.

— Cal? Totul e în ordine?

— Nţ! Sunt un dobitoc, am uitat să iau ochelarii speciali care îţi permit să vezi alte Camouflus-uri pentru a te putea orienta când eşti în grup.

— Ah, glumi Eleanora, prea te-ai obişnuit să lucrezi solo.

— N-ai decât să vii să lucrezi cu mine, aşa n-o să mai fiu singur, îi răspunse maşinal Cal.

Eleanora îl privi cu nişte ochi rotunzi şi Cal, jenat, continuă imediat:

— Bun, măcar funcţia „vorbire" poate fi comandată manual. Ceilalţi nu vă vor auzi, căci Camouflus-urile disimulează şi sunetele, dar noi putem vorbi între noi.

Aterizară delicat şi îşi şterseră urmele.

— Nu vă aprindeţi Camouflus-urile imediat, îi sfătui Cal. Autonomia lor e de mai multe ore, dar nu ştim cât timp le trebuie dragonilor să ajungă aici.

Fafnir bâigui că ei ar fi făcut bine să apară repede, pentru că ea simţea nevoia să facă pipi, motiv pentru care Cal îşi programă brasarda, ca şi pe a celorlalţi, cu excepţia aceleia a lui Fabrice, care ţinu s-o facă singur, după care tăcură, cu ochii în patru.

Prudent, Robin îi aplicase un Silencius hidrei sale pentru a evita ca ea să nu-l dea de gol prin strigăte de bucurie sau de spaimă. Dar, pe măsură ce legătura dintre el şi ciudatul animal se întărea, acesta înţelegea din ce în ce mai bine ce voia companionul său de suflet şi stătea liniştit şi atent.

Aşteptară.

...tară...

...tară.

După vreo două ore, Fafnir, nemairezistând, se ridică şi făcu un tur de orizont. Nimeni. Se repezi în spatele unei pietre la o anume distanţă, iar ceilalţi auziră fâşâitul veşmintelor sale, apoi un oftat de uşurare.

Şi, desigur, chiar în momentul în care Fafnir era cu fundul gol, un dragon se rematerializă pe plajă, desprins de armada care tocmai îşi făcea apariţia în larg.

Aveau sorii în ochi şi nu puteau să vadă dacă era vorba de Sal sau de un alt dragon. Apăsară cu frenezie pe butoanele brasardelor lor şi se făcură pe loc nevăzuţi.

Dragonul începu să adulmece peste tot, îi auziră inspiraţia puternică, în timp ce se apropia de ei.

Deodată, Cal încetă să mai respire, cu ochii aţintiţi asupra solului.

Pe colţii cariaţi ai lui Gelsor! Urmele lui Fafnir!

Tânărul Hoţ încremeni. Dar nu mai putea face nimic pentru a şterge amprentele foarte distincte care se îndepărtau de stânca lor spre aceea unde se afla Fafnir.

Totuşi, fie că reptila îi reperase sau nu, asta n-ar fi schimbat cu nimic lucrurile. Căci, chiar în acel moment, Fafnir ieşi din spatele stâncii şi dădu nas în buric cu dragonul.

Încremeniră amândoi, la fel de surprinşi şi el, şi ea.

— Ah! făcu dragonul cu o voce mulţumită, nu mă îndoiam c-o să vă aflaţi aici. Ar trebui să fiţi mai discreţi. V-am simţit mirosul de când am pus laba pe plajă.

Fafnir, care-şi trăsese din teacă cele două securi printr-o mişcare de alunecare, strânse din ochi în lumina orbitoare.

Apoi, numele pe care îl pronunţă îi ului pe toţi.

— Maestre Chem?

— În carne şi solzi, răspunse dragonul. Fugi de îndată la prietenii tăi. O să arunc în urma ta un Anti-Odorus.

Fafnir nu mai puse întrebări. Se repezi în spatele stâncii şi îşi activă Camouflus-ul. Maestrul Chem merse cu grijă pe urmele ei şi şterse orice indiciu al prezenţei lor.

— Pe Bendruc Hidosul! mormăi în gol vocea lui Cal, am uitat că aceste Camouflus-uri ascund mirosurile, dar nu şi atunci când nu le-ai activat. Drace! Am avut noroc!

— Dar ce caută aici maestrul Chem?

— S-a făcut! anunţă dragonul, care nu-i putea auzi, cu spatele întors cu grijă spre larg şi vase. Fiţi prudenţi cu ceilalţi dragoni. O singură greşeală şi veţi fi descoperiţi. Suntem şase voluntari pentru această misiune şi credeţi-mă dacă vă spun că n-a fost uşor să strângem echipa. Am insistat să vin şi eu, căci aparţin unei facţiuni care vrea deschiderea Continentului interzis, fără să mai socotesc că nu m-am îndoit că Tara va avea nevoie de ajutorul meu. Ceilalţi nu vor întârzia, sunt însoţiţi de cincisprezece elfi şi de Tara. De dragoni mă ocup eu, o să am

grijă să nu ne joace vreo festă, iar voi, voi o să-i supravegheaţi pe elfi, nu se ştie niciodată.

Fabrice nu spuse nimic, dar se întrebă pentru a suta oară de ce marele dragon albastru ţinea atât de mult s-o protejeze pe Tara, până la a se îmbarca într-o misiune de cel mai înalt pericol.

Jeremy, în schimb, nu auzi decât cuvântul „voluntari". De cine se puteau teme dragonii? Fantomele nu le puteau face mare lucru acestor animale cuirasate.

Nu avu timp să facă prea multe speculaţii. Dragonii debarcau, cu elfii şi Tara în urma lor.

Robin tresări. Cei cincisprezece elfi care compuneau escorta erau dintre cei violeţi, la ordinele unei tinere şi magnifice comandante. Mai rapizi, mai periculoşi şi chiar mai cruzi decât ceilalţi elfi, celor violeţi le plăceau la nebunie misiunile disperate, pentru care se ofereau tot timpul voluntari.

Sărind cu uşurinţă de pe montura sa fără să mai aştepte ca dragonii să-i propună s-o ajute, Tara levită până la sol.

De îndată ce-l văzuse pe maestrul Chem, expediţia i se păruse cu mult mai puţin neliniştitoare. Chiar dacă încrederea sa în dragon era diminuată, acesta îi salvase de nenumărate ori viaţa şi ea ştia că se putea baza pe el în caz de pericol. În schimb, care nu-i fu mirarea când o recunoscu pe Charm, măreaţa dragoniţă purpurie, în echipa care o aştepta! Aceasta nu încetase să-l urască pe Chem, care-i doborâse tatăl, dragonul renegat, pentru a salva Pământul. Şi Tara o bănuia cu tărie pe frumoasa dragoniţă că se angajase doar pentru a sta cu ochii pe Chem. Privirea acestuia se umplea de tristeţe de fiecare dată când se

aţintea asupra dragoniţei purpurii şi de care, de fapt, fugea cât putea de bine.

— Totul e în ordine? întrebă ea fără să lase să se ghicească faptul că încerca să scruteze peisajul, pândind cel mai mic semn din partea prietenilor săi.

— Perfect, răspunse vesel dragonul. E plin de animale pe plaja asta, cel puţin o jumătate de duzină.

Tara se încruntă, uimită, apoi înţelese. Moineau se putea transforma în Bestie. Maestrul Chem îi dădea de ştire indirect că prietenii ei se aflau acolo. Îi zâmbi. Nu-i destăinuise nimic (la urma urmei, era un dragon!), dar era mulţumită să vadă că nu-i trădase.

— Ai aruncat un Anti-Camouflus şi un Detectus ca să vezi dacă nu se mai află aici şi altcineva în afară de noi? îl întrebă Sal, bănuitor.

Vai! Tara nu prevăzuse că dragonii se vor arăta atât de prudenţi. Ce noroc pe ei că maestrul Chem se oferise voluntar să cerceteze plaja!

— Ab-so-lut, răspunse vesel acesta din urmă. Totul e în ordine, o să fim perfect protejaţi.

— Timpul nostru e măsurat, scrâşni Sal lăsându-şi botul în jos spre Tara. Bariera se află chiar în faţa voastră. Dă-i drumul!

Ceilalţi dragoni, Chanvitramichatrinchivu şi Santramivinkratrinchiva, doi verzi mai mici decât ceilalţi şi care păreau a fi gemeni, Charm, Chem şi unul mare, roşu, cu solzii mai deschişi decât cei ai lui Charm, al cărui nume Tara nu-l cunoştea, dar care se arătase destul de amabil cu ea, se înconjurară de

nişte sfere de protecţie luminoase. Tara ridică o privire întrebătoare.

— Ca să nu foloseşti împotriva noastră puterea magică pe care o avem, îi spuse făţiş Sal, făcând şi el la fel. Am văzut ce-ai făcut în sala de audienţe din Omois. Nu vei putea să-ţi extragi puterea din noi, graţie acestor mijloace de protecţie.

Tara, care nu se gândise nicio clipă la acest amănunt, ridică din umeri.

Dragonii se poziţionară în jurul ei într-un semicerc perfect, în faţa barierei, iar elfii se plasară în spatele lor, cu arcul gata să intre în acţiune dacă reptilele lăsau impresia că vor s-o atace pe Moştenitoarea lor.

Cum să faci însă pentru a vedea obstacolul? Domul opac părea găurit în mijloc, dar, logic, chiar dacă era invizibilă, asta nu înseamnă că bariera nu exista totuşi...

Ea înaintă cu băgare de seamă, cu Galant înainte. Pegasul depăşi locul unde domul devenea transparent, mai făcu câţiva paşi, apoi scoase un „uf!" de protest atunci când nările sale moi se izbiră de un obstacol nevăzut. Tara întinse mâna. Simţi o rezistenţă care se accentuă în momentul în care încercă să-şi cufunde braţul. Câţiva milimetri mai mult, şi ar fi fost ca şi cum ar fi avut în faţa ei un zid de oţel.

— Pe Colorus, rosti fata, fie ca bariera să apară şi invizibilitatea ei să piară!

Puterea ei magică lovi bariera... care absorbi impactul fără să se clintească. Nici cel mai mic capăt de culoare, nici cea mai mică moleculă. Ea rămânea nevăzută.

— În cazul acesta, Domnişoară, renunţaţi? sugeră foarte politicos Sal.

Tara nu-i făcu nici măcar cinstea de a-i arunca o privire. Se gândi. Voia ca bariera să devină vizibilă, dar magia era absorbită. Ce ar fi spus deci Fafnir despre necesitatea de a folosi metode alternative?

Îşi atinse gâtul şi spuse:

— Culori pe care v-am salvat, veniţi acum şi m-ajutaţi!

Ciudata bijuterie incrustată pe gâtul ei începu să pulseze, apoi cinci şerpi de culoare galbenă, albastră, neagră, roşie şi albă se repeziră asupra Tarei, făcându-l pe Sal să tresară.

Culorile făcură o plecăciune dinaintea fetei, dornice să-i facă un serviciu.

— Bună! frumoase culori, am pentru voi o misiune. În faţa mea se află o barieră nevăzută pe care vreau s-o fac să apară. Aţi putea voi s-o coloraţi pentru mine?

Culorile, care se apucaseră deja să coloreze nisipul, rocile şi un capăt al cozii unuia dintre dragoni, care schelălăi când îşi dădu seama, se porniră să freamăte. Entuziaste, se năpustiră asupra barierei şi începură s-o străbată în lung şi-n lat.

La început, nu se întâmplă nimic. Fiecare culoare lăsa în urma ei o dâră lată luminoasă care se ştergea de îndată. Asta trebui să le agaseze, căci se lăţiră şi se îndesiră. Galben, albastru, roşu, negru, alb, în curând bariera nu putu rezista şi dârele deveniră din ce în ce mai groase, până când o acoperiră de la un capăt la celălalt al plajei, până atinseră cele două părţi ale domului, care erau de un albastru-deschis compact.

Încântate, culorile se fixară din nou pe gâtul Tarei după ce ea le mulţumise frumos.

— Bun, acum va fi uşor, de vreme ce pot s-o văd. Nimic de zis, dragoni, aţi fost la înălţime!

Faptul că bariera acoperea întreg continentul era una, iar a o vedea era alta. Culorile nu acoperiseră tot domul până sus, căci el se înălța atât de mult în văzduh, încât le-ar fi fost necesare ore.

— Nimeni și nimic nu poate scăpa de pe continent, afirmă Sal. Doar ploaia, atmosfera și razele solare sau lunare pot trece peste dom. Dinăuntru, bariera e nevăzută, pentru ca sorii să poată hrăni plantele. În fața puterii noastre, renunțați, Domnișoară?

Țara notă că evita să-i pronunțe titlul, ceea ce provocă o mișcare de umoare la elfi. Dar ei înșiși nu lăsară să se vadă nimic.

— Piatră Vie?

— *Drăguță Țara*?

— Să le arătăm acestor dragoni cum ne batem noi pentru prietenii noștri.

— *Putere tu vrei? Putere îți dau!*

Magia Pietrei Vii fuzionă cu aceea a Țarei. Cu un fior, Sal o văzu ridicându-se în văzduh, Piatra Vie alcătuindu-i parcă un fel de coroană deasupra capului. Ochii tinerei ființe umane deveniră complet albaștri și șuvița ei albă trosni de-atâta energie.

Dragonii verzi și cel roșu, care acum descopereau puterea Țarei, făcură ochii mari. Charm și Chem, blazați, se mulțumiră să privească.

— Pe Destructus, cântă vocea corală, bariera să fie distrusă, pentru ca să putem intra după bunul nostru plac!

Și puterea magică lovi bariera.

Ca și în cazul incantației pentru culoare, bariera absorbi fluxul. Țara își intensifică magia și o ușoară scobitură se formă în

mijlocul barierei. Un vânt violent, provocat de şocul dintre cele două puteri, se ridică, făcând nisipul să zboare. Sunetul produs de raza ce lovea bariera evoca o cretă uriaşă care scârţâia pe o tablă, şi dragonii se strâmbară, cu timpanele încinse.

Dar bariera rezista.

— Nu vei reuşi niciodată! strigă dragonul în mijlocul furtunii, o să-ţi epuizezi puterea magică înainte ca bariera să cedeze, Domnişoară.

Asta o înfurie pe Tara. Îşi aruncă toată puterea asupra barierei şi, pe pieptul ei, steaua din Zendra străluci. Deodată, sorţii de care se înconjuraseră dragonii se făcură ţăndări, ca nişte sfere de sticlă. Magia lor veni s-o alimenteze pe cea a Tarei, în ciuda rezistenţei lor.

Prudentă, evită să înglobeze şi magia prietenilor ei, pentru a nu face să le dispară Camouflus-ul.

Apoi, steaua din Zendra îşi extinse câmpul de acţiune şi înglobă întreaga armadă de sorţitori aflaţi în larg. Tara începu să strălucească precum o mică stea, aproape îmbătată de putere. Era... o senzaţie incredibilă, cu care se delecta.

Înspăimântaţi, dragonii protestară şi se depărtară în goana mare. Mijloacele lor de protecţie împiedicaseră magia Tarei să-i atingă, dar acum erau vulnerabili. Şi văzând reziduurile de magie săpând adevărate ravene în nisipul care scotea fum, o întinseră spre marea în care se cufundară, pentru a nu-şi prăji solzii în treacăt.

Câteva bobele care survolau plaja voiră să guste magia. Se produse un „cuac!", apoi zeci de pene irizate se aşezară uşor pe nisip...

Elfii se depărtară și ei, dar fără să intre în apă. Într-o clipă, spațiul devenise pustiu în jurul Tarei și ea făcea dovada extraordinarei sale puteri.

În fața acestui flux furios și nimicitor, bariera începu să dea semne de slăbiciune. Punctul de impact continuă să se adâncească încet-încet și bariera se iriză, ca un balon de săpun pe punctul de a se sparge.

— Stai! urlă Sal. Stop! O s-o sfărâmi de tot!

Tara își menținu atacul, impasibilă. Descoperea cu uimire că faptul că-și acceptase, în sfârșit, puterea magică o îmboldea foarte mult să se folosească de ea. Iar inima ei cânta în timp ce bariera gemea.

Dragonul capitulă.

— N-o distruge! O să lași în libertate cel mai mare dintre pericole! Renunțăm, o să-ți dăm cheia.

Asta și voia să audă. Cu părere de rău, Tara opri fluxul magic, dar nu se desprinse din legătura ei cu Piatra Vie.

— Deschideți imediat trecerea, le porunci, noi vom păși peste ea.

Dragonul îi aruncă o privire furioasă, dar se supuse. Scoase un minunat dragon de cristal negru și îi roti capul spre dreapta. De îndată ce bariera din fața lor pieri, pe o porțiune ce îngloba o treime din plajă, culorile, rămase fără suport, se prelinseră și ele pe pământ. Nisipul deveni alb, albastru, galben, roșu, negru. Peisajul de dincolo de barieră rămase neschimbat. Se distingea doar un drum slab conturat care cobora de pe faleză.

Tara se așeză, apoi scoase din buzunar, nu fără repulsie, globul de cristal al lui Magister.

Imaginea duşmanului ei se afişă. El îi vorbi pe un ton sobru, şi Tara avu fugara impresie că era supărat.

Perfect. Tot ceea ce-l contraria pe Magister, ei nu putea decât să-i facă plăcere.

— Odată ce ai trecut de barieră, globul o să-ţi indice calea spre Betty. Nu greşesc deloc dacă te sfătuiesc să te grăbeşti.

— Numai să te-arăţi! i-o întoarse fără eleganţă Tara, în continuare sub influenţa Pietrei Vii care cultiva termenii injurioşi. Într-o zi, cineva îţi va prezenta nota de plată, şi noi credem că nu vei avea mijloacele s-o achiţi.

Întrerupse comunicarea, fără să-i lase interlocutorului timpul să-i răspundă. Apoi rupse simbioza cu Piatra Vie, care îşi reluă locul în buzunar.

În momentul de faţă, cum să le permită prietenilor ei să treacă dincolo de barieră? Se întoarse spre mare şi arătă vasele. Împărăteasa nu se zgârcise în privinţa mijloacelor. Sub ordinele amiralului V'elson, o adevărată armadă se încrucişa în dreptul plajei. Instinctiv, toate privirile se aţintiră asupra puternicelor cuirasate.

— Cât timp o să ne aştepte? întrebă ea.

— Dacă nu ne întoarcem de acum în opt ore, înseamnă că am murit, răspunse sincer Sal. Atât e intervalul de timp ce ne-a fost acordat de Marele Sfat. Cheia e programată să se distrugă peste opt ore. Nava noastră va rămâne aici în avangarda noii protecţii a barierei. În ceea ce le priveşte pe cele ale Împărătesei, nu cunosc instrucţiunile pe care le-au primit.

— Lisbeth'tylanhnem nu-şi va părăsi Moştenitoarea prizonieră, rănită, şi nici chiar moartă, fără să intervină, preciză Chem. Ea va încerca să pătrundă pe continent şi va face totul

pentru a distruge bariera, să n-ai nicio îndoială în privinţa asta. Magia oamenilor, sprijinită de aceste tunuri mari cu care sunt echipate navele lor, va pune la grea încercare protecţia noastră.

— Ai noştri vor interveni în mai puţin de o oră de acum înainte pentru a întări bariera, îi replică Sal. Deja, o duzină de dragoni sunt pe punctul de a trece prin Porţile de Transfer în acest scop. Aproape nimeni nu va mai putea sparge acest obstacol după ce ei vor fi terminat. Tehnologia noastră a evoluat, n-am nicio îndoială că ei vor şti să-l protejeze împotriva asalturilor oamenilor sorţitori.

— Magister nu m-ar fi trimis într-un loc unde există riscul să mor, observă Tara. El are nevoie de mine vie, pentru a recupera blestematele sale de obiecte demonice. Aşa că nu sunt chiar neliniştită.

— N-ai dreptate! îi spuse Chem sec. Magister nu e infailibil, şi un accident se poate întâmpla foarte repede. Orice ar fi, Sal, taina Continentului interzis va fi dezvăluită, fie de către Tara, fie de către Împărătească. Nu e decât o chestiune de zile. Nu înţeleg nici...

— Nu e nimic de înţeles, îi răspunse Sal cu aprindere. Ne supunem ordinelor, şi-atât.

— Ai văzut ce se întâmplă când ordinele sunt ascultate orbeşte, Sal? sugeră cu toată blândeţea Chem, şi care sunt urmările servilismului? Chiar şi oamenii au înţeles că supunerea faţă de o ordine nedreaptă şi criminală e inacceptabilă.

— Domnişoară! reluă Sal, ignorând deliberat acuzaţia implicită a lui Chem. Ajutându-vă să vă salvaţi prietena, ne bazăm pe vechiul acord dintre oameni şi dragoni pentru ca tot ceea ce

veţi vedea aici să rămână între noi. Noi v-o cerem... cu umilinţă.

Tara simţi că ultimul cuvânt fusese cât pe ce să-l sufoce pe dragon. Dar nu ezitase. Fără să se angajeze în vreun fel, dădu din cap.

Şi, mai tulburată ca oricând, trecu de barieră, sperând din tot sufletul că şi prietenii ei reuşiseră să treacă.

Toţi elfii din escorta sa erau sorţitori şi nu le fu greu să leviteze până în vârful falezei, asemenea unor cercetaşi. Un NDS[1] reveni foarte repede pe direcţia grupului rămas în urmă. Tara şi dragonii li se alăturară. Pe faleză se ridica un gigantic mecanism flancat de o trompă.

— Asta ce mai e? întrebă Tara.

— Un dispozitiv care serveşte la apelat. Mai ales, nu-l atingeţi, Alteţa Voastră imperială! îi spuse Sal, foarte îngrijorat la gândul că tânăra ar putea să activeze mecanismul fără să vrea.

Reţinu informaţia într-un colţ al minţii şi scoase globul lui Magister.

Sangravul nu dorea o nouă confruntare, căci se afişă doar o hartă, însemnată cu o cruce care indica locul unde se găsea Betty: un sit aflat la o distanţă de numai câteva zeci de kilometri de poziţia lor actuală.

---

[1] În original, RAS, acronim de la Rien À Signaler (tradus prin NDS – Nimic De Semnalat, *n.n.*). De fapt, se întâmplă adesea ca oamenii trimişi în cercetare să nu aibă nimic de semnalat, pentru că inamicul s-a ascuns atât de bine, încât nu poate fi văzut. Prin urmare, NDS nu e în niciun caz o garanţie că nu există efectiv nimic de semnalat... Mai ales dacă, zece minute mai târziu, o mulţime de oameni înarmaţi până în dinţi îţi cad în spate. În acest caz, ultimele voastre cuvinte au toate şansele să fie: „Ai, por... ria lor de cercetaşi!" *(N.a.)*

Dar ceea ce îi merse la inimă Tarei era că acea cruce se deplasa. Țipă de bucurie, făcându-i pe elfi să tresară.

— Trăiește! Slavă ție, Doamne! Trăiește! (Luă repede harta vie.) Hartă, poți nota locul unde se află Betty, te rog?

Harta intră în legătură cu globul de cristal, apoi scoase un oftat disprețuitor.

— Pfff, dă-mi lucruri grele de făcut, măcar o dată! Asta mă va schimba!

Trasă pe suprafața ei de hârtie calea pe care trebuiau s-o urmeze.

Tara se simțea atât de ușurată, încât nu se putu stăpâni să nu-i zâmbească lui Sal. Care nu îi înapoie zâmbetul.

Și închise bariera.

— Ehei! protestă Tara, dar ce faceți?

— Închid bariera, comentă sobru dragonul.

— Da, văzusem asta. De ce?

— Nu ne putem asuma riscul ca, indiferent ce s-ar întâmpla, cineva să scape de-aici. Chiar santinelele pot fi eliminate. Nu voi lăsa nimic la voia întâmplării.

Ah, văzuseră aceleași filme, îndeosebi *Stargate*, unde goa'ult se încăpățânau să plaseze niște Jaffas pentru a le proteja Porțile Stelare și în care numiții Jaffas erau dați afară de regulă de către SG1[1]. Tara se strâmbă, dar admise motivele marelui dragon negru.

[1] Tara are o serioasă slăbiciune pentru foarte mărunțelul Daniel Jackson, și colonelul Jack O'Neil o face să moară de râs. *(N.a.)*

— Atunci, fii foarte atent cu această cheie, prietene Sal! zise Chem, încordat. N-am niciun chef să rămân închis în acest loc.

— Eu nici atât. V-aţi localizat prietena, Domnişoară?

— Da, confirmă Tara, arătând spre glob.

Îşi lăsă ochii în jos şi păli.

— Dar ce se...

Globul se stinsese.

Sal zâmbi strâmb, arătându-şi colţii.

— Ah! Pesemne că am uitat să menţionez că niciun mesaj, nicio undă, nimic nu poate trece de barieră. Filtrează absolut totul, cu excepţia aerului, a fotonilor şi a ploii. Iar fără cheie, nu veţi putea ieşi de-aici, cu toată puterea dumneavoastră, Domnişoară. Căci bariera n-a fost construită în vederea unui atac din afară, motiv pentru care aţi reuşit să-i provocaţi stricăciuni. Toate sistemele ei de apărare sunt interioare. Şi credeţi-mă când vă spun că tot ceea ce e închis aici a încercat timp de secole să scape fără a reuşi vreodată.

— Deocamdată, preocuparea mea este să-mi regăsesc prietena. Mă voi gândi la barieră când va veni vremea.

Se pregătea să se ridice în zbor, când o labă a lui Chem i se aşeză pe umăr.

— Nu e o idee bună, declară el. Nimeni nu trebuie să zboare. O să te ducem noi, dragonii, pentru a evita să fii reperată.

— Dar...

— Nu discut, Tara. Situaţia nu e deloc simplă. E vital să fim remarcaţi cât mai puţin posibil. De altfel, îţi sugerez să-i ceri Schimbătoarei un tricou şi un pantalon simplu. Roba ta de

sorţitoare din Omois e prea vizibilă. Ascunde-ţi şi steaua, niciodată nu se ştie.

Tara fu cât pe ce să-i spună că nu toţi cei şase dragoni erau discreţi-discreţi, dar îngrijorarea maestrului Chem era atât de evidentă, încât preferă să se abţină. Îi porunci Schimbătoarei să-i transforme roba şi să absoarbă Steaua din Zendra.

Dacă o parte dintre elfi se supuseră şi se îndreptară spre dragoni pentru a se aşeza călare pe spinarea lor, cealaltă, alcătuită din cei trei gradaţi ai echipei, refuză categoric. Degeaba le argumentă Chem că frumoasa comandant V'ala şi cei doi sergenţi nu vor putea ţine pasul cu ei, tânăra elfă îi răspunse cu dispreţ.

— Foarte amuzant. Nu ştiam că dragonii au simţului umorului. Noi nu suntem nişte simpli elfi. Noi suntem elfi violeţi. Avem capacitatea de rezistenţă a chatricşilor şi putem prinde din urmă un licorn care aleargă. Nu vă faceţi griji din pricina noastră.

Ceilalţi se repartizaseră deja pe spatele dragonilor. Charm o luă pe Tara pe spatele ei şi, deodată, fără avertisment, dragonii o porniră în goană.

Tara nu se aştepta la acest lucru şi găsi că experienţa era... plină de agitaţie. În picioare pe labele posterioare, dragonii fugeau asemenea tiranozaurilor, zdruncinându-şi pasagerii ca pe nişte saci de cartofi. Galant, cu un nechezat de protest, se ridică de pe umărul ei. La viteza aceasta, aproximativ egală cu aceea a unui cal în galop, aveau să ajungă în mai puţin de o oră la locul unde se afla Betty.

Elfii violeţi se mişcau la rândul lor, agili şi graţioşi, menţinând fără vreun efort aparent cadenţa. Erau impresionanţi.

— Charm?

Fără să-şi încetinească alergarea, dragoniţa purpurie întoarse lungul ei gât spre Tara.

— Da?

— Mătuşa mea a încercat să ia legătura cu Chem, dar n-a reuşit, motiv pentru care Sal e şeful misiunii. Ce s-a întâmplat? Eu credeam că Chem era singurul responsabil din AltăLume pentru dragoni?

— Aşa este, confirmă Charm, îndreptându-şi din nou atenţia asupra terenului. Dar, ca urmare a recentelor evenimente de pe Pământ, care au dus la moartea tatălui meu, Chem face obiectul unei anchete şi a fost suspendat din funcţiile oficiale. Doar faptul că s-a oferit voluntar pentru această misiune i-a adus autorizaţia de a părăsi provizoriu Dranvouglispenchirul.

Asta-i bună! O anchetă? Tara rumegă informaţia. Apoi, întrebă:

— Şi tu? Tu de ce eşti aici?

— Nu sunt în misiune oficială. Am fost îndepărtată din cadrul anchetei pentru că sunt prea implicată, întrucât îl priveşte pe tatăl meu. Dar nu voiam să-l scap din ochi pe asasinul tatălui meu, îi răspunse Charm pe un ton atât de amar, încât pe Tara o trecu un fior. Am crezut că Chem căuta un pretext pentru a fugi de pe planeta noastră. Recunosc că sunt uimită să constat că nu e vorba de asta.

— Cred că-l judeci greşit, zise cu blândeţe Tara, care se agăţă de montura ei când aceasta făcu un ocol pentru a evita un obstacol. Maestrul Chem e... aparte, el a comis greşeli, dintre care cea mai monumentală e fără îndoială Magister, dar acţionează mereu pentru binele tuturor. Acest dragon e lipsit de egoism.

Dragoniţa îşi răsuci din nou capul spre Tara, devenind brusc foarte interesată.

— Ce legătură e între Magister şi Chemnashaovirodaintrachivu?

Vai! Vai! Vai! Tara îşi muşcă limba. O luase gura pe dinainte.

— Ei, poate că ar fi mai bine să-l întrebi chiar tu.

Dragoniţa îşi îndreptă spre ea pupilele în formă de lamă, împiedicându-se şi făcând-o şi pe pasageră să-şi piardă echilibrul, dar se redresă la timp şi-i spuse:

— Să n-ai grijă, că o să mă ocup eu şi de asta. Şi încă foarte curând.

Deodată, dragonul cel roşu, pe care Sal îl numise Malgoriselanchivu, întinse o labă spre un punct din zare.

Dragonii încetiniră fuga, circumspecţi, cu cele şase capete ale lor ridicate spre cer.

Silueta avea forma unei păsări mari. Se prăbuşi ca o săgeată şi urlete furioase răsunară în depărtare.

De acord! Nu o pasăre, ci toate păsările din partea locului scoteau nişte strigăte ciudate.

— Să fim prudenţi, zise Sal, o să vedem în curând despre ce e vorba, dar evitaţi să vă faceţi remarcaţi. Voi ştiţi cât sunt *ei* de sensibili la magia noastră, aşa că e interzisă folosirea ei. Postura de luptători prinşi în ambuscadă.

Charm se lăsă să cadă pe toate cele patru labe şi se transformă într-un fel de şopârlă turtită şi subţire.

— Culcă-te pe gâtul meu, îi şopti ea Tarei tutuind-o, o să-mi fac solzii mai moi ca să nu te rănească.

Tara făcu ce i se ceruse, în timp ce chibzuia care putea fi natura precisă a acestor „ei". Elfii violeţi se plasară în mijlocul

formaţiei adoptate de cei şase dragoni. Şi înaintară cu toţii încet şi cu precauţie.

Cu cât se apropiau mai mult de punctul de impact, cu atât ţipetele deveneau mai înspăimântătoare. Apoi veni până la ei un miros pe care Tara îl recunoscu imediat.

Acela al sângelui.

În fine, grupul ajunse pe creasta unei mici faleze care trecea pe deasupra văii în fundul căreia se îngrămădea o turmă de capre îngrozitor de speriate.

Tara se simţi rău în momentul în care incredibila scenă îi sări în ochi.

În faţa ei, se luptau doi dragoni. Unul dintre cei doi, de culoare verzuie, era într-o stare jalnică. Chiar de-acolo de unde se aflau, îi puteau distinge flancurile scobite, solzii lipsiţi de strălucire din pricina postului şi coastele ieşite.

Al doilea, vizibil mai mare, îşi apăra, la prima vedere, turma. Ceea ce o uimi cel mai mult pe Tara fu că agresorul se bătea cu furia instinctivă a unui animal, în timp ce celălalt rămânea rece şi calm, parând atacurile primului dragon al cărui corp era acoperit de sânge. Totuşi, spre marea lor surprindere, acesta găsi o forţă nebănuită în disperarea sa. Cu o viteză uluitoare, atunci când adversarul său îl credea eliminat, îl sfâşie deodată pe celălalt la gât, până sub maxilar. Colţii se închiseră şi ei auziră, cu inima răscolită, pârâitul vertebrelor. Cel de-al doilea dragon scoase un urlet de agonie şi se prăbuşi.

Ceea ce se petrecu apoi rămase gravat în memoria Tarei, imprimat parcă cu fierul roşu.

Dragonul acela înfometat se aruncă asupra trupului încă palpitând al adversarului său şi începu să-l *devoreze*!

Tara o simţi pe Charm tresărind sub ea, apoi, foarte încet, dragoniţa începu să dea înapoi.

Ceilalţi făcură la fel. În fine, înspăimântătoarele zgomote de înghiţit şi jalnicele behăituri ale caprelor care prevedeau că ele aveau să servească drept desert se stinseră.

Elfii violeţi se uitară la dragoni şi se îndepărtară imperceptibil. În privinţa celor căţăraţi pe spinarea lor, acestora le venea mai greu şi se simţea clar că regretau.

Când se îndepărtară îndeajuns, Tara îşi drese glasul.

— Prin urmare, asta voiau dragonii să ţină ascuns de noi? Sunteţi canibali?

— Noi *nu* suntem! protestă Charm cu tărie. Asta nu i-ar da prin minte niciunuia dintre noi. Noi ne respectăm morţii tot atât de mult ca voi, pe ai voştri.

— Oh! şi scena pe care am văzut-o mai înainte era o manifestare a acestui respect, nu-i aşa? o ironiză V'ala. Dragonii sunt demni, dragonii sunt înţelepţi, ei sunt cei mai buni parteneri pentru a ajuta popoarele din AltăLume şi din galaxie să se dezvolte. Acum înţeleg eu de ce acest faimos Magister insista să venim aici!

Sal scutură cu tristeţe din cap.

— N-aţi înţeles nimic. Asta nu e nimic.

Replica primită îi închise gura frumoasei elfe.

— Să nu mai zăbovim pe-aici, reluă dragonul cel negru.

O porniră iar în cadenţa lor infernală, păstrând un ochi aţintit spre cer. De mai multe ori, trecură pe lângă nişte sate prospere, dar ale căror câmpuri cultivate se goliseră cu mult înainte de a putea vedea cine se îngrijea de ele.

Tara simţea că pe dragoni îi deranja faptul că vedeau atâtea sate ale căror case păreau să fie pe potriva oamenilor. Dar când Tara reflectă cu glas tare, Sal refuză categoric să dezvolte acest subiect.

În fine, după vreo trei sferturi de oră de cavalcadă, reuşiră să ajungă, mulţumită indicaţiilor hărţii Tarei, la aproximativ un kilometru de locul unde se afla Betty.

În faţa lor, se întindea un oraş. Un oraş mare.

Un oraş al oamenilor, căci într-adevăr oamenii trăiau acolo, o rasă scundă şi musculoasă, cu păr negru, sârmos şi des. Dar şi o cetate dragoniană, şi Tara fu speriată de mulţimea de dragoni care se grăbea prin oraş şi în jurul lui. Clădirile erau măreţe chiar dacă, după gustul ei, culorile, din toate nuanţele de roşu, lăsau o impresie uşor sângeroasă în mintea observatorului. Zeci de palate depăşeau înălţimea zidurilor, aurul şi albastrul turnurilor lor înveselind un pic tot acest roşu.

Deodată, Tara îşi ţinu răsuflarea. Se afla acolo şi o piramidă, nu la fel de înaltă ca acelea ale lui Keops şi Mikerinos din Egipt, şi al cărei vârf era pătrat în loc să fie ascuţit. În mijlocul ei, o scară îngustă ducea la platformă, care avea deasupra statuia unui enorm dragon de aur, cu aripile desfăcute învăluite într-o vie strălucire.

— Anazasii! murmură Charm. Poporul pe care tatăl meu l-a folosit pentru construirea Stonehenge-ului, apoi l-a închis pe Continentul interzis pentru ca nimeni să nu-i descopere vreodată crima.

— Deci, şopti Tara, n-ai venit doar pentru a-l supraveghea pe Chem. Voiai şi să-i salvezi pe aceşti oameni de acel ceva care trăieşte închis aici, nu-i aşa?

Dragoniţa îşi lăsă capul în jos, ceea ce o făcu pe Tara să se dezechilibreze.

— Ehei! Un simplu „da" ar fi fost de-ajuns, nu era nevoie să mă faci să cad, nu!

— Iartă-mă! Ai dreptate. Speram că vor fi pierit, dar voiam totuşi să verific.

Ei, poftim! Ce putea fi mai rău în ochii dragoniţei decât moartea?

Sal îi întrerupse. Dacă ar fi fost om, şi-ar fi muşcat imediat buzele. Se simţea că era nehotărât şi tulburat. Chiar dacă văzuse satele, era limpede că nu se aştepta deloc la spectacolul care i se întindea în faţa ochilor.

Harta vie, care până atunci nu afişase decât drumuri şi coline, tocmai dădea la iveală un plan al marginilor oraşului, pe care-l îmbogăţea progresiv graţie unei ştiinţe a ei de neînţeles.

— Dacă dau crezare hărţii, trebuie să intrăm în oraş. Nu văd niciun elf, aşa că e mai bine să rămâneţi aici.

— Nici vorbă, protestă V'ala. Moştenitoarea se află sub protecţia noastră.

— Ce preferi tu, femeie-elf? Să ne însoţeşti şi să atragi toate privirile? Sau să rămâi aici şi să ne laşi să ne îndeplinim discret misiunea?

— Nu ne-am putea transforma? îl contră V'ala.

— Nu ştim nimic despre metodele de detecţie ale acestor oameni, tânără elf, iar această scânteiere de deasupra întăriturilor tare mă face să mă gândesc la un Revelus. Asta ar explica de ce nu se află niciun dragon sub formă umană sau sub o alta. Trag de aici concluzia că nu trebuie să-mi schimb înfăţişarea, şi

nici tu. Orice formă de camuflare ar fi imediat detectată, cu atât mai mult cu cât noi n-avem Camouflus-uri.

— Sunteţi în stare să descoperiţi un dragon sub înfăţişarea sa umană? se interesă V'ala, foarte curioasă.

— Da, nu discernem adevărata sa identitate, dar ştim dacă e sau nu unul dintre noi cel pe care-l avem în faţa noastră. Bun, s-a făcut! Domnişoara Duncan şi cu mine o să mergem în oraş şi o s-o aducem pe tânăra Pământeancă; bate mai puţin la ochi, dacă nu suntem prea mulţi.

— Dar ea nu seamănă deloc cu oamenii de-aici! protestă Chem, arătând spre Tara.

— Există oameni cu pielea deschisă la culoare şi cu plete blonde ca ale ei, îi răspunse Sal îndreptându-şi laba spre fluxul de pietoni care se înghesuiau la porţile oraşului. Nu sunt mulţi, dar poate trece drept una dintre ei. Sunteţi gata, Domnişoară?

Tara avea tot atâta chef să intre în cetate cât să sară într-o cuvă cu acid şi remarca dragonului o tulbura îngrozitor, căci prietenii ei, dacă o urmăriseră până aici, ceea ce ea spera din tot sufletul, erau camuflaţi şi riscau să fie reperaţi. Dar ea acceptă.

Elfii continuară să protesteze, dar fără succes. Şi sub privirea foarte îngrijorată a lui Chem, care ar fi vrut să-i însoţească, dar nu putea să-l sfideze pe şeful misiunii, Tara şi Sal o luară pe drumul spre oraş.

— E mai bine să-ţi ascundem pegasul, remarcă dragonul negru arătând spre Galant care căsca pe umărul Tarei. Nu cred să fie cineva pe continent care să aibă un pegas pe post de Familiar.

Tara se supuse şi îl făcu pe Galant să intre în cuşca specială din rucsacul ei. Aceasta făcea o umflătură, dar pegasul era bine

ascuns. La pândă, îşi strânse aripile, dar rămase în alertă, gata să se repeadă din ascunzătoare dacă sora lui de suflet ar fi fost ameninţată.

Observând oamenii pe care îi întâlneau fără să-i bage în seamă, Tara îi ceru Schimbătoarei să-i adapteze ţesătura şi culoarea veşmintelor. Aici, se purta un in uşor, trăgând spre bej.

— Există şi aici sorţitori?

— Nu suntem siguri, ezită dragonul, încurcat. Nu venim decât pentru ceremonie, o dată pe an, şi nu pătrundem niciodată în interiorul pământurilor.

— Pentru ceremonie?

Dragonul o privi şi îşi văzu de drum fără să-i răspundă.

Ah, am atins un punct sensibil. Asta pare ceva important pentru el.

Alcătui în minte lista lucrurilor pe care le ştia deja. Ceremonia, o dată pe an, faptul că faimoşii „ei" păreau să-i terorizeze pe dragoni şi erau sensibili la magie, în fine înspăimântătorul spectacol al unui dragon devorând alt dragon. Părea înfometat şi se comportase într-un mod anormal. Deodată, îi veni în minte gândul că nu ştia un amănunt important. Pe toate planetele, fiecare animal îşi avea prădătorul său. Cine era cel al dragonilor? Şi dacă tocmai asta reuşiseră ei să închidă acolo? Pe prădătorii lor naturali? Inteligenţi ca şi ei, dar mai puternici, mai periculoşi. Ideea, interesantă, merita dezvoltată.

Continuară să meargă în tăcere. Sorii din AltăLume răspândeau o căldură plăcută fără să atingă aici teribila temperatură din lunile de vară din Omois. Pesemne că domul filtra excesul de căldură. Pretutindeni în jurul lor se întindeau câmpuri de grâu sau plantaţii de mmroumieri şi domnea o atmosferă

paşnică. Pământul era gras şi iarba, la fel de albastră ca în Mentalir, creştea din belşug. În aerul pur şi uşor albăstrui zburau o mulţime de păsări. Traduci enormi păşteau pe câmpii, dar nu se vedeau nici licorni, nici pegaşi. Dragonul făcuse bine că-i poruncise să-l ascundă pe-al ei.

Cu inima strânsă de necunoscut, ajunseră în sfârşit la porţile oraşului. Doi dragoni cenuşii făceau de gardă în faţa intrării monumentale.

Lăncile pe care le aveau în mâini erau şi ele la fel de monumentale. Îi interogau, fără excepţie, pe toţi dragonii care se înfăţişau.

Aşa că Tara şi Sal nu fură surprinşi când gărzile n-o luară în seamă pe fată, dar se aţinură dinaintea dragonului, interzicându-i să treacă. Mişcarea sa de recul o lămuri pe Tara. Se temea de congenerii săi, teribil de mult. Se temea că-i vor sări în spinare asemenea canibalului?

— Nu sunteţi înregistrat, remarcă primul. Trebuie să vă punem întrebările obişnuite.

Uluit, Sal clătină din bot.

— Ei, da? Sunt gata să vă răspund.

— Cât fac doi şi cu doi? îl întrebă grav cea de-a doua gardă.

Sal se uita la el, incapabil să-şi dea seama dacă celălalt glumea. Dar, după poziţia lui de luptă şi după mişcarea nervoasă a cozii, înţelese că acesta era mortal de serios. Voi să dea înapoi, dar cele două gărzi îl înconjurară prompt. Nu mai avea loc să-şi ia zborul. Lăncile se lipiră de pielea gâtului său şi îl înţepară uşor. Dacă voia să-şi schimbe planul, acum era prea târziu.

— Patru, răspunse el repede.

Cei doi dragoni se destinseră imperceptibil.

— Spune-mi primele zece numere prime.

— Doi, trei, cinci, şapte, unsprezece, treisprezece, şaptesprezece, nouăsprezece, douăzeci şi trei, douăzeci şi nouă.

— Care e rădăcina pătrată din o mie două sute cincizeci şi trei?

— Treizeci şi cinci virgulă treizeci şi nouă şapte sute şaptezeci şi patru, răspunse Sal după ce se gândise o secundă.

Tara făcu ochii mari. Ar fi fost şi ea în stare să extragă o rădăcină pătrată, dar nu atât de repede!

— În fine, demonstrează că un spaţiu N cu patru dimensiuni e infinit.

Sal nu se pierdu cu firea.

— În cazul acesta, cred că aş avea nevoie de o tablă. Şi de o mare provizie de cretă.

Dragonii îi zâmbiră.

Şi se dădură la o parte.

— Era o glumă. Aşa cum ştii, primul lucru pe care *ei* şi-l pierd e funcţia matematică, iar umorul şi răbdarea sunt al doilea şi al treilea. Tu ai răspuns corect la toate întrebările, aprobă primul.

Deodată, cel de-al doilea ridică din sprâncene şi aţinti o gheară spre gâtul Tarei.

— Cum se face că sclava ta n-are zgardă? Ştii că-i obligatoriu, şi pe tot continentul!

Sal puse o labă pe umărul Tarei făcând-o să se aplece un pic sub greutatea ei.

— Ea e foarte cuminte, niciodată n-o să-mi fie nesupusă!

— Nu contează! replică primul întinzându-i lui Sal o zgardă largă de piele roşie. Sau i-o pui, sau nu intraţi aici. Şi, pe deasupra, te mai alegi şi cu o amendă.

Dragonul nu avea de ales. Apucă bucata de piele roşie. Tara îi prinse privirea care o ruga să nu se enerveze.

Dar ea nici nu clipi când zgarda infamantă se închise cu un clinchet rece pe ceafa. Un uşor bâzâit o făcu să tresară şi trebui să înghită în sec pentru a-şi desfunda urechile.

Dragonii nu aveau să ştie niciodată cât de aproape fuseseră de a-şi sfârşi zilele pe o orbită în jurul sateliţilor din AltăLume, Madix şi Tadix.

Tara fu despăgubită pentru răbdarea sa câteva secunde mai târziu, când al doilea dragon îi întinse lui Sal o elegantă zgardă neagră numai bună pentru mărimea sa.

— Şi uite-o şi pe-a ta, arătă el cu degetul spre dragonul cel mare şi negru. Ai noroc, e ultima care ne-a rămas de această culoare, celelalte sunt mai ţipătoare.

Şi dădu la iveală, amuzat, o zgardă de un roz-fucsia. Sal o privi fără să înţeleagă.

— Zgarda... mea? bolborosi el în cele din urmă.

Tara schiţă un zâmbet batjocoritor. Ah, el ţinea să-i pună ei o zgardă la gât, dar când aceasta era pentru el, era o cu totul altă treabă!

Acum fu rândul Tarei să-i arate nişte ochi ca de motan încălţat, în felul lui Shrek[1], pentru ca el să-şi păstreze calmul.

---

[1] Desigur, Tara are nişte referinţe pe care Sal nu le poate cunoaşte, lui i se pare doar că fata se uită la el cruciş, brusc mânioasă. Iar dacă voi nu cunoaşteţi acest desen animat genial, atunci... ce mai aşteptaţi? *(N.a.)*

— Dar voi n-aveţi! obiectă totuşi Sal, arătând spre gâturile libere ale celor doi dragoni.

— Unii dintre noi n-au nevoie de ele, alţii le poartă şi toţi vizitatorii trebuie să aibă, e obligatoriu.

Sal îşi întinse gâtul, foarte prost dispus, şi zgarda îi fu plasată.

— Acum e bine, puteţi trece, indică primul întorcându-se. Am uitat să-ţi spun că dacă fiinţa asta umană încearcă să-şi scoată singură zgarda, va avea parte de o surpriză foarte neplăcută. Numai dragonii cenuşii pot să i-o scoată fără daune. Cât despre a ta, oficialii din acest oraş sunt singurii abilitaţi să te scape de ea. Nu uitaţi să vă ocupaţi de asta la plecare. O zi bună!

Tara aşteptă să se afle la mai multe zeci de metri de cei doi dragoni pentru a-şi vărsa nervii.

— Dacă asta e ceea ce vreţi să ne ascundeţi, şuieră ea trăgând de zgarda sa, atunci eu greşeam şi Magister avea dreptate! Voi faceţi din oameni sclavii voştri! De asta nu voiaţi să vin pe acest continent! O să vă denunţ întregii AlteiLumi şi acest fapt va înceta, aici şi acum!

Sal îşi strecură o gheară între zgardă şi piele pentru a o trage puţin, profund îndurerat, şi arătă spre oraşul care colcăia de oameni.

— Îţi semnalez că mi-au pus şi mie una. Totul e o nebunie. Habar n-aveam că ei erau atât de mulţi. Te implor, trebuie să ne crezi! Noi ne gândeam că aici trăiau doar câţiva oameni! Cei care nu voiseră să-şi părăsească...

Se opri brusc, apoi continuă:

— După dările de seamă făcute personal de regele nostru, continentul era aproape pustiu. Nu înţeleg nimic din ce se întâmplă.

Tarei puţin îi păsa de scuzele sale şi ochii săi băteau încet-încet spre albastru complet din pricina furiei. Sal o simţi gata să-i prefacă pe toţi aceşti dragoni din oraş în cenuşă, pentru cât îi făceau pe oameni să sufere.

Ba i-ar fi dat şi o mână de ajutor, căci nici el nu apreciase cine ştie ce treaba cu zgărzile, dar, din păcate, chiar cu magia superputernică a acestei tinere fiinţe umane, nu erau capabili s-o facă.

— Alteţa Voastră imperială, o imploră el, amintiţi-vă, noi ne aflăm aici pentru prietena voastră Betty. Aş fi putut să vă arunc un sorţ, să vă hipnotizez şi să vă conving că prietena voastră e moartă, dar am decis să vă ajut. Nu mă faceţi să regret alegerea făcută, lăsând să fim ucişi pentru că sunteţi furioasă împotriva noastră.

Tara îşi săltă capul şi, uşurat, Sal văzu că furia ei dădea înapoi. Nu avea să afle niciodată că ea se liniştise datorită uneia dintre frazele sale, aceea în care vorbea despre regele dragonilor. Acesta din urmă răpise un întreg popor din vechea Americă pământeană pentru ca acesta să-i construiască arma de la Stonehenge şi îl exilase pe acest continent, apoi falsificase rapoartele pentru ca nimeni să nu ştie ce făcuse. Tara nu voia ca dragonul să se aplece asupra acestui fapt. Charm, fiica dragonului renegat, avea şi-aşa destule probleme şi necazuri, fără a mai fi nevoie să mai adauge şi ea. Cu abilitate, orientă discuţia în altă direcţie.

— Am fost de altfel surprinsă că nu mi-ai aruncat un sorţ. Mă pregătisem, nu m-ai fi luat prin surprindere, dar apreciez faptul că n-am avut nevoie să lupt împotriva voastră.

— Acesta era planul nostru inițial, recunoscu dragonul pe un ton jalnic, și apoi, în afara faptului că armada Împărătesei ni s-a alăturat, ceea ce nu era prevăzut, doi dragoni s-au ridicat împotriva acestui plan.

— Chem și Charm, nu-i așa? afirmă Tara, zâmbind.

— Nu! Charmamnichirachiva nu ni se alăturase încă. Dar ai dreptate în privința lui Chemnashaovirodaintrachivu. Nu l-am fi ascultat totuși, dacă Malgoriselanchivu n-ar fi intervenit.

Tara era curioasă. Nu-l cunoștea pe dragonul cu solzii de un roșu-deschis decât de câteva ore. De ce fusese de altă părere?

— A fost distrus din pricina furtului temporar al cheii ce i-a permis lui Magister s-o introducă pe tânăra Pământeancă pe Continentul interzis, căci el era de gardă în ziua aceea și n-a văzut nimic. S-a oferit deci voluntar și a redactat raportul despre dumneavoastră.

— Și?

— El sublinia că sunteți bine protejată prin puterea dumneavoastră, dar și de către prietenii voștri, oftă dragonul. Că mai mulți dușmani puternici s-au confruntat cu dumneavoastră și au plătit pentru asta. Și că dacă noi încercăm să vă înșelăm, și asta nu va merge sută la sută, nu numai că veți sfărâma bariera în semn de represalii, dar, pe deasupra, veți face totul ca să ne împiedicați s-o restabilim. Și chiar mai mult decât atât, dacă, din cauza noastră, prietena voastră Betty ar pieri (Ah! dragonul roșu-deschis, pe care Tara se decise să-l boteze Mal, făcuse treabă bună. Era exact ceea ce ar fi făcut ea, da)! Cercul Marilor Străbuni i-a studiat raportul și a conchis că riscul era prea mare, dat fiind puterea voastră. De aceea, dacă reușeați să înfrângeți bariera, misiunea noastră era să vă dăm cheia, s-o

scoatem pe Betty, apoi să plecăm, totul cât mai repede cu putinţă.

— Dar acum, misiunea voastră s-a schimbat, spuse ferm Tara. Trebuie s-o aducem pe Betty şi să-i eliberăm pe oameni. Vă daţi seama de scandalul ce va izbucni în AltăLume când toţi vor afla că dragonii i-au făcut sclavi pe oameni?

— Da, şopti Sal, uitându-se la bărbaţii şi femeile care îi înconjurau ca o maree cenuşie, dar, aşa cum bine i-ai spus Prea Înaltului Mag Demiderus, aceasta nu e doar o chestiune de alegere, ci şi una de onoare. Şi, între noi fie vorba, Domnişoară, deşi nu fac parte, ca Chemnashaovirodaintrachivu, din grupul care vrea ca bariera să fie deschisă, ceea ce se petrece aici nu este onorabil.

Şi nu vorbea despre aservirea oamenilor. Pe toţi zeii din AltăLume, dar ce anume făcuseră dragonii?

Ea nu se hazarda să răspundă deocamdată la această întrebare. Tara simţi o strângere în jurul gâtului, îşi dădu seama că îşi rodea zgarda şi o lăsă în pace.

Îşi consultă harta, care indica ultima poziţie cunoscută a lui Betty. Planul oraşului se afişase chiar atunci pe ea şi, timp de o clipă, se întrebă cum anume făcea harta... după care îşi spuse sieşi că puţin îi păsa, din moment ce asta funcţiona.

— E la al cincilea grup de case, zise ea, trebuie s-o luăm pe următoarea la dreapta.

Şi o porniră din nou la drum, iar Tara observă oraşul cu atenţie.

Spre deosebire de majoritatea oraşelor din AltăLume pe care le cunoştea, acesta fusese evident proiectat pentru dragoni. Clădirile afişau ostentativ nişte faţade mândre, încărcate de

ornamente şi fiecare casă semăna cu un palat, cu o arie de aterizare pentru marile reptile. Străzile erau largi şi umbrite de uriaşi de oţel pe care o mutaţie neaşteptată îi despuiase de culoarea lor gri obişnuită pentru a-i transforma în nişte arbori cu reflexe albastre şi galbene.

În ce-i priveşte pe dragoni, aceştia erau cu nemiluita, mici sau mari, roşii, verzi, negri sau albi. Unii aveau zgărzi, ca Sal, alţii, nu. Îşi vedeau de treburile lor, urmaţi de unul sau mai mulţi sclavi cu zgardă roşie, ca a Tarei. Aceasta observă că majoritatea oamenilor, fete sau băieţi, erau cu bustul gol, acoperiţi doar cu un pagne, ceea ce o făcu să roşească. La prima vedere, dragonilor nu le păsa de decenţa animalelor lor umane, nu mai mult decât de prima lor vacă.

Unii dragoni se arătau brutali, nu ezitau să-şi maltrateze sau să-şi bată sclavii când aceştia întârziau să li se supună, şi Tara strânse de mai multe ori din pumni văzând că oamenii nu se apărau şi sufereau loviturile fără să se revolte aparent.

Deodată, Sal începu să adulmece într-un fel atât de făţiş, încât ea se opri, uimită. Un brânci neaşteptat din spate fu cât pe ce s-o trimită la pământ. Companionul ei o prinse la timp, o făcu să se răsucească în faţa celui care tocmai o împinsese şi îi şopti în grabă:

— În primul rând, să nu te mişti. Nu-l simţisem înainte, dar avem o mare problemă!

În faţa ei stătea un om. Cu bustul gol ca şi ceilalţi, cu umerii foarte largi, nu părea să aibă mai mult de cincisprezece sau şaisprezece ani. Purtarea sa era dintre cele mai ciudate. Ridicând capul foarte sus, adulmeca aerul ca şi Sal cu câteva clipe mai înainte, cu toată atenţia îndreptată asupra Tarei.

— Te... tu miroşi frumos, zise el articulând cu greu, de parcă avea gura plină cu bomboane.

Se apropie şi mai mult, închise ochii inspirând zgomotos şi se aţinu atât de aproape de Tara, încât ar fi putut s-o îmbrăţişeze fără greutate. Sal o ţinea cu putere, aşa că nu se mişcă, iar inima îi bătea năvalnic. Băiatul îşi înclină gâtul şi îşi cufundă faţa în pieptul Tarei, care regretă că Schimbătoarea îi dezvelise atât de mult umerii.

— Dacă e un vampyr şi mă muşcă, şopti ea, o să regretaţi amândoi.

— E mai rău, murmură dragonul, sincer înspăimântat. E în joc viaţa noastră, a amândurora, Domnişoară, aşa că lasă-l în pace.

Deocamdată, băiatul se mulţumea să-şi frece nasul cu plăcere de pielea Tarei. În ciuda avertismentelor lui Sal, Tara întinse mâna pentru a-l da la o parte. Fără să ţină cont, băiatul se propti în ea cu o forţă demenţială. Era incredibil de fierbinte, aşa încât Tara avu impresia că atingea o buiotă, în timp ce temperatura de afară era dintre cele mai plăcute.

Apoi, începu s-o muşte de gât, şi Tara socoti că îi era de-ajuns.

— Sal, ori se opreşte, ori se va alege cu palma vieţii lui, mormăi ea.

Sub degetele sale, muşchii se întăriră însufleţiţi parcă de o viaţă anormală şi viguroasă. Înspăimântată, îşi retrase mâna. Băiatul deschise ochii, Tara îşi cufundă privirea într-o privire animală şi aurie şi înţelese deodată de ce băiatului îi venise greu să vorbească.

Gura sa nu era plină de bomboane.

Era plină de dinţi.

Botul i se alungea deja şi părul începea să-i acopere trupul. O privi pe Tara pofticios, ca pe o delicatesă suculentă.

— T'il! urlă deodată un glas. Încetează imediat!

O femeie alerga spre ei, teribil de speriată. Făcu o plecăciune în faţa lui Sal ca şi cum s-ar fi aflat dinaintea unui zeu, cu o fervoare care-i răscoli Tarei inima. Apoi, îl apucă zdravăn pe băiat de gât şi îl ridică de la pământ cu o singură mână, în ciuda sforţărilor sale de a-i scăpa. Forţa ei fenomenală nu lăsa cu nimic de dorit faţă de cea a băiatului.

— Vă rog să-l iertaţi pe fiul meu, Stăpâne. Încă nu ştie prea bine să se controleze. N-a simţit niciodată cum miroase o fiinţă umană dintr-o spiţă pură. Mirosul ei l-a făcut să se transforme. Vă rog, Stăpâne, cruţaţi-i viaţa!

Şi, tot cu o singură mână, îl sili pe băiat să îngenuncheze dinaintea lui Sal.

De frică, el începu să-şi recapete înfăţişarea umană. Sal se uită la micul cerc de curioşi care se strânsese în jurul lor şi se strâmbă. Voise să treacă neobservat, dar dăduse greş.

— Nu-i nimic, zise el.

Un murmur de uimire care se ridică, îl făcu să rectifice:

— N-am timp să-l pedepsesc, sunt grăbit. Ocupă-te singură de pedepsirea lui pentru că a cutezat să-mi atingă sclavul.

Femeia scoase un imperceptibil oftat de uşurare.

— Bine, Stăpâne, voi face precum doreşti.

Şi, cu o mână transformată deodată în gheară, zgârie faţa fiului ei atât de adânc, încât ajunse până la os.

Sângele țâșni și băiatul urlă, apoi se făcu ghem la pământ, cu mâinile pe cap. Tara, îngrozită, voi să înainteze pentru a-i acorda îngrijiri, dar laba lui Sal se strânse pe brațul ei.

Suspinele băiatului se răriră, apoi încetară. Își săltă capul și Tarei nu-i venea să-și creadă ochilor. Cărnurile erau pe cale să-i crească la loc! Cu o viteză nemaipomenită, sângele încetă să mai curgă, carnea acoperi din nou osul pometelui și al maxilarului dezgolit și în curând nu rămase mai nimic din teribila rană.

Toți ochii erau ațintiți asupra dragonului, așteptând să vadă ce o să facă.

Deodată, răsună un vuiet groaznic, ca și cum cineva se amuza nu departe de acolo să lovească în niște pubele, și toate capetele se răsuciră în același moment în direcția de unde venea zgomotul.

Sal profită de asta. Ținând-o în continuare la fel de strâns pe Tara de braț, se repezi pe o stradă alăturată. Având în vedere că tânăra fată măsura abia o treime din înălțimea sa și că ea trebuia să facă patru pași pentru unul de-al lui, să spunem mai degrabă că Sal o duse aproape pe sus până când ieșiră din văzul spectatorilor.

În fine, îi dădu drumul, se sprijini de un zid care, din fericire, era solid, și își duse o labă la una din cele două inimi[1].

---

[1] Da, dragonii au două inimi. Ceea ce o mulțime de cavaleri nu au descoperit decât prea târziu și cu mare regret. Și primul care îmi va atrage atenția că dragonul pe-care-îl-știți n-a străpuns decât o inimă a dragonului pe-care-îl-știți (în tomul precedent, nu le dau numele pentru cei care încă nu l-au citit) cu lancea sa de știți-voi-din-ce, va fi aruncat la chatricși fără milă, căci voi-știți-foarte-bine că a străpuns două inimi, deși eu n-am pomenit decât de una, deoarece când Tara mi-a povestit aventura sa, ea a spus doar „i-a străpuns inima", uitând că ei aveau două... Asta e! *(N.a.)*

— Pe strămoşii mei, murmură el, în ce cumplită încurcătură ne-am vârât?!

— Ce a mai fost şi treaba asta? Cine erau în realitate oamenii ăştia? întrebă Tara silindu-se să nu vomite.

— Vârcolaci! răspunse Sal cu o voce lugubră, tot oraşul ăsta f... e plin de f... licantropi!

Vai, dragonul fiind în stare de şoc, limbajul său începea să cunoască o serioasă regresiune.

Vârcolaci. Super. Tara ştia că existau în AltăLume sub numele de „şangelini", dar de aici şi până la a se lăsa adulmecată şi ciupită de unul dintre ei, era o diferenţă enormă.

Se îngălbeni.

— M-a muşcat!

Esteticiana o costa deja destul de mult şi fără ca ea să se acopere de păr pe tot corpul o dată pe lună!

— Nu riscaţi nimic, Domnişoară, vârcolacii nu sunt contagioşi decât sub forma lor de metamorf. Şi-apoi, el n-a făcut decât să vă atingă uşor pielea. Credeţi-mă, dacă v-ar fi muşcat într-adevăr, n-aţi mai fi avut gât să vorbiţi.

Gogâlţ! Chiar asta fu onomatopeea care îi veni în minte Tarei, care îşi duse o mână la gât ca pentru a şi-l proteja.

— Acum înţeleg de ce vă era teamă! constată ea destul de puţin diplomatic.

— Nouă nu ne e teamă! protestă dragonul.

Întâlni privirea limpede a Tarei şi dădu înapoi.

— Bine, să zicem că nu ne plac deloc. Aţi putut vedea ce s-a întâmplat când maică-sa i-a aplicat o corecţie.

— Când i-a sfâşiat o jumătate de faţă? Da. Spuneţi mai bine că oamenii de-aici au o concepţie destul de aspră despre pedepse!

— Cu excepţia unei arme de argint şi dacă nu le smulgi capul sau dacă nu îi arzi atât de tare, încât să nu se mai poată regenera, vârcolacii sunt aproape cu neputinţă de ucis. Capacităţile lor de regenerare sunt pur şi simplu fantastice. Şi vânează în haită. Patru vârcolaci pot ucide un dragon. Aşa că vă imaginaţi ce am simţit când mi-am dat seama că întreg oraşul era contaminat!

Privirea sa era gravă.

— Cred că tot ceea ce se întâmplă aici depăşeşte cu mult problema prietenei tale Betty, Alteţa Voastră imperială (Hopa! trecuse iar la modul oficial). Trebuie să ne întoarcem cât mai repede. Trebuie să le dau de ştire Marilor Străbuni!

— Bine, şi-atunci s-o abandonăm pe Betty? Eu credeam că bariera trebuia chiar să oprească acest gen de probleme în interiorul continentului, observă Tara cu sarcasm. Aşa că misiunea noastră rămâne aceea de-a o găsi pe prietena mea şi de-a ieşi de-aici. Apoi, veţi da de ştire cui veţi crede de cuviinţă cu privire la ceea ce aveţi de gând.

Sal o privi pe fată, căzut în propria-i capcană.

Tara înţelesese foarte bine că nu vârcolacii erau cei pe care-i închiseseră dragonii. Uimirea şi spaima lui Sal nu erau prefăcute sau dacă da, acest dragon putea lua imediat Oscarul pentru cel mai bun actor.

— S-o facem repede, Alteţa Voastră imperială! reluă el revenindu-şi, suntem încă departe?

— Având în vedere că v-aţi năpustit drept înainte, trăgându-mă fără a-mi lăsa răgazul să reacţionez, răspunse acru Tara, nu, nu suntem departe, dar să ne întoarcem pe urmele noastre pe o stradă pentru a o lua pe cea paralelă cu ea, apoi mai rămân aproximativ patru sute de metri şi am ajuns.

Dragonul se desprinse de lângă zid.

— Să mergem!

— După dumneavoastră, se înclină Tara, n-am chef să servesc drept gustare unui vârcolac, aşa că fiţi atât de bun şi arătaţi-mi că suntem împreună, nu!?

Dragonul dădu din cap şi se precipită.

De altfel, câteva minute le fură de ajuns pentru a ajunge în faţa unei case arătoase, cu o grădină înflorită, ceva mai la distanţă de animaţia marilor artere. Ca majoritatea reşedinţelor în care trebuie că locuiau dragonii, ea era mare, dar mult mai puţin ostentativă decât palatele pe lângă care trecuseră. Faţada ei dădea într-o mică piaţă care închidea alte două construcţii. O varietate de vie albastră escalada zidurile albe şi Tara înţelese că era fermecată când unul dintre vrejuri se destinse ca un bici şi înhăţă o bizzz care trecea fără să ceară nimic nimănui. Bun, o vie insectivoră. Întrebarea care se punea era dacă planta era şi humanivoră. Se menţinu la o distanţă respectuoasă de ea.

— Harta arată că Betty se afla aici în urmă cu o oră, chiar pe această proprietate. Trebuie să fie sclavă, n-am văzut nicio fiinţă umană fără zgardă şi mă îndoiesc că ea s-ar fi putut ascunde de vârcolaci pe tot timpul acestor săptămâni.

Deodată, prin minte îi trecu un gând groaznic.

— Dumnezeule, şi dacă a fost contaminată?

— Nu vom mai putea face, din păcate, nimic, declară Sal. Nu există niciun leac împotriva acestei maladii. O să ne mulţumim să ieşim de-aici, dar ea nu se va mai putea întoarce pe planeta sa.

— O, la, la! Dacă nu mă urăşte deja pentru cât suferă din vina mea, va avea într-adevăr un bun motiv pentru a nu-mi mai vorbi toată viaţa! Cum facem ca s-o eliberăm din acest viespar? Stăm afară şi aşteptăm să iasă pentru a o duce cu noi?

— N-avem timp, răspunse Sal. Dacă e singură, plecăm împreună şi o protejăm. Dacă stăpânul ei e cu ea, atunci îl neutralizăm la loc ferit. E de-ajuns să ne invite înăuntru, ca să fugim apoi cu ea.

Şi înainte ca Tara să poată protesta, Sal înaintă şi, scoţând gheara din teacă, apăsă pe sonerie.

— Betty, modulă plăcut o voce care-i provocă Tarei fiori pe şira spinării, cred că avem vizitatori.

Uşa se deschise şi Tara tresări de uimire. În faţa ei stătea o figură cu totul necunoscută!

Proptită în coada unei lănci, fata era slabă în roba ei scurtă despicată într-o parte, foarte departe de confortabila corpolenţă a lui Betty, şi i se vedeau muşchii jucând sub pielea catifelată. Dar ceea ce o uimi cel mai mult pe Tara fu chipul ei. Dacă o jumătate era neatinsă, cealaltă fusese devastată de foc. Carnea i se topise şi ochiul îi dispăruse, formând o mască monstruoasă.

În sfârşit, necunoscuta avea părul mai lung decât al lui Betty, care şi-l purta scurt ca să nu-i fie prea cald vara.

Tara se pregătea să se întoarcă pentru a-l avertiza pe Sal că nu era Betty pe care o căutau ei, când îşi încrucişă privirea cu cea a tinerei.

Gura i se uscă brusc şi fremătă. O teribilă oboseală se reflecta în ochiul de culoare brună care o privea şi deodată îi fu limpede. Forma nasului, sprânceana, atitudinea graţioasă, în ciuda armei (Betty fusese întotdeauna delicată în mişcări, cu toate kilogramele ei în plus), Tara tocmai îşi recunoştea prietena în acest chip înspăimântător de mutilat.

În spatele ei, îşi făcu apariţia un dragon care trecuse prin zid. Tara înţelese că o parte a clădirilor nu era decât o iluzie, căci casa nu se prăbuşi. Dragonilor chiar le face plăcere să treacă prin ziduri, nu era prima dată când vedea lucrul acesta în oraş. Aşa că nu reacţionă. Gusturile şi culorile în materie de decoraţie...

Dacă Sal era corpolent, atunci dragonul din faţa lor era gigantic, probabil cel mai mare specimen pe care Tara îl văzuse vreodată. Spre deosebire de Charm, care era purpurie, acesta era roşu, la fel ca Mal. Motivele de pe aripile sale şi de pe corp erau argintii, ceea ce Tara nu mai văzuse până atunci.

Zâmbi din toţi dinţii adresându-i-se lui Sal.

— Bună, făcu el cu o voce melodioasă, şi Tara îşi schimbă părerea. Nu un *el*, ci o *ea*. Cu ce vă putem fi de folos?

— Caut o tovarăşă pentru sclava mea, improviză Sal, cu ochii sclipind de admiraţie pentru radioasa frumuseţe. O tânără care ar putea s-o ajute la micile lucrări de întreţinere. Aţi fi de acord să vă răscumpăr sclava?

Cu aerul său de îndrăgostit, aveai mai degrabă impresia că voia s-o ceară în căsătorie şi că îşi imagina încă de pe acum chipul viitorilor lor copii. De altfel, şi în momentul în care era

întinsă precum coarda unui arc, Tarei îi trecu prin minte un gând absurd: dragonii se căsătoresc?

Dragoniţa îi zâmbi cum ştia ea mai frumos, făcându-l pe Sal să se clatine şi să arate ca un câine mare, cu limba spânzurată.

— Ştiţi, ea nu prea e de folos. Mănâncă mult, tândăleşte în loc să muncească, a fost nevoie s-o pedepsesc adesea ca s-o învăţ să fie ascultătoare.

Tara se sili să inspire calm, pentru a alunga mânia care urca în ea. S-o facă praf pe dragoniţă nu însemna altceva decât să atragă atenţia asupra lor, şi ea n-avea chef să înfrunte un întreg oraş plin de vârcolaci şi de dragoni. În plus, Sal părea să conducă destul de bine tranzacţia. În câteva minute, vor putea pleca împreună cu Betty, salvând-o din acest loc îngrozitor.

Ar fi trebuit să ştie că a vinde pielea dragonului înainte de a-l fi ucis nu era recomandat în AltăLume.

— Asta nu e grav, o să încerc să mă acomodez, scumpă Doamnă, susură Sal luând una dintre labele dragoniţei, care i-o lăsă cu plăcere clipind nebuneşte din gene. Cât o să-mi cereţi pentru ea?

— Oh, preţul ei nu e foarte mare, îl asigură dragoniţa.

— Cât doriţi, preţul dumneavoastră va fi şi preţul meu.

Dar ce tot spunea dragonul? N-avea nicio idee despre felul monedei pe care o foloseau aceşti oameni. Fusese stabilit s-o facă să intre, s-o pocnească şi să fugă împreună cu Betty, nu să-i facă şi curte!

— În cazul ăsta, o să ajungem uşor la un acord, se pisici dragoniţa, care lăsa impresia că se amuză la nebunie, ceea ce o făcu pe Tara să se simtă în largul ei. Vreau doar să-mi daţi cheia barierei!

Înainte ca Sal să poată reacţiona, o voce din spatele lor rosti o incantaţie şi totul se dădu peste cap. Magia Tarei nu avu timp să ţâşnească: un puternic curent emis de zgarda ei o paraliză, la fel ca şi pe Galant. Cu coada ochiului, văzu că şi Sal era imobilizat şi se panicase. Deasupra lor, aerul scânteia şi o mulţime de oameni foarte uimiţi apărură în văzduh, dar şi în cele patru colţuri ale pieţei. Cal, Fabrice, Moineau, Eleanora şi Jeremy levitau, în timp ce Fafnir şi Robin se aşezaseră, gata să-i sară Tarei în ajutor la primul semn de pericol. Ceva mai încolo, la fel de uimit ca şi ceilalţi, se aţinea un thug înalt, cu câte o sabie trasă din teacă în fiecare mână. Precum se vede, Cal reuşise să dea de Xandiar. Tara băgă de seamă că toţi aveau zgărzi, dar asta nu-i împiedicase să-şi activeze magia, spre deosebire de ea.

— Puneţi mâna pe ei, strigă dragoniţa, dar nu-i ucideţi.

O duzină de dragoni cenuşii care stăteau pregătiţi se repeziră şi se încinse o încăierare de toată frumuseţea. Xandiar şi prietenii Tarei profitară de faptul că dragonii n-aveau voie să-i ucidă, şi le provocau maximum de daune. Robin şi arcul său conduceau dansul şi în curând atacanţii urlară, cu labele, gâtul, botul înţesate de săgeţi de neparat.

Fafnir le dădu la rândul ei de furcă, mânuind cele două securi. După toate aparenţele, ei nu avuseseră niciodată de-a face cu nişte pitici, şi cu atât mai puţin cu o pitică roşcată, turbată de furie, care nu părea să se teamă de ei şi le sărea în spinare, urlând:

— Pe Forgeafeux, veniţi! Veniţi! O să vă fac tocătură!

Fu nevoie ca unul dintre dragoni să-şi lase pe jumătate tăiată o labă din faţă ca să înţeleagă faptul că expresia „tocătură" trebuia luată în sens literal. Manevrându-şi cele două securi în faţa ei cu toată viteza, Fafnir aducea cu un mixer furios, cu ochi verzi.

Se văzură nevoiţi să pună stăpânire pe ea cu ajutorul magiei. Şi, chiar paralizată, Fafnir tot mai semăna cu un pachet de dinamită: de manipulat cu grijă.

Din păcate, forţa magică a dragonilor era mai puternică decât cea a prietenilor Tarei. Iar dacă sorţitorii şi thugul le răspunseră cum ştiură mai bine, era evident că erau pe punctul de a pierde lupta.

Când îi văzuse pe dragoni repezindu-se asupra lor, Moineau nu-şi putuse împiedica metabolismul de a-şi schimba înfăţişarea ca urmare a spaimei şi adrenalinei. Asta i se întâmpla din ce în ce mai des şi o neliniştea. Bestia avea câştig de cauză asupra ei. De aceea, evita pe cât posibil să se metamorfozeze pentru a încerca să se controleze.

Furioasă împotriva ei (ar fi preferat să-şi păstreze atuul secret), ea luptase cu ghearele şi magia, apoi, văzându-şi prietenii şi pe Xandiar atât de bine prinşi sub dragoni, încât nu mai puteau nici mişca, făcu singurul lucru pe care-l putea face.

Se predă.

— Bravo! Bravo! aplaudă dragoniţa în timp ce locotenenţii ei numărau prizonierii. O mulţime, o mulţime de invitaţi! Ce fericire pentru modestul nostru continent să primim atâtea personalităţi prestigioase! Gărzi! Scoateţi-le aceste ridicole ornamente factice şi puneţi-le zgărzi adevărate, vă rog.

Ah, zgărzi false! Tara înţelegea mai bine.

Mai mulţi vârcolaci, până atunci mascaţi, se repeziră la ei. Păreau a fi chiar gărzi şi uniforma le era pe potrivă: îmbrăcaţi în roşu din cap până-n picioare, ei arborau un dragon de cristal negru pe piept şi Tara simţi cum i se strânge inima când identifică în el o reprezentare stilizată a cheii, cea care deschidea bariera, izolând Continentul interzis.

Deodată, una dintre gărzi urlă şi îşi strânse mâna, arsă în profunzime.

— Ce mai e? întrebă impacientată dragoniţa roşie.

Unul dintre dragonii cenuşii se aplecă şi o informă, pe un ton indiferent.

— A fost ars. Străinii au folosit cuie de argint pentru a-şi confecţiona zgărzile.

O sclipire de nelinişte se aprinse fugar în ochiul dragoniţei. Se propti în faţa Eleanorei, ţinută zdravăn de un dragon cenuşiu.

— De unde ştiaţi că trebuia să folosiţi argintul, mică fiinţă umană? Ce ştiaţi voi despre vârcolaci?

Eleanora o privi fix în ochi, fără să-i răspundă.

Dragoniţa zâmbi.

— Ah! uitasem cât de obositori se dovedesc a fi oamenii nesupuşi!

Îşi mişcă uşor laba pe obrazul Eleanorei şi, când şi-o retrase, toţi văzură sângele care i-l acoperea. Solzii ei intenţionat ridicaţi îi smulseseră pielea fragedă.

Cal fu cât pe ce să înnebunească şi aproape că reuşi să scape din strânsoarea paznicilor săi care, pentru a-l putea stăpâni, se văzură nevoiţi să-l ţină câte doi, dar, în ciuda durerii, Eleanora rămase stoică.

Dragoniţa îşi trecu o limbă roz peste colţi.

— Nu pot să te las să-mi subminezi autoritatea, mică ființă umană.

Și i-o arătă unuia dintre vârcolaci pe Eleanora.

— Smulge-i brațul.

Garda înaintă și apucă brațul Eleanorei. Apoi, fără efort, începu să tragă de el.

De această dată, tânăra urlă.

— Stați! O să vă spun eu de ce am folosit cuie de argint.

Toți ochii se îndreptară spre pitica roșcată care intervenise. Lui Fafnir nu-i plăceau dragonii, iar acum, ura sa făcea un mare salt înainte. Nici vorbă să-i lase să-i tortureze o prietenă. Vârcolacul aruncă o privire spre dragonița roșie. Aceasta încuviință. El dădu drumul brațului Eleanorei care se lăsă să cadă jos, pe jumătate leșinată.

— N-aveam decât cuie de argint sau de aur. Mi-am spus că de aur ar fi prea de tot, mormăi pitica. Iar despre bebestiile voastre păroase nu știm nimic, da.

Dragonița o privi cu atenție un moment. Ceea ce văzu în pupilele verzi care o sfidau, pesemne că o convinse.

— Betty? strigă ea, întorcându-și capul.

Tânăra Pământeancă îngenunche imediat la picioarele stăpânei sale.

— Regina mea? zise ea, cu ochii plecați.

Iar? Trebuie că era un fel de... vrajă rea, născocită doar pentru a-i strica viața Tarei. Nu putea face un pas fără să se lovească de un șef oarecare, de o împărătească a nu știu cui sau de o regină de-a nu știu cui altcuiva... și, de cele mai multe ori, făcând ceva care-i displăcea.

— Arată-i prietenei tale cum le urăm noi bun venit invitaţilor noştri.

— Bine, Regina mea.

Betty se ridică de jos sprintenă, apoi se proţăpi în faţa Tarei, care era pe punctul de a testa puterea zgărzii de r..at care-o paraliza, în speranţa că va reuşi s-o învingă. Îşi fixă prietena în singurul ei ochi, încercând să-i transmită un mesaj. Persoana din faţa ei o ignoră.

— Bine ai venit pe continentul nostru, Tara, zise calm fata cu chipul ars.

Apoi săltă coada lăncii sale şi, fără s-o prevină, o lovi cu putere pe Tara în cap.

Aceasta îi produse fetei un dublu şoc: primul, că fusese doborâtă de prietena ei, iar al doilea, că în ţeastă i se răspândea o oribilă durere care o făcu să-şi piardă cunoştinţa.

Apoi, în jurul ei totul deveni negru.

CAPITOLUL XVI

Fabrice

sau în cazul în care folosești material sofisticat,
e mai bine atunci când el funcționează... mai cu seamă
când te afli la două sute de metri deasupra solului

La început, totul mersese bine. Cal şi prietenii ei trecuseră de barieră în timp ce Tara le distrăgea dragonilor atenţia. Lucrurile se complicaseră în momentul în care dragonii şi elfii se porniseră deodată să o ia la goană ca apucaţii.

Levitus Inc®-urile nu erau construite să susţină o cadenţă atât de infernală şi, foarte repede, fuseseră depăşiţi.

În momentul în care plutea deasupra Tarei, Moineau avusese prezenţa de spirit să înregistreze harta lui Magister pe globul ei de cristal (care făcea şi oficiile de aparat foto, camescop şi limită-pentru-ciocolata-de-dimineaţă), aşa încât ştiau unde anume se duceau dragonii. După vreo zece minute, centura lui Cal emise nişte sunete neliniştitoare — crrrr-crrr! —, aşa că se decise să şi-o pună.

Îi preveni pe ceilalți despre aterizarea sa (întrucât ei nu se puteau vedea unul pe altul, era imposibil să știi unde se afla cineva) și regretă iar că își uitase ochelarii speciali care îi permiteau să vadă prin Camouflus-uri.

După ce Fabrice se lovise violent de Eleanora, puseseră la punct un cod vocal pentru a se poziționa în raport cu șoseaua, cu arborii sau cu stâncile pe lângă care treceau. După ce îl văzură pe Cal materializându-se, făcură și ei la fel.

— Drace, mormăi Fafnir, mulțumită că se așezase pe sol, dragonii ăștia sunt bolnavi. De ce gonesc așa?

— Nu știu, îi răspunse Cal. O să continuăm să-i urmărim, deocamdată sunt prea ocupați cu fuga pentru a mai arunca și vreun sorț asupra Tarei. Și apoi, căpetenia lor pare să vrea să joace cinstit, cel puțin în clipa de față. A lăsat să treacă cel mai bun moment în care puteau acționa, și anume când încă se aflau pe plajă.

Deodată, Moineau își suci capul în toate direcțiile.

— Fabrice? țipă ea. Unde e Fabrice?

— Era lângă mine, îi informă Eleanora, e ciudat, dar nu l-am auzit de la decolarea noastră și până la ciocnirea dintre noi. Poate că centura lui a suferit vreo avarie din pricina loviturii?

Panicată, Moineau se transformă în Bestie și o porni într-un mic galop în sens invers, adulmecând ca un câine mare și blănos. Dar dacă flerul ei era incomparabil, pentru a căuta avea nevoie de o urmă — pământ, o stâncă, și chiar niște arbori sau iarbă —, dar Fabrice nu atinsese la prima vedere solul, căci nu descoperea niciun semn de-al lui.

Explorară împrejurimile în speranţa de a-l regăsi, dar se văzură nevoiţi să cedeze în faţa evidenţei.

Fabrice dispăruse.

Fabrice urmărea cortegiul dragonilor, atent să nu se lovească de Eleanora a doua oară: prima ciocnire fusese dureroasă pentru amândoi şi n-avea de gând să aibă o nouă experienţă, gândindu-se, amuzat, că amicul Cal chiar ar fi vrut să fie în locul său.

Zburau pe deasupra unor câmpuri când, deodată, o rafală de vânt îl făcu să devieze. Centura sa începu să clipească şi, fără să-l prevină, îl săltă în văzduh cu mai multe zeci de metri.

— Oooh! gemu Fabrice, al cărui stomac rămăsese cu treizeci de metri mai jos, dar ce se...

Nu apucase să-şi termine întrebarea, că aceeaşi centură îl făcu să plonjeze.

Strigătul lui ar fi trebuit să-i alerteze pe ceilalţi, dar întrucât îl refuzase pe Cal să-i programeze brasarda, acum măsura cât de mare fusese greşeală. Căci dacă el îi putea auzi pe ceilalţi, ei nu percepeau deloc strigătele sale de ajutor.

Înspăimântat, Fabrice văzu solul care se apropia cu o viteză îngrozitoare şi, chiar în momentul în care urma să se zdrobească, centura îl relansă în văzduh ca pe o sferă de yo-yo, dar cu creştetul în jos.

Tânărul Pământean era de prea puţin timp în AltăLume ca să se gândească o singură clipă să se folosească de magia sa. Sau, mai precis, nu mai avu când. Mai întâi, pentru că era prea

ocupat să evite vomitatul, iar apoi, pentru că numita centură emise un *Brrrmm! Brrrmm!* funebru şi se stinse deodată în preajma unui fel de antrepozit.

Acoperişul îi amortiză căderea, apoi cedă sub greutatea sa. Căzu pe o uriaşă grămadă de fân, se rostogoli şi, în cele din urmă, se turti de nişte forme calde şi cârâitoare care se împrăştiară în toate direcţiile, într-un nor de pene.

Se afla într-un hambar, pe jumătate fânar, pe jumătate spaşunier, şi spaşunii alergau în toate părţile ciocnindu-se unul de altul, înnebuniţi de aterizarea sa în regim de catastrofă.

Lovind solul, Camouflus-ul lui se stinse fără ca el să-şi dea seama.

Prima lui reacţie fu să se pipăie peste tot. Era ciudat dar, cu excepţia unei frumoase colecţii de contuzii şi vânătăi, n-avea nimic. Pesemne că totuşi centura îi atenuase şocul. Cu genunchii moi, încercă să se ridice.

— La dracu'! murmură el, am avut noroc.

Apoi aruncă o privire întunecată spre centură.

— Blestemată maşinărie! Puteai să faci chestia asta într-o altă zi, nu!? Şi, de preferinţă, altcuiva? De ce întotdeauna toate cad pe spinarea mea?

Un muget firav şi înăbuşit îl făcu să tresară, şi scoase minuscula cuşcă a lui Barune în mare grabă, îngrozit la gândul că Familiarul său ar putea fi rănit.

Chiar dacă părul i se zburlise din pricina căderii, Barune era teafăr. Fabrice oftă, uşurat, şi-l puse la loc în rucsac.

Apoi, şchiopătând, se îndreptă spre ieşire şi încremeni. Uşa de la intrarea în spaşunier avea o mică deschizătură cu grilaj prin care se putea vedea afară.

Alertat de vacarm, un enorm câine de pază stătea cu ochii ațintiți asupra ușii, așteptând ceea ce avea să iasă. Fabrice dădu înapoi.

— Normal, cu Camouflus, el nu mă poate nici vedea, nici simți. Ce-i de făcut, Barune? Să-i arunc un Paralysus sau să găsesc o soluție mai puțin riscantă? De când Tara și-a recuperat puterea magică, nu mai sunt sigur că l-aș putea imobiliza suficient timp pentru a o șterge fără greutate.

Familiarul îi comunică un sentiment de agasare. Dacă respectivul câine era unul mare, oricum era mult mai mic decât un mamut. Îl putea strivi și fără să se gândească la asta. În fine, sub înfățișarea lui normală.

Asta îl făcu pe Fabrice să râdă și să se mai destindă puțin.

— Ei, trebuie să fim discreți. Un mamut albastru într-o curte de fermă ar putea să pară suspect. Mai bine să se facă mici.

Afară, molosul se culca din nou, mai interesat de un os mare pe care tocmai îl rodea, decât de spașunele de care, oricum, n-avea dreptul să se atingă.

Cu o labă din față așezată pe osul încă bine garnisit, desprindea carnea, lingându-și ghearele atunci când de ele i se lipea vreo bucățică. În curând avea să termine și Fabrice n-avea niciun chef să-și îndrepte interesul spre el.

— Ia să vedem noi ce se întâmplă dacă deschid ușa și dau drumul spașunelor. Se va lua desigur după ele, iar eu voi putea ieși de-aici în liniște.

Întredeschise ușor ușa. Câinele își ciuli urechile, dar rămase culcat. Fabrice se întoarse spre spașunele care, îngrămădite în fundul spașunierului, îl priveau neîncrezătoare.

— Hai, puicuțelor! O să dăm un spectacol nostim.

Şi se repezi asupra lor ţipând şi dând din mâini. Înnebunite, păsările ţâşniră în toate părţile şi se împrăştiară prin curte, cu Fabrice pe urmele lor.

Se întâmplară atunci două lucruri.

Primul fu că Fabrice îşi dădu seama că spaşunele se temuseră în momentul în care el îşi agitase braţele, *deoarece îl vedeau*!

Al doilea fu acela că şi câinele se ridicase în picioare şi mârâia, cu privirea aţintită asupra lui Fabrice. Acesta făcu imediat cale-întoarsă şi se năpusti în antrepozit, urmărit de molosul care sări după el.

— Pe Levitus, mă ridic în zbor şi-ntr-o clipă decolez uşor! ţipă el.

Voinţa lui era suficientă, căci magia îl propulsă sub acoperiş, fără a-i permite totuşi să scape prin spărtura pe care o făcuse.

Dedesubt, câinele se uita la el cu un aer deosebit de interesat. Oamenii ăştia erau într-adevăr de tot hazul când voiau! Agil, se urcă pe grămada de fân, dar aceasta nu era destul de înaltă, chiar deloc, pentru a ajunge la băiat.

Când înţelese că n-avea de gând să coboare ca să se joace cu el, începu să latre, atât de sonor, încât avea să alerteze probabil întreaga fermă.

Fabrice se agăţă de o grindă şi şopti:

— Şşşt! Şşşt! Drăguţule, eşti un câine drăguţ! Culcat!

Spre uimirea sa, câinele îi dădu ascultare. Dar de îndată ce Fabrice se mişcă, se ridică şi el brusc pe cele patru labe şi reîncepu să latre.

Fie cei care se ocupau de fermă erau surzi, fie nu erau acasă. Altă ipoteză: clădirea aceasta se afla destul de departe de locul unde locuiau, de aceea nu auzeau câinele.

Fabrice nu se putea baza foarte mult timp pe asta. Trebuia să iasă de-acolo cât mai repede. Se uită la uşă. Deasupra ei era o lucarnă. Zburând până acolo, ar încerca s-o deschidă şi apoi, pentru a ieşi, ar putea levita, rămânând în afara razei de acţiune a câinelui.

Bun, numai să treacă odată la acţiune, înainte ca magia sa să-şi facă de cap. Făcu un pas în gol.

Şi căzu drept pe molosul aflat dedesubt.

Greu de spus care dintre cei doi fu mai uimit. Fabrice, atât de concentrat asupra lucarnei, încât uitase să-şi susţină magia? Sau câinele? Se rostogoliră pe grămada de fân şi aterizară pentru a doua oară (în cazul lui Fabrice) pe pământ. De această dată, nu mai erau spaşune care să amortizeze căderea. Bănuitoare, ele rămăseseră afară, aşteptând ca individul care le hărţuia să fie neutralizat.

Noroc pentru Fabrice, dar nu şi pentru câine, căci atunci când luară din nou contact cu pământul bătătorit, acesta din urmă se afla dedesubt. Se auzi un *Vuuu!* când lui Fabrice, căzând pe el, îi ieşi tot aerul din plămâni, şi animalul nu mai mişcă, pe jumătate leşinat.

Fabrice, nu foarte zgâriat, se scutură şi, şchiopătând, se îndreptă cât putu de repede spre ieşire.

Cu cât se apropia mai mult de uşă, cu atât lua viteză mai mare, pentru a ţâşni afară întocmai ca o rachetă.

Atunci se lovi cu capul de ceva moale, care scoase un *Uuuuf!* şi care îl făcu pentru a treia oară în ziua aceea să cadă. Dar de mai jos, de această dată.

Ceea ce făcuse *Uuuuf!* apăru. Spre marea uşurare a lui Fabrice, era Cal, aplecat de şale şi ţinându-se de burtă.

— Fabrice? Dar ce...

— Închide uşa! ţipă Fabrice agitând frenetic braţul, închide uşa!

Cal privi înăuntru, văzu un câine enorm care, cu botul plin de bale, se repezea asupra lor, şi trânti batantul chiar în clipa în care molosul sărea. Se auzi o izbitură înfundată, urmată de un *Hauuu!* şi apoi, tăcere. Se pare că de data aceasta câinele o încasase zdravăn.

Cal îl ridică pe Fabrice.

— Ce se întâmplă?

Tremurând, lui Fabrice îi trebuiră câteva secunde înainte de a-i răspunde.

— Centura ta afurisită m-a lăsat în pană! spuse el în cele din urmă. Am trecut prin acoperiş, Camouflus-ul mi s-a întrerupt, pesemne că mi-am agăţat butonul în cădere, nu mi-am dat seama de asta şi puţin a lipsit să nu ajung dejunul acestui animal! Asta s-a întâmplat!

Şi, furios, o luă drept înainte şi începu să şchiopăteze pe câmpie, cu spatele întors la ansamblul de clădiri ale fermei ce se zăreau în depărtare... din fericire, prea departe pentru ca oamenii care locuiau acolo să fi auzit câinele.

— Stai! strigă Cal, dă-mi centura! Mi-e teamă că uşa ar putea fi astfel concepută, încât să reţină zburătoarele, dar nu şi dogii furioşi. Şi ăsta părea să-ţi poarte pică. Trebuie s-o pot repara şi să ne punem la adăpost de animalul ăsta mare.

Sensibil la ameninţare, Fabrice desprinse aparatul şi i-l întinse bodogănind.

— Un lucru de nimic... fierărie de bazar...!

Cal scoase din buzunar o mică şurubelniţă şi făcu să sară veriga.

— Te simţi bine? Nu te-a muşcat?

— Nu, n-a avut timp. Dar sunt plin de zgârieturi şi mă doare peste tot.

— Cu atât mai bine. Ah, ştiu ce are! zise Cal, cu nasul la nivelul firelor de toate culorile şi al cuarţurilor care compuneau mecanismul. S-a slăbit o conexiune. Uite! S-a aranjat.

Puse din nou veriga, îşi aranjă la loc unealta, apoi se uită la brasarda lui Fabrice.

— Ah, din cauza asta nu te-am auzit! N-ai selectat butoanele care trebuie. Odată ce Camouflus-ul e activat, sau chiar înainte, trebuie să apeşi aici şi aici.

Imediat, Fabrice auzi chemările celorlalţi şi putu să le răspundă.

— E-n ordine! zise el. Cal a dat de mine, mă simt bine. Suntem lângă o fermă de unde tocmai am plecat, o să vă ajungem într-o clipă.

Apoi, se întoarse spre prietenul său.

— Cum ai făcut?

— Ne-am împărţit terenul. Mă pregăteam să refac această parte de drum când am văzut un nor de spaşune înnebunite ieşind din antrepozit. Mi-am spus că trebuie să fii aici, poate pentru ceva anume, şi am venit să verific.

— Mersi! făcu Fabrice cam în silă. Bun, totul funcţionează acum?

— Da, ţi-am verificat şi reprogramat şi brasarda. Trebuie doar să apeşi pe butonul negru şi Camouflus-ul tău va intra în

funcţiune. La fel şi pentru centură. Cele două fire erau pesemne deja desprinse, şocul cu Eleanora n-a ameliorat deloc situaţia şi goana pe urmele dragonilor a făcut ca, în cele din urmă, să se desfacă de tot. Acum, ea n-ar trebui să-ţi mai pună probleme.

Prudent, Fabrice îşi testă centura înainte de a-şi activa Camouflus-ul. Totul părea să funcţioneze corect. Se aşeză pe sol... pentru a se pomeni apoi propulsat din nou în văzduh.

Chiar iubita sa, Bestia, nebună de bucurie, îl făcu să se rotească înainte de a-l strânge la piept.

De obicei, Fabrice avea oroare ca ea să facă aşa ceva. Dar văzându-i lacrimile din ochi şi zâmbetul încântat (de acord, plin de colţi, dar totuşi încântat), se înmuie. O strânse cu dragoste lângă el... mă rog, atât cât poate fi mângâiată o arătare acoperită de păr şi înaltă de trei metri.

Moineau păru să-şi dea seama, în sfârşit, de ridicolul situaţiei, căci îşi reluă înfăţişarea umană... şi se strânse şi mai mult lângă Fabrice.

Eleanora şi Fafnir, care îi urmăriseră, îşi dezactivară Camouflus-urile şi ridicară ochii spre cer la unison şi cu aceeaşi mină scârbită.

— Să mergem! decise Cal atunci când toată lumea îi cerea lui Fabrice să-şi povestească aventurile. O să vă spună totul pe drum. Trebuie să dăm din nou de dragoni.

Din pricina întârzierii, ajunseră după ce dragonii părăsiseră locul scenei de canibalism şi fură surprinşi să-i vadă întorcându-se pe propriile lor urme. Din întrebările pe care Tara i le puse lui Charm aflară ce i se întâmplase dragonului care păzea caprele şi, deodată, îşi petrecură şi ei ceva mai mult timp supraveghind cerul, cu un ochi prudent.

În sfârşit, dragonii încetară să mai gonească. Cal fu foarte neliniştit când îi auzi vorbind despre mijloace de protecţie a oraşului.

— Hai! zise el. Să găsim o altă poartă pe unde să putem intra, nu trebuie ca dragonii şi elfii să ne vadă şi nu vom putea folosi Camouflus-urile. Sal are dreptate, asupra întăriturilor a fost aruncat un Revelus. Oricine trece pragul porţilor e obligat să-şi arate adevărata înfăţişare. Chiar dacă cineva încearcă să intre în oraş pe sus.

— Atunci, Fafnir şi cu mine avem o mare problemă, remarcă Robin. Nu există elfi, şi un semielf e îndeajuns de diferit de un om pentru ca să fiu remarcat. De asemenea, n-am văzut niciun pitic.

Fafnir îşi încrucişă braţele musculoase la piept.

— Nici vorbă să mă... să ne lăsaţi în urmă! Cal, Eleanora, voi sunteţi Hoţi Patentaţi. Găsiţi o soluţie şi pentru noi.

— Hm, reflectă Cal, ăsta nu-i un Detectus.

— Nu, răspunse Eleanora. Cu un Detectus n-am fi avut nicio şansă.

— Dar cu un Revelus...

— ...ne-ar trebui două, nu-i aşa? Mai întâi primul, apoi al doilea?

Cal şi Eleanora îşi zâmbiră, perfect sincronizaţi.

— Ei, puteţi să ne traduceţi şi nouă? se interesă Moineau. Pentru că duetul vostru, aici de faţă, e desigur foarte bine pus la punct, dar prea puţin înţeles de noi.

Cei doi Hoţi se întoarseră spre ea, atât de asemănători cu ochii lor cenuşii şi pletele lor negre, încât i-ai fi putut lua drept

frate şi soră. Mai mult, purtările lor erau identice, mult mai mult decât recunoştea Eleanora în sinea ei.

— Dă-i drumul, Eleanora! îi propuse galant Cal. Explică-le.

— Noi o să intrăm în oraş pe jos, deci n-o să avem nevoie de Camouflus-uri. Le vom da două lui Robin şi două lui Fafnir. Dacă sorţul ar fi fost un Detectus, asta ar fi însemnat moartea. Aţi fi fost detectaţi. Dar cu un Revelus, e cu totul altceva. Sorţul va sfărâma primul Camouflus, chiar în momentul în care îl veţi depăşi. De îndată ce îl simţiţi acţionând, va trebui să apăsaţi pe al doilea Camouflus. Sorţul nu va avea timpul necesar să-l sfărâme, voi veţi fi deja în incintă. Cunosc acest fel de magie. Ea e prea mare consumatoare de energie pentru a putea fi extinsă pe o suprafaţă vastă. După părerea mea, nu acoperă mai mult de un metru, maximum.

— Şi dacă te înşeli? întrebă Jeremy, care n-o cunoştea încă pe Eleanora.

Tânăra îl fulgeră cu privirea. Apoi îşi puse calm mâinile pe cele două lame de pe şolduri.

— Nu mă înşel.

Jeremy deschise gura, dar cotul lui Moineau în coaste îl convinse să nu insiste.

În apropiere de oraş, Cal şi Eleanora rămaseră nemişcaţi în acelaşi moment.

— Staţi, avem o problemă! exclamară în cor.

Se opriră, se priviră uluiţi, apoi reluară.

— Toţi au zgărzi la gât! strigară ei.

— E haios, observă Fabrice, vorbiţi amândoi în acelaşi timp. Aţi repetat, sau cum faceţi?

— Suntem obişnuiţi să reperăm ceea ce poate compromite o misiune, răspunse demn Cal. E normal ca noi să facem aceleaşi remarci.

— Desigur, zâmbi dulce Moineau, dar în acelaşi moment, asta denotă o impresionantă comuniune de spirit, cred.

— Aveţi dreptate, interveni Robin ai cărui ochi pătrunzători de semielf sondau pietonii aflaţi departe în faţa lor. Toţi au zgărzi roşii.

— Trebuie să le avem şi noi la fel.

— Cum să facem? obiectă Fabrice. Dacă le obţinem pe cale magică, dragonii de gardă vor descoperi momentul în care vom trece prin Revelus!

— Cred că am eu ce ne trebuie, declară Fafnir.

Din costumul ei foarte strâns pe corp totuşi, scoase o magnifică robă de piele roşie. Chiar dacă nu-i plăcea magia, buzunarele piticei, ca şi cele ale robelor de sorţitoare, puteau conţine o mulţime fără număr de obiecte.

— Doar n-o să-ţi distrugi această robă, totuşi! zise Moineau cu un mic ţipăt speriat. E splendidă!

Fafnir dădu din umeri.

— E distrusă, şopti ea. E cea pe care o purtam la aniversarea Tarei şi care a primit un bol de sos[1]. A fost imposibil să scot pata, vopsitorul a încercat de toate înainte de a se lăsa păgubaş.

---

[1] Vezi *Tara Duncan, Sceptrul blestemat*. Atunci, în timpul unei memorabile încăierări pe care nici măcar n-o declanşase ea, Fafnir s-a pomenit că i se aruncă în cap un bol cu sos cenuşiu. Şi da: cel care a îndrăznit să comită ireparabilul este încă în viaţă, Fafnir mulţumindu-se să-l pocnească. De două ori. *(N.a.)*

O păstram în speranţa unei soluţii, dar întrucât avem nevoie de piele roşie, ne putem folosi de ea.

Şi înainte ca Moineau să poată protesta, tăie roba în fâşii lungi.

Robin alcătui osatura zgărzilor cu ajutorul unor fâşii de piele tare pe care o folosea pentru a-şi proteja degetele, şi Fafnir scoase nişte cuie de argint pentru a le fixa, precum şi o duzină de ace de argint pentru a le lega şi a crea cataramele.

Deşi operaţia se făcu foarte repede, în momentul în care ei îşi reluară drumul, Tara şi dragonii se aflau deja în oraş.

— Fafnir, Robin, ne vedem de partea cealaltă! zise Cal după ce toţi fură echipaţi.

— Pe strămoşii mei, mormăi Fafnir activându-şi centura cu regret, mi-ar plăcea ca această aventură să aibă loc ceva mai mult pe sol şi mai puţin pe sus!

Şi dispăru, iar Robin zâmbi.

— Mie însă chiar îmi place să zbor, zise el.

Apoi, cu o privire gânditoare, caracteristică unei comunicări mentale cu un Familiar, îşi întredeschise rucsacul.

— Cum aşa, ţi-e rău? zise el privind înăuntru. Bine, de acord, o să încerc să nu te ridic şi să te cobor prea mult. Şi îţi las rucsacul deschis ca să ai un pic de oxigen. Dar în primul rând, să nu faci gălăgie, da? Nici „Click!", nici „Cuic!", nici „Brraaa!", OK?

Sourv era cumva ca Fafnir. Zborul nu era pe gustul ei. Robin văzu privirea amuzată a lui Cal şi oftă puţin consternat înainte de a se pierde la rândul său în văzduh.

Santinelele nici măcar nu se uitară la ei. Deşi tremurară de-a binelea că ar fi putut fi prinşi de către Revelus, Fafnir şi Robin dejucară cu uşurinţă sorţul.

Eleanora nu spuse nimic, dar îi adresă un zâmbet triumfător lui Jeremy. De felul „Na, na, na, ce ţi-am spus eu?"

Pitica roşcată şi semielful rămaseră nevăzuţi deasupra celorlalţi şi, ca şi ei, fură şocaţi de ceea ce se petrecea în acest oraş vesel şi deschis. Raporturile dintre dragoni şi oameni erau cele dintre dominanţi şi dominaţi, care nu existau pe nicio altă planetă. Iar prietenii Tarei începură să-şi spună, la fel ca şi Tara ceva mai devreme, că Magister avea dreptate să denunţe această situaţie atroce, chiar dacă metodele sale erau inacceptabile.

Totul se desfăşură conform planului, până în momentul în care Fafnir lovi o pubelă.

Contempla, uimită, ciudatul oraş şi pe locuitorii săi, uitând că era în zbor şi, prin urmare, în mişcare, când o dragoniţă, după ce golise o pubelă mare de metal într-un container, o făcu să leviteze pentru a o aduce în casă.

Fafnir şi pubela se ciocniră sub privirile uluite ale dragoniţei şi, ca urmare a şocului, pubela se răsturnă peste pitică. Orbită, aceasta pierdu controlul zborului şi se izbi de ziduri, provocând un vacarm îngrozitor.

Dragoniţa îşi văzu pubela făcând salturi ca un kre-kre-kre cuprins de nebunie.

Fără cel mai mic suport mental de care să se agaţe, capacitatea de a raţiona o părăsi pe pitică şi ea ţipă:

— Ahhhhh, scoateţi-mă de-aici!

Robin coborî în picaj pe direcţia ei şi fu cât pe ce să fie lovit când proiectilul urcă brusc spre cer. Făcu un sprint aerian în

compania ei şi reuşi, la capătul unui şir de lupinguri foarte spectaculoase, s-o scoată din pubelă.

Dragoniţa, care în cele din urmă îşi dăduse seama că un ce nevăzut preluase controlul asupra pubelei sale, începu să strige gărzile în ajutor. Robin făcu atunci singurul lucru care o putea opri.

Lăsă pubela să-i cadă în cap, aproape făcând-o să leşine şi orbind-o totodată.

Ceea ce le dădu răgazul s-o întindă. Cal şi ceilalţi, luându-se după glasurile lor, îi urmară.

— Pe strămoşii mei, spuse gâfâind Moineau, când se opriră, în sfârşit, încovoiaţi din cauza răsuflării, ce frică mi-a fost! Fafnir, te simţi bine?

— Grmmm... Grummm... Grrrmmmm, făcu o voce din gol.

— Poftim?

— Imbecila de dragoniţă. Ce idee să-ţi faci obiectele să leviteze fără să anunţi! Asta ar trebui să fie interzis!

— Bun, rezumă Cal, acum că i-am avertizat pe toţi locuitorii acestui oraş despre prezenţa noastră, am putea să dăm de Tara?

O linişte morocănoasă îi întâmpină observaţia.

Cal, Eleanora, Moineau, Fabrice şi Jeremy se deciseră să-şi activeze Camouflus-urile în preajma casei unde se considera că s-ar afla Betty.

Plutind nevăzuţi pe deasupra piaţetei, ajunseră la timp pentru a-l vedea pe dragonul negru sunând la poarta casei.

Robin, văzându-l pe Sal învârtindu-se în jurul frumoasei dragoniţe roşii, avu exact aceeaşi reacţie ca şi Tara. Se miră:

— Dar ce face?

— Acelaşi lucru ca tine cu Tara, îl lămuri Cal, sarcastic. O agaţă.

— Eu nu agăţ! răspunse gâtuit Robin. În plus, îţi semnalez că am renunţat în mod public la Tara.

— Mă chiorăşti! Îmi pari al naibii de gata să renunţi la ea! Oohh!

Robin, concentrat asupra tânărului Hoţ, nu înţelese exclamaţia sa consternată. Dar când îi descoperi cauza, trase o înjurătură moştenită chiar de la Llilandril.

Căci, deodată, piaţa se umplu de dragoni cenuşii şi de gărzi... şi Camouflus-ul lor se dezactivase.

CAPITOLUL XVII

Regina nebună

sau există oameni pe care, într-adevăr, nu trebuie să-i contrariezi

Revenirea din leşin fu... dureroasă. Foarte dureroasă. Pe Tara o durea capul atât de tare, încât se întrebă dacă nu s-ar putea lipsi de el pentru câteva momente. Cum ar fi dacă l-ar pune deoparte şi l-ar lua înapoi când durerea s-ar fi calmat, ar fi plecat sau s-ar fi risipit? Pfui!

Deschise o pleoapă.

Vestea bună: era în viaţă.

Vestea proastă: era în închisoare.

Iar.

Aruncarea oamenilor în adâncul temniţelor era o adevărată manie pe această planetă! Avea în curând să fie în stare să scrie un ghid al celulelor din AltăLume, cu un cod de la una la trei stele pentru a le distinge pe cele mai bune: mai puţin umede, mai bine amenajate...

Se hotărî să se ridice. Proastă idee. Ţeasta ei era de altă părere. Temniţa începu să se învârtească în jurul ei, aşa că se lungi imediat la loc.

Bine, bine! Şi cum să facă pentru a salva lumea (fiindcă, mai mult ca sigur, având în vedere tehnica vicioasă a dragoniţei roşii, pesemne că avea ea un plan încâlcit pentru cucerirea planetei), dacă ea nu era în stare nici măcar să se ridice?

Singurul avantaj în AltăLume era magia, care îţi permitea să îngrijeşti cu uşurinţă contuziile şi rănile. Atunci, pe toţi demonii din limburi, de ce avea tenacea impresie că un picamăr fora o linie de metrou în craniul ei?

Avea pe mână sânge uscat care se cojea. Deodată, deschise ochii mari de tot.

C... deci! Oare de cât timp sunt inconştientă?

Bine. Verificarea stării generale.

Primul lucru: sub cuvertura subţire de lână aspră nu mai avea nimic pe ea în afară de zgarda din piele roşie. Al doilea, i se scosese Schimbătoarea, ceea ce era logic, căci entitatea era un fel de armă sau mai degrabă un arsenal complet incluzând rachete şi lansatoare de rachete, precum şi un atelier de fabricat haine-încălţări-accesorii de modă ultimul răcnet. Şi dat fiind durerea pe care o simţea în ceafă... în plus faţă de aceea din cap, pesemne că îi smulseseră entitatea simbiotică destul de brutal.

Al treilea, mult mai grav, nu-i vedea nici pe Galant, nici Piatra Vie şi nu-i mai simţea în mintea ei. Oftă. O să se ocupe de prietenii ei, Familiari şi aliaţi, ceva mai târziu, nu? Deocamdată, trebuia să se concentreze asupra propriilor sale probleme.

Întoarse capul foarte încet spre subsuoara ei şi respiră zdravăn.

Drace! Cel puţin două zile de macerare, ceea ce ar explica stăruitoarea dorinţă de a face pipi, aproape la fel de mare ca şi durerea ei de cap.

OK, la viitoarea misiune, dragul meu corp, dacă o accepţi, va trebui să te ţii pe picioare, să te îndrepţi spre toaletele pe care le zăresc în faţa mea, fără să te autodistrugi în treacăt şi să te descotoroseşti imediat de tot acest lichid inutil.

Îi trebui mult timp. Şi fu destul de complicat. Puţin lipsi ca Tara să nu-şi pocească mutra de vreo cinci-şase ori, iar mersul ei nu se deosebi cu nimic de acela al unui beţiv, dar reuşi să ajungă până la toalete, putu face un duş cu ajutorul unui mic Elementar de apă căruia îi plăcu s-o stropească (şi-i permise să bea, în acelaşi timp) şi să-i spele părul năclăit de sânge. Un Elementar de aer cald îi desăvârşi toaleta. Era acolo chiar şi o periuţă de dinţi şi pastă, pe care le folosi cu plăcere.

Ahhh! Cât de bine era aşa!

Avantajul de a fi prizoniera unei dragoniţe era că şi celula era imensă, probabil făcută să ţină închisă mai curând una dintre aceste reptile mari, decât o mică fiinţă umană de paisprezece, aproape cincisprezece ani. Dacă ar fi fost mai slabă, ar fi putut chiar trece printre gratii.

Se învălui în cuvertura sa ca într-o togă romană şi merse încet spre grilaj, având grijă să nu-şi mişte capul.

Celelalte celule erau ocupate. Îşi dădu seama, cu un şoc, de culoarea pielii tovarăşilor ei de suferinţă: violetă.

V'ala se simţi pesemne observată, căci deschise un ochi de un verde surprinzător, neuman, şi iute ca fulgerul puse un genunchi pe pământ. Avea şi ea o zgardă în jurul gâtului, a cărei culoare se potrivea cu tenul ei.

— Sunteţi în viaţă, Alteţa Voastră imperială, eram foarte îngrijoraţi.

Apoi, îşi încrucişă braţele la piept şi recunoscu:

— Am dat greş. În ciuda unei lupte înverşunate în care am pierdut trei luptători valoroşi, duşmanul era de o zdrobitoare superioritate numerică: treizeci de dragoni şi mai bine de două sute de războinici, aparent din rasa oamenilor. Am fost copleşiţi. Eu sunt singura responsabilă şi vă rog să acceptaţi zegrooudrilul meu.

Vorbea ca o carte de istorie sau ca un bard şi Tara, fascinată de ciudatul ei arhaism, avu nevoie de un moment pentru a realiza ceea ce spusese splendida tânără.

— Un zegrooudril? Sinuciderea ta rituală? Asta nu merge, nu? Thugul Xandiar mi-a făcut aceeaşi figură, anul trecut! Ia spuneţi, fetelor, dacă vă sinucideţi de fiecare dată când eşuaţi în ceva, rasele voastre au toate motivele să-şi facă griji, nu!? Hai, V'ala, spune-mi ce s-a întâmplat.

Elfa deschise gura şi Tara ghici că avea să înceapă să-i recite un cântec de gestă epic de o oră sau două.

— Versiunea scurtă, te rog, preciză ea.

Elfa închise gura, bosumflată.

— Ne-au avut ca pe nişte boboci[1]. Dragonii cenuşii şi afurisiţii lor de căţei ne-au căzut în spinare la o jumătate de oră după ce aţi pătruns în incintă. De fapt, aţi văzut doar că acest oraş e plin de vârcolaci?

[1] Elfii violeţi sunt albaştri la naştere. De altfel, de aici ne vine expresia „a lua ca pe un boboc" (în original: „se faire avoir comme un bleu"), adică un începător sau un copil mic. Dar, după ce ni s-a aruncat Mintus-ul, desigur, nu ne mai aducem aminte de asta. *(N.a.)*

— Da, am remarcat şi noi, răspunse Tara reprimându-şi un fior.

— Ei ştiau exact unde suntem, câţi şi cum să ne supună, chiar dacă am fi reuşit să-i ucidem pe mulţi dintre ei. Soldaţii mei au murit ca nişte viteji şi totuşi degeaba. Dacă ne-am fi predat pentru a lupta mai târziu ar fi fost mai inteligent. Am reacţionat greşit.

Tara o privi, surprinsă.

— Oh! Eu credeam că lupta e principala voastră motivaţie în viaţă.

— Ne place lupta, da, răspunse V'ala, dar nu suntem proşti. Elaborarea strategiilor, prinderea duşmanului în capcanele noastre, apoi sugrumarea lui după ce şi-a dat seama de capcana imparabilă în care l-am făcut să cadă, da, acestea sunt victorii bune, aşa cum pot exista şi înfrângeri bune. Aceea de alaltăieri a fost o înfrângere rea.

Inspiră adânc şi adăugă:

— Şi tare aş vrea să ştiu cum de ne-au descoperit aceşti scrogneuplufi!

Ah! alaltăieri. Mirosul n-o înşelase. Un gând îngrozitor o făcu să se cutremure.

— Drace, două zile? Bine, dar cheia? Bariera? Ce s-a...

— Nu-ţi face griji pentru cheie, draga mea, am făcut ceea ce trebuia. Mă bucur să văd că ţi-ai revenit. Dacă ar mai fi trecut câteva ore, ar fi trebuit să-ţi aplic un Reparus; or, mie îmi place ca prizonierii mei să simtă în carnea lor cât îi costă să-mi reziste.

Tara întoarse capul spre vocea melodioasă. Cea a dragoniţei roşii, desigur. Betty, aflată lângă ea asemenea unei umbre împietrite, rămăsese nemişcată în obscuritatea imensului culoar,

şi Tara nu îşi dăduse seama nicio clipă de prezenţa ei. V'ala nici atât, precum se vede, în ciuda simţurilor ei de elf supradezvoltate, căci încremeni.

Şi se retrase tăcută în capătul celulei sale.

Dragoniţa roşie zâmbi. Tara nu era în stare să-şi explice de ce, dar zâmbetul dragoniţei i se părea cu mult mai îngrozitor decât vociferările lui Magister.

— Să nu rămânem aici, draga mea, prietenii şi aliaţii tăi o să ne însoţească în sala de audienţe unde vom sta puţin de vorbă.

Apăsă pe un buton şi câteva dintre uşile cuştilor culisară. Nu le dădu drumul şi elfilor violeţi, spre marea ciudă a V'alei care avea de gând să-i arate cât preţuiesc soldaţii ei în lupta corp la corp, fie şi împotriva unui dragon.

Robin, Jeremy, Fafnir, Eleanora, Cal, Fabrice, ca şi Xandiar şi în fine Moineau ieşiră cu reţinere. Aceasta din urmă, cum nu se poate mai uşurată, se aruncă de gâtul Tarei şi o strânse în braţe mai s-o înăbuşe.

— Am auzit un groaznic *Pârrr!* când lancea te-a izbit în cap, zise ea aţintind o privire criminală spre Betty. Am crezut că ai suferit o comoţie cerebrală. Dar nu ne-au lăsat să-ţi acordăm îngrijiri.

— Dacă aţi fi făcut magie, mormăi Betty, zgarda v-ar fi rănit. Fără permisiunea Reginei mele, asta e interzis.

Regina dădu gentil din cap, apoi, fără s-o prevină, o pălmui pe Betty cu atâta putere, încât tânăra se izbi de perete. Fabrice se repezi s-o ridice de jos, dar ea îl împinse şi se ridică singură.

— Nu ţi-am permis să le dai această informaţie, declară binevoitoare dragoniţa. Ar fi fost distractiv să-i văd chinuindu-se din pricina zgărzii. Iar data viitoare când îmi mai distrugi

una dintre jucării, în aşa hal încât să fiu nevoită să aştept două zile, o să-ţi retez capul cu dinţii. E clar?

Betty îşi şterse perlele de sânge de pe buze şi făcu o plecăciune.

— E foarte clar, Regina mea. Vă mulţumesc pentru marea voastră bunătate de a mă avertiza.

Regina surprinse privirea bănuitoare a Tarei şi preciză:

— Iert rareori greşelile, îi spuse ea. Betty îmi mulţumeşte desigur pentru că am avertizat-o, în loc s-o ucid şi să-mi iau o altă sclavă ca servitoare personală.

Ce? Betty era servitoarea personală a acestei psihopate? Pe toţi demonii din Limburi, cum de se vârâse tânăra Pământeancă într-o încurcătură atât de mare?

Bun! Mai întâi să-i salveze viaţa prietenei sale, şi după aceea să-i pună întrebări.

Tara nu putea face magie. Nu avea deci de ales, neştiind dacă Betty avea grupa sangvină compatibilă cu a sa. Fără magie, operaţia era prea riscantă.

— Betty a fost otrăvită, îi mărturisi ea Reginei roşii. Am venit s-o salvez. Antidotul e în sângele meu. Trebuie să-i fac o transfuzie, altfel va muri.

Regina o privi cu atenţie.

— Cel care mi-a lăsat-o pe Betty drept cadou a fost prudent, precum văd. Dă-mi mâna, Betty.

Betty păli, dar se supuse. Dragoniţa îşi trecu o gheară prin palma ei, care începu să sângereze. Impasibilă, în ciuda durerii, Betty nici nu crâcni.

Regina se aplecă, adulmecă sângele, apoi luă o picătură pe limba sa despicată. O scuipă imediat.

— Venin de Harpie!

Tara făcu o grimasă. Ar fi trebuit să-şi închipuie că Magister avea să aleagă acest venin. Căci el deţinea antidotul, furat de Cal şi administrat Tarei atunci când era pe moarte. De la această întâmplare, Robin, contele de Besois-Giron şi Tara făceau parte din clubul închis al oamenilor capabili să supravieţuiască veninului de Harpie... şi, folosindu-se de sângele lor, chiar să vindece şi alte victime ale acestei otrăvi.

— Porcărie! bodogăni dragoniţa. Foarte diluat, dar totuşi se simte. Foarte bine! N-am niciun chef să formez o nouă servitoare. Întindeţi-vă braţele, amândouă!

Fetele se supuseră. Dragoniţa rosti o incantaţie şi puţin sânge de-al Tarei trecu în venele lui Betty, care ridică din sprâncene când sângele încărcat de magie îi pătrunse în corp.

Tara, care încă nu era în cea mai bună formă a sa, se clătină, cuprinsă de ameţeală.

Imediat, Robin se repezi la ea s-o susţină. Îşi cufundă minunaţii săi ochi de cristal într-ai săi.

— Cum te simţi? întrebă el cu blândeţe.

— Ar putea fi şi mai bine, admise Tara care, deocamdată, simţea într-adevăr nevoia de a fi consolată şi găsea că umărul robust (Uau! Era teribil de musculos! Nu-şi dăduse seama de asta în Omois) al semielfului ar fi o pernă nemaipomenită în timpul unei drăgălaşe crize de nervi.

Îi zâmbi.

Îi zâmbi şi el.

Apoi, ea îşi pierdu cunoştinţa.

Când își veni în fire, Tara nu se mai afla în închisoare, ceea ce constituia o ameliorare de netăgăduit. Simțea sub umerii și spatele ei o suprafață moale. Deschise ochii și descoperi deasupra ei o mulțime de chipuri speriate care se uitau la ea.

— Uau! spuse Cal pe un ton jovial, deși un pic forțat, nu știam că Robin are un asemenea efect asupra ta! N-am făcut niciodată o fată să leșine doar uitându-se la mine! Ele au mai degrabă tendința s-o ia la fugă!

Tara zâmbi slab, abia vizibil. Nu se simțea mai bine. Deodată, o umbră mare se lăsă deasupra ei și regina-dragon se aplecă.

— E destul de supărătoare mania asta de a leșina pentru orice fleac, de care suferiți voi, oamenii. Cum de a fost în stare o rasă atât de fragilă să înfrunte demonii din Limburi? Sunt consternată.

Tara simțea cum urca în ea un alt motiv de consternare și mai mare și hotărî să nu se abțină.

Din toată inima, vomă pe labele solzoase toată apa pe care o băuse. Apoi, foarte mulțumită de sine, își pierdu din nou cunoștința.

A treia deșteptare fu cea bună. Pesemne că Regina admisese în cele din urmă că un om leșinat nu i-ar putea fi de vreun folos și îi administrase un Reparus, fiindcă Tara se simțea într-o formă ului... bine, să zicem, într-o formă destul de bună.

Erau și acum tot atâția oameni în jurul său, dar cam jumătate dintre ei afișau un aer mucalit: prietenii ei, mai puțin

Xandiar, care părea că se află în faţa unei catastrofe, în timp ce cealaltă jumătate, Betty şi gărzile, părea mai degrabă îngrozită.

Se afla întinsă pe o bancă îmbrăcată în catifea roşie, în mijlocul unei săli mari care i-ar fi putut servi drept pistă de aterizare unui Airbus... sau unui dragon, desigur. Peste tot erau atârnate tapiserii, care celebrau faptele de vitejie ale Reginei roşii. Tara le privi mai de-aproape şi regretă. Aparent, suverana avea o anumită predilecţie pentru extirpatul (Tara ştia că termenul potrivit era *extracţie*, dar *extracţie* o făcea să se gândească la carii, pe când *extirpat* i se părea mai nimerit) unor măruntaie vii, pentru zdrobitul (la fel ca şi pentru *extirpat*) unor creiere sau chiar pentru smulsul membrelor, diverse şi variate, fără să uităm o mulţime de alţi termeni în „-at", operaţiuni pe care cruda reptilă le îndeplinea cu o absolută determinare.

Şi un fior îi coborî de-a lungul spatelui când descoperi armoariile Reginei — un cap de mort, de dragon, pe fond roşu, deasupra a două femure de dragon, încrucişate. Se uitase prea mult la *Piraţii din Caraibe*, dragoniţa!

— Ei? făcu vocea Reginei, prea melodioasă pentru a fi şi cinstită, ai terminat odată să-mi murdăreşti parchetele, fato?

Tara dădu să deschidă gura pentru a o trimite la păscut, când Betty o forţă să se ridice şi o împinse din spate ca să înainteze.

Se pregătea să protesteze, dar Pământeanca îi şopti:

— Nu-i răspunde. Omoară aşa cum respiri chiar dacă are nevoie de tine, dar nu acelaşi lucru e valabil şi pentru tovarăşii tăi sau ai mei. Aşa că, înghite-ţi afurisitele de ironii şi pune-ţi lacăt la gură, dacă nu vrei să ne înfulece pe noi.

Betty nu-i vorbise niciodată pe acest ton, dar, desigur, pe de altă parte, nu fusese niciodată răpită şi făcută sclava unui

dragon psihopat. Tara se hotărî să-i asculte sfatul şi se abţinu de la orice comentariu. Cal avea şi el de gând să vorbească, dar Moineau care, chiar şi sub înfăţişarea de om îşi păstra sensibilitatea auditivă de Bestie, îi dădu un cot în coaste, înainte ca micul Hoţ să apuce să arunce o glumă fină care le-ar fi putut atrage executarea. Observă şi că Betty îşi freca maşinal groaznica-i cicatrice, când era deranjată. Se pare că devenise un fel de tic.

Tara înaintă. Lăfăindu-se pe un fel de tron mare şi răsfrânt, cu imensul ei trup roşu acoperit cu un brocart de mătase de păianjen, preţioasă şi aurie, Regina îşi savura triumful. Sal, Chem, Charm, Mal, dragonul cu solzi de un roşu-deschis, Santra şi Chanvi, dragonii gemeni verzi, fuseseră aduşi în faţa ei şi lanţuri grele le însoţeau inevitabilele zgărzi. Pesemne că opuseseră rezistenţă, căci, cu excepţia lui Sal, toţi erau plini de răni care nu fuseseră îngrijite.

Regina scoase atunci cheia de cristal din buzunarul ei solzos şi Sal tresări. Regina îi observă tresărirea şi rânji:

— Eiiii, nu! Nu s-a autodistrus după opt ore, aşa cum nădăjduiai tu, biet, biet dragonel, ce decepţie! Dar unde am ajunge dacă obiectele nu s-ar supune decât instrucţiunilor lor!? Tsss! Tssss! Tssss! asta e in-su-por-ta-bil!

Sal, ghicind că îşi bătea joc de el, strânse din colţi atât de tare, încât aceştia scrâşniră.

— Cum?

Regina se ridică, iar ochii îi străluciră de plăcere.

— Mulţumită unui om. Ca să vezi cât poate fi de ironic. Omul acesta ne urăşte şi ar vrea să ne vadă dispăruţi de pe planeta sa şi întorşi pe planeta noastră. Ceea ce, între noi fie vorba, pe mine m-ar încânta s-o fac. Atunci, el a furat cheia şi

a introdus-o aici pe această tânără pentru ca prietena ei, prinţesa moştenitoare a Omois-ului, să vină s-o elibereze. Aş fi putut să-i iau cheia chiar atunci, dar inginerii mei mi-au spus că ea era programată să explodeze după un interval de timp foarte scurt. Dragonii din Dranvouglispenchir nu au nevoie de mai mult de douăzeci de minute pentru a ajunge de pe planeta lor pe continentul nostru, graţie Porţilor de Transfer, ceea ce le lasă timp să ne consacre o amărâtă de oră. (În voce i se simţea amărăciunea, ca un venin.) Cheia era programată să se autodistrugă după două ore. N-am fi putut face să iasă toată armata noastră şi oricum nu eram pregătiţi. Aşa că m-am hotărât să fiu răbdătoare. Pentru a localiza-o pe micuţa Pământeancă şi a pleca din nou de-aici, aveaţi nevoie să programaţi cheia pentru un interval de timp mult mai mare. Cel puţin opt ore. Dragonii mei i-au întrerupt programul în mai puţin de cinci ore. Pot deci să deschid bariera când am chef.

Sal se înfioră.

— Ce ai de gând să faci?

— În fiecare an, când vă milostiviţi să ne aduceţi medicamente, tehnologie şi unelte fără de care n-am putea supravieţui, în schimbul ouălor noastre (Aah! Prin urmare, asta era faimoasa ceremonie? Tara începea să înţeleagă), şi mai aduceţi şi alţi dragoni, aflăm şi noi câte ceva despre AltăLume şi ce se mai întâmplă în ea.

Sal îşi plimbă o limbă despicată peste bot, act care — Tara ştia — dezvăluia o mare tensiune.

— Aşa se face că am aflat, de pildă, despre desfăşurarea, peste şase luni de acum înainte, a marelui conclav dragonian în Dranvouglispenchir, care are loc la fiecare şase secole. Şi ştim

că nu va mai fi niciun dragon în AltăLume, cu această ocazie, toţi dragonii din univers trebuind să asiste la această ceremonie. Cu excepţia noastră, bine-nţeles.

Se aplecă.

— Ei bine, o să regretaţi că nu ne-aţi invitat!

Sal înghiţi în sec cu atâta putere, încât acest fapt semănă aproape cu un strigăt.

— O... o să invadaţi AltăLumea?

— Bravo! aplaudă Regina. Ce magnifică deducţie! E chiar aşa! De cinci sute de ani, i-am infectat pe aproape toţi oamenii de pe continentul nostru făcând din ei nişte războinici de temut, armata noastră de vârcolaci. Ei se supun ghearei şi ochiului meu. Nu suntem totuşi gata, încă mai avem câteva regiuni de cucerit. Dar fiecare zi îmi permite să-mi întind dominaţia pe acest continent. Şi acum, că mi-ai adus şi cheia libertăţii noastre, pe cinstea mea, o să punem în aplicare frumosul nostru proiect. (Ridică vocea.) TARA?

Tânăra tresări şi înaintă.

— Majestatea Voastră? zise ea cu o prudentă curtoazie.

— Ah! văd că eşti o copilă bine-crescută. Foarte bine. Asta îţi va permite să rămâi în viaţă mai mult timp. În privinţa asta, dă-mi voie să precizez un amănunt. Ţi-am pus această zgardă la gât pentru a-ţi inhiba magia. Rapoartele pe care le-am primit privitoare la tine m-au incitat să fiu prudentă. Pesemne că ai auzit un uşor zumzet atunci când zgarda s-a închis?

Tara făcu ochii mari. Chiar asta se petrecuse, iar acum când Regina îi vorbea despre el, bâzâitul devenea din nou perceptibil. Apoi, ceea ce spusese dragoniţa roşie îi lovi mintea. Rapoarte? Ce fel de rapoarte? Şi, mai ales, aduse de către *cine*?

Îl privi pe Mal, care se frământa, deloc în largul său. Mal, aflat de gardă când cheia dispăruse prima dată. Mal care se oferise voluntar. Mal, în sfârşit, ai cărui solzi erau la fel de roşii ca şi cei ai Reginei...

— E un dispozitiv creat special pentru tine, continuă aceasta din urmă, fără să aibă habar de întrebările pe care şi le punea Tara deodată. El nu te sfătuieşte să te foloseşti de puterile tale. Dacă încerci, o să ai imediat impresia că ţi se smulge capul. Iar dacă perseverezi, ei bine! chiar asta ţi se va întâmpla. E clar?

— Clar, Majestatea Voastră, răspunse rece Tara.

Iată de ce nu avusese bănuieli pe loc, atunci când ar fi trebuit să miroasă capcana dacă ar fi fost în starea ei normală. Iată de ce nu-i auzea nici pe Galant, nici Piatra Vie! Fusese înşelată!

— O să-ţi arăt ce o să ţi se-ntâmple dacă încerci să-l scoţi. Tu şi tu (dragoniţa arătă spre două dintre gărzi, care păliră), veniţi aici.

Cei doi vârcolaci îşi puseră un genunchi în pământ, în faţa ei.

— Ridicaţi-vă, iar tu, scoate-i zgarda tovarăşului tău.

— Avem nevoie de fiecare dintre soldaţii noştri, murmură Betty în acest moment. Asta îi va nimici pe amândoi.

— Ai dreptate, Betty. Alege-l atunci pe cel care va trebui să moară.

— Am înţeles foarte bine, înaintă vioi Tara, îţi scoţi zgarda, şi crăpi! Mesaj înţeles integral. N-o să încerc nimic, puteţi fi sigură de asta.

Regina nici măcar nu se uită la ea.

— Betty? susură ea.

— Tu! porunci Betty, cu faţa încremenită, arătând spre unul dintre cei doi lupi. Tu te supui Reginei tale şi îţi scoţi zgarda.

— Nu! ţipă Tara, nu e nevoie!

Voi să se apropie de suverană, dar, la un semn al lui Betty, două gărzi veniră şi o imobilizară, forţând-o să dea înapoi.

Condamnatul îi aruncă dragoniţei o privire în care nu se citea decât ura. Dar, n-avea niciun rost să discute, şi toţi ştiau asta foarte bine. Al doilea îl strânse pe primul în braţele sale într-o scurtă îmbrăţişare, îi şopti ceva, apoi se dădu înapoi, departe de tovarăşul său. Foarte repede, acesta îşi desfăcu zgarda. Se produse o deflagraţie enormă şi capul vârcolacului explodă. Ceea ce rămase din trup căzu într-o tăcere de moarte. Tara înţelese atunci de ce se îndepărtase celălalt. Dacă ar fi rămas aproape de prietenul său, ar fi fost şi el distrus de explozie. Regina, prudentă, se protejase cu un câmp de forţă. Căci sfera de foc era destul de mare pentru a devasta totul pe o rază de zece metri.

Privind cu oroare la dragoniţa care zâmbea dezvelindu-şi toţi dinţii, încântată de micul ei efect, Tara îşi dădu seama ce se petrecea pe continent. Înţelese ce le făcuseră dragonii propriilor lor semeni. Privirea i se întâlni cu aceea îngrozită a lui Sal într-o fulgerătoare complicitate, iar printr-un imperceptibil semn din cap, acesta îi confirmă ceea ce tocmai înţelesese şi ea.

Regina izbucni în râs.

— Ha, ha, ha! E prea caraghios, ar trebui să vă vedeţi mutrele! Bun! Şi eu cred că închisorile n-au niciun rost. Betty, du-i în cartierele servitorilor. Să se odihnească până mâine. Apoi, o să-i învăţăm să ne servească. Tara va fi, împreună cu tine, sclava mea personală.

Măsură din priviri ţinuta puţin potrivită a Tarei, se scotoci în buzunarul trenei sale şi-i aruncă tinerei un lucru pe care ea

îl prinse la timp. Era un mic ghem care fremăta şi în care îşi recunoscu Schimbătoarea.

— Îţi îngădui să ţi-o pui la loc, îi spuse Regina cu dispreţ. I-am dezactivat funcţia „arme", dar ea îţi poate face în continuare veşminte. Şi acum, urmeaz-o pe Betty şi fii o fiinţă umană drăguţă. Du-te!

Tara strânse din dinţi şi regretă foarte mult că armamentul Schimbătoarei sale nu mai era activ. Oribila regină ar fi rânjit mai puţin în faţa unui proiectil sau a unei rachete drăguţe ...

Apoi, dragoniţa îşi concentră atenţia asupra lui Sal şi adăugă:

— Am câteva întrebări să-ţi pun, drăguţule dragunet. Şi, mai ales, nu încerca să mă minţi, am toate informaţiile necesare pentru a-ţi verifica răspunsurile... şi un excelent călău, foarte conştiincios în meseria lui.

Sal deschise botul... apoi îl închise şi îşi lăsă capul în jos.

Tara şi prietenii ei se îndepărtară, dar tânăra avu timp să vadă expresia lui Sal. Şi frica abjectă pe care o citi în ochii săi o îngheţă, tot atât cât şi privirile, disperate, ale lui Chem şi Charm. Cei doi dragoni pesemne că se împăcaseră, căci stăteau strânşi unul într-altul, căutând fiecare în celălalt un sprijin imposibil.

Aşteptară să iasă din sală înainte de a pronunţa cea mai mică silabă. Când vorbiră, Betty nu păru să se preocupe de asta, şi de aici deduseră că aveau dreptul să vorbească între ei.

— Pe strămoşii mei, mormăi Fafnir, dragoniţa asta e complet dusă cu pluta.

— Din păcate, pare să nu fie singura de pe continent în această situaţie, confirmă Tara fixându-şi Schimbătoarea pe ceafă.

Aceasta se întinse şi îi creă hainele obişnuite: blugi, tricou şi bascheţi. Toga improvizată fu aruncată dispreţuitor şi Tara o puse pe un scaun, care plecă în fuga mare pentru a da lenjeria spălătoresei.

— Da, confirmă grav Moineau, care înţelesese, la rândul ei. Tu crezi că toţi sunt aşa?

— Cu excepţia celor care s-au născut aici şi n-au fost daţi la schimb contra tehnologiei, da, probabil, chiar dacă nu e întotdeauna evident.

— Ce tot spuneţi voi, fetelor, n-ar strica să ne explicaţi şi nouă, fiindcă eu, unul, plutesc un pic în ceaţă, se plânse Fabrice.

— Îi aveţi şi voi pe Pământ, interveni Cal care decriptase rapid situaţia. Îi poţi vedea în mai multe filme precum *Zbor deasupra unui cuib de cuci* sau chiar *Gothica*; noi n-avem în AltăLume, pentru că şamanii noştri sunt în stare să îngrijească toate tulburările, fie ele psihice sau fizice, ceea ce nu pare a fi cazul cu scumpii noştri dragoni.

Fabrice se opri. Nu era prost. Doar, din când în când, deconcertat de către magie.

— Nuuu, şuieră el, vrei să spui că acest continent e...

— ...un gigantic azil de nebuni!

CAPITOLUL XVIII

Azilul dragonilor...

în comparație cu care infernul e doar o glumă

Fabrice păru șocat, de parcă dragonii nu se puteau și ei îmbolnăvi la fel ca și celelalte ființe vii.

— Îți amintești? îl întrebă Tara. Chem ne-a vorbit despre dragonii nebuni. Ne-a spus că supărarea era unul dintre cei mai teribili dușmani ai lor și că proasta reputație a dragonilor pe Pământ ar fi o reminiscență a unor atacuri datorate unor dragoni nebuni care, acum cinci mii de ani, atacau tot ce mișcă, inclusiv pe oameni, în loc să se lupte cu demonii.

— Dar... ei nu le acordă îngrijiri? Magia... ei...

— ...nu pot face orice! i-o tăie Moineau, încă îngrozită. Tara are dreptate. Nu știau ce să le facă dragonilor bolnavi... I-au plasat în lumea noastră! E... monstruos!

— Asta depinde, îi replică onest Fabrice, dacă alternativa era de a-i suprima. La urma urmei, noi nu facem la fel pe Pământ?

Nu era plăcut să recunoască, dar avea dreptate.

— Numai că noi ne dăm silința să atenuăm suferințele bolnavilor noștri, și chiar să-i vindecăm! Dragonii însă, ei se mulțumesc să-i plaseze în acest... ghetou... apoi să-i uite aici! protestă Tara. Schimbul de ouă contra tehnologie e un pretext pentru a controla demografia aici, sub aparența de a salva generos niște bebe dragoni nevinovați și teferi. Așa că, în ciuda faptului că sunt bolnavi, eu înțeleg mânia prizonierilor lor.

— În ce constă nebunia lor? întrebă Jeremy, tulburat. Am văzut sate foarte bine orânduite, plantații, un oraș superb și corect întreținut, și chiar dacă Regina pare crudă, ea nu e, la drept vorbind, mai mult decât un Caligula sau un Nero de pe Pământ!

Neasistând la atrocele festin al dragonului canibal, el nu putea înțelege. Tara luă pe seama ei să-i explice scena, trecând peste amănunte.

— Acestea fiind zise, conchise ea, s-a produs aici ceva stupefiant, care i-a bulversat pe Sal și pe ceilalți dragoni aflați în misiune. Ei nu se așteptau să vadă atâția oameni, și nici să descopere o organizare atât de elaborată, sau dragoni ținându-și aparent sub control furia. Mi-au interzis să zbor de parcă se temeau în orice moment că un dragon precum canibalul nostru ne-ar fi putut agresa. Și din același motiv, ei nu voiau ca eu să fac magie, căci dragonii nebuni sunt ultrareceptivi la magie, deși au refuzat să-mi spună pe moment.

Simțind parcă un gol în spatele ei, Betty se întoarse și-i văzu pe adolescenți și pe thug stând pe loc.

— Haideți! le porunci ea pe un ton sec, în timp ce își atingea mașinal cicatricea. Trebuie să mă întorc cât mai repede lângă Regina mea.

Începea s-o agaseze pe Tara, care se simţi deodată deosebit de republicană.

— Ea nu e *regina* ta, îi replică ea pe acelaşi ton. Franţa, în care te-ai născut, şi-a ghilotinat ultimul monarh absolut în 1793, la doi ani după căderea Bastiliei. Aşa că, încetează să te mai porţi cu noi ca şi cum ţi-am fi duşmani. Noi am venit aici pentru a te elibera, te anunţ.

— Minunat! comentă Betty cu un rânjet dispreţuitor. Sunt impresionată de eficacitatea voastră. Pentru că, bineînţeles, a te lăsa capturat de... Regina mea face parte dintr-un plan?

Văzând aerul lor consternat, oftă.

— Nu, bineînţeles. Nu există un plan B, nici C, precum se vede. Deocamdată, Regina o să vă păstreze în viaţă; pe Tara, pentru că e moştenitoarea imperiului Omois, pe Gloria, pentru că se înrudeşte cu regina din Lancovit, pe Robin, pentru că e fiul şefului serviciilor secrete din această ţară. Sunt ostatici preţioşi. Dar Caliban, Jeremy, Eleanora, Fabrice, Xandiar şi chiar eu (ea întrebase despre numele lor în timp ce erau închişi), ca şi elfii şi dragonii, cu excepţia lui Charm, care e fiica ex-regelui şi pe care ea o va tortura cu plăcere, nu au, strict vorbind, nicio valoare în ochii ei. Aşa că, daţi-mi voie să vă spun că, mulţumită intervenţiei voastre, milioane de oameni vor muri pe această planetă. Şi noi la fel, probabil.

Fabrice se plasă în faţa ei şi îşi cufundă ochii mari şi negri în pupila brună a lui Betty.

— Ce s-a întâmplat cu fata drăguţă care ne făcea să râdem şi nu cunoştea cuvântul „pesimism"?

— A fost distrusă odată cu chipul meu, îi răspunse Betty, refuzând să se lase înduplecată.

Se răsuci pe călcâie pentru a se îndrepta spre apartamentele sclavelor.

Fabrice, care nu se aştepta să fie respins astfel, ştiind că el şi Betty erau cei mai buni prieteni din lume înainte ca el să devină sorţitor, păli, apoi roşi.

— Las-o, zise Tara, îi înţeleg amărăciunea, asta e ceea ce i-a permis să reziste şi să nu devină la fel de nebună ca aceşti dragoni.

— Nu e foarte... amabilă, observă Moineau. Ce-o să facem acum?

— Avem întotdeauna soluţii, interveni Xandiar lovindu-şi vârful nasului cu degetul arătător şi rotindu-şi ochii.

— Chiar aşa? se interesă Cal. Care?

— Unele care sunt exterioare, dacă vedeţi ceea ce vreau să spun, preciză căpetenia cea înaltă, continuând să privească cruciş în toate direcţiile.

— Aveţi un fir de praf în ochi? se îngrijoră Moineau pe care mişcările globilor oculari ai lui Xandiar o impresionau.

Garda îşi întrerupse manejul în momentul în care Betty se întorcea pentru a le face semn să înainteze.

— Să mergem! zise el în timp ce se lovea din nou peste nas.

— Xandiar? îl strigă Tara.

— Alteţa Voastră Imperială?

— Ultimele cursuri de securitate au fost cumva reactualizate? Fiindcă eu am rămas la lovitul urechii, apoi ciupirea sprâncenei. Nasul nu era implicat.

— Oh! făcu garda, neghiob, iertare, ăsta e vechiul co... Hrrrrm! fostul ştiţi-ce-anume. Ureche-sprânceană, aţi spus? Hm! Atunci, asta trebuie să fie.

Şi îşi lovi faţa, apoi genunchii şi coatele cu o viteză nebună. Aveai impresia că era atacat de o armată de purici.

— Nuuuu, strigă Tara, asta nu-i adevărat? Incredibil! Sunt încântată.

Apoi, gesticulările lui Xandiar încetară, cei doi îşi zâmbiră şi, fără să le spună nimic prietenilor lor, o luară pe urma lui Betty.

— Tara?

— Da, Cal?

— Te-ar deranja dacă ne-ai tradu...

— Sincer, da: m-ar deranja. Deci, fără întrebări, te rog.

Rareori puteai să-l surprinzi pe tânărul şi talentatul Hoţ Patentat, dar, de data asta, Tara reuşi să-i reteze elanul.

— Grmmmlellm, grmmmle, grmmll, mormăi el.

— Ce tot spui? se miră Moineau.

— Că Tara devine tot mai puţin amuzantă pe măsură ce îmbătrâneşte, preciză Hoţul. Iar eu detest să mi se tăinuiască nişte fleacuri.

— Spune mai bine că deteşti ca alţii să ştie ceva pe care tu nu-l ştii! interveni Fabrice ironic. Bun, sper că cineva are un plan inteligent pentru a ne scoate din această „urmărire, a pai-sprezecea literă din alfabet, sculptură sau pictură" Traque n art[1], traquenard, pentru că altfel avem, într-adevăr, o mare problemă!

— Canci ! spuse Cal, încă supărat.

— Cum vine asta, „canci"?

---

[1] Încă o şaradă intraductibilă. În franceză, „traquenard" înseamnă „cursă", „capcană". *(N.tr.)*

— N-am niciun plan. Dacă toţi dragonii laolaltă n-au reuşit să spargă bariera dinăuntru, Tara nu va reuşi nici ea, cu toată puterea ei, asta-i sigur. Iar Regina e singura care are cheia.

— Dar tu eşti Hoţ, nu? Furtul unei chei nu trebuie să fie o treabă grea pentru tine?

— Problema nu e furtul cheii. Întrebarea e: cum să fugi cu ea? N-am îndeplinit niciodată o misiune într-un oraş plin de vârcolaci în care nu mă pot folosi de magie fără să-mi pierd capul. Aşa că, deocamdată: canci, n-am niciun plan.

— Astea fiind zise, provocarea e mobilizatoare, remarcă Eleanora. Nici eu n-am avut vreodată ocazia să mă confrunt cu o probă atât de dificilă. Asta ar trebui să ne aducă nu puţine puncte suplimentare la examene dacă scăpăm de aici.

Cei doi Hoţi schimbară între ei un zâmbet de conivenţă şi Jeremy ridică ochii spre cer. Aceşti AltMundani erau complet bolnavi! Păreau să considere dramatica lor situaţie ca pe un fel de probă!

— Şi tu, Robin? continuă Cal, tu ai vreo idee?

— Hmmm?

Robin părea mai interesat de Tara decât de conversaţie.

— Trebuie să-i vorbesc! decise el.

Şi grăbi pasul, lăsându-l pe Cal în loc.

— Această manie de a nu răspunde la ce te întreb începe să devină agasantă, mormăi tânărul Hoţ.

Betty se oprise în dreptul unei mari arce, pictată cu nişte încântătoare flori ce se unduiau sub o briză nevăzută, care dădea spre un şir de mici camere în culori diferite.

— E loc pentru toată lumea, preciză ea. Puteţi să vă alegeţi camerele. Serviciul e asigurat de Elementarii obişnuiţi. Regina

are un simţ al mirosului foarte dezvoltat şi nu-i plac oamenii care răspândesc duhoare. Vă sfătuiesc deci din suflet să vă spălaţi de fiecare dată când puteţi.

Apoi arătă spre un mic scoop nemişcat, aşezat pe una dintre mulurile tavanului.

— Regina nu vă va insulta inteligenţa ascunzându-vă faptul că sunteţi ascultaţi şi observaţi. Supravegherea e menţinută douăzeci şi şase de ore din douăzeci şi şase. Aceste scoop-uri sunt răspândite peste tot prin palat, aşa că n-are rost să încercaţi evitarea lor. Ele funcţionează şi în întuneric şi nu veţi putea folosi magia pentru un Occultus. Nu vă faceţi speranţe. Ah! şi încă un amănunt. În cazul în care auziţi ţipete sau urlete, nu ieşiţi sub niciun motiv, dacă ţineţi să rămâneţi în viaţă.

Apoi, fără să le lase timp să protesteze, se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă cu pas vioi.

Mai multe sofale moi de culoare roşie erau împrăştiate în holul de unde se distribuiau camerele, şi ei se lăsară să cadă pe ele, descurajaţi.

— Nici chiar acasă la Magister, în fortăreaţa cenuşie, nu era atât de greu, bodogăni Fafnir. V-am spus că piticii au oroare să fie închişi?

— Tu nu eşti, strict vorbind, închisă, zise blând Moineau. Ai un întreg continent ca să hoinăreşti.

— Principiul nu-mi place. Sunt închisă într-un dom împreună cu nişte dragoni nebuni... în fine, mai mult ca de obicei, şi cu nişte vârcolaci, supravegheată de scoop-uri şi cu o zgardă la gât. Tu cum numeşti aşa ceva?

— Evident, oftă Moineau, prezentată astfel, ai dreptate, situaţia nu e prea strălucitoare.

— Eu sunt îngrijorată pentru tovarăşii noştri dragoni, mărturisi Tara, care îşi făcea multe griji pentru Chem şi Charm. Dragoniţa asta nu părea să glumească atunci când a spus că avea nişte întrebări să le pună.

Moineau privi grupul — toţi aveau feţele pământii de oboseală. Deşi avuseseră două zile în care nu făcuseră nimic, aproape că nu dormiseră, prea îngrijoraţi pentru soarta Tarei şi a lor.

— Şi dacă ne-am odihni puţin? propuse încântătoarea fată, frecându-şi ochii de culoarea nucşoarei. Îmi vine greu să gândesc şi să casc în acelaşi timp. O să avem tot timpul, mâine, să punem la punct un plan care să ne scoată din acest saccatier[1].

Jeremy se ridică în picioare, foarte nervos.

— Dar v-aţi pierdut minţile! Putem fi omorâţi de dragoni sau de vârcolaci, am devenit un fel de sclavi în mijlocul unui complot care riscă să devasteze planeta voastră, şi tot ceea ce găsiţi voi de spus e că o *să vă duceţi la culcare*!

— Chiar aşa, zise Cal, tu ce-ai vrea să facem, acum, în clipa asta?

— Nu ştiu! răcni Jeremy trecându-şi mâinile prin plete, ceea ce nu le făcu să stea mai bine. Să acţionăm!

— Sunt cu totul de acord cu puştiul, sublinie Eleanora, masându-şi braţul, care după două zile încă o mai durea. Această dragoniţă şi cu mine avem o socoteală de reglat.

— Eu nu sunt puşti, protestă Jeremy.

Tara se pregătea să vorbească, dar căscă şi, din reflex, toţi o imitară.

---

[1] Saccatier: cuib de saccaţi. Pentru cei care n-au urmărit totul, vedeţi lexicul detaliat al AlteiLumi, de la sfârşitul acestei lucrări! *(N.a.)*

— Îmi pare rău, Jeremy, îi zâmbi ea, dar deocamdată sunt prea obosită...

— Cum aşa? o întrerupse Robin, foarte neliniştit.

— Nu, nu! nu ca în timpul supradozelor mele de magie! Doar obosită, o oboseală normală. Nu-ţi face griji, n-o să explodez!

— Atunci? continuă Jeremy pe un ton mai potolit.

— Atunci, nu ne năpustim într-o încăierare fără să ştim în ce ne băgăm.

— Oh? mormăi tânărul Pământean, vrei să spui: nu aşa cum am făcut introducându-ne pe Continentul interzis?

— Hm! Ai dreptate şi regret că eşti şi tu amestecat în povestea asta.

Jeremy cedă şi le dezvălui adevărata cauză a agitaţiei sale.

— În plus, cu această zgardă blestemată, nu pot nici măcar să-mi caut pă... ştiţi voi cine.

Aruncă o privire neguroasă spre scoop-ul agăţat de tavan.

— Un motiv în plus ca să nu te enervezi, zise cu gentileţe Tara. Mâine-dimineaţă o să vedem fără îndoială mai limpede.

— Ce cameră vrei? o întrebă semielful, întrerupând discuţia.

— Ei, oricare, de ce?

— Te însoţesc. Am ceva să-ţi spun.

Se întoarse brusc spre Cal care tocmai deschidea gura să facă una din glumele lui fine şi-i spuse, pe un ton ameninţător:

— Şi pe primul care spune ceva sau care ne întrerupe, îl prefac într-o râmă, e clar?

— Nu e posibil, nu poţi face magie, îi atrase atenţia prozaic Cal.

— Dar ştiu foarte bine să strâng de gât, îi răspunse Robin. Oh, şi să pocnesc, sau chiar să asfixiez, pe scurt, să las pe cineva inconştient într-un mod dureros şi durabil. Hai, Tara!

Tara roşi şi îl urmă. El intră într-o cameră de un roz frumos care o făcu pe fată să se strâmbe şi trânti uşa în nasul chipurilor zâmbitoare ale tovarăşilor lor... în fine, al chipului zâmbitor al lui Cal, pentru că ale celorlalţi erau mai degrabă îngrijorate.

— Tu...

Începuseră amândoi deodată şi se întrerupseră, stânjeniţi.

Robin o îndemnă să se aşeze pe sofaua albă cu roz şi făcu şi el la fel. Apoi îşi cufundă minunaţii ochi de cristal în cei ai Tarei. Şi îi luă mâinile.

— De fapt, nu ştiu prea bine de unde să încep. Cu ceea ce ţi-am făcut din pricina ameninţării reginei Aerului şi a Beznelor împotriva familiei mele, sau chiar cu cea a lui E'ree care pare că are de gând să-i distrugă pe tata şi pe mama prin intermediul meu.

Tara nu se aştepta deloc la tot acest preambul. Numărul persoanelor care îi voiau răul lui Robin era destul de impresionant. Ridică din sprâncene şi reperă ameninţarea cea mai apropiată.

— E'ree? Elfa violetă?

— Chiar ea. O xenofobă care nu suportă existenţa unor semielfi ca mine. Noi credem că ea a ajutat-o pe femeia-semchanach să pună mâna pe marinarii noştri. Dar a dovedi acest lucru e o altă poveste. Din cauza ei, am declarat în faţa Curţii că renunţam la dragostea ta. N-am vrut să-ţi dau de ştire, căci n-ai fi putut mima atât de bine şocul şi durerea.

Tara se desprinse sec.

— Vrei să spui că era o comedie?

Drace! Dacă dădeai crezare tonului vocii ei, era furioasă.

— Îmi... îmi pare rău! bâigui Robin. Ştiam că scena era filmată şi elfii îi miros pe oameni atunci când ei îi mint, acesta-i şi motivul pentru care suntem atât de buni vânători de semchanachi.

— Nu sunteţi buni numai de asta. Cal nu încetează să-ţi spună vrute şi nevrute şi tu o dai sistematic în bară, punctă Tara.

Robin se strâmbă.

— Cal e un Hoţ Patentat, cazul său e puţin diferit. Tara, te implor, n-am făcut asta pentru mine, ci pentru familia mea. Acum, când suntem prizonierii acestei dragoniţe, toate astea nu mai au nicio importanţă. Te... te iubesc tot ca un nebun.

Aşteptă, rugător, şi Tara nu putu rezista. Umilirea cuiva pentru a-i plăti cu aceeaşi monedă pur şi simplu nu-i stătea în caracter.

— Mi-ai lipsit îngrozitor, îi mărturisi ea, nu înţelegeam de ce nu mă suni, de ce ai dispărut. Te-am urât. Dar când am văzut înregistrarea video în care erai torturat, am crezut că mi se smulge inima. Iar când ai renunţat la dragostea noastră în faţa întregii lumi, am avut impresia că mă cufund într-o lume întunecoasă şi rece.

— Mă iubeşti tot atât, Tara? o întrebă semielful şoptind nesigur.

Tara trase o gură mare de aer şi zâmbi.

— Da, te iubesc încă şi mai mult.

Gata, ea o spusese şi pământul nu se căscase, trăsnetul nu se făcuse auzit şi nimic special nu se produsese. Era aproape ciudată... toată această linişte.

Robin puse un genunchi în pământ şi declamă cu o voce care vibra de bucurie:

S'lil embri chal vari.

S'lil geomsili, mel chalandri.

S'al s'li ss eov'ul loc echal t'eom, echal maril.

S'lil vol em t'eoul eril chanmi, solu echal vilaoul,

S'lil chuu em trek ul sulvil.

Gree ul vrri em vulr mru s'lol, hrrmm, echul iirvi ul vouloul[1].

Apoi, îi traduse:

„Frumuseţea ta e ca o catifea topită care îmi înghite sufletul.

Spiritul tău e pana care se moaie în cerneala sângelui meu.

Fără tine, sunt umbra, şi apa lacrimilor tale e puţul în care mă înec.

Vocea ta e cântecul unei păsări, care îmi ţine inima captivă,

Forţa ta e căldura care aprinde focul şi purifică.

Rece, pustie e lumea fără tine, cenuşa mă acoperă şi pier."

Ca în toate marile oraşe din AltăLume, în palatul Reginei roşii exista un sorţ traducător. Mai mult, în timpul evadării lui Cal din palatul din Omois, Moineau o învăţase limba elfică. Tara înţelese deci de minune poemul, chiar fără traducerea lui în omoisiană. Se feri să-i amintească elfului despre asta. Clipa era prea romantică pentru a lăsa loc pragmatismului.

---

[1] Câteva indicaţii pentru distinşii lingvişti. *S'lil* e echivalentul lui „ta", *s'lol* e „tu, tine", verbul a fi este *emer*, deci *em* e echivalentul lui „este" şi devine *om* înainte de un „cine, ce, care, al cărui, unde" (am copiat greşit în *Dragonul renegat*, nu era *Loc echal t'eol*, ci *Loc echal t'eom*... ups!), *ul* înseamnă „şi", *echal* e „al meu", uneori se spune şi *chal* sau el e legat ca în *chaldandri* şi *vilaoul* e „inimă". Ca în limba arabă, „eu" e implicit şi nu e neapărat menţionat. În rest, este vorba despre o traducere aproximativă, aşa că nu protestaţi, eu îmi dau toată silinţa! *(N.a.)*

— Oh, Robin! oftă ea, e minunat!

— Nu atât de mult ca tine, o, iubita mea! răspunse Robin.

Şi el se aplecă spre tânăra sorţitoare. Aceasta simţi cum o invadează farmecul, ca şi prima dată când Robin o sărutase. Dar de această dată, bănuitoare, îşi ţinu ochii deschişi. Desigur, privea un pic cruciş, dar cel puţin dacă vreun stupid sorţ trebuia să o atingă din nou, avea să-l vadă.

Atentă, privea în jur, gata să reacţioneze.

Pesemne că Robin o simţi puţin concentrată, căci dădu înapoi.

— Tara? Totul e în ordine?

Fata roşi.

— Păi, iertare, scuză-mă. Ştii ce s-a petrecut în cele două rânduri când ne-am sărutat. Prima dată, am fost atinsă de un sorţ care m-a constrâns să-l iubesc pe Jeremy şi, a doua oară, Împărăteasa a decis să-ţi declare război. Aşa că, de nevoie...

— Eşti bănuitoare, da, înţeleg, răspunse Robin. Dar, deocamdată, totul pare să decurgă bine.

Tara se destinse.

— Ai dreptate, e o prostie.

Şi, de această dată, ea fu aceea care se aplecă spre gura lui Robin, toată numai mătase şi foc.

Nimeni nu veni să-i întrerupă, palatul nu se prăbuşi şi, deodată, Tara îşi dădu seama că Robin era pe punctul de a-i desface discret bluza. Se dădu înapoi ca şi cum ar fi fost opărită.

— Ei! dar ce faci?

Elful, întrerupt brusc, tresări.

— Îţi desfac hainele pentru a putea face dragoste cu tine, bineînţeles. Cu ele, n-ar fi foarte practic.

Tara simţi că se sufocă.

— Să faci *ce* cu mine?

Sări din fotoliu ca o căprioară speriată şi dădu înapoi vreo doi metri.

Schimbătoarea, atentă la spaima ei, n-o interpretă corect. Se transformă în armură, care o acoperi pe Tara.

Robin se răsuci şi el, crezând că erau atacaţi. Dar în spatele lui nu se afla nimeni.

— Tara? întrebă el pe un ton plângăreţ, ce se întâmplă?

Înaintă, iar Tara dădu şi mai mult înapoi, lovindu-se de perete într-un zgomot de fiare. Semielful încremeni, deconcertat.

— De ce te depărtezi de mine?

Tara, cu ochii holbaţi, cu mâinile crispate pe gâtul prea strâns al armurii sale, exclamă:

— Dar, în fine, Robin! Nu aşa se face dragoste!

— Ah, aşa? Şi tu cum vrei să faci? Ai preferinţe?

— Nu, nu! Nu asta vreau să spun! bâigui Tara, stacojie la faţă. Cum este la voi, la elfi?

Robin se uită la ea de parcă avea două capete.

— Păi, ne dezbrăcăm, îi spuse el ca unui copil de doi ani, şi apoi...

Nu mai exista vreun cuvânt pentru culoarea chipului Tarei.

— Uau! îl întrerupse ea, fără amănunte, te rog. Nu, pentru a face curte unei...

Deodată, ea înţelese ceea ce semielful tocmai încerca să-i spună.

— Tu... tu vrei să spui că ai făcut-o deja?

— Desigur! răspunse Robin, destins. La elfi, e la fel de obişnuit s-o faci ca atunci când te saluţi. De ce? Tu nu?

Tara înghiţi în sec, uita mereu că Robin nu era om decât pe jumătate şi că era cu doi ani mai mare decât ea.

— Nu, niciodată! N-am nici măcar cincisprezece ani!

Robin zâmbi.

— Aş fi preferat să fie aşa, dar nu e grav.

Ochii Tarei se îngustară.

— Cum adică, „nu e grav"?

— O să fiu răbdător. I-am vorbit mamei mele despre asta şi...

Vocea Tarei atinse nivelul de zero absolut.

— *Ce* zici că ai făcut?

Robin rată *şi* acest al doilea avertisment.

— Păi da! Voi, oamenii, sunteţi mai fragili decât elfii, aşa că am întrebat-o cum să fac şi dacă am dreptul la un curs de biologie, cu crochiuri foarte detaliate. Ia spune, e complicat trupul unei fete de om? Zonele ero...

— Robin?

— Da?

— Ieşi din camera mea!

— Cum?

— În afară de faptul că te-ai ţicnit de tot, ai devenit cumva surd? îl şfichiui Tara. Ieşi-din-camera-mea! Eu nu sunt o elfă, chiar vreau să ies cu tine, dar n-o să fac dragoste ca un... *iepure*, sub pretextul că tu ai întrebat-o pe mama ta sau nu mai ştiu pe cine despre nu mai ştiu ce. Şi, tu ştii că...

— Ei, ce?

— Fetele din rasa oamenilor sunt foarte geloase. Detest ideea că te-ai culcat deja cu alte fete... elfe, sau ce-or fi fost.

Şi, fără să-i lase timp să protesteze, îl luă de braţ pe semielful stupefiat, îl scoase afară şi trânti uşa în urma lui.

Se postă în faţa oglinzii care se întindea de-a lungul peretelui şi izbucni deodată în râs. Atât de tare, încât trebui să se lase să alunece pe podea... după ce Schimbătoarea îi ascunsese armura.

— O, la, la! şopti ea în cele din urmă, ştergându-şi lacrimile provocate de criza de râs nebun, simt că relaţia mea cu Robin nu va fi aşa de simplă!

— *Tara?*

Tânăra, care se pregătea să se ridice, rămase nemişcată. O voce venită din senin răsuna în mintea ei.

— *În primul rând, nu te mişca. Ridică-te şi nu vorbi cu voce tare. Cel mai bine ar fi să te întinzi pe pat şi să stingi lumina. Hai!*

Tara ezită, dar vocea nu părea ostilă. Şi fără coarde vocale pe care să le audă, n-avea nicio idee despre identitatea misteriosului ei interlocutor. Se supuse deci, se ridică, se întinse, apoi, după ce îi porunci Schimbătoarei să se transforme în cămaşă de noapte, se lungi în pat şi-i ordonă camerei să stingă lumina.

— *Perfect, nu te mai văd, dar scoop-ul va trece pe infraroşii, aşa că evită să te mişti prea mult. Asta e! Te văd din nou. Mai ales, nu căuta să-mi răspunzi. Zgarda ar interpreta asta ca un act magic şi ai plăti preţul. Freacă-te la ochi ca să-mi semnalezi că ai înţeles, te rog.*

Tara căscă şi se frecă la ochi.

— *Mersi! Atunci, uite care e topografia. Mă aflu în apartamentele Reginei.*

Respiraţia Tarei se blocă pentru o clipă, dar vocea continuă:

— *E singurul loc unde nu există scoop-uri şi unde, de asemenea, pot vedea ceea ce se petrece în tot palatul, inclusiv în camera ta. Îmi pare rău că am fost atât de brutală cu tine, dar n-aveam de ales. Regina trebuie să creadă cu adevărat că te urăsc.*

Tara înţelese deodată. Cea care vorbea era Betty! Fu gata-gata să se ridice, dar îşi reprimă mişcarea instinctivă.

— *Pegasul tău e bine. Regina l-a închis într-o cuşcă fiindcă îi plac mult lucrurile frumoase. Îi păstrează la fel şi pe ceilalţi Familiari miniaturizaţi ai prietenilor tăi. Îţi vorbesc prin mijlocirea Pietrei Vii. Regina o plasase într-o menghină, ca să nu poată intra în comunicare cu tine, dar eu am scos-o de-acolo pentru câteva momente.*

— *Drăguţă Tara?* făcu vocea Pietrei în mintea ei.

— *Tara nu-ţi poate răspunde,* preciză Betty, *asta ar răni-o, dar sunt sigură că e foarte bucuroasă să ştie că îţi este bine.*

— *Drăguţa Tara elimină regină dragon smintită? Nu place exilarea. Conştiinţă aproape stinsă.*

Tara zâmbi în beznă. Da, desigur, avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru neutralizarea reginei-dragon.

— *Tara, reluă vocea lui Betty, trebuie neapărat să te-ajutăm să fugi. Regina are mai multă sau mai puţină încredere în mine, am deci acces liber în apartamentele ei... şi la cheia barierei. Pot pune mâna pe ea. Ceea ce trebuie e să lucrez cu vârcolacii care ne sunt alocaţi, să organizez o diversiune durabilă pentru ca unul dintre noi să fie în măsură să treacă bariera şi să-i oblige pe dragoni s-o deschidă, în vederea neutralizării Reginei. Doar tu ai greutatea politică suficientă pentru a obţine acest rezultat. Deci, asupra ta se vor îndrepta eforturile noastre. Tara, tu nu trebuie să mori. Ne punem toate nădejdile în tine!*

Ei na, asta cădea super bine, fiindcă Tara n-avea — dar deloc — intenţia să moară.

— *Acest tip, Magister, atunci când m-a răpit, m-a lăsat în câmpie în timp ce s-a dus să negocieze cu Regina. Din nenorocire, cei care mă păzeau au fost atacaţi de un dragon nebun. El a omorât toată echipa. Eram încă inconştientă şi când m-am deşteptat în plină noapte, în mijlocul corpurilor, mă aflam lângă el. M-a văzut şi m-a rănit grav. Gărzile Reginei sunt cele care m-au salvat.*

Ah! asta era deci explicaţia oribilei sale răni. Tara se înfioră.

— *Regina m-a luat în serviciul ei până când vei veni. L-a rugat pe Magister să lase să treacă ceva timp înainte de a te face să vii, căci nu are controlul asupra întregului continent. Acesta-i şi motivul pentru care sunt prizonieră de o lună. Ea ţine la mine, dar nerăbdarea ei sporeşte pe măsură ce timpul trece, şi ea se stăpâneşte din ce în ce mai puţin. Aşa că dacă mă aflu aici efectiv din vina ta, să zicem că eu socotesc că datoria ta faţă de mine a fost plătită, pentru că ţi-ai riscat viaţa pentru a mi-o salva pe a mea.*

Tara însă, socotea că va fi chit când îşi va fi scos prietena din această încurcătură, cu siguranţă nu înainte.

— *Nu îţi pot vorbi mai mult timp, ea nu va mai întârzia,* continuă vocea. *Mâine-dimineaţă, fă ca şi cum ai fi furioasă pe mine şi ignoră-mă cât mai mult posibil. Supune-te ei imediat. Nu-ţi vrea moartea, dar nu e teafără la minte, cel puţin nu atât pe cât pretinde, şi o stângăcie poate fi repede comisă. Fii foarte, foarte prudentă, bine?*

Tara îşi frecă ochii pentru a doua oară. Da, înţelesese prea bine.

— *Perfect. Pe mâine-dimineaţă. O să vin să te trezesc la şapte pentru micul dejun. Nu vorbi cu prietenii tăi despre ceea ce am făcut, cel mai mic murmur e imediat captat. Somn uşor.*

Ca un ecou, vocea Pietrei Vii o salută şi ea, apoi se lăsă tăcerea.

În patul ei, Tara oftă. Le împărtăşise întotdeauna informaţiile prietenilor ei. Faptul de a păstra tăcere asupra celor petrecute avea să complice lucrurile.

Se ridică, deoarece uitase să se spele pe dinţi, şi se duse în mica sală de baie. Bine echipată, erau acolo aliniate peria de păr şi de unghii, precum şi mai multe feluri de săpunuri şi uleiuri pentru piele şi baie. Tara îşi aminti despre ceea ce îi spusese Betty cu privire la mirosul Reginei şi hotărî să se spele temeinic. Apa caldă o destinse şi puţin lipsi să nu adoarmă sub duş. Elementarul de aer risipi umezeala rămasă şi ea se strecură sub cuverturi.

Aşa că, atunci când mâna lui Betty o scutură cu asprime, câteva ore mai târziu, ei i se păru că nu dormise mai mult de câteva minute.

— Scoală-te! îi porunci tânăra Pământeancă. Fă un duş şi îmbracă-te, te aştept în sala pentru mic dejun. Călăuzitorul îţi va arăta drumul. Ai zece minute.

Şi, fără să aştepte răspunsul Tarei, se răsuci pe călcâie şi părăsi camera.

În atenţia exclusivă a scoop-ului, Tara se strâmbă, apoi se sculă imediat. În câteva minute, era gata. Prudentă, îi ceru Schimbătoarei să copieze ţinuta lui Betty.

Se privi în oglindă. Hm! Puţin cam scurtă tunica şi, într-adevăr, despicată, dar dacă trăieşti la Roma trebuie să te porţi ca

romanii. Trebuia să se adapteze, să dea impresia că se lăsase îmblânzită.

Călăuzitorul era un fel de broască mare, albastră, înaltă cam de un metru, al cărei cap era împodobit cu o săgeată îndreptată în direcţia de mers. Înzestraţi cu un simţ al orientării infailibil, Călăuzitorii erau din ce în ce mai puţin folosiţi în AltăLume de când hărţile conştiente fuseseră puse la punct de către sorţitori. Încă o dată, Tara îşi dădu seama ce vechi erau unele dintre instalaţiile de la palat. Tehnologia pe care le-o furnizau dragonii teferi congenerilor lor bolnavi nu era de ultimă oră.

Refectoriul era plin: câţiva dragoni şi mulţi vârcolaci sub înfăţişarea lor umană. Dar dacă ei adulmecau aerul în trecere ca şi cum ar fi mirosit deodată vreo mireasmă delicioasă (şi mai ales apetisantă, bănui Tara), aceştia, mai disciplinaţi decât cel care sărise asupra ei pe stradă, se mulţumeau s-o privească, inspirând adânc. Nimeni nu se apropie de ea sau de Betty, care îşi termină micul dejun şi îi porunci s-o urmeze.

Apoi Robin, urmat de prietenii Tarei, pătrunse în sală, şi, într-un ansamblu înspăimântător, toţi anazasii încremeniră.

— *Sidhe Daoine*, murmurară ei cu deferenţă, *Sidhe Daoine*!

Ştia că trebuia să comunice cât mai puţin posibil cu Betty, dar orice informaţie putea face diferenţa între viaţă şi moarte. Aşa că se decise:

— Ce spun? o întrebă ea.

Tânăra îi aruncă o privire rece, apoi catadicsi să răspundă:

— Acesta e numele elfilor: *Sidhe Daoine*. Frumosul Popor, Luminoşii, *Sidhes*-ii, *Tuatha De Danan*[1], gentry, cei care zămislesc

[1] Toate aceste nume, inclusiv *sluagh*, sunt autentice şi frecvent citate în legendele scoţiene; poporul de „fee şi elfi" provine din acest izvor. *(N.a.)*

terori şi miracole. Regina i-a descris pe elfi ca pe cei mai periculoşi duşmani pe care va trebui să-i combatem când vom ieşi de-aici, cu mult mai de temut decât dragonii şi decât armele oamenilor. Această legendă a suscitat o mare fervoare la lupii noştri. Ei se tem, dar, pe de altă parte, consideră că a muri de mâna unui elf ar fi o cinste.

Dar cuvântul se schimbă când nou-veniţii înaintară mândri şi graţioşi. Regina hotărâse pesemne că ei nu prezentau un mare pericol, căci îi eliberase pe elfii violeţi. Lupii îşi răsuciră gura şi murmurară:

— *Sluaghs Sidhes*!

Betty răspunse privirii întrebătoare a Tarei.

— *Sluaghs* sunt duhurile periculoase, cei mai cruzi dintre elfi, „duhurile rele". Lupii noştri au fost dresaţi să-i recunoască. Faptul că, în timpul interpelării, violeţii tăi au reuşit să ucidă mai mulţi dintre ei a contribuit la legenda lor.

V'ala nu părea să aprecieze epitetul puţin măgulitor. Se ridică şi ameninţarea care emana de la ea se intensifică, provocând un recul din partea anazasilor. Unii, mai agresivi, începură să-şi schimbe înfăţişarea.

— STOP! urlă Betty, furioasă. Niciun fel de luptă în timpul mesei, aceasta e porunca Reginei. Toţi cei ce nu se vor supune vor fi pedepsiţi. Aşa că nu vă pierdeţi capul!

Tara tresări dându-şi seama că nu era vorba, în cazul de faţă, de o figură de stil.

Lupii îşi reluară locul la mese, fără tragere de inimă, şi boturile lor redeveniră chipuri. Incidentul fu închis, şi V'ala putu să se aşeze fără a fi devorată. Se strânseră cu toţii în jurul unei mese foarte mari.

— Cum a decurs noaptea... voastră? întrebă cu fineţe Cal.

— Am dormit foarte bine, mersi, Cal, răspunse Tara care, stânjenită, evita să-l privească pe Robin. Şi tu?

— N-aveţi timp să vorbiţi! le-o reteză Betty. N-aveţi decât cincisprezece minute pentru masă, apoi trebuie să vă ocupaţi de corvezile voastre. Guvernanta, Endora, o să vă dea ordine.

Cu vârful lăncii sale pe care, hotărât, n-o părăsea, Betty arătă spre o femeie înaltă, roşcată, în jurul căreia se strângeau anazasii.

— Ea e o lupoaică alfa[1] şi una dintre adjunctele Reginei. Provocaţi-i ei nemulţumiri şi chiar pe Regină o veţi nemulţumi...

Nu avu nevoie să mai pună de la ea. Numai Fafnir mormăi că, lupoaică sau nu, dacă bestia venea s-o adulmece, ea nu se va da în lături de la nimic. Mâna sa căută maşinal cele două securi şi se imobiliză când îşi aminti că era dezarmată. Oftă şi se servi din belşug cu lapte de balbună şi cu o bucată mare de brânză cu pâine.

Xandiar, care, de obicei, nu se înţelegea cu pitica, fu de aceeaşi părere cu ea, totuşi. Apoi îi adresă câteva semne cabalistice Tarei care îşi zgâi ochii.

Ceea ce îi propunea garda era periculos. Spera că el ştia ce făcea.

O frumoasă fată brunetă cu ochi mari şi negri le aduse ciocolată, ceai şi cafea. Jeremy îi zâmbi şi ea îi întoarse zâmbetul. Era ceva mai tânără decât el, dar foarte sigură pe ea.

---

[1] În haite, lupii şi lupoaicele alfa sunt căpetenii. Ei se hrănesc cei dintâi, călăuzesc haita şi au rol dominant. Ierarhiile se stabilesc în urma luptelor. Cu cât un lup este mai puternic şi mai combativ, cu atât urcă mai mult în ierarhie. La fel stau lucrurile şi pentru lupoaice. *(N.a.)*

— Salut! îi spuse el în cel mai pur stil pământean.

Tânăra îl privi surprinsă, dar își reveni.

— Fie ca magia ta să lumineze! zise ea cu grație.

— Ah, da, și, păi, ca să înconju... nu, nu-i așa, și ca ea să protejeze lumea. Pe tine cum te cheamă?

— Catherine, dar mi se zice Cat. Și pe tine?

Să te numești Cat[1] într-un loc unde nu se aflau decât câini sau mai degrabă lupi, nu era cea mai bună idee. Dar tânărul Pământean își păstră gândurile pentru el. La urma urmei, limbajul pe care-l auzea n-avea nimic de-a face cu frumoasa engleză de odinioară.

— Jeremy. Nu semeni cu ceilalți locuitori din oraș.

Catherine se întunecă la față.

— Știu. Noi suntem doar puțini care nu suntem din stirpea anazasilor. Oamenii de aici ne acceptă cu greu, cu atât mai mult cu cât Regina noastră a interzis ca noi să fim prefăcuți în șangelini. Ceea ce nu ușurează integrarea noastră.

Jeremy o fixă, incapabil să priceapă că cineva își dorea să devină de bunăvoie vârcolac.

— Glumești? exclamă el cu o voce prea puternică, cine oare ar vrea să fie prefăcut într-o chestie păroasă și care merge în patru labe?

Un mormăit surd în spatele său îi reaminti brusc unde se afla.

— Vreau să spun într-un nobil lup cu dinți tăioși și albi, se corectă el în graba mare.

---

[1] În engleză, „cat" înseamnă pisică. Da, știu că știți, dar eu fac această precizare pentru aceia dintre voi care au făcut o serioasă alergie la limba lui Shakespeare. *(N.a.)*

Catherine îşi duse o mână la gură, pentru a ascunde faptul că o făcuse să râdă.

Şterse un pic de lapte care cursese pe de lături, apoi îşi aţinti privirea într-a sa.

— Ai grijă ce vorbeşti. Lupii noştri au urechi fine. Astea fiind zise, e grozav să ai parte de nou-veniţi la palat. Mă bucur că ne-am cunoscut.

Jeremy voi să continue conversaţia, dar Catherine fu chemată şi fata plecă, nu înainte de a-i mai fi adresat un ultim zâmbet fermecător. Băiatul avea stomacul cu totul întors pe dos. Cal îi aruncă o privire feroce, dar se abţinu de la orice comentariu, fapt pentru care Jeremy îi fu recunoscător. Dacă era mort de frică nu însemna că trebuia să se lipsească să aprecieze o fată frumoasă...

Se grăbiră să-şi termine masa. Lupii mâncau curat şi repede, iar oamenilor şi elfilor le venea greu să ţină pasul cu ei. Excelent mijloc de a-i împiedica să comploteze — nu puteau în acelaşi timp şi să mănânce, şi să vorbească.

Guvernanta, Endora, îi cântări din ochii ei pătrunzători. Lui Fabrice şi Robin le încredinţă corvezile dure, din pricina cărora te murdăreai şi care cereau forţă fizică. Thugul însă avu parte de curăţarea grajdurilor. Căci, dacă *dragonii* n-aveau nevoie de monturi, anazasii călătoreau adesea călare, ceea ce îi scutea să se transforme pentru a alerga. Moineau, Jeremy, Cal, Eleanora şi Fafnir fură angajate în echipa de întreţinere a bucătăriilor. Tara, părăsindu-şi prietenii cu părere de rău, o luă pe urmele lui Betty.

Apartamentele Reginei roşii, gigantice, furnicau de oameni care ieşeau şi intrau în pas alergător. Când Betty şi Tara se

plecară în faţa ei, Regina tocmai urmărea un taludi. Micul animal în formă de clopot din os alb, cu cei trei ochi ai săi, fusese pesemne adaptat conformaţiei dragonilor, căci era cu mult mai mare decât cei pe care îi cunoştea Tara.

— L-au capturat, în sfârşit! exclamă Regina cu satisfacţie. Sunt aproape o sută de ani de când ăsta îmi scăpa. O să dăm un exemplu cu...

Ea îşi puse taludiul alături, înhăţă un bloc-notes mare şi mâzgăli ceva pe el. Apoi o privi pe Tara şi zâmbi.

Ca de fiecare dată când un dragon îi zâmbea, Tara se gândi că natura era un pic cam scrântită pentru că înzestrase o specie cu atât de mulţi colţi.

— Ei, mică fiinţă umană, o întrebă cu gentileţe dragoana roşie, cum ţi s-a părut prima ta noapte adevărată în regatul meu?

— Mai bună decât primele două, mulţumesc, Majestatea Voastră, răspunse foarte politicos Tara.

— Perfect.

Trupul cel impunător se întinse.

— Am nevoie de o baie bună şi să fiu frecată pe spate. În timp ce tu dormeai, eu am lucrat mult pentru marele nostru proiect şi recunosc că îmi mai rămâne încă un amănunt de pus la punct înainte de a fi pe deplin mulţumită.

Tara aşteptă. Spusele ei nu erau o întrebare. Şi, în plus, cu cât Regina avea să vorbească mai mult, cu atât ea putea să strângă mai multe informaţii.

— De foarte mulţi ani, am un duşman, la fel de puternic ca mine. Şi el a descoperit o poţiune care i-a permis, ca şi mie, să vindece majoritatea dragonilor care trăiesc aici.

— Îi tămăduiţi pe dragoni?

Betty şuieră lângă ea şi Tara îşi închise repede gura. Din fericire, Regina era în toane bune şi nu se sinchisi.

— Da, există aici o plantă, kalirul, a cărei floare permite elaborarea unei poţiuni. Administrată cu regularitate, ea ne vindecă de nebunie. Mâncând carnea animalelor care se hrănesc cu această plantă, am descoperit ciudatele ei proprietăţi.

Floarea de kalir! Dragonii deţineau floarea care ar putea să-i aducă tatăl înapoi! Încremeni, numai ochi şi urechi.

Regina nu interpretă corect neaşteptatul interes al Tarei.

— Te întrebi, fără îndoială, de ce nu le-am spus nimic dragonilor din afară, când au venit, în fiecare an, să ne dăruiască din tehnologia lor ca unor cerşetori? Oh! dar am făcut lucrul ăsta! Iar ei nu m-au crezut. Au refuzat să ne trimită un observator. Cu excepţia câtorva ireductibili şi a celor care, într-adevăr, sunt dincolo de orice tratament, asta i-a convins pe ceilalţi dragoni să se ralieze la cauza mea. Mulţumită sprijinului lor, am decis să distrug această planetă, mai precis să fac din AltăLume noul meu regat, după ce voi fi adus în starea de sclavie celelalte rase, apoi să-mi lansez lupii împotriva Dranvouglis-penchirului pentru a-l distruge. Rasa noastră nu e foarte numeroasă, căci noi trăim timp îndelungat. Nu va fi cu adevărat greu.

Ceva din vocea sa o puse pe Tara în alertă, ca şi cum o crăpătură imperceptibilă se deschidea deasupra unor întunecate prăpăstii. Dar nu o cunoştea îndeajuns de bine pe dragoană pentru a fi capabilă să identifice ce anume îi atrăsese atenţia. Apoi, un gând îi alungă această umbră de bănuială care îi trecuse prin minte.

— Dar înainte ca dragonul renegat să exileze pe acest continent un întreg popor pe care să vi-l faceţi sclavi, cum trăiaţi?

— Te gândeşti că aveam nevoie de voi, mică fiinţă umană, pentru a supravieţui? Asta e o idee prostească şi arogantă.

Tara se abţinu din răsputeri să nu-i înapoieze complimentul. Dragoana îşi pocni ghearele.

— Cei care trăiau aici înainte de mine erau nebuni, dar nu neputincioşi. Ei încă aveau putere magică, continentul e fertil şi plin de animale, aşa că vânau, se luptau, supravieţuiau. Câţiva oameni îi însoţiseră de bunăvoie pe unii dintre ei pentru a continua să-i servească, dar au sfârşit adesea sub formă de aperitive. Venirea anazasilor a fost o mare binefacere, pentru că i-am putut transforma în războinici de care chiar şi dragonii se tem.

— Pe undeva, depindeaţi deci de noi, reflectă Tara cu voce tare, neţinând cont de tresărirea îngrozită a lui Betty.

Dar Regina era binedispusă. Suflă pe nări şi răspunse:

— Rasa voastră ne-a clădit oraşe, dar ni le-am fi putut clădi la fel de bine şi noi. Cum crezi tu că am procedat pe propria noastră planetă? Şi navele spaţiale, după părerea ta, cum le-am construit?

Tara făcu ochii mari.

— Dumneavoastră... aveţi nave spaţiale?

— Da, ele ne permit să nu depindem de Porţile de Transfer, în care nu ne încredem. La bordul acestor nave am invadat Pământul, ca să ne apărăm împotriva demonilor. În ciuda Mintus-urilor şi a Amemorus-ului aruncate asupra planetei voastre, aţi păstrat urma unora dintre siturile noastre de aterizare — în Anzi, de exemplu.

Tara absorbea toate aceste uimitoare informaţii, dar Regina roşie se întinse din nou şi îşi încreţi botul, când spinarea ei trosni. Betty înţelese ordinul implicit şi dădu fuga în sala imensă de baie.

Câteva minute mai târziu, Regina cânta, şi Tara băgă de seamă că aceasta purta un inel de fier la unul dintre degetele sale, inel care i se părea curios de familiar, dar Betty o chemă la ordin şi ea trebui să uite de asta.

Un Secchus se ocupă de risipirea celei mai mici urme de apă, şi Tara avu drept sarcină să-i împletească dragoanei lunga ei coamă roşie.

— Nu e rău, încuviinţă Regina când ea termină. Acum, e ora pentru micul nostru divertisment, ca să ne deschidă apetitul înainte de dejun.

Tara privi horul incrustat pe antebraţul ei împreună cu acreditarea[1]. Trecuseră deja două ore din AltăLume. Epuizată de munca dură, ea aşteptă pe lângă Betty şi o urmă pe dragoană când aceasta se mişcă.

În cale, trecură prin faţa unui loc deschis care dădea spre serele în care creşteau şi îmbălsămau văzduhul florile pe care Tara le recunoscu imediat. Florile de kalir! Se opri brusc.

Pesemne că dragoana o supraveghea cu coada ochiului, căci şi ea se opri.

— Florile acestea miros nemaipomenit de frumos! oftă cu nevinovăţie Tara, ce sunt? N-am mai văzut niciodată aşa ceva în AltăLume.

---

[1] Echivalentul cărţii noastre de identitate, acreditarea îţi permite să circuli liber în palatul din Omois fără a fi tăiat în bucăţi de gardă. Cum ea e incrustată magic sub piele, nu există riscul să ţi se fure sau să o pierzi. *(N.a.)*

— Acestea sunt faimoasele kalir pe care le folosesc la poţiunile mele pentru vindecarea nebuniei... Dar şi la alte întrebuinţări, pe care le vei descoperi mai târziu. N-ai cum să le cunoşti, ele nu cresc decât pe Continentul interzis.

— Mi-aţi îngădui să-mi fac şi eu un buchet pentru a mi-l pune în cameră, vă rog, Majestatea Voastră? Miros atât de frumos... dincolo de virtuţile lor terapeutice.

Regina ridică din umeri într-un gest foarte omenesc.

— Nu pentru mirosul lor le cultiv eu, dar poţi culege cât să-ţi faci un buchet.

— Vă mulţumesc, Majestatea Voastră.

— Vezi, spuse Regina de parc-ar fi tors, nu sunt un monstru. Dă-mi ascultare, fii politicoasă şi respectuoasă, şi-o să ne înţelegem foarte bine, tu şi cu mine...

Tara nu răspunse că intenţia ei era s-o transforme pe Regină în poşetă, asortată cu încălţările, pentru ca ea să nu poată devasta AltăLumea, dar o gândi cu putere, ascunzându-şi dezgustul sub o mină radioasă.

Ajunseră într-o parte a palatului pe care Tara o vedea pentru prima dată: o imensă arenă sub cerul liber, al cărei centru oval era acoperit de un covor gros de nisip. Tara încremeni: locul acesta îi amintea irezistibil de crudele distracţii, din urmă cu două mii de ani, de pe Terra, ale romanilor. Termenul care le denumea îi reveni în minte:

Jocurile de circ.

Vai! romanii erau mici copii în comparaţie cu Regina roşie. Cel puţin, gladiatorii sau victimele care înfruntau urşi, lei sau ferocii jaguari, mureau foarte repede.

Nu acesta era şi cazul vârcolacilor. Ei puteau supravieţui şi urla timp îndelungat.

Căci ei nu se confruntau cu nişte simple animale sălbatice, ci cu fiinţe conştiente, inteligente.

Dragoni.

Tara avu o senzaţie de greaţă când îl recunoscu pe cel pe care-l aduceau gărzile cenuşii, înlănţuit şi urlând: era canibalul cu solzi verzui, cel care îl ucisese pe dragon şi probabil şi caprele. Cu botul acoperit de bale, cu nişte ochi de smintit, urla injurii de neînţeles.

— Îl hăituim de mult timp, spuse calm Regina. N-am reuşit să-l facem să ia poţiunea care l-ar fi putut lecui, şi a ucis un mare număr dintre dragonii mei. Era atât de bănuitor, încât toate capcanele noastre au eşuat. Descoperea de îndată cel mai mic pericol. Atunci, am drogat un dragon, l-am trimis, de unul singur, să păzească o turmă de capre şi, bineînţeles, acest biet nebun a sărit asupra lui. L-a mâncat, s-a otrăvit şi aşa am putut, în sfârşit, să-l capturăm.

Tara o privi cu groază. La prima vedere, Regina omisese să-şi consume propria poţiune! Cum de putuse condamna cu atâta uşurinţă la un sfârşit atât de atroce pe unul dintre ai săi, numai pentru a-l înhăţa pe dragonul nebun!?

Totuşi, notă şi că Regina făcea să domnească legea, o lege implacabilă, desigur, dar totuşi o lege.

Încet-încet, un public bogat umplea gradenurile. Vârcolacii erau invitaţi la serbare. Căci, Tara constată acest lucru când cinci dintre ei păşiră pe nisipul arenei, cei care aveau să moară erau dintre ai lor. Nu aveau zgardă şi, cu excepţia unui pagne, erau complet goi, arătându-şi superba musculatură. Erau patru

bărbaţi şi o femeie. Era cald şi mirosul de mosc al miilor de vârcolaci îngroşa aerul înţesat de polen. Tara îşi şterse sudoarea care-i curgea pe frunte. Nisipul, de un verde blând, strălucea sub razele sorilor, ca şi solzii dragonilor, scena fiind colorată şi zgomotoasă, amprenta unei excitaţii prost controlate.

Regina roşie se ridică şi fu salutată asurzitor. Lupii îi aduceau omagiul cuvenit suveranei lor. Iar Tara îşi dădu seama cu uimire că mulţi dintre ei păreau s-o adore. Întâlni privirea lui Betty care înclină încet capul. Conspiraţia nu era atât de uşor de pus la punct dacă majoritatea lupilor îi era supusă reginei nebune.

Acestea fiind zise, Tara îi putea înţelege. Dacă ei se lăsau devoraţi de dragonii nebuni înainte de a fi transformaţi în vârcolaci capabili să se apere şi dacă Regina instaurase legea ei şi adusese pacea, preţul de plătit era minim. Ce ar fi ales dacă ar fi fost în locul ei? Să trăiască asemenea unei prăzi, cu frică, sau să fie sclavă, în pace?

Regina, neştiind nimic despre gândurile care le frământau pe servitoarele sale, ridică labele făcând să ţâşnească un jet magic de culoare roşie. Lanţurile dragonului căzură. Nu avea zgardă, totuşi nu încercă să se folosească de magia sa. Îşi legăna capul, ca o fiară, mormăind şi mugind, făcând să-i clănţănească maxilarele. Apoi înaintă spre prăzile minuscule care îl aşteptau. Cei cinci lupi se metamorfozară imediat, unii doar în parte, rămânând bipezi, alţii în întregime, şi formele lor de lupi, imenşi şi păroşi, făcură să treacă un fior atavic pe spinarea Tarei. Totuşi şangelinii nu semănau decât vag cu lupii: erau mult mai mari, mult mai iuţi, mult mai dinţoşi, infinit mai periculoşi...

Dar nu tot pe-atât cât dragonul, adevărată maşină de tăiat în bucăţi. Solzii săi îl protejară de primele atacuri şi, cu o vivacitate nemaipomenită, înhăţă în plin zbor un lup care sărea. Se auzi un pârâit sinistru şi rănitul urlă. Dragonul nu-i dădu drumul, cum ar fi făcut un animal atacat. Le evită colţii, care îi vizau tendoanele labelor posterioare, viclenie obişnuită a lupilor care îşi imobilizează astfel prada. Iar coada sa solzoasă îl trimise pe unul dintre atacatori într-un zid de piatră care se mânji de roşu când lupul alunecă pe el, leşinat. Un alt om-lup, în parte transformat, apucă de coada care trecea prin dreptul său şi se agăţă de ea. Apoi, refuzând să-i dea drumul, în ciuda izbiturilor, îşi înfipse colţii în carne, smulgând solzii protectori. De această dată, fu rândul dragonului să-şi urle durerea. Lăsă lupul inconştient şi Tara îşi reprimă cu mare greutate o stare de greaţă. Şangelinul era aproape despicat în două.

Acum, dragonul nu mai avea nimic în gură, putea să scuipe foc şi nu se lipsi de el. Dar atacatorii, deşi se temeau de flăcări, erau mult prea iuţi pentru ca el să-i atingă.

Regina se aplecă, cu ochii strălucitori. Tara îşi aminti atunci din ce motiv dragonii se temeau atât de mult de vârcolaci. Carnea lor se reconstituia cu o viteză incredibilă. Şi în timp ce dragonul se întorcea spre prada sa, tot inconştientă, corpul care zăcea pe pământ era unul intact.

Furios, îşi clămpăni colţii şi, de această dată, nu făcu rabat. Capul lupului se desprinse de trup. Murise.

Aceasta îi făcu pe supravieţuitori să turbeze de furie, ca şi cum mirosul sângelui îi prefăcuse în nişte fiare furioase; şi atacară iar şi iar, necontenit, până când dragonul, epuizat, începu

să dea înapoi. Flacăra sa se făcu mai puţin vioaie, mişcările mai puţin precise.

Voi să se ridice în zbor, dar haita se aştepta. De o parte, arena era închisă, înaltă până la cer, cu otgoane de oţel; de cealaltă parte, şangelinii aveau plase cu zale fine din fir de păianjen, pe care le desfăşurară. În câteva secunde, dragonul era din nou adus jos pe pământ, în ciuda eforturilor sale disperate de a arde plasa, vizibil ignifugă.

Unul dintre lupi îşi închise maxilarul pe laba sa din spate şi acesta fu începutul sfârşitului. Handicapat din pricina rănii, dragonul fu de-acum înainte incapabil să se deplaseze la fel de repede ca lupii şi, în curând, puternicii şangelini îşi urlară victoria, cu buzele pline de sânge. Regina nu cunoştea cuvântul „compasiune". Porunci uciderea lui. Carcasa îi fu scoasă din arenă şi lupii o urmară în aclamaţiile delirante ale congenerilor lor.

Regina zâmbi.

— Bine, bine! făcu ea, cred că trupele mele sunt pregătite. Să vedem puţin dacă asta funcţionează şi cu un adversar mai... chibzuit.

Făcu un semn, şi pe nisipul arenei înaintă un dragon cu solzii bleu cu argintiu, pe care Tara îl cunoştea bine.

Chemnashaovirodaintrachivu.

CAPITOLUL XIX

Vampyrul

sau hipnoza care, comparativ cu o mușcătură zdravănă, e un fleac...

Garda trecea iar şi iar, neobosită, prin dreptul camerei sale. Fabrice, lungit pe pat, asculta cadenţa pasului său. Un-doi-trei-patru, alunecare, întoarcere, un-doi-trei-patru, alunecare, întoarcere. Era aproape hipnotic.

Închise ochii, epuizat, revăzându-şi prima zi de servitute pe ciudatul continent. Fuseseră puşi să tragă precum animalele toată dimineaţa, apoi, fără nicio explicaţie, fuseseră închişi în camerele lor. Lui Fabrice nu-i plăcea să fie despărţit de prietenii săi, şi încă şi mai puţin de Moineau. Iar el, care de obicei admira şi căuta puterea, era înspăimântat de Regina roşie. Îi dădea fiori pe şira spinării.

Se ridică brusc.

Un pas, doi paşi, apoi nimic. Ceva tocmai întrerupsese înaintarea gărzii sale. Un sunet ciudat ajunse până la el, ca şi cum cineva aspira un milk-shake uriaş. Apoi, uşa se deschise şi garda

intră. Fabrice îşi părăsi patul, bănuitor, dar intrusul se mulţumi să se clatine dinainte spre înapoi fără să scoată o vorbă, cu capul atârnat. Părea... mort.

Fabrice tresări când corpul căzu la picioarele sale. Uluit, văzu atunci că scoop-ul care veghea asupra lui era înhăţat şi sfărâmat de ceva nevăzut. Privi, fascinat, rămăşiţele împrăştiate.

Când îşi săltă capul, împietri, terorizat.

Căci în faţa lui se aţinea Vânătorul. Femeia-vampyr Selenba, mereu la fel de frumoasă, la fel de palidă şi, după toate aparenţele, la fel de nemiloasă.

Se şterse la gură ca o pisică mare şi sătulă.

— Uau, toarse ea, n-am băut niciodată sânge de vârcolac. E... îmbătător, cu mult mai consistent decât cel al oamenilor simpli. Singurul inconvenient e că aceşti şangelini sunt al dracului de greu de ucis. Am vrut să-l fac să mi se supună, dar n-a fost chip! Sângele lui de vârcolac îl protejează de influenţa mea hipnotică, aşa că, pe cinstea mea, cu atât mai rău pentru el! Mi-a servit de gustare.

— Ce... ce s-a...

— Ce caut eu aici? Am venit să protejez investiţia stăpânului meu, pe această scumpă Tara (faţa i se strâmbă într-un rictus ironic). Din fericire, de altfel! Pentru că voi vă descurcaţi chiar ca nişte ciungi. Fără mine, aici şi-ar petrece veşnicia, micuţa de ea.

— Dar... dar cum...

— Cum am reuşit să intru pe Continent? Ca şi voi, cu un bun Camouflus. Atâta doar că eu n-am fost capturată. M-am

prefăcut în liliac şi, cum asta e chiar înfăţişarea mea naturală[1], Revelusul nu m-a dat de gol. Prea uşor. Mă ascunsesem într-o casă, fiindcă ştiam că Regina roşie o să vă joace un renghi, ceea ce a şi reuşit, de altfel. Pfff! Cât sunteţi de creduli, voi ăştia! Acum, va trebui să vă scot de-aici, apoi să-i dau din nou cheia Reginei roşii pentru ca ea să poată invada AltăLumea şi dragonii să fie definitiv alungaţi de către oameni. După un război pe cât posibil sângeros, care îl va pune pe stăpânul meu în fruntea acestei planete. Îmi plac la nebunie planurile lui, întotdeauna sunt atât de delicios de întortocheate!

— Pentru... pentru ce...

— Pentru ce vin în camera ta, dezvăluindu-mi astfel prezenţa? Ocazia era ideală. Regina tocmai face să fie tăiate vreo două-trei persoane în arenele sale, şi nimeni nu supraveghează scoop-urile. Se va crede că te-a apucat o criză şi ţi-ai distrus camera, ceea ce îţi va atrage probabil biciuirea, dar nu moartea. O să mă descotorosesc de gardian. Ei n-au aici numai vârcolaci, ci şi o mulţime de alte animale carnivore care vor fi încântate de o masă bună.

Fabrice înghiţi în sec. Cuvântul „biciuire", mai ales, îi reţinuse atenţia.

— Şi aveam un alt motiv, continuă femeia-vampyr apropiindu-se de el. Am nevoie de tine.

— De... de mm...

---

[1] Clasic pentru vampyri. Voi vă credeţi la adăpost, liniştiţi, şi paf! ei se transformă în fum, în liliac sau în lup, şi vin să-şi înfigă colţii în jugulara voastră în timp ce dormiţi în patul vostru. Şi cum ei se transformă cu adevărat, întrucât aceasta face parte din natura lor de vampyri, înseamnă că niciun Revelus sau Detectus nu poate avea efect asupra lor... *(N.a.)*

— Da, de tine. Hai, nu te opune! se amuză femeia-vampyr înghesuindu-l la perete. Nu vei simţi aproape nimic.

Fabrice era atât de înspăimântat, încât avea impresia că inima o să-i facă explozie. Se reculese şi îşi depăşi spaima. Dacă această îngrozitoare femeie îşi închipuia că o să se lase lucrat fără să clipească, avea să aibă o surpriză. Îşi lansă pumnul cu toată puterea. Efectiv, femeia-vampyr nu se aştepta la aşa ceva: primi lovitura în faţă, fu azvârlită înapoi şi căzu destul de neelegant, în fund.

Fabrice se năpusti spre uşă ţipând, dar ea fu mai iute. Îi puse piedică făcându-l să cadă. Într-o fracţiune de secundă, fu deasupra lui şi-l menţinu aşa fără efort, imobilizându-i mâinile. Sângele ei curgea picătură cu picătură pe faţa lui Fabrice care se zbătea ca un nebun.

— Hm, nu-i rău, nu-i rău deloc! savură femeia-vampyr ţinând sub control corpul care se zbătea. Nu te ştiam nici atât de iute, nici atât de puternic. Bravo! Dar încă nu-i destul, nu, nu-i destul.

Şi înainte ca Fabrice să aibă timp să reacţioneze, îşi înfipse colţii în gâtul său.

Ea avea dreptate. Nu fu chiar dureros. Otrava din saliva ei îi potoli înţepătura ascuţită şi în curând nu mai opuse deloc rezistenţă. În timp ce ea îi fura viaţa, el se simţea uşor! Uşor!

În sfârşit, femeia se ridică şi îl săltă cu o singură mână pentru a-l aşeza într-un fotoliu.

— De-acum, tu vei fi ochii şi urechile mele. Tot ceea ce vei vedea sau auzi, voi auzi şi eu şi îmi vei da ascultare pe dată, ai înţeles?

— Ochi, văzut, urechi, auzit, supune. Da, răspunse moale Fabrice, cu ochii pe jumătate închişi, înţeleg.

— Peeerfeeect, zâmbi femeia-vampyr, satisfăcută. Acum, să vedem un pic această zgârietură. Pe Reparus, fie ca rana să dispară şi sângerarea să înceteze!

Semnul celor doi colţi se şterse.

Femeia-vampyr clătină din cap.

— Bine, bine! Fabrice, pe Sommeillus, dormi, atât sufletul, cât şi trupul tău!

Şi se făcu întuneric deplin.

Când se trezi, Fabrice simţea dureri foarte mari în tot corpul. Dar având în vedere sarcinile chinuitoare la care fusese constrâns întreaga dimineaţă, asta nu era deloc surprinzător. Se ridică din fotoliul în care dormise şi îşi zgâi ochii. Pe jos zăceau resturile scoop-ului său, sfărâmat.

Uşa se deschise brusc şi un val de gărzi năvăli în cameră. Una dintre ele, un vârcolac puternic cu păr argintiu, îl lipi de perete.

— Unde e? mormăi vârcolacul, turbat de furie.

— Unde e cine? bâigui Fabrice.

— Nu face pe şmecherul cu mine. Garda din faţa uşii tale a dispărut. Aşa că repet întrebarea: unde e?

Fabrice ridică din sprâncene. Întrebarea, ca şi poziţia sa — lipit de zid — îi aminteau vag de ceva, dar era ceva atât de fugitiv, încât uită foarte repede.

— Dar eu nu ştiu nimic! Abia m-am trezit. Scoop-ul meu era pe jos şi apoi aţi apărut voi, asta-i tot ce ştiu. N-am ieşit din cameră!

— Nu minte, Generale T'eal, interveni una dintre gărzi. Vedeţi, scoop-ul de pe culoar a filmat uşa şi nu se vede decât G'il intrând.

T'eal apucă micuţa cameră şi proiectă secvenţa pe peretele alb. Garda se îndepărta, dispărea o clipă din câmp, dar uşa camerei rămânea închisă. Apoi, garda se întorcea mergând în zigzag.

— E beat sau ce are? mormăi T'eal, deconcertat.

Garda deschidea uşa, pătrundea în cameră şi uşa se închidea după ea. Apoi, se deschidea din nou şi garda, continuând să se clatine, ieşea şi pleca pe culoar.

— Îşi părăseşte postul! exclamă T'eal. L'ud, du-te şi caută-l imediat! Purtarea lui nu-mi spune mare lucru.

— Ce facem cu omul care a distrus scoop-ul?

— O să-i spun Reginei. Ea va decide în privinţa pedepsei.

Părăsiră încăperea şi uşa se trânti. Fabrice voi să o deschidă din nou, dar vârcolacii o blocaseră. Profund descumpănit, se aşeză pe pat. I se părea că deţine o informaţie, o chestie crucială, dar era imposibil să-şi amintească ce.

Şi era sigur şi convins de un lucru: nu atinsese niciodată scoop-ul, pentru simplul şi excelentul motiv că, şi dacă s-ar fi folosit de un scaun, era prea scund pentru a ajunge la bec. Întrebarea rămânea aceeaşi: cine îl distrusese şi, mai ales, în ce scop?

În timp ce Fabrice încerca să înțeleagă ce i se întâmplase, dragonii capturați testau limitele zgărzilor, în celulele lor.

— Hai, Malgoriselanchivu, porunci Sal, e cald în închisoare, încearcă să te răcești, trimite-ți puterea magică nu spre afară, ci spre interior.

Tânărul dragon îl privi speriat.

— Dar, bâlbâi el, zgarda o să-mi facă rău!

— Mal riscă să i se facă rău[1], rânji Santramivinkratinchiva, mica dragoniță verde. Ce fricos! Lasă-mă pe mine, Sal.

Se concentră. Zgarda din jurul gâtului ei reacționă imediat și ea se prăbuși gemând de durere.

— Por... cărie![2] mormăi ea, e ultrasensibilă, Sal, nu-i nimic de făcut în direcția asta.

Pesemne că într-adevăr o făcuse să sufere, ca să înjure așa.

Mal îi aruncă o privire rea.

— Nu era cazul să mă insulți, Santra, nu sunt dobitoc, ci doar realist. Regina asta e prudentă, era evident că manifestarea magiei noastre avea să ne rănească.

— De când te-am părăsit, șuieră Santra cu un zâmbet răutăcios, găsesc că ți-ai pierdut mândria, micul meu Mal.

Dragonul urlă și voi să se arunce asupra ei, dar Sal îl imobiliză fără greutate.

— Pe strămoșii mei! mormăi el, nu credeți că situația noastră e și așa destul de dificilă ca să nu o mai agravați și voi cu

---

[1] În franceză, „mal" înseamnă și „rău", iar numele prescurtat al personajului este Mal. *(N. tr.)*

[2] Încă un joc de cuvinte făcut pe baza numelui prescurtat al personajului: Sal. În franceză, „saloperie" înseamnă „mizerie, porcărie". *(N. tr.)*

certurile voastre prosteşti? Puteţi să vă bateţi până la finele veacurilor, dacă doriţi, dar nu înainte de-a fi ieşit de-aici, e clar?

— Da, întări Chanvitramichatrinchivu, fratele geamăn al Santrei, deocamdată, pe Regina roşie şi pe gărzile ei trebuie să le pocnim. Atunci? Are cineva vreun plan?

Sal îi dădu drumul lui Mal, apoi se lăsă să cadă pe rogojina din temniţă, descurajat.

— De mii de ani, noi ştiam că tot ceea ce facem aici nu era bine. Dacă Regina roşie scapă de pe Continentul interzis şi trece prin foc şi sânge planeta aceasta, asta va însemna că am plătit scump pentru că ne-am aliat cu oamenii, elfii, vampyrii şi ceilalţi pitici!

— I-am salvat de demoni, îi replică Mal, n-avem nicio responsabilitate faţă de oameni!

— Eu socotesc că da, răspunse Sal, şi ştiu care e datoria mea.

— Ce-ai de gând să faci? se interesă Mal cu un pic de nelinişte în glas.

— Cinci, răspunse Sal uitându-se la scoop, optsprezece, douăzeci şi trei, patruzeci. Cincizeci şi opt, nouăzeci şi doi, cinci, treizeci şi trei, o sută optsprezece.

— Patru! exclamă Mal, tu nu eşti serios!

— Douăzeci şi doi, întări Sal, şaisprezece, treisprezece, treizeci şi trei!

— Ajunge! i-o reteză Sal, să nu mai vorbim despre asta, asta-i tot.

Şi fără să se mai preocupe de tovarăşii săi, căpetenia misiunii închise ochii şi începu să fredoneze, trecând la postura de meditaţie.

Charm şi Chem asistaseră la scenă de departe. Ca şi ceilalţi prizonieri, fuseseră puşi împreună, dar într-o celulă separată.

— Dar ce e cu toată aiureala asta? şopti Charm la urechea tovarăşului ei, sperând că scoop-urile n-o să-i audă.

— Dragonii nebuni nu pot folosi matematica. Înainte de a pleca, ofiţerii de la forţa de intervenţie, precum Sal, Mal, Santra şi Chanvi, au primit un cod secret care le permite să comunice între ei. Mie nu mi-a fost încredinţat, pentru că eu sunt suspect.

— Dar eu nu sunt, se indignă Charm, şi totuşi nu m-au învăţat!

— Nu ştiu din ce motiv, răspunse dragonul albastru, foarte supărat. Tu faci parte dintre ofiţerii din armată?

— Nu, de ce?

— Toţi voluntarii, cu excepţia mea, sunt ofiţeri, fie ai serviciilor secrete dragoniene, fie ai armatei. Una o explică pe alta. Până atunci, nu ştiu ce socoteală îşi face Sal, dar asta nu pare să fie şi pe placul celorlalţi. Fii pregătită.

— Pregătită pentru ce?

— Pentru orice. Cu ajutorul scoop-urilor, ei nu vor putea să ne afle planul înainte de a-l pune în aplicare.

Charm clătină din cap, apoi dădu înapoi, dându-şi seama că stătea ghemuită între labele dragonului albastru.

— Chem?

— Da?

— N-ar fi trebuit să-l omori. Ar fi fost de-ajuns să-l imobilizezi.

Tatăl său. Zeu al dragonilor, voi purta eu această povară până la sfârşitul zilelor mele?

Dădu din cap, şi ochii săi galbeni erau obosiţi.

— Charm, tatăl tău era cu mult mai puternic decât mine. Era pe punctul de a mă ucide. Mi-am stăpânit loviturile, atât cât s-a putut. Dar maşinăria sa ar fi distrus Pământul şi miliardele sale de locuitori. Îţi jur, din adâncul inimilor mele care nu bat decât pentru tine, că n-am putut face altfel. Cornul de licorn nu trebuia să atingă decât una din inimile tatălui tău. Din păcate, elanul său era atât de impetuos, încât a împins cornul prea departe. Cea de-a doua inimă a sa a fost şi ea străpunsă. A murit pe loc, fără ca eu să pot reacţiona. Dacă aş putea s-o iau de la început, dacă aş putea să mă răscumpăr în ochii tăi, aş face-o fără să ezit. Dar Charm, *el era vinovat.* Dacă tot ceea ce a urzit — acest popor pe care l-a decimat pentru a-şi construi maşinăria, apoi l-a condamnat la sclavie sub jugul acestor monştri — ar fi fost dezvăluit, ar fi fost executat sau şi-ar fi sfârşit zilele pe acest continent. Cât timp crezi că l-ar fi lăsat Regina roşie să trăiască pe cel care a condamnat-o? Ceea ce s-a petrecut e monstruos şi foarte trist. Dar era şi singurul mod de a salva onoarea tatălui tău. Şi îţi jur că îmi voi ţine cuvântul. Nu voi dezvălui niciodată nimic din ceea ce s-a petrecut...

Charm avea lacrimi în ochi. Ţinuse atât de mult la Chem! Stângăcia sa îl amuza, curajul său o uimea, ingeniozitatea sa o impresiona şi, mai mult decât toate, ştia că dragonul albastru era pe cât de sensibil, pe atât de călduros. Dar moartea îngrozitoare a tatălui ei o marcase crunt, aşa încât nu se putuse stăpâni să nu-l urască pe autorul ei. Acum, se scurseseră mai multe luni şi dacă rana era mereu la fel de vie, ea se închidea încet. Îşi dădea seama că se arătase nedreaptă.

— N-avem nicio şansă să scăpăm de-aici, nu-i aşa?

— Nu trebuie să-ţi pierzi speranţa, draga mea. Niciodată.

Ea îşi cufundă minunaţii ochi verzi cercuiţi cu negru în cei ai lui Chem.

— Dacă trebuie să murim, nu vreau să plec în Dravoulirogirg[1] fără a fi făcut asta...

Şi, uşor de tot, îşi puse botul pe cel al lui Chem, sărutându-l cu o mare tandreţe.

Marele dragon albastru aruncă o privire spre scoop-uri, apoi le trimise la Glbuil[2], nefiind momentul pentru ipocrizie. Dacă asta avea să-i displacă Reginei, cu atât mai rău.

Îşi lăsă capul în jos, căci Charm îi şoptea ceva. Şi încremeni când înţelese ce-i spunea.

— Ce legătură e între tine şi Magister? Tara a spus că asta era cea mai mare greşeală a ta, dar că erai demn de încredere. Trebuie să ştiu, Chem, dacă asta are vreo legătură cu tatăl meu...

— Niciuna! o întrerupse repede Chem. Absolut niciuna. Şi nu pot să-ţi spun nimic aici, nebuna asta ar putea folosi informaţia împotriva mea.

Şi îşi muşcă buzele. El era cel care-l formase pe Magister, dându-i puterea celui mai rău duşman al lui. Cum avea să-i mărturisească acest lucru dragoanei? Şi când avea s-o poată face fără riscul ca regina dementă să-i asculte confidenţa şi s-o utilizeze împotriva lui? Charm îl privi, apoi îi zâmbi şi îl sărută

[1] Paradisurile dragonilor, care au mai multe... Şi nu mă întrebaţi câte, habar n-am. *(N.a.)*

[2] Echivalentul diavolului pentru dragoni, căci şi aici există mai mulţi. Poate un diavol pentru fiecare tip de pedeapsă, ca în legendele chinezeşti? *(N.a.)*

cum ştiu ea mai bine, pentru a-i mulţumi pentru încrederea pe care i-o acorda.

Deodată, zgomotul unor paşi pe piatră şi cel al unor grilaje care culisau îi făcură să rămână nemişcaţi, tensionaţi, speriaţi.

Se despărţiră şi se înfăţişară vârcolacilor şi dragonilor cenuşii care veneau în căutarea lor.

Nici unii, nici alţii nu catadicsiră să le răspundă la întrebări. Dar mirosul de sânge devenea din ce în ce mai pregnant şi, în curând, Chem îşi dădu seama unde îi duceau: în arenele pe care le întrezărise când fuseseră închişi, în spatele palatului, la picioarul piramidei.

Charm lăsă să-i scape un strigăt de groază când descoperi lupta care se desfăşura în arenă. Un dragon înfrunta cinci lupi. Îl recunoscu pe loc. Era dragonul canibal!

— Priveşte cu atenţie la felul lor de a lupta, şopti Chem, silind-o să se uite. Asta ar putea să-ţi salveze viaţa mai târziu!

— Să-mi salveze viaţa? replică dragoana şocată. Tu crezi că...

Suflul i se opri în gât şi nu îşi putu termina fraza.

— Nu cred că ne aflăm aici pentru a asista la spectacol, confirmă Chem, sinistru. Prevăd că noi *suntem* spectacolul...

Avea dreptate. La câteva minute după victoria sângeroasă a lupilor, mai mulţi dintre aceştia îl siliră pe Chem să intre la rândul său în arenă. Charm voi să-l oprească, dar zgarda ei se strânse mai-mai s-o sufoce. Ultimul lucru pe care-l văzu înainte de a se prăbuşi fu privirea îndurerată pe care Chem i-o aruncase înainte de a păşi pe nisip.

El clipi. Era deja ora unu după-amiază şi sorii erau sus pe cer. Apoi, vederea i se obişnui cu luminozitatea şi văzu miile de lupi, înghesuiţi în gradenuri, care urlau şi se veseleau, siguri de

victoria alor lor. Oftă. Era un gânditor, nu un războinic. Locul său nu era aici. Cu un pas pe care-l vru ferm, înaintă spre loja Reginei roşii unde Tara şi Betty o flancau pe torţionara lor.

Ridică cele două labe înlănţuite şi ţipă:

— Vă temeţi atât de mult de mine, încât voi fi nevoit să lupt în lanţuri?

— Dar, nici vorbă, spuse Regina de parc-ar fi tors, făcându-i un semn unuia dintre zbirii săi.

O cheie răsucită, şi Chem se pomeni liber.

Îşi frecă pumnii pe care metalul îi iritase.

— Când veţi invada AltăLumea, observă el, va trebui să vă luptaţi cu noi, magie împotriva magiei. Lupii voştri nu ştiu decât să muşte şi să sfâşie — chiar crezi cu adevărat că vor avea câştig de cauză împotriva noastră? Sau vrei doar să-i faci să creadă că victoria va fi uşoară?

Regina roşie mormăi, ultragiată.

— Vrei să lupţi folosindu-ţi magia? Nu văd niciun inconvenient.

Şi, spre uimirea lui Chem, porunci ca zgarda să-i fie scoasă. Chem acţionă de îndată ce operaţia fu făcută. Magia sa fulgeră, vizând-o pe Regină... dar se izbi de un scut solid.

Grabu[1]*, a protejat arena*!

— Amuzant! fu singurul comentariu al dragoanei.

Ridică o gheară şi cinci noi lupi pătrunseră prudent în arenă.

Chem se întoarse şi îi studie. După felul în care se deplasau, ar fi putut paria că erau echipaţi cu acelaşi scut magic ca şi

[1] Înjură mult, dragonii ăştia... Acestea fiind zise, cred că dacă aş fi în locul lui, şi eu aş înjura. Ah, da, şi aş tremura şi aş fi un pic terorizată. *(N.a.)*

Regina. Pesemne că alţi dragoni le asigurau protecţia. Folosirea magiei împotriva lor n-ar fi fost de niciun folos. Atunci, a magiei pentru el.

Şi se transformă.

În vârcolac.

Mai mare, mai puternic, mai rapid şi mult mai albastru. Asta îi descumpăni pe oamenii-lupi. Chem profită de clipa lor de ezitare. Ştia că rezistenţa, forţa şi rapiditatea sa se datorau doar magiei sale. Dacă întârzia să-i învingă pe lupi, era un dragon mort. Ca o dâră albastră, îl înhăţă pe unul dintre lupi, pe care-l făcu să se învârtească şi se folosi de el ca de un berbec viu pentru a-l doborî pe al doilea, după care îl izbi violent de zid.

Doi leşinaţi, mai rămâneau trei. Evaluase precis durata cât vor fi inconştienţi. Asta îi lăsa doar câteva minute pentru a-i învinge.

Tăcut, rece, făcu un nou salt. De această dată, ţinta sa se aştepta la asta şi reuşi să-l muşte. Chem îşi înăbuşi un strigăt şi îşi reluă atacul. Lupii erau dezorientaţi. Adversarii lor obişnuiţi urlau, îi înjurau, se enervau şi erau adesea prăzi uşoare chiar dacă erau periculoase. Acest lup mare care se deplasa la fel ca ei rămânea calm şi mut, şi, mai ales, evita să-i rănească, aşa că nu mai înţelegeau nimic.

Unul dintre ei se năpusti, preluând iniţiativa. Chem îi scăpă printr-o rostogolire care îl aduse în bătaia altuia. Acesta nu văzu pumnul care-l expedie în ţara viselor.

În mai puţin de un minut, nu-i mai rămâneau decât doi atacatori şi întreaga arenă era ciudat de tăcută. Regina scrâşnea din dinţi. Nu prevăzuse că dragonul se va dovedi atât de viclean.

Eliminarea celor doi adversari nu fu atât de uşoară, şi Chem se pricopsi cu mai multe răni serioase, dar ajunse la primii chiar în momentul în care îşi reveneau. Stivui la propriu trupurile lor în faţa lojii reginei, apoi, obosit, îşi schimbă din nou înfăţişarea.

— I-am învins, observă el calm. Care e preţul meu? Îmi redai libertatea? Nu-i aşa?

Dragoana gustă prea puţin umorul său caustic.

— Puneţi-i din nou zgarda! porunci ea sec. Şi aduceţi-i pe ceilalţi dragoni.

Sal, Santra, Chanvi, Mal şi Charm, care urmăriseră cu patimă lupta campionului ei, fură târâţi la rândul lor în arenă. Nările lor dilatate le trădau spaima care îi stăpânea.

Dragonul negru ridică ochii spre Regina roşie, apoi, avansă.

— Am de făcut nişte dezvăluiri, declară el. Dar aş dori să vă vorbesc între patru ochi, Majestate.

— Trădătorule! urlă Mal zbătându-se, n-ai dreptul!

Sal nici măcar nu se uită la el. Regina îşi trecu o limbă despicată peste buze şi zâmbi.

— Ah, din ce în ce mai interesant! Aduceţi-l la mine.

Gărzile se supuseră şi, câteva clipe mai târziu, Sal se afla dinaintea suveranei.

— Sunt gata să cooperez, anunţă el. Dar am nişte condiţii...

— Nu mă îndoiam de asta, îl ironiză Regina. Dă-i drumul, te-ascult.

— Mai întâi, scoateţi-mi aceste lanţuri, sunt insuportabile.

Regina dădu din cap spre gărzi, care îl eliberară pe dragonul cel negru. Acesta îşi frecă urmele lăsate de lanţuri şi oftă de uşurare.

— Apoi, vreau un post chiar pe lângă Domnia Voastră după invadarea AlteiLumi. Nici nu se pune problema de a mă supune altcuiva.

— Nu încape discuţie, replică regina. Mi-am format deja echipa. Nu e prevăzut niciun loc pentru un nou mareşal, general, comandant sau chiar căpitan. Loialitatea ta n-a fost testată. Aşa că, deocamdată, răspunsul meu e nu.

Tara era consternată. Faptul de a-l vedea pe marele dragon negru discutând despre trădarea sa cu atâta nonşalanţă îi făcea carnea ca de găină.

— Deocamdată? sublinie dragonul. Asta înseamnă că v-aţi putea schimba părerea?

— Totul depinde de ceea ce o să-mi dezvălui şi de purtarea ta în următoarele luni. Un război face şi victime. Cine ştie, poate că nişte locuri vor deveni vacante.

— O să... o să-mi aduc aminte. Bine. Şi vreau să-i eliberaţi pe tovarăşii mei.

— Nu vor încerca să te omoare pentru că îi trădezi?

— Am eu mijlocul de a-i face să-şi schimbe părerea, lăsă să-i scape lui Sal. Duceţi o viaţă frumoasă aici, la urma urmei. Sclavi din belşug, un întreg continent, în curând o întreagă planetă, am cunoscut locuri mai rele de-atât.

Regina se ridică, apoi se aplecă, întinzându-i o labă.

— Atunci, batem palma, zise ea.

Sal zâmbi, apoi se aplecă, apucă laba roşie, o strânse cu putere într-a sa... şi îşi smulse zgarda.

CAPITOLUL XX

Elfi, dragoni

sau cum să te pomenești prins într-un coșmar mitologic și să nu găsești ieșirea de urgență...

Betty scoase un urlet şi o seceră pe Tara, care se trezi culcată la pământ. Aşteptară amândouă să audă explozia care avea să-i omoare pe toţi, dar nu se petrecea... nimic. Dar nimic. Tara deschise un ochi. Toţi dragonii cenuşii şi gărzile avuseseră aceeaşi reacţie ca şi tânăra Pământeancă. Erau lipiţi cu burta de sol sau se adăpostiseră în spatele mobilierului răsturnat al lojii.

Şi Regina roşie părea uimită că mai era încă în viaţă. Fireşte, Sal şi ea ar fi trebuit să fie făcuţi bucăţele... bucăţele foarte mici.

Santra, mica dragoană verde, îşi făcu atunci apariţia. Ţinea în mâini o cutie.

Şi zâmbea.

— Tsss! Tsss! Tsss! făcu ea spre Regina uluită, ar trebui să fii mai atentă. Dacă nu eram noi, ţi-ai fi sfârşit viaţa într-o cutiuţă, şi ar fi fost păcat, nu?

Sal urlă şi voi s-o muşte pe Regină, dar aceasta îi blocă maxilarul fără efort. La dragoni, femelele erau adesea mult mai grase decât masculii. Şi cu cât erau mai grase, cu atât erau considerate mai frumoase. Având în vedere talia dragoanei roşii, ea putea pretinde titlul de regină a frumuseţii. Iar forţa sa îi permise să îndepărteze colţii lui Sal, apoi să-l împingă în labele dragonilor cenuşii care alergau spre ea cu o oarecare întârziere.

Regina roşie era mânioasă şi speriată. Îşi pierduse aplombul, căci puţin lipsise să nu-şi piardă viaţa.

— Foarte, foarte ingenios, şuieră ea. Un... cum îi numesc oamenii...? Un kamikaze, nu-i aşa? Cineva care n-are nimic de pierdut şi se sacrifică. Foarte nobil. Santra, draga mea, vino aici.

Foarte destinsă, dragoana verde se apropie şi fu extrem de uimită când Regina o apucă cu colţii de sub maxilar şi aproape o ridică de jos.

— Ge... ge faci? întrebă ea gâtuit.

— Nu-mi plac surprizele de felul ăsta, copilă dragă. Începe tu iar jocul de putere, şi îţi pun o zgardă adevărată fără să ezit. E limpede?

— Gda! bâigui dragoana verde, cu ochii ieşiţi din orbite, făcând eforturi să respire.

— Bine.

Regina roşie o mai strânse o dată, ca să sublinieze extrema ei neplăcere, apoi îi dădu drumul Santrei, care îi aruncă o privire plină de ură. Fratele ei geamăn, Chanvi, se apropie pentru a o susţine. Nici el nu părea mai încântat.

— Geas-ul pe care l-ai pus asupra noastră la naştere ne obligă să-ţi dăm ascultare, Mamă, spuse el pe un ton furios. Nu e necesar să ne umileşti.

Mamă? Cum adică, *mamă*? Tara nu era singura care înghiţea în sec cu greu. Sal părea pur şi simplu împietrit.

— Copiii mei, mă bucur tare mult să vă văd, în sfârşit, gunguri Regina roşie, ca şi cum n-ar fi fost cât pe ce să-şi sugrume fiica, cu o clipă mai înainte. Şi mersi încă o dată pentru ajutorul vostru. Bravo, mai ales ţie, Santra! Înşelarea acestui mic dragon roşu pentru a fura cheia chiar în timpul serviciului său — ce mişcare inteligentă, ce magnifică viclenie!

Vocea Reginei era amplificată, şi Mal, în arenă, auzi ceea ce tocmai spusese.

— Prin urmare, aşa s-a întâmplat, mormăi el, profund rănit. Nu ieşeai cu mine decât pentru a mă folosi. Nu eşti decât o glavour, Santra, şi o slevir[1]!

Dragoana verde tresări, dar nu-i răspunse.

— Ce e acela un geas? îi şopti Tara lui Betty.

Tânăra Pământeancă nu avu timp să-i spună să tacă, deoarece Regina roşie se decise să-i răspundă chiar ea.

— Când ouăle mele au fost ouate, m-am decis să le dau dragonilor din exterior pentru ca viitorii mei copii să fie crescuţi în libertate. Aceşti idioţi au testat ouăle ca să se asigure că embrionii mei nu moşteniseră de la mine aşa-zisa nebunie, dar nu s-au gândit nicio clipă că puteam folosi magia asupra ouălor. Geas-ul meu era această constrângere care îi obliga să încerce tot ce le stătea în putinţă pentru a se întoarce pe Continentul interzis şi a mă elibera.

---

[1] Două înjurături tipic dragoniene, habar n-am ce anume vor să zică, Tara a refuzat să mi le traducă... *(N.a.)*

În felul lor, cei doi tineri dragoni verzi erau la fel de prizonieri ca şi ei. Tara nu ştia dacă trebuia să-i plângă sau să-i blesteme pentru că-i trădaseră.

— Noi am intrat în armată ca să putem avea acces la chei, spuse Chanvi, care părea să ţină să-şi găsească o scuză. Apoi, am luat legătura cu Magister pentru a-i propune planul nostru: eliberarea mamei noastre în schimbul unei împărţiri a AlteiLumi între el şi ea. El a acceptat. Graţie limburilor demonice, el a aterizat direct pe plajă, şi-a deschis drum cu ajutorul cheii noastre, a predat-o pe Betty mamei noastre, apoi a plecat. Aceasta a refuzat să invadeze AltăLumea înainte de a fi sigură că a învins un alt dragon, pe Chaonvigrichuchivu, care îi dispută hegemonia asupra continentului. De aici şi răgazul de o lună ca Magister să-şi facă mesajul cunoscut. Apoi, angajarea noastră nu s-a făcut deloc greu: doar voluntarii erau acceptaţi, şi toţi ceilalţi dragoni gândeau că acest continent era devastat şi trecut prin foc şi sânge de către dragonii nebuni.

— Din păcate, oftă regina, încă n-am reglat problema asta cu Chaonvigrichuchivu. Îmi ia mai mult timp decât era prevăzut. Dar nu mai e decât o chestiune de zile acum, cu atât mai mult cu cât am un excelent mijloc de a negocia cu el...

În sfârşit, dragoana se întoarse spre Sal şi îi aruncă o privire înveninată.

— În ceea ce te priveşte, o să-ţi arăt eu cât îl costă pe cel care cutează să mă înfrunte. Ţineţi-l!

— Poţi să mă ucizi! urlă dragonul negru, dar nu-i vei învinge niciodată pe-ai noştri! Planul tău ridicol, fruct al unei minţi bolnave, n-are nicio şansă de izbândă!

— Oh, dar nu vreau să te ucid, îl ironiză dragoana. Floarea de kalir are o particularitate foarte curioasă. În doză mare, în loc să ne vindece, exercită un efect neaşteptat asupra metabolismului nostru. (Le porunci gărzilor:) Deschideţi-i botul!

În ciuda rezistenţei crâncene a lui Sal, dragonii cenuşii îl imobilizară şi-i blocară maxilarele. Regina roşie se ridică pe vârful picioarelor, căci dragonul negru era şi el înalt, apoi scurse conţinutul unei fiole albastre pe gâtul victimei sale. Acesta se sili să nu înghită, dar Regina roşie îi turnă un întreg hârdău de vin în gură şi el fu cât pe ce să se sufoce. Încercă să-şi stăpânească instinctul şi înghiţi fără să vrea.

Imediat ce produsul se răspândi în venele sale, el urlă. Atentă, Regina tresări, dar dragonul era incapabil s-o atace. Tremura din toate încheieturile, aşa încât Cenuşiii se văzură nevoiţi să-i dea drumul atunci când tremurăturile sale se transformară în convulsii. Apoi, începu să se... transforme. Solzii negri se deschiseră la culoare şi dispărură. Se micşoră, aripile i se diminuară înainte de a fi înghiţite de spinarea sa. Botul i se aplatiză, labele se subţiară şi, în câteva secunde, în faţa lor nu se mai înfăţişa un dragon, ci un tânăr din specia umană, aproape un adolescent. Zgarda, prea mare, alunecă şi căzu fără să explodeze. Regina apăsă codul corespunzător obiectului exploziv de pe cutia de comandă şi o dezactivă.

Sal se ridică. Ochii săi, rămaşi ca ai unei reptile, galben-aurii, erau plini de spaimă.

— Ce mi-ai făcut?

— Încearcă să te transformi la loc! îi porunci Regina roşie. Fără zgarda ta, dă-i drumul fără teamă.

Încă zguduit de ceea ce i se întâmplase, Sal îi aruncă o privire bănuitoare, dar se supuse. Se concentră, iar şi iar, în zadar. Înţelese şi căzu în genunchi, cu un puternic strigăt de groază.

— Nuuuu! nuuuu! hohoti el. Nu mă mai pot transforma! Nuuuu!

— Întocmai, sublinie Regina pe un ton mulţumit. Nu mai poţi. Poţiunea e ireversibilă. O să rămâi cu înfăţişarea asta firavă pentru tot restul zilelor tale, incapabil să-ţi reiei înfăţişarea originară. Toţi dragonii care nu se vor supune legii mele vor avea aceeaşi soartă. Betty?

Betty rămăsese impasibilă, dar Tara citea compasiunea în ochiul strălucind de lacrimi stăpânite pe care tânăra Pământeancă îl aţintea asupra ex-dragonului.

— Să i se pună o zgardă pe măsură, apoi să se ducă să se odihnească într-una din camerele sclavilor. De mâine, pune-l la muncă!

— Da, Majestate.

— Toate aceste evenimente mi-au deschis apetitul. Să mergem la masă! exclamă dragoana roşie, înveselită, frecându-şi labele.

Cei doi dragoni verzi se plasară alături de ea, şi mica familie, dominată de masa enormă a dragoanei, se duse să-şi astâmpere foamea.

Betty se ocupă de Sal, care gemea, pe jumătate inconştient, şi, cu o forţă uimitoare, îl făcu să se ridice şi să meargă alături de ea.

Chem, Charm şi Mal fură conduşi din nou, fără menajamente, în celulele lor, spre evidenta nemulţumire a Tarei care avea nevoie să le vorbească. Ea servi la masă, trăgând cu urechea.

Dragoana roşie le expunea planurile ei prinţesei şi prinţului moştenitori şi, în mai multe rânduri, Tara ar fi jurat că-i văzuse înfiorându-se. Regina nu vorbea decât despre cuceriri, sânge şi jafuri, ciugulind din farfurii, în timp ce Santra şi Chanvi nu mâncau aproape nimic.

Tara reţinu cu grijă toate informaţiile, inclusiv pe aceea că nici Santra, nici Chanvi nu păreau să împărtăşească entuziasmul mamei lor.

După-amiaza se scurse cu viteza fulgerului şi ea nu avu ocazia să-şi întâlnească prietenii, doar pe Robin şi pe V'ala, pe un culoar, lucrând cot la cot, iar ea ridică din sprâncene când o văzu pe frumoasa Violette aducându-i apă lui Robin, apoi ştergându-i cu tandreţe gura de cele câteva picături rămase pe buze. Cei doi elfi îşi zâmbiră, fără să ştie de prezenţa fetei, iar aceasta se răsuci pe călcâie. Se sili să-şi înăbuşe valul de gelozie care urca deodată în ea. Ştia că Robin o iubea. Dar tânăra comandantă era incredibil de frumoasă şi făcea probabil lucruri pe care Tara nu putea decât să şi le închipuie. Şi dacă Robin avea s-o aleagă pe ea tocmai din cauza asta? Trebui să se oprească şi să se sprijine de perete, căci totul se învârtea în jurul ei. Nu. Nu trebuia să dea dovadă de slăbiciune.

Nu fu o zi foarte bună pentru Tara, nu fiindcă era prizonieră, ci pentru că tot felul de întrebări îi măcinaseră mintea necontenit. Întorcându-se în apartamentele sale, Tara făcu un ocol prin serele Reginei şi scoase din rădăcină mai multe plante de kalir, sub privirea vigilentă a dragonului grădinar. Transplantă florile cu rădăcinile lor în nişte oale de pământ şi le puse în cameră. Triumfătoare, se spălă pe mâini. Tocmai făcuse un

mare pas pe calea eliberării tatălui său... în fine, dacă reuşea să fugă de-aici!

Se întâlniră cu toţii la cină. Betty îi părăsi curând, căci ea mânca şi dormea în apartamentele Reginei.

Obosiţi, îndeosebi Xandiar, ale cărui patru braţe nu stătuseră deloc şi care socotea că grajdurile erau murdare, urât mirositoare şi rău întreţinute, vorbiră puţin la început, conştienţi de supravegherea neîncetată a scoop-urilor. Chiar dacă Tara, ca şi Fabrice, ardea de dorinţa de a le povesti despre cele întâmplate, aşteptară ca toţi să-şi termine principalul fel de mâncare. Totuşi, după ce se săturară, primul lucru care ţâşni de pe buzele Tarei, mai rapidă, nu fu despre cele trăite de ea în loja arenei, ci o întrebare absurd de banală:

— Ia zi, Robin, ai avut o zi bună?

Semielful ridică ochii din bolul său de supă în care pluteau nişte particule neidentificate.

— V'ala şi cu mine am curăţat culoarul sudic. Cu toate filtrele antipraf, dragonii murdăresc cu adevărat solul, aşa că avem nevoie de câteva zile bune pentru a duce la capăt această treabă. Şi tu?

Eu, eu am fost cât pe ce să vomit, pentru că sângele nu e chiar o chestie pe gustul meu, şi nu izbutesc să rămân raţională la gândul că tu te-ai putea cul... ai putea ieşi cu V'ala. Pe care nici măcar nu pot s-o consider frivolă, pentru că acest fel de lucruri nu există la elfi. La dracu!

— Am asistat la luptele din arenă, răspunse ea pe un ton neutru. Lupi contra dragoni.

Semielful se îndreptă, neliniştit. Apoi arătă spre scoop-uri.

— Avem voie să vorbim despre asta?

— I-am pus şi eu întrebarea asta lui Betty, şi răspunsul ei a fost afirmativ. Putem spune orice dorim, inclusiv despre Regină, singurul subiect despre care n-avem voie să vorbim priveşte o eventuală revoltă, rebeliune sau evadare. Anumite cuvinte-cheie, printre care acestea trei, atrag atenţia scoop-urilor.

Efectiv, trei camere erau pe punctul de a se aţinti asupra lor. Tara le zâmbi şi îşi mişcă mâna, apoi îşi cufundă din nou privirile în cele ale lui Robin.

— Şi? Ce-ai văzut?

— Scumpul şi venerabilul nostru Chem a luptat şi el.

— Nuuu! şuieră Cal. Hotărât lucru, între dragonul rene... (aruncă o privire spre scoop-uri şi se corectă) între ultima sa luptă şi aceasta, va ajunge în cele din urmă să tragă după el o serioasă reputaţie de hărţaş! Se simte bine? Nu e rănit?

— A fost rănit, dar nu într-atât încât să-i fie ameninţată viaţa. A fost atacat de cinci lupi, s-a prefăcut în vârcolac, dar mai mare şi mai rapid, aşa că le-a tras o bătaie pe cinste.

— Excelentă tactică de luptă, aprecie Robin. Dacă ne-am putea folosi de magie, ar trebui să ne amintim şi noi de asta.

— Iar noi ştim cine sunt trădătorii, adăugă Tara. Cei care ne-au vândut: Santra şi Chanvi, cei doi dragoni verzi gemeni, sunt copiii Reginei roşii; toate informaţiile proveneau de la ei. Ei i-au dezvăluit unde şi cum să ne prindă în capcană.

— Cum ai descoperit lucrul acesta? întrebă Eleanora, vădit admirativ de data aceasta. Spionând-o pe Regina roşie?

Tara scutură din cap.

— N-am avut nevoie să mă joc de-a Hoţul Patentat. Sal a încercat s-o ucidă scoţându-şi zgarda în lojă, ceea ce ne-ar fi nimicit pe toţi, dar planul său a fost dejucat de Santra şi Chanvi

care aveau asupra lor cutia de control. Ei au neutralizat zgarda înainte de-a exploda.

Robin, consternat, o luă pe Tara de mână şi V'ala se posomorî.

— Pe toţi zeii din AltăLume, Tara! Sal e bolnav dacă te-a făcut să treci printr-o asemenea primejdie, ai fi putut muri!

Tara dădu din cap ca şi cum asta nu avea nicio importanţă, atunci când ea avusese parte de frica vieţii ei, şi aruncă o privire mulţumită spre V'ala în timp ce degetele ei strângeau degetele lungi şi fine ale lui Robin.

— Mai mult, Regina deţine un amestec care-i sileşte pe dragoni să se transforme în oameni şi îi împiedică apoi să-şi reia forma obişnuită, continuă ea. I-a administrat-o lui Sal, care puţin a lipsit să nu-şi piardă minţile. Acum se odihneşte într-una dintre camere... Restul zilei mele a fost mai rutinier, dacă se poate spune: curăţarea apartamentelor Reginei în timp ce ea lucra, apoi pregătirea ei pentru masă şi noapte. Ne-a spus că avea să continue o bună parte din noapte şi, cum ştie că oamenii sunt mai puţin rezistenţi decât vârcolacii, ne-a înlocuit, pe Betty şi pe mine, prin servitorii ei anazasi. Betty s-a întors în apartamentele Reginei roşii pentru a dormi împreună cu ea, iar eu am venit aici.

— Uau! făcu Cal, impresionat. Ziua ta a fost clar mai încărcată decât a noastră. Nu vrei să schimbăm locurile? Pentru că pe mine, a râni şi a curăţa, a curăţa şi a râni, chestia asta nu mă pasionează chiar atât de mult. Robin are dreptate, reptilele astea sunt într-adevăr îngălate.

— Dar bineînţeles! exclamă Moineau, făcându-i să tresară. Ar fi trebuit să-mi dea prin minte! Numele lor alcătuia cheia!

— Numele cui?

— Cel al lui Santra şi Chanvi! Un sanchanvi este o cheie, în limba dragoniană.

Totul se explica. Prea târziu, ca de obicei. Tara înţelegea acum avertismentul alviţei kidikoi. Cheia care avea s-o trădeze nu era un obiect, ci cei doi dragoni!

— De altfel, noi tot nu ştim cum se numeşte Regina, continuă Moineau.

— Ea nu se numeşte, declară o voce limpede în spatele lor. Ea e „Majestate", şi atât.

Catherine, care le aducea apă şi cafea, le răspunsese la întrebare. Părea să-i pese de scoop-uri la fel de mult ca şi de prima ei zgardă. Pesemne că Regina n-o considera periculoasă, fiindcă nicio cameră zburătoare nu se apropie pentru a putea auzi mai bine ce spunea.

— Regina noastră refuză să-şi spună numele, preciză ea zâmbindu-i lui Jeremy, care simţi cum bătăile inimii i se accelerează. Ea pretinde că numele au putere şi că, împreună cu inelul, oricine i-ar cunoaşte adevăratul nume ar putea prelua controlul asupra ei. Căci e un inel de putere. Nu vrea să-şi asume niciun risc.

Asta-i bună! Nu mai lipsea decât Stăpânul Inelelor în această aventură. Tara simţi că dacă un Hobbit ar ajunge în acest moment în cameră, ea ar începe să urle. Din fericire pentru urechile celorlalţi, cel care intră în vasta cantină fu un banal vârcolac. Oftă. De când cuvântul „banal" era cel care îi venea în minte atunci când vedea un vârcolac?

— Acest... inel, întrebă ea, ce e de fapt?

— Nu ştiu, răspunse sincer Catherine. Ştiu doar că din pricina lui a fost alungată Regina noastră de pe continent.

Tara se crispă revăzând inelul de la degetul Reginei, apoi un desen pe o listă de obiecte întocmită de maestrul Chem cu doi ani mai înainte, în fortăreaţa cenuşie a lui Magister. O listă a celor treisprezece obiecte demonice făurite de demoni, asortată cu descrieri precise... Erau Tronul lui Silur, pe care Tara îl distrusese, Sceptrul blestemat, care suferise aceeaşi soartă, şi... drace! Inelul lui Kraetorvir! Da, ăsta era! Pe toţi dracii din univers! Cum de avusese dragoana acces la obiectele demonice, păzite de incoruptibilii Gardieni? Dacă Magister văzuse inelul, şi Tara nici măcar nu spera că nu era aşa, el avea să facă orice pentru a intra în stăpânirea lui.

Aruncă o privire paranoică în jurul ei. Să pună mâna pe inel înaintea lui Magister, să culeagă, să fure, să împrumute două sau trei flori de kalir şi să fugă din acest loc împreună cu prietenii ei. Ah, şi să-l împiedice pe iubitul ei să cadă în braţele unei intrigante cu pielea violetă.

Uşor. Făcea asta în fiecare dimineaţă pentru micul dejun.

— ...şi lucrul cel mai ciudat urma să vină, le spunea Fabrice dând din mâini.

Zt! ratase un început de conversaţie. Şi faptul de a nu le putea împărtăşi gândurile şi prietenilor săi era... crispant. Afişă, prin urmare, un zâmbet crispat. Şi ascultă continuarea aventurilor lui Fabrice.

— N-au dat de G'il, lupul care stătea de pază la uşa mea. Dintr-odată, am de acum înainte doi paznici, de parcă aş putea fugi prin cine ştie ce mijloc misterios. Nu e vina mea că scoop-ul a fost sfărâmat atunci când eu dormeam.

Moineau ridică uimită dintr-o sprânceană.

— Dormeai? Tu? Dar eu credeam că nu-ţi plăcea să-ţi faci siesta. Că asta îţi dădea dureri de cap şi că după aceea îţi venea al naibii de greu să te trezeşti?

Fabrice îşi frecă fruntea de parcă îl ameninţa o serioasă migrenă.

— Ai dreptate, asta e ciudat, nu-mi mai aduc aminte să mai fi adormit. Crezi că i-am servit cumva de cobai Reginei pentru vreo chestie bizară pe care mai apoi m-a făcut s-o uit?

— Şi de ce ar fi fost nevoie să se ascundă ca să ne tortureze? observă Cal. Ea poate acţiona la lumina zilei.

Tara îşi atinse iute faţa în mai multe locuri, ceea ce îl agasă vădit pe tânărul Hoţ.

— Nu, răspunse Xandiar după ce o studiase atent pe fată. Nu e cazul. Şi nu văd din ce motiv persoana în chestiune s-ar lua de prietenul vostru. E vorba despre altceva.

Tara gesticulă din nou.

— Da, afirmă Xandiar, o să fac.

Apoi, aşteptă, dar Tara nu adăugă nimic.

— Tara?

— Da, Cal?

— Data viitoare când mă mai însărcinezi cu vreo misiune, să-mi aduci aminte să te întreb ce-anume-ştii-tu despre nişte secrete despre care-ştii-tu. Detest când mi se face aşa ceva.

— Iertare! Îmi pare rău!

Îşi terminară masa mâncând nişte dulciuri, dar fără o poftă adevărată. Spre marea lor uimire, o văzură pe Betty traversând sala şi intrând într-una din camere, fără să se sinchisească de gărzi. Curioşi, se luară după ea.

Sal era întins pe un pat, avea febră şi fruntea îi ardea. Betty îi apăsa o bucată de pânză rece pe tâmple. Ridică un ochi speriat spre Tara şi Fabrice când le simţi prezenţa.

— Nu e prima dată când Regina noastră pedepseşte un dragon, şopti ea. Unii au nişte reacţii urâte, aşa cum pare să fie şi cazul prietenului vostru. Trebuie să-l ţii la răcoare, altfel febra ar putea să-i afecteze creierul. Puteţi face voi asta pentru el? Eu n-o să mă pot întoarce decât în cea de-a doua parte a nopţii.

— Bineînţeles, răspunse Tara, ne ocupăm, eu şi prietenii mei, de el, o să facem cu schimbul. Du-te şi te odihneşte.

Betty îi adresă un zâmbet crispat, apoi, după ce mai mângâie o dată faţa năpădită de sudoare, plecă în fugă.

— Pare... să ţină la el, remarcă Moineau, uşurată să vadă că se îndepărta spectrul „fostei iubite pământene". Chiar dacă Betty nu ieşise niciodată cu Fabrice, ştia că se înţelegeau foarte bine şi că, uneori, de la prietenie la dragoste nu e decât un pas.

Fabrice dădu din umeri.

— Prefer să fie aşa, începusem să cred că Regina a omorât orice brumă de compasiune în Betty. Se poartă atât de rece cu noi!

Tara scrâşni din dinţi, frustrată. Cu scoop-ul care îi supraveghea, nu-i putea spune nimic lui Fabrice.

Se apleca pentru a-i pune pânza rece pe frunte lui Sal, când îşi stăpâni la timp o tresărire.

— *Tara*, zise o voce în mintea ei, *aici e Betty.*

Da, desigur, nici nu se îndoia de asta.

— *În noaptea aceasta, va trebui să vii în apartamentele Reginei. Gărzile de serviciu din faţa uşii tale te vor lăsa să treci. Coaliţia care luptă împotriva dragonilor e mult mai întinsă decât*

crede Regina roşie. Trebuie să vorbim şi vreau să ţi-l prezint pe cel care o conduce. Întinde-te dacă eşti de acord.

Fireşte că era de acord. Se întinse, apoi se aşeză din nou pe scaunul de la căpătâiul patului. N-avea să doarmă prea mult în noaptea aceasta.

Luară hotărârea să se schimbe la intervale regulate şi Tara le ceru să fie ea prima. Robin, spre marea ciudă a V'alei, îi propuse să-i ţină companie.

Semielful rămase tăcut o clipă, privind-o cu dragoste pe tânăra sorţitoare care îi acorda atâtea îngrijiri sărmanului Sal.

— Sunt mult mai elf decât mi-aş dori, spuse el deodată în liniştea plină de pace din cameră. Nu m-am gândit nicio clipă că aş putea răni sensibilitatea ta de fiinţă umană. Sunt un idiot. Iartă-mă! Deşi recunosc că n-am înţeles ce ai spus cu privire la iepuri.

Oftă:

— Iepuri, porumbei[1], voi aveţi nişte comparaţii curioase pe planeta voastră, totuşi...

Tara se întoarse spre el şi nu se putu abţine să nu râdă. Râs care îi muri pe buze, când îşi cufundă ochii bleumarin în cei ai lui Robin.

— Asta pentru că, zise ea timid, relaţia noastră, tu, eu, toate astea sunt ceva nou pentru mine. Ca o ţară necunoscută pe care trebuie s-o descopăr. Dacă tu mergi prea repede, există riscul să mi se facă frică şi m-aş lipsi să am parte şi de această spaimă,

[1] Vezi *Tara Duncan, Dragonul renegat*: Fabrice spunându-i că turturelele gunguresc, lui Robin îi vine un pic cam greu să-şi lămurească expresiile pământene şi nu pricepe de ce Tara nu gungureşte. Aşa că, pentru el, acea poveste cu iepurii e un mister total. *(N.a.)*

având în vedere ceea ce îmi cade pe cap, cu regularitate, pe această planetă.

— Curajoasa mea războinică, şopti Robin, n-o să merg prea repede. N-o să fac nimic din ceea ce tu nu vrei.

Şi se aplecă spre buzele dulci ale Tarei. Sărutul lor fu mai mult decât un sărut. Un schimb, o promisiune. Orice s-ar întâmpla, vor rămâne împreună.

Sal gemu şi, cu părere de rău, Tara se smulse din braţele lui Robin. Drace, îi plăcea la nebunie când elful o săruta. Apoi, vedenia unei pieli violete şi a unui chip frumos i se impuse în minte şi nu se putu abţine.

— Şi V'ala?

Nu o văzură pe elfa violetă care tocmai intrase în cameră şi, auzindu-şi numele, se oprise brusc, apoi dăduse înapoi.

— V'ala? repetă Robin, uimit. De ce îmi vorbeşti despre ea?

— E o elfă adultă, n-am putut să nu bag de seamă că se interesa de tine.

Semielful făcu nişte ochi mari, miraţi.

— V'ala? Se poartă frumos cu mine, dar e şefa gărzii tale, ea poate avea toţi elfii pe care îi vrea doar pocnind din degete. De ce ai impresia că ar fi pus ochii pe mine?

— Pentru că sunt un pic vicioasă? făcu o voce în spatele său.

El tresări şi V'ala se ivi din umbră.

— Moştenitoarea are dreptate. Găsesc că eşti mult mai interesant decât ceilalţi elfi. Sângele tău de om a dezvoltat în tine posibilităţi care te fac... exotic. Îmi place ceea ce e exotic.

Elfii nu prea roşeau, dar partea umană din Robin nu se lipsea de asta.

— Ah, păi, se bâlbâi el, păi, da?

Tara se ridică.

— Robin e iubitul meu, anunţă ea pe un ton inflexibil.

— Oh! Credeam că el renunţase public la dragostea ta. Nu mai este de actualitate?

— E'ree m-a ameninţat cu moartea, ca şi pe toată familia mea, din cauza legăturii mele cu o fiinţă omenească, fie ea şi viitoare împărătească a Omois-ului. A trebuit să mă prefac, pentru a-i pune pe ai mei la adăpost.

— Interesant, mormăi V'ala. Mama mea va fi cu siguranţă încântată să afle că ai înşelat-o.

Robin se ridică, la rândul lui, tulburat.

— Eşti fiica lui E'ree?

— În persoană, se înclină V'ala. Mama a socotit că era nevoie de cineva care să te supravegheze, micule elf, şi cum eu am decepţionat-o în timpul unei misiuni pe care a trebuit s-o execut pentru ea, această escortă pe Continentul interzis e pedeapsa pe care mi-a găsit-o. Şi apoi, dintre toţi fraţii şi surorile mele, eu sunt probabil cea de care se poate lipsi cel mai bine. Moartea mea n-ar afecta-o prea mult.

Tara sesiză tremurul din vocea sa şi vibră în schimb. Ea care suferise din pricina lipsei de afecţiune a implacabilei sale bunici era mult mai bine pregătită pentru a înţelege ce anume simţea femeia elf.

— E o... iluzie, murmură ea blând. Singura recunoaştere care e importantă e cea pe care ţi-o conferi tu însuţi. A o căuta pe aceea a oamenilor care sunt incapabili să ţi-o dăruiască te conduce cel mai adesea la suferinţă şi frustrare şi îţi poate zdrobi inima. De mult nu mai cad în această capcană...

Ceva mai puţin de doi ani, în realitate. Şi în urma unor conversaţii avute cu oameni mult mai importanţi decât ea... printre care şi un anumit dragon albastru.

V'ala se uită lung la ea. Fiinţa asta umană era mai fină decât credea.

— Orice-ar fi, preciză ea, fac o opţiune pentru Robin. Şi tu?

— Nu cunosc regulile voastre, răspunse Tara, curioasă. Ce e aceea o opţiune?

— La elfi, indivizii de sex masculin sunt în număr mult mai mic decât cei de sex feminin. Astfel, pentru a se feri de... inevitabilele frustrări, elfii femele au dreptul la mai mulţi companioni. La maximum cinci, în fapt. A face o opţiune pentru un elf înseamnă că V'ala are la dispoziţie un an pentru a mă seduce sub orice formă şi-ar putea ea închipui. Şi că eu n-am puterea să-i refuz acest drept.

Ho-ho! Nu era deloc amuzant. Tara se strâmbă.

— Noi, pe Pământ, suntem monogami. Un singur iubit, indică ea. În fine, în cazul celor mai multe popoare.

— Dar tu nu te afli pe Pământ, argumentă V'ala, şi Robin nu e numai om. Dacă juridic el e supus al Lancovitului, legile reginei Aerului şi a Beznelor se aplică pentru el ca şi pentru noi. Crezi că poţi lupta împotriva constrângerilor unei tradiţii?

— Ei, fetelor, mi-ar plăcea să am şi eu un cuvânt de spus, vă rog! protestă Robin.

— Treaba asta e între noi! replicară în acelaşi timp V'ala şi Tara, care se postară faţă în faţă.

Scânteietorii ochi verzi îi înfruntară pe strălucitorii ochi albaştri.

— Foarte bine, făcu Tara printre dinţi. Ai un an. Şi cum eu am luat deja un avans, ţi-l las ca să-l păziţi pe Sal împreună. Iar eu, o să mă duc la culcare.

Ei nu puteau face mare lucru de faţă cu Sal, care trebuia îngrijit şi voia să doarmă puţin înainte de a pleca în expediţia nocturnă.

Înainte ca Robin să aibă timp să protesteze, ea îşi lipi buzele de ale lui într-un sărut fierbinte şi ieşi din cameră.

Garda de serviciu stătea în intrândul de unde începeau să se înşire camerele, indiferentă la intrările şi ieşirile lor.

Odată ajunsă pe culoar, se sprijini pentru o clipă de perete, cu inima şi mintea în derută. Disputele ei cu V'ala erau cel puţin contrariante. Avea nevoie de aliaţi, nu de adversari. Oftă. Nimic nu era simplu pe lumea asta, era inevitabil ca prima ei poveste de dragoste să fie perfect încâlcită. Îşi reveni pentru a porni din nou, când văzu o umbră care bătea discret la uşa lui Jeremy. Batantul pivotă în ţâţânile sale, şi silueta fină a lui Catherine se contură pentru o clipă în lumină. Zâmbi şi le dori noroc celor doi adolescenţi.

Jeremy se pregătea să doarmă, când cineva bătu la uşă. Bănuitor, după ceea ce i se întâmplase lui Fabrice, se duse să deschidă. Şi chipul i se lumină când văzu cine stătea în faţa lui.

— Cat! exclamă el, ce-i cu tine aici?

— Pot intra? întrebă tânăra.

— Bineînţeles! Te rog!

Închise uşa în urma ei.

Ea se întoarse şi abordă imediat subiectul care o interesa.

— Cunoşti bine AltăLumea, nu-i aşa?

— Ei, „bine" e un cuvânt mare. Nu sunt pe planeta voastră decât de opt luni. Mi-am petrecut copilăria şi adolescenţa pe Pământ, într-o ţară numită Anglia, unde am fost crescut de nişte fermieri, părinţii mei biologici, care erau sorţitori, fiind urmăriţi de un dragon ce voia să facă din mine un fel de armă pentru a-i omorî pe toţi demonii. Mă aflu în AltăLume în căutarea lor, dar ei sunt de negăsit.

Spusă aşa, povestea putea să pară confuză, dar tânăra se silea să-l urmărească... în fine, mai mult sau mai puţin.

— Fermieri? Ca lupii noştri care cultivă pământurile?

— Da, numai că, pe Pământ, toţi sau aproape toţi sunt oameni...

— Şi tu trebuie să lucrezi şi pentru dragoni, nu?

— Nu. Dragonii nu sunt stăpânii AlteiLumi. Şi eu nu lucrez, deşi, de când mi-am recuperat magia, pot, în sfârşit, s-o studiez şi s-o practic. Deocamdată, mi-am consacrat tot timpul liber căutării părinţilor mei. După ce-i voi găsi, aş dori să intru ca Prim-sorţitor în serviciul împărătesei din Omois.

— Povesteşte-mi cum e afară.

Jeremy o invită să se aşeze, dezamăgit că ea se interesa doar de ceea ce putea el s-o informeze. Se lansă totuşi din toată inima într-o descriere adesea caraghioasă a încurcăturilor sale cu AltMundanii. Îi povesti despre ceea ce fusese nevoit să înveţe, despre ceea ce descoperise. La rândul ei, Catherine îi descrise viaţa pe Continentul interzis, atacurile dragonilor nebuni împotriva sătenilor, incertitudinea, pericolul constant în ciuda

trudei Reginei roşii pentru eradicarea acestor accese de violenţă sau, măcar, în vederea canalizării lor.

Se născuse pe continent unde părinţii ei fuseseră deportaţi pentru o crimă despre care refuzau să-i vorbească. Suferea din cauza asta, dar se adaptase, chiar dacă deplângea faptul că Regina roşie nu-i îngăduise să devină vârcolac, ca şi ceilalţi. Vorbiră îndelung şi tânăra simţi că nodul din stomac dispărea treptat de când era în compania tânărului. O clipă de paradis într-o felie de infern.

În ceea ce-l priveşte, Jeremy se îndepărta de gravitatea sa obişnuită. Uita de închisoare, de dragoni, şi nu mai vedea decât ochii mari şi negri ai fetei, şi nu mai auzea decât râsul ei cristalin.

În sfârşit, după vreo două ore, ea oftă şi se ridică.

— Îţi mulţumesc, zise ea. Nici nu ştii cât îţi sunt de recunoscătoare pentru clipele pe care le-am petrecut mulţumită ţie. Acum trebuie să plec, înainte ca părinţii mei să se neliniştească din cauza absenţei mele. Pe mâine!

Şi, înainte ca băiatul să poată protesta, se aplecă şi depuse pe buzele sale un sărut delicat.

Îi zâmbi, apoi se îndreptă spre uşă. Aceasta se deschise brusc în faţa ei. Un necunoscut înalt de statură, în vârstă de vreo patruzeci de ani, se aţinea în cadrul ei şi nu părea deloc mulţumit.

Trăsăturile sale prematur marcate dezvăluiau un trecut de suferinţe fizice şi morale. Nuanţele pletelor sale brune şi ale ochilor săi negri aminteau, deşi strălucirea lor era atenuată, de ale fetei.

— Catherine! răcni el, de câte ori trebuie să-ţi repet să nu umbli noaptea pe coridoare? E periculos!

— Papa?

Tatăl ei? Jeremy aruncă o privire neliniştită spre scoop. Hopa! lucrurile se complicau.

Îşi aminti deodată că acest om fusese condamnat pentru o crimă atât de inavuabilă, încât pedeapsa fusese atât deportarea sa, cât şi a familiei sale în acest iad. Îşi înghiţi saliva şi se ridică dintr-o săritură, cu un val de scuze şi de proteste pe buze, toate gata să-i scape, când îşi dădu seama că furia nou-venitului nu era îndreptată împotriva lui, ci a lui Catherine. Curajos, înaintă.

— Sunt pământean, zise el, sau cel puţin am fost crescut de nişte fermieri pe Pământ, în Anglia, lângă Salisbury, până în ziua în care am aflat că de fapt eram un sorţitor. Catherine voia doar să afle ceva mai multe despre Pământ şi AltăLume. N-o certaţi pentru asta.

Bărbatul îl privi cu agasare.

— Nu ştii nimic din ceea ce se petrece aici, tinere. N-o voi lăsa pe fiica mea să se joace cu viaţa ei pentru a-şi satisface o banală curiozi...

Deodată, se crispă şi se uită cu atenţie la băiat.

— Din câmpia de la Salisbury, aproape de Stonehenge? Nişte fermieri? Care e numele tău?

— Jeremy'lenvire Bal Dregus, răspunse Jeremy. Şi al dumneavoastră?

Bărbatul păli, apoi se repezi spre tânărul Pământean. Speriat, acesta dădu înapoi, gata să pareze o eventuală lovitură de pumn, dar bărbatul, în timp ce continua să bâiguie cuvinte fără şir, îl învălui, dimpotrivă, într-o caldă îmbrăţişare.

Catherine şi Jeremy schimbară între ei nişte priviri uluite.

În sfârșit, bărbatul se depărtă, își șterse lacrimile de pe față, apoi, cu o mână pe umărul lui Jeremy, se întoarse spre fiica sa.

— Draga mea, ziua aceasta e totodată și fericită, și foarte tristă, căci Jeremy e prizonier ca și noi. Totuși, asta nu mă împiedică să mă bucur.

— Dar, bine, Papa! exclamă Catherine, exasperată, ai putea să ne spui ce-i cu tine?

— Catherine, răspunse bărbatul, strălucitor, am imensa bucurie să ți-l prezint pe fratele tău!

CAPITOLUL XXI

Planul

sau cel mai bun e acela în care îți poți bate dușmanul fără a fi nevoie să lupți cu trupele sale...

Alia îl recunoscuse pe Chemnashaovirodaintrachivu de îndată ce îl zărise şi ura o năpădise, încât abia mai putea respira. El era! Monstrul care îi urmărise pe cei din familie, le modificase genele, făcuse din viaţa lor un iad, închizându-i pe acest continent blestemat[1]. Cel care îi obligase să-l părăsească pe primul lor copil adorat, Jeremy. Şi o condamnase pe fiica lor dragă la o viaţă de sclavie.

După ce fugiseră din Anglia, crezând că-şi lasă fiul la adăpost la fermierii unde îl descoperise Tara, Alia şi Del se refugiaseră pe Madix, unul dintre cei doi sateliţi ai AlteiLumi. Din păcate, dragonul care le modificase patrimoniul genetic al stirpei pentru a face din fiul lor o armă vie nu se lăsase înşelat! Reuşise să

[1] În *Tara Duncan. Dragonul renegat.* Desigur, Alia nu poate şti că nu Chem este vinovatul. Ea e deci pe cale de a comite o mare greşeală. Din păcate... *(N.a.)*

dea de ei şi îi răpise. Alia se temuse că îi va tortura pentru a afla unde era ascuns fiul lor, dar dragonul ştia deja. Fuga lor nu servise la nimic. Monstruoasa reptilă îi închisese pe acest continent, unde se născuse fiica lor, Catherine.

Acum, venise vremea răzbunării. Alia luă găleata goală, cu Elementarul de apă zburând pe lângă ea. Puse la fund otrava pe care o şterpelise de la grădinar, apoi o umplu cu vin pentru a-i ascunde gustul astringent. Doza era superputernică.

Chemnashaovirodaintrachivu avea să plătească, în sfârşit, pentru crimele sale.

Umbră tăcută, ea se strecură până la închisoarea unde gărzile cenuşii, crezând că venea să cureţe celulele, o lăsară să intre: Elementarul ei de apă constituia cel mai bun alibi.

Închiseseră monstrul împreună cu un alt dragon, şi Alia ezită. Sclavă anonimă, gluga ei îi protejase până acum identitatea. Dar, oferindu-i vinul otrăvit lui Chemnashaovirodaintrachivu, trebuia să-şi arate chipul celuilalt dragon, care ar deveni un martor şi ar putea s-o denunţe.

Dacă răzbunarea sa era prioritară, ea refuza să asasineze un dragon nevinovat dându-i şi lui vin. Apoi, Chemnashaovirodaintrachivu îşi coborî ochii galbeni asupra ei şi ura o năpădi iar. Cu atât mai rău, avea să-şi asume riscul.

Înaintă şi umplu un polonic cu lichid pe care i-l întinse printre zăbrele.

— Regina vă trimite un pic de vin, ca să vă ajute să dormiţi, spuse ea cu o voce lipsită de timbru.

Chemnashaovirodaintrachivu clipi din ochi.

— Ho-ho! făcu el pe un ton ironic. Vin pentru bătrânele mele oase. Foarte drăguţ din partea ei, dar n-o să beau niciodată

nimic care vine din partea acestei femele nebune. Du-i vinul înapoi şi spune-i să şi-l bage acolo unde mă gândesc eu.

— Chem! exclamă dragoana purpurie care împărţea celula cu el, ar trebui să-ţi fie ruşine. Şi să eviţi s-o provoci pe Regină.

— Charm, draga mea, această dragoană are de gând să ne omoare în arenă. Prin urmare, faptul de-a o trata ca pe un mare pââârţ[1] şi o împuţită de grouivă[2] nu constituie o problemă pentru mine. Ai văzut ce i-a făcut lui Sal? Aş prefera să mor decât să am o soartă ca a lui.

Alia simţi că polonicul prea greu îi tremura în mână. Apoi, ceea ce tocmai spusese dragonul o frapă. Ah? Ar prefera să moară decât să înghită faimoasa poţiune a Reginei? Interesant.

Atunci, Charm înaintă spre polonic.

— Ei bine, eu o să iau un pic. Fie că e un zgomot oarecare, fie că e o grouivă, asta nu împiedică vinul să miroasă bine.

Botul ei tocmai atingea vasul, când Alia îşi răsuci mâna. Conţinutul recipientului se vărsă pe jos gâlgâind.

— Prea bine, zise ea. O să-i transmit mesajul Reginei mele.

Şi, fără să-i mai pese de protestele indignate ale lui Charm, se răsuci pe călcâie. Înainte de a muri, avea să-l facă pe dragon să sufere. Să sufere atât cât suferise şi ea. Abia după aceea avea să-l ucidă. Acum, trebuia să-şi procure o anume poţiune... care nu se găsea decât în apartamentele Reginei roşii...

[1] *Fără comentarii. (N.a.)*

[2] Asta chiar e vulgar, mie aşa mi se pare, voi ce credeţi? *(N.a.)*

Tara se strecură în umbră până la apartamentele Reginei. În cale, în mod curios, scoop-urile erau îndreptate sistematic în direcţia opusă aceleia în care mergea ea, şi gărzile erau grăbite să-i întoarcă spatele. Conspiraţia părea să fie eficace. Acestea fiind zise, ar fi fost mai bine ca lucrurile să fie aşa. Aici, opozanţii care nu se dovedeau eficienţi se pomeneau foarte repede... morţi.

Bătu cu teamă la uşa apartamentului Reginei, gata să inventeze o scuză dacă aceasta ar fi fost cea care îi deschidea. Dar spre uşurarea ei, apăru Betty.

— Vino! zise fata, poftind-o să intre. *El* e aici.

— Cine e acest *El* şi unde e Regina? întrebă Tara, prudentă.

— A trebuit să plece în grabă. Una dintre principalele facţiuni care luptă împotriva ei a aflat că deţine cheia barierei. Vor să negocieze cu ea. Ăsta-i motivul pentru care am luat legătura cu tine. Va fi probabil singura noastră ocazie de a vorbi fără constrângere. Cât despre *El*, dă-mi voie să ţi-l prezint pe şeful nostru, generalul T'eal. Generale, iat-o pe moştenitoarea Omois-ului, Tara Duncan.

Omul-lup se înclină în faţa ei, fără s-o slăbească din ochi. Înalt, cu ochiul auriu ca al multora dintre congenerii săi, avea părul aproape alb. Şi, dat fiind lăţimea umerilor săi, pesemne că nu-i era uşor să treacă pe uşi... cel puţin pe cele destinate oamenilor.

— Betty mă asigură că sunteţi o persoană de încredere, începu el fără alt preambul. Şi că voi şi echipa voastră aţi venit ca s-o salvaţi.

— Numai eu sunt de vină că ea e prizonieră, îi răspunse deschis Tara. Iar de când am luat cunoştinţă despre această

situaţie, să spunem că misiunea mea s-a... lărgit. Poporul vostru n-are de ce să sufere pentru o greşeală care nu e a voastră.

— Bine ai grăit, tânără din neamul oamenilor, sublinie generalul. Aveaţi un plan când aţi venit pe acest continent?

— Nu ştiam de existenţa voastră. Trebuia să ne mărginim s-o găsim pe Betty şi s-o scoatem de-aici. Am fost trădaţi de doi dintre ai noştri şi planul nostru a dat greş. Câtă vreme nu mă pot folosi de magia mea pentru a ne elibera, sunt neputincioasă. Cunoaşteţi vreun mijloc prin care să ne descotorosim de zgărzile noastre?

Ridică din sprâncene în timp ce pronunţa aceste cuvinte. Era ciudat că trebuia să admită că era neputincioasă fără magie.

— Numai gărzile cenuşii le pot desface. Crede-mă, am încercat de toate, inclusiv cu ajutorul unor dragoni prieteni care au acceptat să ne ajute. Mulţi dintre ai noştri au plătit aceste tentative cu viaţa. Şi niciodată n-am reuşit să ne asigurăm complicitatea unei gărzi cenuşii. Se tem prea mult de Regină, care le controlează cu stricteţe.

— Hm! Şi fuga din palat declanşează mecanismul?

— Da, pe o rază de un kilometru în jurul oraşului, în afara cazului în care zgarda e dezactivată, îndeosebi pentru lupii fermieri. Ea se reactivează de îndată ce intră în câmpul de energie al palatului. Uciderea sau otrăvirea Reginei ar fi fără rezultat. Toate zgărzile explodează dacă ea moare. Numai dacă moartea ei se produce îndeajuns de departe de palat pentru ca semnalul de distrugere să nu poată fi activat...

Tara dădu din cap admirativ, fără să vrea.

— A gândit bine totul, mda. E o ticăloasă periculos de psihotică, dar, din păcate, şi foarte inteligentă.

Cu regret, cu o mină gravă, Betty şi T'eal îi dădură dreptate.

— Bun, aşadar, prima noastră grijă e dezactivarea zgărzilor. Îmi închipui că Regina păstrează cutiile de control lângă ea.

Betty făcu câţiva paşi şi atinse un perete împodobit cu o delicată marchetărie de flori. Acesta glisă într-o parte, dând la iveală o încăpere în care se aflau nu numai mii de cutii negre, ci şi o duzină de flacoane cu poţiuni. Tara înaintă şi îşi plimbă vârful degetelor peste fascinantele fiole.

— Poate fi dezactivată o cutie de aici?

— Din păcate, nu, răspunse Betty. Dacă un om sau un lup o atinge fără ca să fi fost pregătit în acest scop, el face explozie, ca şi purtătorul zgărzii corespunzătoare. Fiecare cutie controlează mai bine de o mie de sclavi, fiecare zgardă având un cod care e înscris în ea.

Îi arătă propria ei zgardă. Ceea ce Tara luase drept simboluri decorative erau în realitate nişte cifre, foarte vizibile pentru ca Regina roşie sau locotenenţii ei să le poată folosi.

— Şi cu ajutorul magiei?

Lupul schiţă un rictus înciudat.

— Anazasii nu fac magie. Noi suntem şangelini de atâtea generaţii de când gena responsabilă de metamorfismul nostru se transmite ereditar urmaşilor noştri. Savanţii noştri cred că aceasta ne-a inhibat capacităţile magice. Puţinii sorţitori prezenţi pe continent sunt echipaţi cu zgărzi, la fel ca şi dragonii care au vrut să ne ajute. Le e imposibil *de facto* să-şi folosească puterea.

Tara privi gânditoare încăperea. Revăzu lupta din arenă, pedepsirea lui Sal, şi în mintea ei se îngrămădiră cam o jumătate

de duzină de soluţii, pe care le respinse una după alta, pentru a nu o reţine decât pe aceea care i se părea cea mai nimerită.

Când le dezvălui lui Betty şi T'eal planul ei, ochii acestora se măriră. Această idee, precum se vede, nu le dăduse prin minte. Acestea fiind zise, ei nu aveau la îndemână nici Magicbanda.

— Crezi că ei sunt capabili de asta? şopti Betty. Şi tu? Asta te va pune în mare primejdie. Regina nu va ezita nicio clipă să te omoare dacă te bănuieşte.

— Am trecut prin altele şi mai rele, ceea ce ne-a dezvoltat foarte mult imaginaţia, pentru a scăpa din capcanele pe care această planetă se încăpăţânează să mi le aştearnă în cale. Nu mi-e f...

Se întrerupse.

— Voiam să spun că nu mi-e frică, dar n-ar fi adevărat: *mi-e frică*. Să spunem că repetarea acestui tip de situaţie a sfârşit prin a-mi atenua potenţialul de anxietate.

Betty îşi frecă maşinal cicatricea.

— Vrei să spui că aventurile descrise de acea autoare, Audouin şi nu mai ştiu cum, sunt adevărate? Mintus-ul pe care mi l-aţi aruncat s-a sfărâmat atunci când dragonul m-a atacat şi mi-am amintit de puterile tale... şi de acele cărţoaie pe care le găsisem amuzante.

Buza de sus a Tarei se răsuci într-un rictus ironic.

— Tot ce poate fi mai adevărat. Şi e desigur amuzant pentru cititori, dar mult mai puţin pentru actori. În faţa Pustiitorului de Suflet, crede-mă dacă-ţi spun că dragoana ta n-ar fi rezistat două secunde. Şi apoi, oricum, n-am dreptul să dau greş. După câte o cunosc eu pe mătuşa mea, cu siguranţă că e pe cale să sfărâme bariera, pentru a veni să mă recupereze neîntârziat. În

ceea ce-i priveşte pe dragoni, nu mă îndoiesc că ei rezistă din toate puterile lor... N-am chef să treacă AltăLumea prin foc şi sânge. Un război între Dranvouglispenchir şi noi ar fi îngrozitor de sângeros. Trebuie să scap de-aici!

Generalul o privi, apoi se strâmbă.

— Credeam până acum că noi, anazasii, avem probleme, dar, pe lângă ale voastre, Domnişoară, nu mi se mai par atât de cumplite. Un război între două lumi! Pfui! ce frumoasă lup... (Surprinzând privirea Tarei, îşi domoli entuziasmul:) ce catastrofă!

— Mie-mi spuneţi, oftă Tara.

— Văd câteva îmbunătăţiri de adus planului vostru, spuse T'eal. Ce-aţi zice despre...

Punctă defectele planului, apoi îl îmbunătăţi repede. Războinic strălucit, el nu fusese format, ca ea, de către Imperator, care era un strateg fără pereche, însă el înfruntase tot felul de duşmani pentru regina sa nebună şi ieşise victorios. Un prim punct câştigat. Al doilea era un instinct de supravieţuire de netăgăduit şi un formidabil simţ al amănuntului. Când ridicară şedinţa de lucru, planul lor nu mai era atât de şchiop. Chiar dacă depindea încă de o mulţime de „dacă" şi de „poate", stătea în picioare.

Generalul chemă una dintre gărzi, căreia îi încredinţă misiunea de a-i avertiza pe prietenii Tarei.

— Întrezăresc o lumină de speranţă pentru poporul meu, sfârşi el prin a spune în momentul în care ea se pregătea de plecare. Noroc!

— Îţi mulţumesc, Generale, şi vouă! răspunse Tara cu sinceritate.

Cal dormea ca un nevino... dormea ca un inoc... dormea, când o gură caldă se lipi de a sa. Timp de câteva clipe, crezu că visa. Deschise ochii, dar întunericul din camera sa era atât de dens, încât n-o putea identifica pe misterioasa seducătoare.

— Lasă-mă să mă strecor sub cuvertura ta! murmură o voce aspră pe care el o recunoscu pe loc.

— Eleanora!

Nevenindu-i să creadă ce i se întâmpla, se rugă ca visul său să nu se mai termine.

Strânse corpul cald în braţe şi se crispă când ea îi prinse braţele.

— Opreşte-te, Cal! N-am venit pentru asta, şopti vocea cu indignare... şi cu o nuanţă de regret, cum i se părea lui. A venit o gardă la mine. Cei din rezistenţă au putut scoate din funcţiune reţeaua audio a scoop-urilor, dar nu şi a imaginilor. Trebuie deci să ne prefacem că ne îmbrăţişăm, Reginei nu-i pasă ce fac sclavii, din moment ce nu conspiră împotriva ei.

Cal se aplecă spre ea şi o sărută, profitând fără ruşine şi fără niciun regret de situaţie. Spre marea sa surprindere, Eleanora se topi în braţele sale şi îi răspunse cu patimă la sărutări. Uau, dacă aşa era atunci când se prefăcea, cum avea să fie când va fi sinceră?

Cu stelele în ochi şi cu un zâmbet stupid pe buze, Cal o ascultă cu atenţie pe Eleanora. Ah! Xandiar avea un joker în... în... într-una din cele patru mâneci ale sale, şi Tara ştia cum

să-l exploateze. Bine, bine! aveau să aibă parte, în sfârşit, de puţină acţiune.

— Garda nu putea trece prin toate camerele fără să atragă atenţia. A trecut pe la mine, pe la Moineau, pe la Jeremy şi Robin. Eu trebuia să mă ocup de tine, Moineau de Fabrice, Tara îi va explica planul lui Robin când el va veni la ea. Graţie jokerului său, Xandiar ştie deja tot. Iar Jeremy va avea grijă de Fafnir.

Cal tresări.

— Ce?

— Şşşşt! şopti Eleanora, înăbuşind tresărirea lui Cal sub sărutări.

— Vrei să spui că Jeremy trebuie s-o îmbrăţişeze pe Fafnir? O să-l distrugă!

— Are toate şansele! şopti Eleanora în timp ce Cal respira cu încântare mireasma pielii ei calde.

Încercară să se stăpânească, dar se dovedi greu. Şi Cal speră din tot sufletul că râsul lor nebun avea să treacă drept asalturile unei pasiuni nestăvilite...

Fafnir deschise ochii. Piticii, ca şi elfii, vedeau perfect în întuneric. Aşa că, atunci când Jeremy se apropie respirând greu, îl recunoscu la timp pentru a evita să-l pocnească.

Şi când el se aplecă pentru a o săruta, ea fu atât de surprinsă, încât nu reacţionă imediat. Gura băiatului se lipi de a sa şi pitica sări din pat ca un crap.

— Pe strămoşii mei! Ce-i cu tine?! răcni ea.

Jeremy îşi puse palmele pe urechi.

— Şt! Şşşt! Mai ales, nu urla! O să trezeşti tot palatul. Lasă-mă să vin în patul tău, te rog.

Spre deosebire de ea, Jeremy n-o vedea. Fafnir avu un zâmbet răutăcios. Apoi, în vârful picioarelor, îl ocoli, perfect tăcută, şi se plasă în spatele lui.

— Vreau doar să petrecem un moment împreună, spuse băiatul adresându-se patului. E... foarte important.

— A, da? întrebă o voce din spatele său. Ce poate fi atât de important, încât să mă trezeşti în miez de noapte? Cu un sărut? Ai noroc că mi-au săltat toate armele!

El tresări şi se întoarse. Maliţioasă, pitica trecu pe dinaintea lui ca o umbră şi i se plasă din nou în spate.

— Fiindcă, spuse el adresându-se peretelui, cu un dram de disperare în voce, eu... sunt complet înnebunit după tine.

— Ia spune, Jeremy, îl întrebă ea pe un ton bănuitor, adulmecând, ai băut ceva?

Jeremy se întoarse din nou spre pat, deranjat.

— Nu... nu e drept să te joci cu mine aşa, şopti el. Eu nu te văd.

— Eu însă, da! sublinie pitica. Aşa că nici vorbă să mişti până când nu-mi dai o explicaţie plauzibilă pentru năvala ta aici. Iar dacă nu mai am armele, adu-ţi aminte ce ţi s-a întâmplat de curând... pumnii mei sunt la fel de buni.

Jeremy oftă. Scoop-ul nu putea auzi cuvintele sale, dar nu era greu, pentru un spion antrenat, să i le citească de pe buze. Nu-i putea, prin urmare, spune nimic câtă vreme nu era la adăpostul cuverturilor. Făcu un pas spre pat. *Tsss! Tsss! Tsss!*-urile lui Fafnir îl opriră brusc.

— Moineau e împreună cu Fabrice în acest moment! spuse el cuprins de o inspiraţie subită, Robin e cu Tara şi, mai ales, Eleanora cu Cal! Câte doi. Nu mai rămâneai decât tu şi cu mine!

Pitica inspiră zgomotos când înţelese, în sfârşit. Nu era deci o încercare de seducţie. Avea un mesaj pentru ea, şi cineva, undeva, avusese ideea creaţă să camufleze lucrul acesta printr-un acces de pasiune.

Oamenii ăştia!

Ei da, ea prefera această explicaţie. Zâmbi în beznă şi bătu cu palma peste cuvertură.

— Trebuia să-mi spui mai devreme! Vino şi arată-mi ce ştii să faci.

În întuneric, băiatul roşi şi Fafnir zâmbi cu mare poftă. Se strecură în patul ei şi îşi lipi nasul de gâtul piticei. Spre marea lui surprindere, Fafnir mirosea... a flori. Se spălase fără îndoială de curând, căci pielea ei încă mai păstra mireasma săpunului. Îi spuse despre planul Tarei, precum şi despre amănuntele legate de mişcarea de rezistenţă. Apoi, pentru a părea adevărat în ochiul scoop-ului, o sărută.

Spre via mirare a amândurora, sărutul acesta fu deosebit de plăcut. Buzele lui Fafnir erau calde şi dulci, şi trupul ei, departe de a fi tare şi îndesat, cum îşi închipuise Jeremy, era dimpotrivă deosebit de elastic şi de moale.

— Pe... strămoşii mei! se sufocă Fafnir când el se opri, acum înţeleg de ce Moineau şi Fabrice îşi petrec timpul sărutându-se! Nu-i atât de neplăcut, la urma urmei!

— Ei, mersi, răspunse Jeremy, care nu ştia foarte bine cum să ia complimentul.

— Hm! Poate că n-ar fi trebuit să-l pocnesc pe R'oric când a încercat să facă acelaşi lucru. Dar, bine, n-aveam decât o sută cincizeci de ani pe-atunci, eram puţin cam tânără pentru acest gen de zbenguială. Cât timp trebuie să rămâi aici?

— Tara crede că o jumătate de oră ar fi de-ajuns. M-a avertizat prin intermediul gărzii că lucrul cel mai greu va fi să evit ca tu să nu mă faci praf.

— Ce bine mă cunoaşte! confirmă pitica. Dacă n-aş fi fost curioasă să aflu ce căutai la mine, probabil că asta aş fi făcut. Hai, mai arată-mi o dată acest „sărut", ca să-mi fac şi eu o idee mai precisă...

Robin o lăsase pe V'ala să se ocupe de Sal şi se afla în camera sa când garda deschise uşa.

Îşi zgâi ochii, uitându-se la lupul din faţa lui ca şi cum ar fi avut coarne.

— Ce *anume* doriţi?

— ...ca tu să te duci la iubita ta, Tara, şi s-o săruţi, să staţi amândoi pe pat, acoperiţi de cuverturi. Avem un plan, o să-ţi spună ea despre ce-i vorba. Nu pot rămâne, am deconectat scoop-urile cât timp transmit eu mesajul. Grăbeşte-te!

Şi se îndepărtă de îndată. Semielful se ridică dintr-un salt şi se năpusti în sala de baie. Un mic duş n-avea de ce să-i strice. Şi nici spălatul pe dinţi, de altfel.

Câteva minute mai târziu, era în dreptul camerei Tarei, cu inima bătându-i cu putere.

Sub cuverturi. Yes!

Uşa se deschise şi Tara nu-i lăsă timp să vorbească, îi închise gura cu sărutări, stinse lumina şi îl trase în pat. De îndată ce se aflară la adăpost, încetă să-l mai sărute.

În câteva minute, îi explică planul ei. Semielful simţi că i se taie răsuflarea. Era... îngrozitor de riscant pentru ea. Dar avea de ales? Se ridică brusc.

— Şi cine-i va preveni pe elfii violeţi?

Tara se ghemui la pieptul lui şi murmură:

— Nu îi includ în plan. Ei nu obişnuiesc să lupte împreună cu noi, mai mult, n-am încredere în V'ala. Chiar dacă ea pare să te aprecieze, să nu pierdem din vedere că e fiica lui E'ree. Aşa că, să fim prudenţi.

Semielful păru uşurat.

— Uf, n-aveam chef să fiu eu cel care avea s-o pună la curent cu planul. Cu atât mai mult cu cât e la căpătâiul lui Sal, ceea ce n-ar fi fost foarte practic, deşi mă îndoiesc că prezenţa unui dragon bolnav o stânjeneşte prea mult...

— Ce? Ţi-e frică s-o săruţi? îl tachină Tara. Nu mi-aş fi închipuit că pentru tine lucrul ăsta ar fi o corvoadă.

Robin se zgribuli.

— Eu nu sunt la fel... de întreprinzător ca elfii. Latura mea umană e, să zicem, mai timidă. Iar V'ala are tot ce-i trebuie unei mâncătoare de elfi.

Tara scoase un mic suspin de uşurare şi îl sărută cum ştiu ea mai bine. Semielful îi răspunse cu patimă, dar mâinile sale rămaseră cuminţi la locul loc. Înţelesese. Dacă Tara spunea „nu pune mâna", nu trebuia să pui mâna.

Aştepta cu nerăbdare momentul când ea avea să spună: „OK"!

Era dispus să aştepte şi o sută de ani, dacă trebuia.

Moineau se întinse. Fabrice zâmbi în întuneric. Era aproape un an de când se iubeau şi lui îi plăcea din ce în ce mai mult fermecătoarea AltMundană. Tânjea rareori după Pământ, doar atunci când trebuia să se lupte împotriva vreunui monstru şi să-şi rişte viaţa. Sau când era prizonierul unei dragoane psihotice.

Apoi, avu sentimentul ciudat că vedea dublu, de parcă altcineva o privea pe Moineau cu atenţie. Iar cuvintele care îi ieşiră din gură nu erau ale lui.

— Planul acesta nu e bun. Iar ea o să se facă bucăţele! Toate astea mie nu-mi plac deloc. Va trebui să fac ceva pentru a evita provocarea atâtor daune...

Moineau se crispă.

— Să faci ceva? repetă ea. Dimpotrivă, eu cred că asta e singura noastră şansă de a scăpa de aici. Numai dacă nu ai un alt plan?

În tonul ei nu era nici pic de sarcasm. Moineau era cu adevărat gentilă şi, timp de o clipă, pe el îl deranjă acest lucru. Cu puterea pe care o avea, cu mult mai mare decât a lui, nemaivorbind de capacităţile sale de Bestie, ea îşi putea permite un dram de ironie.

Gândurile acestea se estompară, lăsându-l gol, cu o vagă impresie de pângărire şi o persistentă durere de inimă.

— Nu... nu mă simt foarte bine, se văicări el.

Moineau puse iute mâna pe fruntea băiatului. Ardea.

— Pe strămoşii mei! se jură ea, dar tu ai febră!

Lui Fabrice i se păru că vede un scurt rânjet în mintea sa. Fu cuprins de o nevoie subită de a se depărta de Moineau.

— Ar trebui să te întorci în camera ta, zise el, ridicându-se. O să mă duc să fac un duş rece ca să-mi scadă temperatura.

— Vin cu tine! hotărî Moineau.

— Sub duş? zâmbi Fabrice. Şic!

— Bineînţeles că nu! protestă Moineau. Vreau să spun...

Se întrerupse, incapabilă să continue. Lui Fabrice i se făcu milă:

— Vrei să spui că rămâi aproape de mine în eventualitatea în care am să leşin, nu-i aşa? N-are rost, frumoasa mea Gloria, întoarce-te la tine în cameră, mâine avem o zi încărcată. Iar dacă n-o să mă simt bine, Betty a spus că putem apela la ajutorul Endorei la orice oră. Îţi promit că n-o să ezit.

Moineau voi să mai discute despre asta, dar Fabrice, fără a-i mai lăsa timp, o scoase de mână afară şi aşteptă să se îndepărteze, rămânând în unghiul mort al scoop-ului.

O umbră se strecură lângă el, apoi îl atinse. Şi Fabrice nu reacţionă atunci când femeia-vampyr îşi cufundă ochii ei roşii într-ai săi.

— Astea sunt instrucţiunile mele. N-o să urmezi planul Tarei, ci vei face ce-ţi spun eu.

Ca un murmur otrăvit, vocea femeii-vampyr îi umplu creierul.

— Mă supun, zise el. Stăpână.

— Oho-ho, „stăpână". Dar văd că ştii cum să le vorbeşti femeilor, iepuraşule, gunguri femeia-vampyr. Niciuna dintre micile mele prăzi nu mi-a mai spus aşa. Fie şi numai pentru

atât, şi cred că o să te las în viaţă. Hai, du-te! Uită-mă deocamdată şi fă ce ţi-am poruncit...

Fabrice se întoarse în camera sa. Îşi duse mâna la frunte şi constată, fără să-şi poată explica de ce, că febra aproape îi dispăruse. Având încă o uşoară fierbinţeală, făcu un duş, urmărit de sentimentul supărător că uitase ceva şi că era incapabil să-şi amintească din ce pricină se descotorosise de Moineau, câtă vreme prezenţa ei îi lipsea atât de mult.

A doua zi dimineaţă fu greu pentru toată lumea. Se schimbaseră cu rândul pentru a-i menţine lui Sal temperatura la un nivel care să nu-i ameninţe viaţa, şi Betty îşi petrecuse restul nopţii la căpătâiul său. Alia, una dintre sorţitoare, din rasa oamenilor ca şi ea, îi propusese să se ducă să caute anumite plante ce aparţineau Reginei, pentru a-i prepara o poţiune. Betty îi îngăduise să pătrundă în apartamentele Reginei roşii. Alia se întorsese foarte repede, cu un aer radios, cu un amestec de ierburi pe care îl făcuse chiar ea. Mixtura îi fusese administrată lui Sal şi, spre marea mulţumire a celor două, dragonul supravieţuise. Betty îi mulţumise Aliei că îşi petrecuse atâta timp cu ea fără chiar să-i prevină pe soţul ei, Del, şi pe fiica sa, Catherine. Alia o părăsise cu doar câteva minute mai devreme, pentru a se duce să ia un mic dejun binemeritat împreună cu familia.

— Sal se simte mai bine, îi anunţă Betty. Am vorbit în dimineaţa asta. E... e un băiat... un dragon... foarte inteligent. El... s-a ţinut scai de mine şi n-a vrut să-mi mai dea drumul, aşa că sunt un pic în întârziere.

Se simţea în vocea ei o încântare uimită. Fiinţă umană în mijlocul unui popor de vârcolaci, cu toţii mai puternici decât ea, era pentru prima dată când cineva avea nevoie de ea atât de mult, încât aproape că plângea atunci când trebuise să plece. Inima sa, împietrită în spatele unei fortăreţe de gheaţă, se topise la vederea durerii lui Sal. Şi el nu vedea chipul ei mutilat. Nu, el nu-l vedea...

Înainte ca ei să poată face şi cel mai mic comentariu, ea o şterse. Uimiţi de declaraţia ei, îşi luară micul dejun într-o tăcere morocănoasă, apoi se grăbiră să se ducă să primească ordine de la Endora, guvernatoarea-vârcolac.

Tara, în schimb, se duse în apartamentele Reginei, cu inima bătându-i cu putere. Şi dacă aceasta îşi dăduse seama de ceva?

Scoase un suspin de uşurare când Betty o primi fără vreun semn de alarmă. La prima vedere, Regina roşie nu-şi dăduse seama de ce se petrecuse la palat în lipsa ei, căci era într-o dispoziţie radioasă.

— Am negociat de minune, se lăudă ea, zâmbind cu toţi colţii şi săltând un pergament parafat. Sunt de acord să-mi împrumute trupele pentru invadarea AlteiLumi în schimbul unei părţi din continentul Omois.

— Aţi făcut deja împărţirea lumii? întrebă cu tupeu Tara, lansând prima fază din plan. Asta înseamnă să vinzi pielea ursului din pădure, nu?

Regina îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Să vinzi pielea ursului?

— Un animal de pe Pământ, foarte greu de prins şi de omorât. A spune că vinzi pielea ursului înainte de a-l fi omorât înseamnă a nu avea nicio asigurare de succes. Trupele din

AltăLume sunt numeroase şi suntem milioane de oameni, de elfi, de pitici şi de alţi tatrisi sau cahmboumi. Nu ne veţi învinge chiar atât de uşor.

— Vom vedea, vom vedea! răspunse Regina, deloc impresionată. Ai şi alte sfaturi să-mi dai?

— Rămâneţi pe continentul vostru. Îngăduiţi-mi să mă duc să-i văd pe dragoni şi să le spun despre ceea ce aţi reuşit să faceţi aici. Daţi-mi leacul, pentru ca să poată fi testat pe subiecţi bolnavi. Eliberaţi-i pe vârcolaci, lăsaţi-i să-şi ducă viaţa lor. Cu ajutorul magiei, n-aveţi nevoie de sclavi. Daţi-mi o şansă de a salva mii de vieţi. Nu există războaie victorioase şi scurte. *Întotdeauna* există pierderi.

Era o pledoarie frumoasă. Şi chiar dacă Tara ştia — ceea ce şi era adevărat — că Regina roşie n-o va asculta, ea se folosi de toată puterea ei de convingere.

Regina izbucni în râs.

— Şi să renunţ la răzbunare? Glumeşti! Nu, dragonii vor sângera şi vor muri. Iar eu o să mă uit la ei cum suferă. În ceea ce priveşte domnia pe acest continent, cu permisiunea voastră, a oamenilor, de ce m-aş mulţumi doar cu asta când pot avea două planete, Dranvouglispenchir şi AltăLumea.

— Nu sunteţi destul de puternică, i-o întoarse Tara, cutezătoare. Nu sunteţi destul de puternică. Aş putea să vă înving doar eu, singură, dacă n-aş purta această zgardă.

Betty îşi ţinu răsuflarea. Tara juca tare. Regina îşi îngustă ochii şi se aplecă.

— Găsesc că eşti foarte curajoasă pentru o sclavă. Ţine-ţi gura, până nu mă faci să uit că am decis să te las în viaţă.

Tara nu-şi coborî ochii şi susţinu privirea ei galbenă. Regina fu aceea care îşi întoarse ochii, când o gardă se apropie pentru a-i încredinţa o scrisoare. Apoi, ea îşi văzu de lucru fără să-i mai pese de Tara, dar aceasta din urmă simţea cu regularitate ochiul ei pătrunzător apăsând asupra sa. Iar în baie, Regina fu neobişnuit de tăcută, ceea ce o făcu pe Betty să se simtă îngrozitor de încurcată.

Cum n-o slăbea pe Tara din ochi, Regina îi surprinse privirea aruncată asupra Inelului lui Kraetorvir.

— Te uiţi la inelul meu, zise ea mişcându-şi degetele înzestrate cu gheare. A aparţinut regelui demonilor. Nu e rău, nu-i aşa?

— Eu credeam că Cei-ce-păzesc şi Cei-ce-judecă nu-i lasă să se apropie decât pe urmaşii lui Demiderus sau ai Prea Înalţilor Magi care au închis obiectele demonice, riscă Tara cu nevinovăţie.

— Ah, asta l-a contrariat mult şi pe acel om, Magister, când a văzut inelul pe degetul meu, se amuză Regina. În realitate, nu e inelul original. Înainte de a crea obiectele şi de a le insufla în interior magia lor demonică, demonii realizaseră nişte prototipuri. O parte din ele au rămas pe Pământ şi altele, în AltăLume. Eu sunt biolog de formaţie, mă ocupam de cercetări asupra genelor strămoşilor oamenilor şi lucram pe schelete, când am descoperit această bijuterie la degetul unui individ de sex masculin, în timp ce efectuam săpături în adâncul Oceanului Ceţurilor, acum câteva mii de ani. Când dragonii şi-au dat seama de asta, ei mi-au poruncit să-l predau, pentru a fi închis laolaltă cu celelalte obiecte demonice. Am refuzat. Şi era imposibil să-mi scoată inelul fără să-mi taie laba. Am protestat cu

toată energia, bineînţeles. M-au închis atunci pe acest continent, după ce mă decretaseră nebună. La început, chiar cred că mi-am pierdut un pic capul, ca urmare a furiei, a spaimei şi a panicii. Apoi, graţie florii de kalir, mi-am recăpătat puţin câte puţin minţile. Dar, între timp, ucisesem un număr mare de dragoni, şi ceilalţi se temeau de mine. Am început deci să fac ordine pe această parte de continent, să pun capăt atacurilor împotriva fermierilor şi, mai ales, să lucrez asupra metabolismului uman. Am regăsit gena vârcolacului, adormită la cei mai mulţi dintre indivizii din această specie şi am exploatat-o. Apoi, am infectat cu ea cât mai mulţi oameni cu putinţă ca să fac din ei armata mea, într-un dublu scop: să pun capăt masacrelor, lucru pentru care lupii mei îmi sunt recunoscători, apoi, să-i antrenez pentru a lupta împotriva dragonilor, ţinându-i totuşi sub control pentru a nu se răzvrăti împotriva mea. Fraţii şi surorile mele vor regreta că m-au exilat, crede-mă, vor regreta amarnic.

— Atunci, zise Tara, floarea de kalir nu atrage fantomele? Nu există deloc pe continent?

Regina se uită la ea fără să înţeleagă.

— Ce fantome?

Tara îi povesti ce aflase în legătură cu fantomele devoratoare de carne de om de pe Continentul interzis. Regina izbucni în râs.

— Fantome? zise ea gâtuit. Compatrioţii mei n-au găsit chiar nimic mai bun? Nu, nici vorbă de-aşa ceva aici. Doar colţii şi ghearele noastre!

Se cufundă pe dată în delirurile ei de răzbunare, de sânge şi de masacre.

Tara înţelese atunci de ce dragonii ceilalţi refuzaseră să-i lase să plece pe dragonii nebuni de pe Continentul interzis, chiar dacă păreau vindecaţi. Floarea de kalir le dădea o aparenţă de raţiune, dar, la unii, impulsurile criminale rămâneau destul de aproape de suprafaţă, fiind doar înăbuşite...

La amiază, se duseră la arene, însoţiţi de prinţul şi prinţesa moştenitoare, Santra şi Chanvi. Regina hotărâse să facă o comparaţie între forţa elfilor şi cea a vârcolacilor. Înainte de a pleca, îşi luase din rezerva ei mai multe poţiuni „reductoare" pe care le vârâse neglijent în buzunarul ei solzos.

Ca şi în ajun, şangelinii umpluseră gradenurile şi Tara aprecie că numărul lor era chiar mai mare. Regina poruncise ca un număr maxim de gărzi şi sclavi de-ai săi să asiste la luptă, căci *Sluaghs Sidhes*, cum îi numeau ei, aveau să le fie cei mai serioşi adversari în timpul invaziei lor în AltăLume. Aproape toţi cei de la Palat erau prezenţi.

— Azi, anunţă ea cu o voce amplificată, am plăcerea, lupii mei, să vă ofer cei mai buni luptători din AltăLume, elfii violeţi.

V'ala şi cei unsprezece Violeţi ai ei apărură în arenă, într-o linişte impresionantă.

Respectuoasă.

Li se dăduseră înapoi armele, cu excepţia arcurilor, şi toţi purtau zgărzi care le blocau magia. În faţa lor, acelaşi număr de lupi se postară calm pe nisip, dar ei nu purtau zgărzi.

Elfii îşi scoaseră cuţitele. Şi tăcerea se făcu şi mai apăsătoare. Căci toate aceste arme erau de argint!

Lupii gladiatori se uitară fix la cuţitele lor lungi.

Apoi se transformară. Elfii nici nu se clintiră. Lupii îi încercuiră, apoi, la un semnal nevăzut, se năpustiră. Cu o fulgerătoare iuţeală, elfii reacţionară în acelaşi moment. Lupii nu avură timp să-şi schimbe traiectoria. Şi douăsprezece urlete răsunară atunci când doisprezece lupi aterizară, cu un cuţit înfipt în gât, înăbuşindu-se în propriul lor sânge. Nici măcar nu-i atinseseră pe elfi.

Aceştia din urmă fură prompţi în acţiune. Vârcolacii trebuiau să se descotorosească de cuţite, căci argintul interfera cu metabolismul lor, arzându-i şi împiedicându-i totodată să se vindece. Încă mai urlau ţinându-se de gât atunci când elfii se dezbrăcară cu o incredibilă repeziciune. Apoi, folosindu-şi hainele ca legături, se apucară doi câte doi să-i imobilizeze pe şase dintre adversarii lor.

În mai puţin de un minut, nu mai erau liberi decât ceilalţi şase lupi care reuşiseră să scape de cuţitele de argint. Tovarăşii lor, legaţi cu grijă, erau pocniţi de doi dintre elfii rămaşi lângă ei, de îndată ce-şi recăpătau cunoştinţa. Tara nu ştia din ce material era făcut ţesutul veşmintelor elfilor, dar se dovedea incredibil de rezistent, căci nici colţii, nici ghearele lupilor nu reuşeau să-l sfâşie.

Tara n-o descoperise încă printre ceilalţi, dar ştia că haita avea o căpetenie, un lup alfa. Efectiv, acesta făcea parte dintre cei care nu fuseseră legaţi. El le urlă ceva, şi lupii rămaşi liberi dădură înapoi. Apoi, se transformară din nou.

După care se dezbrăcară!

— Asta-i bună, şopti Betty, ce fac?

— Nu e rău, strigă V'ala. Frumoşi abdominali. Vă predaţi, nu-i aşa?

Dar aceasta nu era o încercare de seducţie. Lupii îşi învăluiră mâinile în şorţurile lor, apoi se aplecară şi înhăţară cuţitele pe care şi le scoseseră din gât aruncându-le pe jos. Aveau să încerce o altă tactică.

Tara băgă de seamă că rănile lor de la gât nu se vindecau. Numai vigoarea lor sălbatică de vârcolaci le mai permitea să continue lupta după ce pierduseră atâta sânge.

Sub înfăţişarea lor de oameni, erau mai puţin sprinteni, dar vizibil mai inteligenţi. Lupul alfa înţelesese repede că împotriva elfilor trebuia să se folosească de mintea sa, nu doar de forţă. Acum, erau aproape la egalitate.

În fine, nu chiar, căci dacă lupii erau mai puternici, elfii erau mult prea rapizi pentru ei. De fiecare dată când un lup se arunca să lovească un elf, el nu atingea decât o umbră, o fantomă violetă care dispărea din faţa sa. Arena era plină de elfi care fugeau, săreau şi scăpau de lovituri cu o incredibilă vivacitate. Iar lupii gladiatori oboseau, începeau să facă greşeli.

Şangelinii din gradenuri aproape că îşi ieşiseră din minţi.

— Laşilor! le strigau ei elfilor, laşilor! Nu mai fugiţi, şi luptaţi-vă!

Dar V'alei îi păsa tot atât de mult de insulte ca şi de prima ei incantaţie. Îi făcu semn secundului ei, F'lur, şi, în plină fugă, efectuară o întoarcere bruscă, sprijinindu-se de peretele arenei, pentru a cădea din nou pe picioarele lor într-un periculos salt înapoi. Astfel plasaţi, îl atacară împreună pe lupul alfa. În curând, acesta fu plin de tăieturi şi acoperit de sânge. Rănile sale nu se cicatrizau la fel de repede pe cât se mişcau lamele lor de oţel. Faptul acesta îl încetini, în ciuda rezistenţei sale supraomeneşti. Cu cât pierdea mai mult sânge, cu atât slăbea.

Deodată, V'ala auzi un ţipăt în spatele ei, apoi un pârâit. Unul dintre lupi reuşise să înhaţe un elf şi-i rupsese braţul. Elful se îngălbeni la faţă de durere, dar, printr-un efort supraomenesc, reuşi să evite lovitura de cuţit mortală.

Asta nu îl salvă, însă. Înainte ca un alt elf să-i poată veni în ajutor, lupul sări asupra lui şi mâna sa transformată în gheară îi sfâşie pieptul. Elful violet se prăbuşi la pământ. Trei elfi aflaţi mai aproape de el, furioşi, începură o luptă corp la corp cu lupii. O idee proastă. De îndată ce putură să-i înhaţe, lupii le sfâşiară membrele, apoi pieptul.

Şase lupi neutralizaţi. Patru elfi morţi.

V'ala refuză să se lase distrasă. Se vârî sub garda lupului alfa şi îi înfipse cuţitul în inimă. Apoi, în timp ce lupul îşi retrăgea arma mortală sufocându-se de durere, ea prinse cu cealaltă mână cuţitul pe care i-l aruncase secundul ei. Imediat, ea fu în spatele adversarului ei şi îi puse lama la gât, iar din acesta începu să iasă fum. Îi strigă:

— E de-ajuns! Opreşte-te dacă nu vrei să termin ce-am început!

Elfii erau pe punctul de a câştiga lupta, dar, în afară de cei care fuseseră ucişi, doi din ei fuseseră răniţi în timp ce o înfruntau pe căpetenia lupilor. Sângele lor aproape albastru curgea pe nisip.

Combatanţii încremeniră. Lupii ezitară. Regina roşie se ridică.

— Nu-i rău deloc! spuse ea. Nu te îndoiai că imobilizând lupul alfa, ceilalţi se vor supune. E o lipsă de care eram conştientă, dar pe care tu mi-o confirmi. Foarte bine, lupta s-a sfârşit.

Se întoarse spre Betty.

— Aminteşte-mi să dau poruncă lupilor beta să preia imediat locul lui alfa dacă acesta e făcut prizonier sau e în pericol. Şi să-l sacrifice, orice s-ar întâmpla.

— Bine, Regina mea! se supuse Betty.

Regina îşi îndreptă privirea spre arenă, unde V'ala aştepta în continuare.

— Ai câştigat. De data aceasta. Poţi să-i tai gâtul.

Dacă se aştepta ca elfa violetă să ezite, înseamnă că n-o cunoştea bine. Aceasta îi tăie gâtul fără pic de milă. Evită totuşi să-l despartă de trup. Poate că lupul avea să se vindece. Sau nu, puţin îi păsa.

— Micuţa asta e pe gustul meu, murmură Regina roşie, chiar îmi place.

Tara ezită, dar trebuia s-o provoace pe Regină. V'alei nu avea să-i placă. Cu atât mai rău.

— A făcut anume pentru a nu-i învinge pe lupii voştri imediat, anunţă sec tânăra sorţitoare. Pentru elfi, trupele voastre nu vor fi decât o înghiţitură. Suntem prea puternici pentru voi. Credeţi că aţi văzut aici o bătălie adevărată, nu? Glumiţi? Faţă de lupuşorii voştri, elfii nu sunt în condiţie de luptă, doar de antrenament.

Regina îşi coborî capul de reptilă până la nivelul Tarei şi botul ei izbi pieptul fetei, silind-o să dea înapoi.

— Ce vrei să spui? mormăi ea.

— Nu înţeleg, o ironiză Tara, refuzând să se lase intimidată. Îi cunoaşteţi pe elfi, nu sunteţi închisă de prea multă vreme. Ştiţi cum luptă ei cu adevărat. Nu vă surprinde, tot... acest surogat de înfruntări? Dacă elfii ar fi vrut să-i ucidă pe vârcolaci, lamele

de cuţit s-ar fi înfipt în ochiul fiecărui lup, nu în gât. V'ala e vicleană, vrea să vă facă să credeţi că e mai puţin abilă decât în realitate.

— Aruncarea unui cuţit asupra unei ţinte în mişcare, şi aşa de mică precum un ochi, e aproape imposibilă fără magie. Dacă tu mă provoci ca să mă înspăimânţi, asta o să te coste foarte scump, mică fiinţă umană.

Tara înălţă din umeri într-un fel foarte insultător.

— Faceţi cum credeţi, la urma urmei nu sunt armatele mele.

Maxilarul Reginei clămpăni, şi ea se ridică. Se gândi o clipă, apoi se întoarse spre mijlocul arenei.

— Elfă violetă! răcni ea. Tara îmi spune că mi-ai cruţat intenţionat lupii, ca să mă înşeli în privinţa forţei şi abilităţii tale.

Vai! n-avea deloc nevoie să precizeze cine avusese această idee. V'ala îşi ridică ochii spre lojă şi, dacă o privire ar putea ucide, ei bine, Tara ar fi murit pe loc.

— Scoateţi elfii violeţi, cu excepţia căpeteniei lor, porunci Regina. Şi cinci lupi s-o înfrunte pe femela-elf. Dacă vrea să scape, va trebui să se apere. Gata cu joaca!

Lupii părăsiră arena cu capul plecat, ducându-şi răniţii, urmaţi de elfii care îşi duceau morţii, psalmodiind un melodios cântec funebru, încadraţi de gărzi. Vârcolacii, în gradenuri, nu scoaseră un sunet, cu excepţia unui fel de oftat greu şi cald.

Înainte ca ei să plece şi fără ca Regina să intervină, V'ala recuperă cuţitele lor de argint. Care îşi luară locul în diversele părţi ale costumului ei de elf, pe care şi-l trăsese din nou pe ea după ce îi eliberase pe lupii prizonieri.

Apoi se întinse, făcu câteva genuflexiuni, îşi răsuci capul de două, trei ori pentru flexibilitate, după care scoase două cuţite din teacă.

Cei cinci lupi desemnaţi de Regină năvăliră în arenă. Văzuseră lupta şi auziseră ce spusese suverana lor. Prevăzători, se împărţiră în două grupuri. Unul rămase sub înfăţişarea umană, cu cuţite, iar celălalt se transformă.

Asta nu le folosi prea mult. Aşa cum prezisese Tara, elfa îşi ascunsese forţa adevărată. Într-o clipă, trei cuţite înfloriră în craniile lupilor transformaţi, şi aceştia se prăbuşiră, cu creierul găurit. Cei doi supravieţuitori nu avură nici ei mai mult noroc. Două cuţite în inimă şi totul se termină. Nu avură timp să şi le scoată din piept, că elfa şi ajunse în spatele lor, pocnindu-i din nou. Neputând să-şi scoată cuţitele, îşi dădură duhul.

Regina îşi înăbuşi un sughiţ de stupefacţie. Apoi, se aşeză la loc, cu un aer gânditor.

— Da... văd. Scuzele mele, Tara, aveai dreptate. Nu ştiu de ce te-ai decis să mă ajuţi, dar o să profit de asta. (Ridică vocea:) Elfo, eşti o excelentă recrută. Soldaţii tăi şi cu tine îmi veţi antrena armata. Avem şase luni înainte de a năvăli peste această lume, prin urmare, ai şase luni pentru a face ca soldaţii mei să fie în stare să lupte cu tine. Dacă totul merge cum trebuie, vei putea să-ţi iei o parte de continent sub stăpânire, alături de mine.

V'ala îi aruncă o privire cruntă, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi. Fără să scoată o vorbă.

— E prea rapidă şi prea puternică pentru a o lăsa să se vânture prin palat, chiar şi cu o zgardă, reflectă Regina. Gardă?

— Majestate?

— Închideţi elfii violeţi în celule împreună cu dragonii noştri prizonieri.

— Bine, Majestate.

Gărzile cenuşii veniră să ridice trupurile şi curăţară arena. Adăugară nisip verde peste sânge şi, curând, locul arăta ca şi cum acolo nu s-ar fi petrecut niciodată nimic.

— Prea bine. Tara? zise Regina roşie privind-o pe tânăra sorţitoare.

— Majestatea Voastră?

— Îmi tot spui că eşti mai puternică decât mine. Aşa că va trebui să mi-o dovedeşti.

— Cum?

— Simplu, răspunse Regina cu un rânjet plin de colţi. E rândul tău să cobori în arenă.

CAPITOLUL XXII

Arena

sau cum să lupți cu niște oameni care au gheare și colți, fără să-ți lași vreo bucățică din tine...

Tara rămase cu gura căscată. Voia să spună ceva, dar sunetul pe care-l scoase aducea mai degrabă cu chiţăitul unui şoarece bolnav decât cu o voce umană.

— Hai! porunci Betty, o să-ţi arăt drumul.

— Dar... dar, se bâlbâi Tara, eu... eu...

— Dadar! Eueu! o maimuţări Regina. Las-o, Betty. O fac eu să coboare.

Şi înainte ca Tara să aibă când să reacţioneze, Regina roşie rosti o incantaţie. Magia ei o luă în primire pe fată şi o depuse pe nisipul verde, mai întunecat în locurile în care sângele încă proaspăt lăsase nişte pete umede.

Înnebunită, Tara se răsucea ca un titirez. Pusese totul la cale pentru a ajunge la această situaţie, dar, între a te gândi la un plan şi a trece la acţiune, e o mare diferenţă.

Spre marea ei plăcere, zgarda i se desprinse cu un declic.

Continuă să joace comedia confuziei şi a panicii.

— Ce se...?

Regina roşie îşi făcu o bucurie din a-i răspunde cu vocea ei amplificată peste măsură. În labă avea un obiect pe care-l tot arunca în sus.

— Aceasta e cutia care comandă zgărzile tovarăşilor şi prietenilor tăi, dragoni, elfi, oameni, thug şi pitică. Poţi constata şi tu absenţa lor: sunt consemnaţi în apartamentelor lor, sub pază bună. Ai îngăduinţa să apelezi la puterea ta magică împotriva lupilor, dar dacă încerci să mă neutralizezi sau să-mi arunci vreun sorţ, comanda va acţiona şi prietenii tăi vor rămâne fără cap. Şi, în caz că asta nu ţi-ar fi de ajuns, am şi cutia de control a zgărzilor tuturor lupilor din această arenă. Mă bazez pe sensibilitatea ta prostească: rapoartele pe care le am despre tine îmi arată că fragedei tale inimi îi repugnă masacrele fără rost.

O tăcere de gheaţă făcu să încremenească gradenurile pline de vârcolaci la anunţul Reginei şi toate privirile se aţintiră asupra firavei siluete din mijlocul nisipului. Cine era această tânără fiinţă, pentru ca Regina să-şi ia atâtea precauţii?

— E limpede? încheie Regina.

Tara se posomorî. O lua drept idioată dragoana aceasta? Nu se îndoise că prietenii ei vor servi drept ostatici. Toţi acceptaseră să-şi asume riscul. Acum, venise momentul să verifice dacă avusese dreptate. Sau se înşelase. În cel de-al doilea caz, mii de oameni aveau să piară... printre care şi iubirea vieţii sale şi cei mai buni şi mai credincioşi prieteni.

Îşi simţi puterea ridicându-se în ea, parcă furioasă că fusese atât de mult timp îngrădită. Ah, voia spectacol această bestiolă grasă? Prea bine! O să-l aibă! La semnalul unei trâmbiţe, cinci

lupi năvăliră în arenă. Tara simţi cum i se usucă gâtul. Oh! De aproape păreau cu mult mai mari decât văzuţi din lojă. Şi de ce mereu cinci? Avea vreo predilecţie pentru cifra asta marea şopârlă, sau ce?

— Hai, drăguţă! spuse Regina, ucide pentru mine!

Drace! De ce oare toţi aceşti psihopaţi, precum Magister sau Regina, erau atât de atraşi de moarte? De ce nu de tricotat? Atât de liniştitor, tricotatul! Bun pentru nervi, excelent pentru coordonarea degetelor.

Sub privirea fascinată a lupilor şi a dragonilor, Tara lăsă forţa magică să se reverse din pumnii ei, care se iluminară de-atâta putere. Şi în momentul în care cei cinci lupi o încercuiră, acţionă.

Ochii îi deveniră albaştri de tot, se ridică, cu şuviţa ei albă trosnind de energie, şi magia lovi... întreg stadionul! Inclusiv zgarda de la picioarele sale.

Mijloacele de protecţie amplasate în jurul arenei de către dragoni fură străpunse într-o fracţiune de secundă.

Vârcolacii şi dragonii, învăluiţi de lumină, ţipară îngroziţi, incapabili să lupte, şi începură să se transforme într-un stadion plin de... pui de lupi şi pui de dragoni!

Căţei cu labe groase, adorabili, îşi amestecau lăbuţele între ei, iar cei cinci care se aflau cu ea în arenă hămăiau ca nişte nebuni încercând să sară pentru a o muşca. Zgărzile lor, prea mari, rămâneau inerte, la fel ca şi cea a lui Sal când se micşorase, şi toţi puii de lupi se descotoroseau de ele muşcându-le cu dinţişorii. Singurele excepţii erau Regina roşie, cei doi dragoni verzi şi Betty, cu grijă cruţaţi de sorţ, pentru a împiedica un masacru.

Din fericire, Regina fusese atât de uimită, încât nu apăsase pe butonul fatidic. În realitate, scăpase cutia din mână de emoţie. Ah! Prin urmare, nu era infailibilă. La porunca ei, Betty se aplecă pentru a o recupera, după care i-o întinse.

Tara coborî din nou pe sol, apucă un pui care voia să-i lingă faţa şi se întoarse spre Regina uluită.

— Eu nu asasinez oamenii. Şi cu atât mai puţin pentru plăcerea voastră, *Majestate.*

Şi acest *Majestate* al ei sună ca o insultă.

Lăsă jos micul animal care ţopăia şi rămase nemişcată, foarte demnă.

— Foarte... impresionant, conveni Regina roşie. Puterea ta e excepţională, recunosc. Redă-le înfăţişarea lupilor mei. În ceea ce te priveşte, încercarea a luat sfârşit.

— Nu pot, răspunse calm Tara.

Regina se ridică.

— Ce tot spui?

— Am fost foarte bolnavă. Magia mea a dispărut timp de luni de zile. Santra şi Chanvi pot să vă confirme.

Regina se uită spre gemeni, care încuviinţară.

— Acum, când o folosesc în deplinătatea puterii, e nevoie de un timp mai lung până să fie iar disponibilă. Prin urmare, îmi este absolut imposibil să inversez sorţul. Voi, dragonii, dispuneţi de un fel de al şaselea simţ care vă permite să vă daţi seama când cineva minte sau nu. Priviţi-mă! Vă spun adevărul.

Tara juca tare. Spunea strictul adevăr când afirma că nu le putea reda înfăţişarea de lupi, căci, dacă făcea acest lucru, planul ei se ducea de râpă. Intervalul de timp până când Regina avea să poruncească venirea altor lupi adulţi pentru paza

palatului era un element crucial pentru reuşita evadării lor. Apoi, ea miza pe faptul că Regina era foarte inteligentă, dar nu întreagă la minte. A o flata spunându-i că ea putea detecta fără greş minciuna era şi un mijloc de-a o înşela. Tara îl minţise deseori pe Chem când el voise s-o împiedice să-şi ajute prietenii, şi ştia că asta nu era deloc greu.

— Amuzant, spuse Regina, căreia părea să-i placă acest cuvânt. Şi în cât timp îţi revine puterea?

— Nu ştiu, Majestate, e pentru prima dată când mă folosesc de ea de când a fost cât pe ce să sfărâm bariera, poate să dureze între douăzeci şi şase şi cincizeci şi două de ore.

— Pune-ţi zgarda!

Tara se aplecă şi se conformă. Zgarda se închise la loc cu un declic rece. Regina rosti incantaţia şi puterea ei magică o luă în primire pe Tara şi o aduse din nou în lojă.

Suverana murmură câteva cuvinte într-un glob de cristal. O clipă mai apoi, o mână de soldaţi adulţi, cu ochii holbaţi la spectacolul pe care-l oferea amfiteatrul plin de pui de animale, pătrunseră în pas alergător şi începură să adune micile creaturi. Ceea ce nu fu deloc uşor. Iar dacă Betty rămase cu totul impasibilă, Tara se văzu nevoită să-şi ciupească de mai multe ori obrazul observându-i pe soldaţi cum dădeau cu nasul de pământ în încercarea lor de a pune mâna pe puii de lup care se distrau ca nişte smintiţi.

Căpetenia lor, roşie şi transpirată, veni să-i dea raportul Reginei care bătea în spătarul tronului ei enervată.

— Majestatea Voastră, am strâns zgărzile şi i-am prins pe cei mai mulţi dintre puii de lup, dar sunt atât de mici, că unii dintre ei s-au furişat printre noi şi nu ştim unde s-au dus.

Bătaia în jilţ se accentuă şi căpetenia încremeni.

— Descurcaţi-vă dacă nu vreţi să sfârşiţi în arenă, răspunse Regina. Vreau ca toţi lupii şi dragonii întineriţi să fie adunaţi în acelaşi loc până când Tara o să le redea înfăţişarea. N-avem zgărzi atât de mici. Aranjaţi-le într-una dintre magazii, dar să fie oricând gata pentru a le fi puse la gât. E clar?

— E limpede, Majestatea Voastră. O să mă ocup de asta imediat.

Şi, uşurat că încă mai trăia, o întinse.

Regina se întoarse spre Tara.

— Păi, unde rămăseserăm noi două?

Îşi cufundă ochii în cei ai Tarei şi articulă cu grijă:

— *Nu te cred.*

Inima Tarei se strânse. Aceste câteva cuvinte puteau s-o condamne. Era partea cea mai periculoasă din plan... De fapt, nu: toate erau, dar, pentru această fază, trebuia să se controleze şi să nu cedeze în faţa presiunii.

— Aduceţi-l pe dragonul albastru, cel care e un prieten de-al Tarei! porunci Regina în globul ei de cristal. Şi trimiteţi-mi alte gărzi cenuşii, cele care se află în arenă au avut un... mic accident.

Tara fu cât pe ce să declanşeze faza a doua a planului, dar momentul nu era propice. Lupii erau aproape de zgărzi. Iar dacă ea o ataca şi-o omora pe Regină, mii de lupi aveau să plătească preţul. Fără a mai vorbi despre prietenii şi tovarăşii ei.

Cu moartea în suflet, se resemnă pentru ce era mai rău, trăgând nădejde că Regina n-avea s-o pună în faţa unei alegeri cumplite.

Chem fu adus de dragonii cenuşii rămaşi la palat pentru a păzi închisorile. Nu arăta prea bine, totuşi îşi îndreptă ţinuta şi o înfruntă pe Regină.

— Ce-aţi mai găsit de această dată pentru a mă tortura? strigă el pe un ton plin de morgă. Să mă constrângeţi să vă ascult delirurile cu voce tare?

Ochii Reginei scânteiară şi Tara fu gata-gata să urle. Chem nu ştia nimic de plan, a-i da de veste în închisoare nefiind cu putinţă. Şi chiar dacă el nu se îndoia că dezastrul din arenă i se datora Tarei, nu ştia că trebuie să adopte cu orice preţ o poziţie umilă.

Regina îşi vârî laba în buzunarul solzos şi apoi o scoase. Sorii scânteiară pe suprafaţa unei fiole pline cu o poţiune verde.

— Cunoşti acest amestec, nu-i aşa? îi spuse ea lui Chem. E cel care închide esenţa noastră într-un corp omenesc. Tara, vreau să-ţi scoţi din nou zgarda. Repet: dacă nu le redai imediat forma adultă lupilor şi dragonilor mei, o să-l fac pe prietenul tău să înghită această poţiune. Unii dragoni consideră că asta e o soartă mai rea decât moartea.

Rosti incantaţia, şi zgarda Tarei căzu din nou pe jos.

Dragoana roşie se aplecă şi-i spuse:

— Ştiu cât de mult contează pentru tine prietenia. Deci, ce răspuns îmi dai?

Într-adevăr, Tara nu avea de ales, chiar dacă ştia că se va urî pentru asta până la sfârşitul zilelor sale.

— Îmi pare rău, Chem, murmură ea. Dar nu pot face nimic. Puterea mea nu mai e operantă, am dat tot ce-am putut în timpul unei demonstraţii. Eu... Iartă-mă!

— Foarte, foarte melodramatică această situaţie! susură Regina. Bine, ţineţi-l cât timp îi administrez eu poţiunea.

Frica ce se aprinse în ochii lui Chem îi întoarse Tarei stomacul pe dos. Dragonilor cenuşii nu le veni uşor, căci se zbătea ca un diavol. Dar Regina îi blocă maxilarul şi, în ciuda tuturor eforturilor lui, reuşi să-l facă să înghită poţiunea... pe care o făcu să-i alunece pe gât cu o zdravănă stacană de vin.

Chem urlă de spaimă şi începu să se transforme. Câteva minute mai târziu, zgarda sa cădea şi, în locul dragonului, stătea un bărbat de vreo treizeci de ani, cu ochii galbeni de reptilă, care se prăbuşi la pământ, leşinat.

— N-ai încercat să-l salvezi, remarcă Regina nepăsătoare.

— Nu m-aţi crezut, răspunse Tara crispându-şi mâinile atât de mult, încât unghiile îi intrară în carne. N-aveam niciun mijloc s-o fac. Nu mai am putere... deocamdată.

— Te cred, declară Regina, mulţumită. Pune-ţi din nou zgarda, ia-l cu tine pe prietenul tău, gărzile mele o să-i pună şi lui o zgardă după ce va ajunge în noua sa cameră. Eu trebuie să supervizez operaţiile. (Se întoarse spre Betty:) O să mă aflu în aripa estică a palatului împreună cu noul comandant al gărzii. Odată ce-l veţi fi lăsat pe dragonul albastru, condu-o pe Tara în camera ei, să-şi recapete forţele pentru a putea inversa cât mai degrabă farmecul.

Şi, fără să mai aştepte răspunsul, ieşi, cu mantia sa de aur zburând amplu în urma ei, urmată de fiica şi fiul ei, zdruncinaţi de atâta violenţă.

— Urmează-mă! îi porunci Betty. Tu, ia-l pe dragon şi du-l pe sus!

Dragonul cenuşiu se supuse.

Betty făcu ca Chem să fie dus într-o cameră vecină cu a lui Sal, apoi o conduse pe Tara într-a sa, unde o lăsă fără să adauge un cuvânt. Tara se întinse, încercând să-şi alunge disperarea care o năpădise. Nu minţise în întregime. Desfăşurarea unei mari cantităţi de putere o obosise efectiv, nu atât totuşi cât groaznica alegere pe care trebuise s-o facă. Şi expresia din ochii lui Chem avea s-o urmărească pentru tot restul zilelor sale.

Stinse lumina, ştiind că faţa ei va fi mai puţin vizibilă în infraroşu, şi aşteptă.

Nu trebui să aştepte mult. Vocea lui Betty răsună în mintea ei la mai puţin de cinci minute după aceea.

— *Tara! Dumnezeule! Tara! Cum de-ai putut face una ca asta?*

Tara evită să se strâmbe, din cauza camerei. Era într-adevăr înfiorător că nu putea răspunde.

— *Era... incredibil! În afară de cea a Reginei, nu văzusem niciodată o putere magică atât de mare. Îmi dau mai bine seama acum de ce n-avea încredere în tine! Tu ne-ai oferit o ocazie de aur. Va trebui să acţionăm foarte repede. Avem două ore pentru a profita de totala dezorganizare din palat şi pentru a-ţi permite să fugi.*

Tara voia mai ales să ştie ce făcea Regina în acel moment. Din fericire, Betty vorbi exact despre acest fapt crucial.

— *Regina e neliniştită, e în palat, pe punctul de a întări garda cu lupi din armata sa. Nu sunt soldaţii obişnuiţi ai gărzii, nu sunt încă organizaţi. Să profităm câtă vreme nu se află în faţa ecranelor pentru a te supraveghea. Punem în aplicare cea de-a doua fază a planului. Acum!*

Înainte de a se conforma, Tara tăie florile de kalir, apoi făcu din ele un buchet pe care-l strecură în buzunarul Schimbătoarei.

După care își activă magia.

Iar zgarda ei explodă.

CAPITOLUL XXIII

Fuga

sau când pleci de undeva, e bine să te asiguri
că ai lăsat totul curat în urma ta...

Explozia distruse scoop-ul, precum şi o bună parte din încăpere. Dar Tara rămase în mijloc, teafără şi cu capul pe umeri. În timpul demonstraţiei din arenă, îşi fermecase zgarda. Magia orientase deflagraţia spre exterior, protejând-o pe Tara. Dacă explozia o zdruncină, nu o răni, în schimb.

Şi cum noua gardă, în număr redus, umbla prin altă parte, dezorganizată, nimeni nu veni să vadă ce se petrecuse. De îndată, îşi extinse magia asupra întregului palat, atingându-l cu o precizie implacabilă: puii de lup strânşi la un loc de gărzi îşi redobândiră forma adultă, dar nu şi dragonii cenuşii.

Nu avu nevoie să-şi contacteze prietenii. Ei aşteptau deflagraţia, ca o dovadă că declanşase revoluţia.

Robin se repezi cel dintâi s-o îmbrăţişeze şi făcu nişte ochi mari când descoperi starea în care se afla încăperea, pe jumătate arsă.

— Pe toţi demonii din Limburi, Tara, planul tău a funcţionat. Mi-a fost îngrozitor de frică. Şi am văzut că maestrul Chem fusese transformat, ce anume s-a întâmplat?

Moineau, Eleanora, Jeremy, Fafnir, Xandiar şi Cal dădeau şi ei fuga la rândul lor. Le făcu un rezumat.

Jeremy o întrerupse.

— Nu-ţi puteam vorbi în dimineaţa asta, dar alte trei persoane ne vor însoţi: mama mea, Alia, tatăl meu, Del, şi sora mea, Catherine!

Tara, Moineau şi ceilalţi făcură cerc în jurul lui, bucuroşi de această veste senzaţională, cu excepţia lui Cal care nu-şi putu stăpâni o observaţie caustică, ce făcea dovada bunei sale dispoziţii:

— Catherine, fata aceea drăguţă care se dădea în vânt după tine? E soră-ta? Păcaaat!

— Tu te ocupi de organizarea fugii lor, i-o tăie Tara, neluându-l în seamă pe Cal. Deocamdată, e urgent să dezamorsăm aceste zgărzi.

Ridică deodată din sprâncene.

— Unde-i Fabrice? întrebă ea.

— Nu ştiu, recunoscu Moineau. În ultima vreme s-a purtat cam ciudat. Nu era de acord cu planul tău, pare-mi-se. Nu e în camera sa. Sunt tare neliniştită.

— C...! explodă Tara, care detesta totuşi înjurăturile. Ştia că trebuia să vină la întâlnire după semnal, pentru că lucrul cel mai important era să scăpăm de zgărzile noastre. Nu avem timp de aşteptat. Garda poate să se reorganizeze în orice moment şi să descopere complotul. Cu atât mai rău. Începem

prin a dezactiva zgărzile. Moineau, de îndată ce asta se va fi făcut, tu o să te prefaci în Bestie şi-o să te duci în căutarea lui.

Tocmai voia să atingă zgărzile cu puterea ei magică, când Eleanora o opri.

— Aşteaptă! Nu ştim ce se va petrece dacă foloseşti magia pentru a le deschide. A ta era dezactivată şi aruncată pe jos când ai fermecat-o. Dar odată activate, poate că sunt programate să explodeze dacă le atinge magia.

— La dracu'! înjură Tara, ai dreptate. Voi nu aţi auzit-o, pentru că nu eraţi atunci cu noi, dar când ni s-a pus zgarda, lui Sal şi mie, garda a spus că numai labele dragonilor cenuşii pot deschide cataramele fără ca zgărzile să explodeze când le scoţi...

— Magie, magie! bombăni Fafnir fulgerând-o pe Eleanora din priviri, desigur, asta e tot ce ştiţi voi să faceţi. Tara, poţi aduce înapoi securile mele?

— Păi, da, de ce?

— O să vezi.

Tara se concentră. Securile erau depozitate în acelaşi loc ca şi armele prietenilor ei... şi acelea ale soldaţilor din gardă. Reperase toate locurile strategice ale palatului şi cunoştea deci amplasamentul lor exact. Bun, tot ce avea de făcut era să returneze fiecăruia ceea ce îi fusese confiscat.

O ploaie de centuri Levitus Inc®, de Camouflus-uri, de arme, cuţite, arcuri, săgeţi, tricroci şi alte instrumente tăioase — printre care şi cele două securi credincioase ale lui Fafnir — se abătu deodată în mijlocul încăperii. Xandiar mormăi de satisfacţie când îşi recuperă cele patru săbii. Şi toţi se echipară, cu sentimentul că redeveneau stăpâni pe soarta lor.

— Bine, bine! făcu Fafnir, şi ea la fel de încântată, cu un zâmbet imens pe buze. (Îşi sărută efectiv securile pe partea lor lată.) Mi-aţi lipsit, dragele mele! Xandiar?

— Războinico?

Fafnir îi acordă un zâmbet, apreciind formalismul înaltului thug.

— Vino cu mine! zise ea făcând câteva morişti cu securile sale şi ieşind din cameră. Avem de făcut o cursă.

Uluită, căpetenia gărzilor din Omois se luă după ea.

Câteva clipe mai apoi, se auziră nişte urlete, apoi un *Bum!* puternic. Se pregăteau să iasă din cameră, când Fafnir se întoarse cu două labe de dragon cenuşiu sub braţ, cu securile şiroind de sânge. Xandiar apăru şi el imediat, după ce închisese uşa în urma lor, proptindu-se cu spatele de uşorul ei, cu un aer destul de zăpăcit.

— Gărzile de la poartă te-au prevenit că doar labele de dragon cenuşiu puteau deschide zgărzile, nu-i aşa? făcu pitica roşcată cu un rânjet sălbatic. Să vedem dacă funcţionează. Hai, Tara, animă-le prin magia ta!

Tara închise gura. Fafnir avea nişte purtări destul de... expeditive. Îşi îndreptă puterea magică asupra acelor labe şi toată lumea se îndepărtă când ele începură să zboare stângaci prin încăpere, într-un spectacol destul de sângeros. Tara îşi dădu silinţa ca puterea magică să se cantoneze în interiorul labelor şi să nu dea şi pe de lături.

— Fafnir? Eşti sigură că vrei să-ţi asumi riscul?

— Scoate-mi zgarda asta, mormăi pitica războinică, piticii nu sunt făcuţi să stea în lanţuri.

Sub conducerea lui Xandiar, se dădură înapoi şi se adăpostiră în spatele mesei şi al patului răsturnate în chip de parapet de protecţie, în timp ce Fafnir stătea lângă perete, cât mai departe cu putinţă.

Tara inspiră adânc, apoi acţionă. Labele dragonului atinseră zgarda şi desfăcură catarama care, ascultătoare, se deschise cu un declic.

Se lăsă un moment de linişte absolută, întreruptă de Cal care scoase un vibrant „Iupiaaa!" care-i făcu pe toţi să tresară.

— La dracu', Cal! mormăi Eleanora, m-ai speriat!

— Vedeţi bine că funcţionează de minune! strigă veselă pitica. E rândul vostru.

Cât ai clipi din ochi, se văzură debarasaţi de zgărzi, care se duseră să ia locul armelor pe care ea le recuperase din antrepozit. Dacă Regina roşie se hotăra să le facă să explodeze, o să aibă parte de o surpriză neplăcută... şi de un arsenal în minus.

Uşa se deschise în timpul acestor isprăvi şi toţi încremeniră. Dar nu era... nimic. Apoi, o formă se desprinse de lângă perete şi Tara zâmbi. Ceilalţi recunoscură şi ei faimoasa siluetă cu patru braţe a lui Séné Sensass, căpetenia Mascaţilor Împărătesei.

— Am făcut cum mi-ai cerut, Tara. Aşa cum te temeai, zgărzile sunt protejate împotriva magiei (Moineau îşi înăbuşi un sughiţ, trecuseră foarte aproape de o catastrofă!), dar nu şi cutiile, cel puţin cele care se găseau în apartamentele Reginei. Dacă vrea să le folosească, nu va putea, cel puţin până când nu-mi va sfărâma sorţul. Din păcate, lipsea un anumit număr dintre ele, printre care şi cele care comandă zgărzile voastre. Pesemne că Regina le-a păstrat asupra ei. Îmi pare rău.

— Nu-i foarte grav, răspunse Tara arătându-i gâtul gol, ca şi pe cele ale prietenilor ei. Ne-am lepădat de ele.

— E... e mult timp de când sunteţi aici? o întrebă Cal, uluit.

— Am ajuns odată cu Xandiar, dar puterea mea de Mascată m-a protejat împotriva Revelus-ului. Făcându-mă invizibilă, m-am ascuns în palat, apoi am luat legătura cu Xandiar rămânând mereu în unghiul mort al scoop-urilor. Ne-am reîntâlnit la grajduri. Am pus la punct planul de evadare împreună cu Tara şi T'eal. Rolul meu era să neutralizez un număr cât mai mare de cutii, pentru ca Regina să nu-i masacreze pe vârcolacii rebeli ai generalului T'eal. Ah! Betty mi-a încredinţat astea pentru tine.

Şi, de sub mantia ei de Camuflată, scoase Piatra Vie care, foarte mulţumită să-şi revadă prietena, se lumină ca un licurici la contactul cu mâna Tarei; la vederea tovarăşilor lor de Suflet, Familiarii miniaturizaţi în cuştile lor stârniră o hărmălaie teribilă, pornindu-se cu toţii să ragă, să urle, să necheze şi să scheaune într-un cor de toată frumuseţea. În sfârşit, Séné îi întinse şi un dragon de cristal negru.

Cheia Continentului interzis.

Fabrice se grăbea spre apartamentele Reginei şi auzea vocea din mintea sa. Vocea care-l călăuzea fără să-i lase vreun răgaz. Era ca o muzică stranie, un sunet aproape imperceptibil, dar căruia nu era în stare să-i reziste.

— *Plan stupid, cui îi pasă de lupi, n-au decât să explodeze! Micuţa asta are inima prea bună, e... crispant. Trebuie să pui*

mâna pe cheie, o năucim pe Tara şi o ştergem de-aici. O să-i scot zgarda cu ajutorul magiei mele. Ceilalţi să se descurce cum pot cu regina lor dementă.

Fabrice ajunse la ţintă şi îşi holbă ochii de uimire când o văzu pe Séné ieşind din apartamentele Reginei cu un dragon de cristal în mână, apoi făcându-se nevăzută.

Femeia-vampyr, din mintea lui, înjură.

— *Ticăloasa! Nu mă înşelam eu când simţeam o altă prezenţă invizibilă în acest palat îngălat. A luat cheia. Trebuie să i-o iei înapoi, repede!*

Dar Fabrice n-avea calităţile femeii-vampyr de a hăitui o pradă, şi încă şi mai puţin una nevăzută. Nu reuşi să dea de Séné.

— *Pe măruntaiele lui Bendruc cel Hidos! Dă fuga la Tara şi convinge-o să plece imediat. Grăbeşte-te!*

Îmboldit de voce, Fabrice se supuse şi o luă la fugă. Deschise uşa de la camera Tarei şi se aruncă în braţele lui Moineau. Care se transformase.

— Uuuuf! făcu Bestia, încercând să-şi regăsească suflul, unde-ai fost, Fabrice?

— Trebuie să plecăm! Imediat! ţipă Fabrice, cu ochii strălucind ca ai unui nebun.

— Păi, da! confirmă Cal, asta era şi intenţia noastră, mai mult sau mai puţin. Eşti sigur că te simţi bine, Fabrice?

Pământeanul se luă cu mâinile de cap. Apoi, observă că prietenii săi nu mai purtau zgărzile.

— Da, da! Merge. Văd că aţi reuşit să vă eliberaţi. Când plecăm?

— Mă duc să-i caut pe Chem şi pe Sal, în timp ce Tara se va ocupa de zgarda ta, zise Moineau. Betty tocmai îi eliberează pe

Mal şi pe Charm, ca şi pe ceilalţi elfi, pe care Regina i-a închis din nou după mica lor demonstraţie din arenă. Tara, unde ne vom întâlni, mai precis?

— La ieşirea din partea de sud a palatului, cea mai apropiată de bariera de pe plajă. Acolo trebuie să ne întâlnim cu Betty şi cu ceilalţi... şi cu cei care vor dori să plece cu noi, adăugă ea cu un zâmbet liniştitor pentru Jeremy. Fii foarte prudentă, nu ştim care dintre lupi sunt de partea noastră şi care sunt cei ce rămân credincioşi Reginei roşii. Dacă nu ajungem, înseamnă că am dat greş. În cazul ăsta, pleacă, ascunde-te împreună cu cei doi dragoni-oameni şi încearcă să supravieţuieşti.

— Şi dacă Betty nu e acolo?

— Ar trebui să respecte planul, se văzu nevoită să răspundă Tara, deşi fără voie. Ăsta e şi motivul pentru care mi-a încredinţat cheia. Voi pleca şi mă voi întoarce cât pot de repede cu ajutoare... nădăjduind din tot sufletul să vă găsesc încă în viaţă.

— Mult noroc, draga mea!

— Mult noroc şi ţie!

Bestia o strânse în braţe, îl îmbrăţişă şi pe Fabrice şi ieşi ca o gigantică umbră roşie.

Tara trimise nişte pseudopode de magie în toate ungherele palatului, orbind scoop-urile şi sporind harababura. Zgomote de luptă ajunseră până la ei. Loialiştii luptau împotriva rebelilor. N-aveau timp de pierdut.

— Iau eu labele de dragon, declară Fafnir după ce Tara îl eliberase şi pe Fabrice de zgardă. Toată lumea e gata?

— Să le redăm Familiarilor noştri mărimea lor, sugeră Cal. Cu excepţia lui Blondin, toţi pot lupta împotriva lupilor care

ne-ar ataca. Iar ei nu sunt sensibili, ca şi Robin de altfel, la riscul de contaminare prin muşcătură.

Tara îi dădu dreptate. Nu se gândise la asta. Sparseră cuştile şi le dădură drumul Familiarilor, apoi ieşiră pe culoarul care, construit pentru trupul masiv al dragonilor, fu suficient de mare pentru hidră şi mamut, atunci când Robin şi Fabrice le redară înfăţişarea.

Cu hidra care deschidea calea, înaintarea lor fu evident simplificată. Lupii, deja înnebuniţi din cauza revoluţiei, se îndepărtau cu groază din faţa acestui monstru bălos şi cu mai multe capete, ieşit din cele mai rele coşmaruri ale lor.

— Vezi, Robin? zise Cal cu un mic aer de satisfacţie, doar ţi-am prezis eu că într-o zi Toto ar putea să-ţi fie de folos!

— Se numeşte Sourv şi, deocamdată, singurul ei gând e că are poftă de un peşte. I-am spus că există afară. Ăsta-i motivul pentru care merge aşa de repede!

Cal zâmbi discret. În ciuda glumelor sale, îl văzuse pe Robin mângâind cu dragoste capetele hidrei. Prietenul său avea să se obişnuiască destul de repede cu Familiarul său... atât de aparte.

Séné şi Xandiar închideau marşul, cu spadele pregătite să intervină. O apucară, pe cât posibil, pe coridoarele cele mai puţin umblate, pe scurtăturile discrete. În câteva minute, trecuseră de principalele săli de audienţe sau le ocoliseră, după ce doborâseră câţiva temerari, şi ajunseră la ieşirea dinspre sud.

Priveliştea din apropierea porţii era dantescă. Pretutindeni, vârcolacii se luptau între ei, cu ghearele, cu colţii şi cu o mulţime de arme foarte tăioase. Ici-colo, depăşindu-i cu mai mulţi metri pe ceilalţi, un dragon cenuşiu se bătea cu câţiva lupi care-l hărţuiau necontenit. Aveau treburi mult mai importante

decât să oprească un grup puţin obişnuit care se îndrepta spre exterior.

Betty potrivise bine lucrurile. Imensa poartă dădea direct în câmpie. Aici, palatul se sprijinea cu spatele direct de zid, permiţându-le dragonilor să se ducă la vânătoare în pădurea aflată foarte aproape fără a mai fi nevoiţi să treacă prin foburguri.

Şi nicio gardă nu le oprea trecerea. Betty se afla acolo, zâmbitoare. Moineau, alături de ea, în compania elfilor violeţi, a lui Mal, a lui Charm, a lui Sal şi Chem, în sfârşit deşteptaţi şi care păreau să regrete lucrul ăsta. Jeremy, Alia, Del şi Catherine se aţineau şi ei puţin mai înapoi.

Abia când se apropie, Tara zări slabul câmp magic care ţinea în loc grupul şi înţelese că zâmbetul lui Betty era în realitate un rânjet înspăimântător.

Se întoarse. Regina roşie se ivi din umbra unde se ascunsese şi porţile se deschiseră dând la iveală o duzină de dragoni cenuşii. Tara avu dezagreabila impresie a unui lucru pe care-l mai văzuse. Era reconstituirea perfectă a ceea ce se petrecuse în piaţă cu ocazia capturării lor.

Cu o excepţie, totuşi. Acolo, ea nu avea zgardă. Iar dragonii gemeni verzi, Chanvi şi Santra, stăteau în spatele mamei lor, cu un aer îngrozit.

— Măi! Măi! Măi! Invitaţii mei par să aibă poftă să ia aer. Amuzant! şuieră Regina roşie.

Tara îşi activă puterea magică, dar dragoana restrânse laţul care-i ţinea prizonieri pe ceilalţi şi aceştia ţipară fără să fie auziţi.

— Să nu faci vreo mişcare, porunci ea. Un singur gest de-al tău şi ei mor. Dă-mi cheia.

Tara ezită şi dragoana se aplecă:

— IMEDIAT! răcni ea.

Tara nu se clinti. Când cineva ţipa la ea, n-o făcea niciodată să se supună. Nu avea să se schimbe tocmai acum acest lucru.

— Am deci două posibilităţi, zise ea încercând să câştige timp. Să vă dau cheia, şi voi să ne omorâţi pe toţi. Sau să refuz, să-i las pe prietenii mei să moară şi să încerc totuşi să fug.

— Dacă te predai, n-o să-ţi ucid prietenii, negocie dragoana roşie.

— E ciudat, răspunse cu răceală Tara, dar nu te cred.

Reluase exact termenii suveranei de-atunci de când se aflau în arenă. Regina se crispă.

— Există şi o a treia opţiune, continuă Tara dând la iveală cheia de cristal şi ridicând-o. Pot să şi distrug cheia. E fragilă chestia asta, foarte fragilă.

Regina sufla foc pe nări. Apoi îşi accentuă încercuirea mortală asupra prizonierilor.

— Dacă sfărâmi acest cristal, o să-ţi vezi amicii murind. Apoi, o să mă ocup şi de tine. Şi-o să regreţi că n-ai murit odată cu ei!

Deodată, Alia, printr-un efort supraomenesc, întoarse capul spre Chem şi-i şopti ceva. Îşi răsuci cu greu mâna în care strălucea o fiolă exact la fel ca aceea pe care se credea că Regina roşie i-o vărsase în gură lui Chem. O speranţă nesăbuită sclipi în ochii dragonului. Tara observă că nu purta zgardă, Betty evitase desigur să-i pună una până când avea să-şi mai revină după experienţa traumatizantă prin care trecuse.

Atunci, cu o incredibilă violenţă, se transformă, reluându-şi înfăţişarea de dragon albastru, cea pe care se credea că Regina

i-o răpise pentru totdeauna. Câmpul magic nu rezistă la această sporire brutală de masă corporală pe care trebuia s-o cuprindă. Explodă literalmente şi se risipi, eliberându-i pe prizonieri.

— Dar... ce s-a...

Atât mai apucă să pronunţe Regina roşie înainte ca Chem să sară la gâtul ei. Ea dădu drumul cutiei de control a zgărzilor lui Del, Alia, Catherine, ale elfilor şi dragonilor, care se zdrobi de sol, dar fără a se declanşa, din fericire.

Înfruntarea degeneră într-o încăierare generală.

Tara rosti o incantaţie şi-l imobiliză pe unul dintre dragonii cenuşii, în timp ce hidra lui Robin apuca doi în patru dintre gurile sale. Cu excepţia lui Fafnir care opera cu securile ei, membrii Magicbandei şi Eleanora trimiteau jet magic după jet magic, la care ripostau ceilalţi dragoni. Elfii violeţi răneau şi ucideau ca într-un balet rapid şi mortal. Galant, Sheeba şi Barune zdrobeau şi zgâriau cu ghearele, pegasul şi pantera protejându-l pe tovarăşul lor mai lent. Alia, Del şi Catherine, protejaţi de Jeremy, îi ajutau şi ei cum puteau, dar, spre deosebire de cei din Magicbandă, nu îndrăzneau să-şi folosească puterea magică, îngrozitor de conştienţi că la cea mai mică apăsare pe cutia de control şi-ar putea pierde capetele.

Nu mai rămâneau decât trei adversari în faţa lor, fără a o mai socoti pe Regină, care se încăierase cu Chem. Cei doi dragoni verzi se strângeau unul lângă celălalt, evitând orice gest ameninţător. Rămăseseră nemişcaţi, refuzând să participe la lupte.

Charm se gândi să-i sară în ajutor lui Chem. Într-adevăr, Regina, după ce îşi revenise din surprindere, se folosi de masa ei mai mare pentru a-i trage o chelfăneală bietului dragon albastru. Dar puternica dragoană roşie o mătură dintr-o lovitură de

coadă şi o proiectă într-o coloană care se prăbuşi din cauza izbiturii, imobilizând-o pe Charm la pământ.

Tavanul scoase un pârâit sinistru şi Tara ţipă:

— Toată lumea afară! Iute!

Fără să discute, prietenii şi Familiarii săi întrerupseră confruntarea şi se repeziră pe poartă în câmpia din apropiere. Acum, când avea cale liberă, Tara aruncă un Immobilisus asupra celor trei gărzi cenuşii, care încremeniră. Nu avea să dureze prea mult, dar ei nu-i trebuiau decât câteva minute.

Nu văzu laba dragoanei, care o lovi cu o putere nemaipomenită şi o azvârli peste Charm. Din fericire, masa dragoanei purpurii amortiză şocul, altfel Tara ar fi murit pe loc. Schimbătoarea, zdrobită de violenţa contactului, se deconectă pentru o clipă şi o mulţime de obiecte ţâşniră din buzunarele Tarei, printre care harta magică, batiste, bomboane şi două kidikoi, cheia „deschidetot", dintele de dragon, ochelarii de soare, pe scurt, tot ceea ce dragoana roşie îi dăduse înapoi. Dar şi buchetul de kalir. Pe jumătate leşinată, se pregătea să-l recupereze, când Charm gemu sub ea şi deschise un ochi galben.

— Pe strămoşii mei! mormăi ea, ce s-a întâmplat?

— Ai fost lovită de Regină, îi spuse Tara, fără să precizeze că ea îi servise şi drept saltea de amortizare. O să mă dau la o parte, ieşi imediat, o să vin şi eu.

— Nu, vreau să-l ajut pe Chem! O să-l omoare!

— Deocamdată, nu se descurcă prea rău.

Efectiv, dragonul se folosise de o viclenie foarte des folosită de oameni, proscrisă absolut în toate luptele, care constă în a-ţi vârî degetele în ochii adversarului. Aceasta urla de furie, dar refuza să dea drumul prăzii. Tara fremătă. Nişte paşi grei pe

culoar îi dădură de ştire că se apropiau ajutoarele. Trebuiau s-o întindă cât mai repede de-aici.

Cu ajutorul unui Levitus, sălţă coloana de marmură şi o eliberă pe dragoană, care se replie cu regret.

Apoi se aplecă pentru a-şi recupera bunurile şi înţepeni. Buchetul dispăruse!

Bătălia dintre dragoană şi Chem îl azvârlise departe, într-una dintre săli, dar cu o forţă îndeajuns de mare pentru ca ea să nu-l vadă nicăieri. Gemând, Tara se repezi, dar un jet de magie o atinse uşor şi ea dădu înapoi. Gărzile cenuşii soseau ca întăriri. Nu mai avea vreme. Lansă un val de magie împotriva scuturilor gărzilor, care explodară, dar nu reuşi să-i rănească pe dragoni. Puterea ei magică slăbea.

— Chem! ţipă ea. Merlin Vrăjitorul! Acum!

Pusese să i se proiecteze desenul animat la palat şi Chem se prăpădise de râs văzând lupta dintre Merlin şi doamna Mime.

Chem pricepu aluzia. Se transformă. O clipă mai apoi, Regina roşie, zăpăcită, ţinea doar un gol între labele sale, în timp ce un şoricel o ştergea cu toată viteza spre Tara şi-i sărea în braţe. Tara sări peste prag. Apoi lansă un jet de magie spre tavan. Deja şubrezit din pricina pierderii uneia dintre coloanele de susţinere, nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut.

Se prăbuşi, îngropându-i pe Regină, pe Chanvi, Santra şi ceilalţi dragoni cenuşii sub tone de piatră.

— Fafnir, ţipă Tara, labele!

Fafnir îi azvârli labele dragonului cenuşiu, Tara le însufleţi în mare grabă şi-i eliberă pe toţi. Ei îşi azvârliră zgărzile deasupra palatului. Dacă Regina roşie mai era încă în viaţă şi declanşa explozia zgărzilor, resturile clădirii aveau să-i cadă în cap.

— Chem! Charm! Mal! Luați câți pasageri puteți! le porunci Tara. Eu mă transform! (Și îi vorbi Pietrei Vii, fără a fi auzită de ceilalți:) *Piatră Vie?*

— *Drăguță Tara?*

— *Simbioză. Acum. În dragon, te rog. Cu scaune și, mai ales, cu o mulțime de centuri de siguranță pentru pasagerii mei... așa e mai prudent.*

— *Putere vrei? Putere îți dau!*

Tara se îngroșă, crescu și, câteva secunde mai târziu, în locul ei se ținea o magnifică dragoană aurie, enormă, cu Piatra Vie încastrată între ochi.

— Nu poate fi adevărat, mormăi pitica, iar o luăm de la început! Refuz să mă urc pe spinarea ta. Ultima dată, puțin a lipsit să nu ne omori!

— Fafnir, răcni Tara, n-avem timp de discuții. Nu sunt deloc sigură că prăbușirea palatului în capul Reginei e de-ajuns pentru a o ucide. Așa că urcă pe cine vrei, dar fă-o repede!

Mal îi luă în seama sa pe patru dintre elfi și pe Xandiar. Chem luă familia 'lenvire Bal Dregus pe spinare și încă un elf. Charm se ocupă de Séné, Moineau, Fabrice, Eleanora și Fafnir. Tara fiind cea mai puternică și cea mai mare, Cal, Robin, V'ala și unul dintre elfi urcară pe spinarea ei, împreună cu Betty și Sal, care se ținea agățat de aceasta din urmă ca un copil. Cu excepția lui Galant, care luă un elf, ceilalți Familiari fură miniaturizați din nou. Și toată lumea o șterse cât putu de repede.

Decolarea Tarei nu fu chiar una catastrofală, precum primele două încercări, din urmă cu unul, respectiv doi ani. Cal și Robin îi preveniseră pe elfi, pe Betty și Sal. Și toată lumea își legase centura de mare siguranță pe care puterea magică o crease.

— Era... interesant, remarcă V'ala când putu să-şi recapete graiul. Nu ştiam că dragonii au nevoie să alerge atâta pentru a se înălţa!

Câmpul pe care-l străbătuseră aproape la nivelul lui în timp ce ceilalţi dragoni îi încurajau din văzduh era devastat pe o fâşie lată de zece metri. Se ridicaseră în zbor exact cu puţin înainte de liziera pădurii. Şi V'ala o înţelese deodată pe Fafnir, când vârfurile arborilor îi ratară doar cu un centimetru.

— Şi încă asta-i o îmbunătăţire! strigă Cal. Ultima dată a secerat jumătate de pădure.

Tara se decise să nu ia în seamă glumele prietenilor săi. La urma urmei, erau în aer, zburau cât mai repede cu putinţă, şi ăsta era lucrul cel mai important.

— Chem, strigă ea, n-am niciun fel de simţ al orientării, tu ştii să găseşti direcţia care trebuie?

— Bineînţeles! răspunse Chem plasându-se lângă ea, chiar mă întrebam de ce zbori spre nord, când ieşirea se află la sud.

— Foarte amuzant! mormăi Tara, fac şi eu ce pot, nu? Călăuzeşte-ne, te rog.

— Ţineţi-vă după mine.

Marele dragon albastru viră pe o aripă. Tara zbură un timp în siajul lui, apoi, moartă de curiozitate, îl ajunse.

— Poate cineva să-mi explice ce s-a petrecut la palat? răcni ea, atunci când ai scăpat de sorţul Reginei, fiindcă deşi cred că rezultatul a fost formidabil, încă n-am priceput cum anume...

— Totul e numai din vina mea! strigă Alia, spre marea ei surprindere. Am otrăvit vinul maestrului Chem. Voiam să-l ucid.

— Poftim?

— Dar nu i l-am dat! Voiam să-mi răzbun familia. Credeam că el era dragonul renegat, care se înfăţişase întotdeauna dinaintea noastră sub chipul lui Chem, pentru a ne înşela. Mă pregăteam să-l otrăvesc în celulă când a spus că nu se temea atât de moarte, cât se temea de transformarea sa în om de către poţiunile Reginei. Mi-am schimbat atunci planul, singura mea dorinţă fiind ca el să sufere pe măsura celor suferite de noi. Vărsând vinul pe jos, am căutat un mijloc de a intra în apartamentele Reginei pentru a şterpeli de-acolo fiola care îmi prilejuia revanşa. M-am dus s-o văd pe Betty care avea nevoie de ajutor pentru a-l îngriji pe dragonul negru, Sal. Mi-a îngăduit să mă duc să iau nişte plante de leac. Am profitat de ocazie pentru a fura două din poţiunile Reginei, pe care le-am înlocuit cu un alt amestec, un laxativ.

— Foarte eficace, bodogăni Chem. N-am fost niciodată atât de bolnav în toată viaţa mea. Credeam că asta se datora transformării.

— Dar el s-a transformat totuşi! sublinie Tara. Cum? Dacă nu era decât un laxativ?

— În flacoane mai erau nişte reziduuri din adevărata poţiune, acesta-i motivul pentru care metamorfoza a avut totuşi loc. Dar efectele sale nu erau îndeajuns de puternice pentru a-l închide pentru veşnicie pe maestrul Chem într-un trup de om.

— Regina luase patru flacoane din rezerva sa, trâmbiţă Betty, uimită de coincidenţă. Aveaţi o şansă la nu ştiu câte ca ea să aleagă unul din cele două care conţinea laxativul Aliei şi să dea apoi peste flaconul cel bun din cele patru, Maestre dragon. Oricare v-ar fi zeul, puteţi să-i adresaţi o mare mulţumire.

Dragonul zâmbi dezvelindu-şi toţi dinţii şi îşi bătu solzii cu satisfacţie.

— Doamna Şansă a fost milostivă cu mine, confirmă el! Dar recunosc că am trecut prin spaima vieţii mele!

— După ce am ajutat-o pe Betty să-i acorde îngrijiri lui Sal, m-am întors ca să mă schimb şi să fac un duş, apoi să iau o gustare, încheie Alia. Prevăzusem să mă duc să vărs poţiunea Reginei în mâncarea maestrului Chem. Soţul meu mă aştepta, foarte neliniştit, deoarece dispărusem toată noaptea şi îmi stinsesem globul de cristal, fapt pentru care nu mă putuse întâlni. Mi-era imposibil să-i vorbesc despre planurile mele şi despre furtul pe care-l comisesem pentru cauza noastră, cu scoop-urile care ne supravegheau. I-am descris doar partea din noapte pe care o petrecusem la căpătâiul lui Sal. Del m-a întrerupt atunci şi mi-a spus o poveste uluitoare. Tocmai ne regăsiserăm fiul! Şi nu maestrul Chem era vinovatul! Monstrul care ne hăituise şi ne persecutase murise chiar de laba celui pe care fusesem cât pe ce să-l asasinez!

Amintindu-şi toate astea, tânăra femeie fu străbătută de un fior.

— Mi-aţi salvat sufletul, Doamnă Alia, o asigură grav Chem. Fără proiectul dumneavoastră de răzbunare, aş fi fost prizonierul propriului meu corp. Aşa că, vă rog să mă credeţi când vă spun că vă sunt infinit de recunoscător.

— Şi eu, aprobă Charm. Mi-ar fi fost groază să-mi pierd astfel *logodnicul.*

Chem fu cât pe ce să se lovească de Tara, care evită la timp carambolul.

— Lo... logodnicul tău? bâlbâi el, dar...

— Şi ce? întrebă Charm pe un ton rece.

— Ei, da, nimic! Logodnicul tău, desigur. Nicio problemă!

Dragonul albastru afişă un zâmbet forţat, care nu zdruncină în vreun fel hotărârea dragoanei purpurii.

Erau puţin încetiniţi de Mal, mai mic decât ei, şi de Galant, care se silea să menţină ritmul, având şi un călăreţ. În schimb, niciun dragon nebun nu riscă să înfrunte grupul. În mai puţin de zece minute de zbor, se aflau în apropiere de faleza ce dădea spre ieşirea din dom.

— Încă puţin efort! strigă Tara, aproape că am ajuns!

— Tara! strigă Fabrice, care nu înceta, dintr-o pricină misterioasă, să privească înapoi. Suntem urmăriţi!

Tara îşi întoarse gâtul ei lung de reptilă şi şuieră de enervare.

— Nu greşeam când îmi spuneam că n-o să ne scape aşa uşor din mână. Şi la dracu'! Mai repede!

Într-adevăr, un punct roşu se îngroşa în zare, bătând furios din aripi.

Îşi sporiră eforturile, dar Regina şi grupul ei câştigau teren. Nu aveau să ajungă la dom la timp.

Nu se putură pregăti pentru confruntare. Dragonii cenuşii şi Regina roşie se năpustiră asupra lor ca nişte şoimi, cu toate ghearele în faţă.

Dacă Tara adoptase un corp de reptilă uriaşă şi înaripată, ea nu ştia să se bată în felul dragonilor. Şi, având în vedere competenţa războinică a Reginei roşii, avea s-o facă bucăţi.

Pe neaşteptate, ea se înţepeni şi pasagerii ei bombăniră când solzii i se zbârliră.

— Pe strămoşii mei! strigă Moineau care o văzuse şi ea. Vânătorul!

Într-adevăr, cățărată pe spinarea unuia dintre dragonii cenușii, Selenba își ațintea pupilele ei sângerii asupra lor.

— Dar ce învârte pe-aici? strigă Cal. S-a aliat cu dragonii nebuni?

— Te miră? mormăi Chem. Eu, unul, găsesc că le stă mai degrabă bine împreună. Mal, Charm, trebuie s-o protejăm pe Tara, ea are cheia. În formație, în spatele ei.

Făcură cum se pricepură mai bine, dar dragonii cenușii erau obișnuiți să-i hăituiască pe fugari. Se dovediră a fi de o nemiloasă eficacitate, cu atât mai mult cu cât ei nu aveau pasageri. Și handicapați din cauza altitudinii, cei ai lui Charm, Mel și Chem nu îi ajutau deloc. Dragonii cenușii evitau cu multă abilitate jeturile lor de magie și, foarte repede, se văzură nevoiți să aterizeze.

Atunci, Tara o luă la fugă. Dragoana se descurcase pentru a-i bara calea spre dom, dar spațiul era mare, putea s-o ocolească.

Furioasă, Betty aruncă un cuțit asupra dragoanei, care îl... înghiți! V'ala făcu la fel cu un tricroc, dar, de această dată, Regina îl evită. În schimb, absorbi săgețile imparabile ale arcului lui Llilandril fără ca aceasta să-i provoace cel mai mic efect, spre marea lor dezamăgire.

Deodată, Tara avu o idee. Dacă Regina înghițea tot ceea ce i se arunca...

— Dați-mi toate armele voastre, ordonă ea, o să le pun în Schimbătoare și o s-o programez să le expulzeze în același timp. Asta ar trebui să facă destule găuri în trupul dragoanei pentru a ne da răgazul să fugim.

— Nu va fi de-ajuns, zise atunci Sal cu o voce slabă. Lăsați-mă să intru în Schimbătoare, Alteța Voastră imperială, și să ucid acest monstru.

— Imposibil, Maestre Sal! răspunse Tara, evitând un jet de foc furios al Reginei roşii. Nu e aer în Schimbătoare, n-aţi putea respira!

— Nu! întări Betty, ţi-am salvat viaţa, nu ca să te văd cum ţi-o sacrifici!

— Noi, dragonii, putem să ne ţinem respiraţia, contră Sal, şi a trăi sau a muri, pentru mine n-are importanţă. Datoria mea este să vă salvez şi să-i cruţ pe cei din rasa mea de planurile acestui demon. Nu-mi răpiţi ce mi-a mai rămas din demnitatea mea de dragon. Vă rog.

Tara nu ezită. Nu avea să poată rezista foarte mult timp atacurilor dragoanei roşii. Scoase din Schimbătoare lucrurile sale, printre care şi preţioasa cheie.

— OK, Sal, dă-i drumul! Ia spada V'alei.

V'ala i-o dădu şi îl salută totodată.

— Sunteţi curajos, Maestre dragon. Tot respectul.

Sal schiţă un zâmbet şi se ţinu agăţat din toate puterile, în timp ce Tara vira pe o aripă, evitând în ultimul moment să se izbească de Regina roşie şi ştergând-o din nou cu toată viteza spre dom.

— Îţi mulţumesc, Domnişoară elf. O să încerc să fiu demn de el.

Tara îi dădu ordine Schimbătoarei care nu aprecie că o desprindea de pe ceafa ei după ce se dilatase atâta pentru a-i permite lui Sal să ia loc în buzunarul ei cu adâncuri insondabile. Dar, ascultătoare, se reduse la o sferă de mărimea unei mingi mari, pe care Tara i-o dădu lui Betty. Tara ştia că Sal nu va fi strivit, căci volumul interior al Schimbătoarei putea cuprinde palate întregi.

La semnalul său, Betty strigă la dragoana roşie pentru a-i atrage atenţia, apoi lansă Schimbătoarea.

Fu cât pe ce să nu meargă. Apoi, dragoana rânji şi apucă Schimbătoarea, pe care o înghiţi dintr-odată.

— Uite ce te aşteaptă, Betty! O să benchetuiesc pe oasele tale fiindcă m-ai trădat, urlă ea.

Şi îi trimise o undă de foc care pârli coada aurie a Tarei. Aceasta răcni de indignare şi bătu şi mai repede din aripi.

Betty numără secundele, dar nu se petrecea nimic. Deodată, Regina roşie reuşi să sfâşie una dintre aripile Tarei. Pasagerii ei urlară când, de durere, Tara încetă să mai zboare şi căzu, pierzând brusc altitudine. Din fericire, niciunul nu fu azvârlit de pe spatele ei. Tara gâfâia, forţând pe cealaltă aripă pentru a compensa pierderea.

— O să mori aşa! ţipă Robin, aşază-te! Reia-ţi înfăţişarea! O să poţi lupta mult mai bine fiind Tara, decât sub formă de dragon!

Planul lor eşuase şi Sal, fără îndoială, era mort. Robin avea dreptate. Nu le mai rămânea decât o speranţă: să reuşească să rămână în viaţă îndeajuns de mult timp pentru ca Tara să poată reveni la înfăţişarea de om.

— Bine! Ţineţi-vă tare, o să vă zdruncine!

Tara se întoarse şi, strângându-şi aripile, se năpusti asupra dragoanei roşii pe care o pisă bine, dar ea avu un reflex teribil. Se agăţă de cele două labe din faţă ale Tarei, oprind-o brusc. Cele două începură să cadă împreună spre sol, dragoana roşie zgâriind-o pe Tara, care ţipa, incapabilă să reacţioneze. Adversara ei îşi trimitea botul spre gâtul neprotejat al victimei, pentru a-i da lovitura de graţie, când, pe neaşteptate, dragoana

sughiță. Urmă un al doilea sughiț, atât de violent, încât îi dădu drumul Tarei.

Aceasta se îndepărtă în goana mare și nu făcu rău.

Căci, deodată, dragoana... sări în aer!

Bucăți din ea, diverse obiecte, printre care Steaua din Zendra, globul de cristal al lui Magister, harta vie, Sal și Schimbătoarea, se împrăștiară în văzduh. Tara plonjă și-i recuperă pe Sal și Schimbătoarea în mare viteză. Apoi, cu coada ochiului, văzu două obiecte care cădeau odată. Inelul lui Kraetorvir, sau mai degrabă prototipul său, și... buchetul ei de flori de kalir! Se pare că Regina îl luase.

Nu avea posibilitatea să le prindă pe amândouă. Nu ezită și alese florile de kalir. Inelul căzu și se pierdu în pădure, undeva sub ei.

Dragonii cenușii muriseră. Sorțul care înconjura zgărzile lor în preajma Reginei se declanșase în momentul nimicirii ei, și capetele lor retezate se risipiseră pe coclauri.

— La dracu', înjură Chem, puțin a lipsit! Sper că moartea Reginei n-a dus și la aceea a vârcolacilor care aveau zgardă.

— Se afla prea departe, îl asigură Betty. Dacă ar fi fost ucisă în palat, da, asta le-ar fi provocat moartea și lor, ca și elfilor violeți, dragonilor, lui 'lenvire Bal Dregus și mie.

Tara se cutremură la acest gând. Uitase acest „amănunt" atunci când distrusese palatul.

— Cum se simte Sal?

— E ușor tulburat, miroase foarte urât, dar se simte bine, îi răspunse Betty, cu un zâmbet enorm.

— Super! mormăi Tara, căreia îi era rău şi nu mai avea putere. Să ne aşezăm pe sol, deci, şi să acţionăm această cheie pentru a ieşi de pe continentul acesta afurisit.

Îşi aplicară unul altuia câte un Reparus.

Apoi, Tara se apropie de Betty.

Fără ca fata, care era întoarsă cu spatele, să-şi dea seama, Tara rosti încet o incantaţie. Puterea ei magică îi înconjură capul şi partea dreaptă lui Betty, făcând-o să tresară. Îşi lipi mâna de obrazul mutilat.

— Ei! Dar ce se...

— Uite, zise Tara întinzându-i o oglindă pe care Schimbătoarea, care îşi reluase locul, tocmai i-o dăduse.

Betty nu îndrăznea să-şi desprindă palma de faţă, iar Sal se apropie de ea, apoi o prinse de mână.

— Împreună, zise el. Să facem asta împreună.

Betty inspiră cu un tremurat, apoi îşi desfăcu degetele şi îşi lăsă braţul să cadă. Tara zâmbi. Chipul prietenei sale era din nou întreg. Faptul de a putea vedea iar cu ambii ochi o făcu pe tânără să se clatine, şi se prăbuşi zguduită de hohote de plâns.

Deodată, o umbră se materializă în spatele Tarei şi lama unui cuţit i se lipi de gât. Simţi lipit de spinarea ei un corp tare şi osos.

— Foarte, foarte sentimental. Felicitări. Dar stăpânul meu mi-a cerut să i-o aduc pe micuţă, cheia şi inelul. În privinţa inelului, va fi greu, înclin să cred că s-a pierdut, cel puţin deocamdată. În schimb, cheia şi mica sorţitoare ar trebui să ajungă la el.

Robin şi Galant făcură o mişcare spre Tara, dar Selenba apăsă pe gâtul fetei şi sângele curse.

— Nu. Nimeni nu mişcă, altfel micuţa va avea de suferit. Fabrice?

— Stăpână? răspunse Fabrice care nu contenea să se frece la ochi şi la frunte de parcă urma să facă explozie.

Ceilalţi se întoarseră spre el, cu nişte ochi miraţi. Femeia-vampyr îi aruncă mai multe căluşuri şi frânghii. Apoi, un solid retevei din lemn de Uriaş de Oţel.

— Ia cheia. O să deschidem trecerea ceva mai încolo, n-am chef să mă lupt cu toate armatele din Omois. Dacă se opun, pocneşte-i.

— Dar... dar n-o să ne abandonezi aici? o rugă Alia, care n-o cunoştea pe femeia-vampyr. Ia-i măcar pe copiii mei, redă-le libertatea!

— Mi-ar plăcea la nebunie să-i iau cu mine, îi replică rar Selenba, cu un zâmbet caustic, dar n-am timp pentru gustări, oricât de delicioşi ar părea... Fabrice! Fă ce-ţi spun!

Uluiţi, îl văzură pe Fabrice dându-i ascultare şi luând cheia din buzunarul Tarei, care nu putea face nimic.

— Bun. Acum, leagă-i pe oameni, pe pitică, pe thug şi pe elfi, iar eu îi voi imobiliza imediat pe dragoni, cu ajutorul magiei.

— Nu te pot lăsa să faci aşa ceva, Fabrice, protestă cu tărie Moineau în timp ce se transforma. Nimeni n-o să mă lege pe mine.

Şi se aşeză în poziţie de luptă.

Fabrice nu-i lăsă nicio şansă. Cu reteveiul în mână, o lovi cu o forţă demenţială şi Moineau se rostogoli pe jos, leşinată.

— Ha, ha! râse femeia-vampyr. Foarte, foarte eficace, iepuraşule. Acum, leagă-i.

Nu puteau face nimic. Fabrice îi legă cu repeziciune şi eficienţă, apoi se ridică.

Ultimul căluş îşi găsi loc în gura lui Cal, care, întâlnindu-i ochii lui Fabrice, şi-i holbă pe-ai săi de stupoare.

Fabrice se ridică apoi, cu ochii tot lăsaţi în jos, şi se propti în dreptul femeii-vampyr.

— Ce-i cu tine? îl întrebă Selenba pe un ton glacial.

— Stăpână?

— Da, ce e?

— Du-te dracului!

Îşi ridică apoi capul şi Tara îi văzu ochii. Aurii. Ochi de lup.

Înainte ca Selenba să aibă timp să reacţioneze, mâna lui Fabrice, prefăcută în gheară, îi smulse cuţitul. Cu cealaltă mână, Fabrice o luă pe Tara de braţ şi o azvârli departe, cu o forţă colosală. Apoi, veşmintele i se sfâşiară, se prefăcu într-un enorm lup auriu şi se năpusti la gâtul femeii-vampyr. Aceasta căzu şi el o lipi de sol. În acelaşi moment, Eleanora şi Cal îşi desfăcură legăturile şi se repeziră.

Selenba, imobilizată de Fabrice, se lupta pentru viaţa ei. Nu avu timp să reacţioneze. Şi nu văzu pumnalul Eleanorei care o lovea în tâmplă, trimiţând-o în ţara viselor... sau a coşmarurilor.

— E-n ordine, Fabrice! îi zise calm Robin lupului care încă o ţinea de gât pe femeia-vampyr, poţi să-i dai drumul acum, El a scos-o din luptă, aşa că nu mai riscăm nimic.

Lupul fu străbătut de un fel de fior, apoi, cu părere de rău, se desprinse de ea. Se îndreptă şi îşi reluă înfăţişarea de om.

Lui Cal i se părea că o să-l lase inima după toate aceste răsturnări de situaţie. Îşi dezlegă prietenii, apoi incantă un Reparus

pentru Moineau pentru a o scoate din starea de inconştienţă. Fabrice, încă dezolat că o pocnise atât de tare, o sprijini cu gingăşie în timp ce ea gemea că o să-i cadă capul. Cal se uită la prietenul său.

— Cum? întrebă el cu un aer stupefiat. Cum de-ai fost contaminat? N-ai fost niciodată muşcat!

Fabrice înălţă din umeri.

Muşcat, nu. Dar câinele care păzea spaşunele era pesemne un tânăr vârcolac. Rodea un os şi îşi lingea ghearele mereu. Saliva lui m-a contaminat când m-a zgâriat, atunci când am căzut peste el. Femeia-vampyr nu-i poate controla pe vârcolaci. Dar când ea m-a muşcat, metamorfoza încă nu era completă şi am picat sub înrâurirea ei. Stresul bătăliei, apoi ceea ce mi-a cerut să fac au desăvârşit procesul. Aşa se face că i-am scăpat.

Se întinse, în acelaşi timp graţios şi înspăimântător.

— Sunt sută la sută vârcolac acum şi crede-mă, Gloria, în momentul de faţă înţeleg de ce îţi place atât de mult înfăţişarea ta de Bestie... Această senzaţie de putere, ce plăcere!

Bestia îi acordă un zâmbet incert, ţinându-se de cap. Ei na, acum! Iubitul ei devenise vârcolac! Era nevoie de puţin timp pentru a se obişnui cu schimbarea! Când capul n-o să-i mai răsune ca un clopot, poate că va putea reflecta calm la asta.

— În sfârşit! jubilă Eleanora. Am pus mâna pe unul dintre cei mai importanţi locţiitori ai lui Magister. Ea o să ne dezvăluie secretele, maşinaţiunile şi oamenii săi de contact din Tingapour. Ştiu eu un anume ministru care are de ce să-şi facă griji.

— N-o să vorbească niciodată, afirmă Tara, care avusese de-a face de mai multe ori cu femeia-vampyr.

— Pe ce pui pariu? o contră El, trosnindu-şi degetele într-un fel sinistru. Lăsaţi-mă doar pe mine cu ea şi-o să vedeţi dacă nu scuipă tot despre viaţa ei, de la naştere până în zilele noastre. Mersi, Fabrice! Chiar dacă sunt consternată că te-ai contaminat, tocmai lucrul ăsta ne-a salvat.

— Nu poate fi vindecat? întrebă Jeremy, care nu mai ajungea să dea drumul mâinii mamei sale.

— Nu există niciun leac, îi informă Betty. Regina mea... ei, Regina făcuse studii foarte amănunţite cu privire la acest subiect, ca să fie sigură că nimeni nu va veni să-i distrugă programul de mutaţie. Va rămâne vârcolac.

— Hmmm! Ăsta e un lucru pe care va fi greu să i-l explic tatălui meu, comentă Fabrice, brusc mai puţin sigur pe sine.

Cal îi zâmbi şi-l bătu cu palma pe umăr.

— Pot veni şi eu cu tine ca să-i vorbesc, dacă vrei.

— Nu! Mai ales asta, nu. O să mă descurc şi singur, mersi, se apără Fabrice, panicat.

Cal zâmbi cum ştia el mai frumos.

— Bun, ce-ar fi dacă am activa cheia? N-ar fi rău, nu?

Chem încuviinţă.

Deschiseră domul, toţi unul lângă altul... şi se pomeniră în iad.

CAPITOLUL XXIV

Dintre dragon și vampyr, pe care să-l alegi?

Era război și părțile care se înfruntau acolo nu glumeau. Domul era bombardat de la bordul armadei din Omois și supraviețuitorii fură cât pe ce să-și găsească un sfârșit pe cât de tragic, pe atât de dezolant. Din fericire, Tara activase prudent un scut, pentru orice eventualitate. Rachetele se zdrobeau de el și explodau fără să-i atingă. Apărătorii, sute de dragoni, răcniră de uimire când domul se deschise în spatele lor și Tara și prietenii ei pătrunseră înăuntru, cu un aer buimac la vederea acestui spectacol ca de apocalipsă.

Pesemne că generalii din Omois erau cu ochii în patru, căci o încetare a focului bine-venită puse capăt cascadei de rachete.

— Păi, n-ai ce zice, șuieră Cal, chiar ține la tine Împărăteasa!

— Semenii mei sunt nebuni! exclamă Charm. În fine... iresponsabili, se corectă ea. Să te lupți pentru a menține acest monstruos secret e ceva nesăbuit. O să rezolvăm în curând

problema. Imediat. Fără Regina roşie care să-i conducă, armatele vârcolacilor nu se vor năpusti asupra AlteiLumi. Chem, Mal! Veniţi cu mine, o să punem imediat capăt acestor lucruri. Sunt obosită de toate maimuţărelile astea.

Şi dragoana purpurie se îndreptă cu pas hotărât spre statul-major dragonian.

Împărăteasa, Imperatorul, Isabella, Selena, Manitou şi o parte dintre generalii omoisieni debarcară în curând pe plajă. Din fericire, mijloacele media fuseseră ţinute la distanţă şi Tara le putu dezvălui fără nicio cenzură tot ceea ce descoperise. Oamenii şi elfii rămaseră stupefiaţi când aflară de la ce scăpaseră.

Spre marea uimire a Tarei, era prezentă acolo şi o escuadă întreagă de vampyri. Ca o ameninţare sumbră, cu un aer îngheţat, se prezentară ca fiind redutabila Brigadă neagră, care hăituia vampyri precum Selenba. Adjuncta lui Magister, încă inconştientă, le fu predată, şi Tara scoase un suspin de uşurare. Ea ştia cât era de greu să ţii prizonier un vampyr şi nu prea vedea cum s-ar fi descurcat fără ajutorul faimoasei Brigăzi negre. Magister tocmai îşi pierduse unul dintre cele mai preţioase atuuri.

Eleanora se ţinu tare şi obţinu autorizaţia de a însoţi Brigada neagră în Krasalvia, ţinutul vampyrilor, pentru a o interoga acolo pe Selenba.

Părinţii lui Cal se repeziră la fiul lor şi maică-sa îl îmbrăţişă îndelung în văzul tuturor. Băiatul, foarte stânjenit, se înroşi, dar îi răspunse la îmbrăţişare. Nu se aştepta nicidecum să-i vadă acolo.

— Un cuvânt! mormăi taică-său. Ne-ai lăsat un singur cuvânt! Cal, jumătate din pletele mele albe au o legătură directă

cu tine. Pe manii strămoşilor noştri, să pleci pe Continentul interzis! Eşti chiar mai sonat decât maică-ta!

Dar tonul său afectuos îi dezmintea vehemenţa spuselor.

Lisbeth îi salută pe Séné şi Xandiar. Mascata fu prima care îi dădu raportul, precizând cum îl urmărise pe Xandiar, cum pusese piciorul pe Continentul interzis şi intrase în urma lui în oraş.

Descrise ceea ce se afla acolo. Iar Imperatorul încremeni când află că în spatele domului se ascundea un continent întreg de vârcolaci... a căror existenţă o socoti deodată net indispensabilă.

— Séné mi-a provocat spaima vieţii mele când şi-a făcut apariţia în unghiul mort al scoop-ului, povesti Xandiar după ce descrise sistemul de supraveghere al Reginei roşii şi zgărzile. În afară de asta, nu puteam să-i vorbesc în palat. Cum fusesem trimis la curăţatul grajdurilor, ne-am întâlnit acolo. N-am văzut niciodată în viaţa mea atât de mulţi păianjeni, erau peste tot, iar scoop-urile erau pline de praf şi de pânzele ţesute de ei. De-asta, unele nu funcţionau, şi Séné m-a putut ţine la curent cu ceea ce se petrecea la palat. A fost remarcabilă Majestatea Voastră imperială, de-a dreptul remarcabilă.

Séné îi zâmbi, apoi, fără să se sinchisească de privirea mirată a Împărătesei... şi a lui Xandiar, strecură două din mâinile sale mici în cele ale thugului.

— S-a bătut ca un drago-tiranozaur, Majestatea Voastră imperială, gunguri ea, mă rog, fără să lase bale şi să urle. Şi, mulţumită lui, am putut pune la punct planul care ne-a permis să fugim!

— Bine, bine! oftă Împărăteasa, care simţea că o pândeşte o gigantică migrenă, veţi fi amândoi recompensaţi, chiar dacă se consideră că Xandiar era plecat în weekend...

Xandiar îşi lăsă capul în jos. Asta e tot ceea ce găsise să spună pentru a putea zbura în ajutorul Tarei, scuză de care Împărăteasa nu se lăsase de altfel înşelată nicio clipă.

— Într-adevăr, chiar datorită prezenţei lor am putut să acţionez, confirmă Tara. Mi-am dat seama că zgărzile nu se activau decât atunci când purtătorul lor se micşora. Apoi, odată ajunşi în apartamentele Reginei roşii, am realizat că ea lăsa cutiile ce comandau zgărzile la bunul-plac al unei persoane care avea putere magică. Nu eram siguri că magia permite dezactivarea lor fără să provoace pagube, căci conjuraţii nu avuseseră niciodată ocazia să încerce. Dar era singura noastră şansă. Trebuia să riscăm. Niciunul dintre noi nu se putea folosi de puterea sa, din pricina zgărzilor, dar, mulţumită lui Xandiar şi codului nostru secret, ştiam că Séné se mişca în voie prin palat şi putea deci să le dezactiveze la momentul potrivit, căci ea încă mai avea puterea. Mai mult, ea avea acces şi la cabinetul secret al Reginei, unde era păstrată cheia barierei. Ea a neutralizat toate cutiile de control rămase în ascunzătoarea regală, în afară de acelea pe care Regina le păstrase asupra ei, dintre care, din păcate, şi ale noastre. Din fericire, Fafnir găsise, între timp, mijlocul de a ne descotorosi de zgărzile noastre. În ce-l priveşte pe Xandiar, el s-a folosit de Séné pentru a transmite detaliile planului nostru pe lângă prietenii mei, în timp ce T'eal, căpetenia vârcolacilor, completa informaţiile cu ajutorul gărzilor sale. Prima fază a planului era eliberarea unui număr cât mai mare de vârcolaci în cazul în care Séné reuşea să neutralizeze zgărzile. A doua era să

ne eliberăm pe noi, ceea ce am şi făcut, activând zgarda în camera mea, ca semnal al începerii planului nostru. A treia era de a fugi în timpul insurecţiei şi al luptelor care i-au împiedicat pe dragonii şi pe vârcolacii loialişti să ne urmărească.

Şi Tara îi relată lui Lisbeth şi experţilor ei care era obiceiul pe Continentul interzis, informând-o că, dacă dragonii ştiau care dintre ei fuseseră închişi acolo, habar n-aveau că dragonul renegat închisese acolo un întreg popor, victimă a dragonilor nebuni şi a Reginei roşii.

Lisbeth şi toţi ceilalţi ascultau cu gura căscată acele incredibile noutăţi. Iar dragonii, în spate, se legănau, îngrozitor de încurcaţi, sub privirile întrebătoare ale foştilor lor aliaţi. Apoi, două persoane înaintară, şi Tara ridică din sprâncene când le recunoscu.

Deria şi Medelus.

Dacă tânăra femeie cu ochi verzi stătea impasibilă, coţofana ei, Mani, i se agita pe umăr, dând în vileag frica tovarăşei sale. Iar Medelus nu părea nici el mai sigur pe sine.

— Mersi pentru că aţi contactat Brigada, le spuse ea. Am făcut bine că n-am închis a doua oară când m-aţi apelat.

Fabrice tresări.

— Ce? Ştiai că femeia-vampyr era pe Continentul interzis?

— Medelus şi Deria mi-au dat de veste că Magister îşi trimisese Vânătorul. Mi-au spus că saliva otrăvită a Selenbei era probabil motivul pentru care Medelus mă atacase. Acest din urmă detaliu m-a convins să le dau crezare: îmi venea totuşi greu să pricep cum era posibil ca un om mai degrabă paşnic să se poată schimba atât de mult şi s-o înşele pe maică-mea în privinţa adevăratei sale firi.

— Ne-ai fi putut avertiza, mormăi Fabrice. Poate că în felul ăsta aş fi evitat să fiu muşcat de Vânător!

Lisbeth se îndepărtă, cu privirea deodată în alertă.

— Ai... ai fost muşcat de femeia-vampyr? Asta înseamnă că pot cădea în puterea ei.

— Ah! Nicidecum, răspunse Cal, luându-i-o înainte prietenului său. Niciun risc: a fost transformat în vârcolac! Ea nu-l mai poate controla. Şi de altfel, chiar asta ne-a salvat.

Împărăteasa se depărtă şi mai mult.

— Dar asta e ceva foarte contagios, ca maladie! exclamă ea.

— Mersi, Cal! şopti Fabrice. Presimt că viaţa mea socială va deveni dintr-odată de-a dreptul înfloritoare.

— Hm, pentru *Lancovit*, cu siguranţă, remarcă Lisbeth, dar nu şi pentru Omois. Bun, să revenim la această femeie-vampyr. Continuă, Tara.

— Recunosc că am fost prea sigură pe mine, admise tânăra. Cum niciunul dintre noi nu fusese ucis, rănit, muşcat sau tăiat în bucăţi, am crezut că nu reuşise să intre pe continent. Le-am cerut lui Medelus şi Deriei să prevină Brigada Neagră ca să ne ajute la capturarea ei, dacă va fi cazul. (Se întoarse spre cei doi ex-sangravi şi anunţă cu voce tare, pentru ei şi pentru prietenii săi:) Şi, în schimbul localizării bârlogului lui Magister, eu am cerut şi am obţinut iertarea celor doi trădători ai noştri.

Medelus şi Deria clipiră, dar aceasta fu singura lor reacţie. La urma urmei, chiar asta făcuseră: o trădaseră pe Tara.

Tânăra se întoarse spre mătuşa sa.

— Aţi reuşit să-l închideţi?

— Nu, mormăi Lisbeth, pierzându-şi pe moment toată graţioasa ei prestanţă. Acest ticălos de bruik[1] ne-a scăpat. Atâta timp cât va fi ajutat de magia sa demonică, va fi imposibil de capturat, cel puţin viu sau când e conştient. Totuşi, am reuşit să-i distrugem bârlogul şi am pus mâna pe unii dintre locotenenţii săi. Sunt interogaţi chiar în acest moment...

Tara se înfioră. Cunoscându-l pe călăul imperial, nu voia nici măcar să-şi imagineze ce se petrecea la palat.

— Vă sfătuiesc să... dispăreţi, adăugă rece Lisbeth, adresându-se lui Medelus şi Deriei. I-am dat o grea lovitură organizaţiei lui Magister. Nu va lăsa nepedepsit un asemenea afront şi va încerca probabil să se răzbune. În locul vostru, eu aş dispărea discret. Foarte discret.

Medelus încuviinţă, dar Deria păru să stea pe gânduri. Avea, desigur, altceva mai bun de făcut decât să se ascundă. Iar ambiţia care străluci deodată în ochiul ei nu-i scăpă lui Séné, care îşi propuse să păstreze contactul cu tânăra femeie.

Selena nu-şi manifestase niciun regret revăzându-l pe Medelus. Era mult prea ocupată s-o mângâie pe fiică-sa, pentru a se mai interesa de fosta ei dragoste. Spre cinstea ei, rămase *aproape* netulburată atunci când Tara îi povesti aventurile, înfrumuseţate de comentariile sarcastice ale lui Cal. Se mulţumi s-o strângă în braţe, cum era obişnuită s-o facă.

Tara i se adresă apoi mătuşii sale:

---

[1] Şi hopa, încă o înjurătură, sunteţi super mulţumiţi, nu? Aţi învăţat o grămadă! Un bruik e un mic animal care miroase urât, cu obiceiuri îndoielnice, a cărui specialitate este de a se instala în spaţiul vital al altor specii în speranţa că va fi luat drept un pui inofensiv de hrănit. Maxilarul său puternic îl face să semene cu un fel de şoarece albastru şi murdar. *(N.a.)*

— Îţi mulţumesc! Ştiam eu că n-o să ne părăseşti.

— Cu plăcere, răspunse Împărăteasa cu un zâmbet de încântare. Dragonii întăriseră domul, dar mai multe contingente de sorţitori urmau să sosească şi trebuia să-l spargem. E minunat că ai reuşit să ieşi şi singură. Sunt mândră de Moştenitoarea mea.

Negocierile cu dragonii fură îndelungate şi dureroase. Se văzură nevoiţi să recunoască tot ceea ce făcuseră, şi toţi cei din AltăLume nu vorbiră decât despre asta. Dragonii nebuni fură luaţi în primire de savanţii din Dranvouglispenchir şi, spre marea lor uimire, floarea de kalir se dovedi eficace pentru înăbuşirea instinctelor lor distructive.

Totuşi, ea nu putea să-i vindece, ci doar să le ţină în frâu violenţa. Criza fu îndelungată şi profundă, atât în Dranvouglispenchir, cât şi în AltăLume. Dragonii nebuni plecară din nou pe planeta lor de origine şi nu rămaseră pe Continentul interzis decât cei care cerură autorizaţie... Trăiră aici sub stricta supraveghere a foştilor lor sclavi.

Se dovedi, desigur, că Regina roşie nu le dezvăluise niciodată trimişilor din Dranvouglispenchir efectele terapeutice ale tratamentului său în timpul schimburilor de ouă contra tehnologie. Minţise cu bună ştiinţă în privinţa aceasta, pentru a-i ralia la proiectele ei demente pe dragonii prizonieri.

Chanvi şi Santra fură închişi, dar pedeapsa le fu redusă ca urmare a geas-ului care apăsase asupra lor. Fuseseră nevoiţi să i se supună Reginei roşii şi responsabilitatea lor era din această pricină considerabil atenuată.

Chavalugironchiva, Regina roşie, era înrudită de departe cu Charm, care fu zdruncinată când află. Înainte de a fi cuprinsă de un delir de putere (poate ca urmare a prototipului Inelului lui Kraetorvir), ea fusese o respectată specialistă în biologie, ale cărei lucrări erau urmărite de savanţii dragonieni, în pofida nebuniei sale.

Tara şi prietenii ei se întoarseră în Omois. Lisbeth nu se bucura să-l vadă pe Robin în preajma Tarei, dar nu protestă. Avea prea multe de făcut şi îşi dăduse cuvântul. Un nou continent era deschis în vederea colonizării, deşi puţini oameni se simţeau atraşi să se instaleze într-un ţinut populat de vârcolaci. Aceştia din urmă primiră permisiunea de a circula liber prin AltăLume şi descoperiră viaţa fără sclavie, ceea ce le plăcu mult.

Până în momentul în care se văzură nevoiţi să intre în contact cu delicioşii termeni de „economie de piaţă", de „mondializare", de „democraţie" şi să-şi formeze un guvern. Ceea ce nu se dovedi deloc uşor, dar, cu excepţia câtorva dispariţii misterioase şi a unor neaşteptate renunţări la putere, nu existară prea mulţi morţi de plâns...

Generalul T'eal, ales preşedinte, deveni şeful de haită al unei mari părţi din teritoriile eliberate. Dată fiind vigoarea cu care înăbuşi câteva rebeliuni, Tara ştiu că nu va avea nevoie de mult timp pentru a cuceri întregul continent. Şi se întrebă, cu toată seriozitatea, dacă deschiderea Continentului interzis fusese o idee chiar atât de bună.

Spre marea ei groază, statuile cu efigia sa înfloreau aproape peste tot pe Continentul interzis, ceea ce i se părea de foarte prost-gust, dar nu avea cum să se opună. Supranumită „Marea Eliberatoare", primi atâtea medalii şi recompense din partea

popoarelor pe care le cruţase de o baie de sânge, încât i-ar fi trebuit pieptul lui Ghilgameş[1] pentru a le purta pe toate. Prietenii săi nu fură nici ei uitaţi şi, când Xandiar îşi bomba pieptul, era nevoie de ochelari de soare pentru a te feri de strălucirea medaliilor.

Various Duncan declară că relaţiile diplomatice dintre baronia sa şi Omois erau rupte. Tara descoperi că Lisbeth îl transformase pe îndepărtatul lor verişor în spaşun pentru că îndrăznise s-o ceară în căsătorie pe Selena şi că, preocupată de războiul împotriva dragonilor, uitase să-i redea înfăţişarea cuvenită. Nefericitul avu poftă de râme timp de luni întregi şi o urî mult.

Betty se întoarse pe Pământ după ce Amemorus-ul aruncat de Magister asupra satului putu fi risipit de o confrerie de Înalţi Magi. În mod normal, era aproape imposibil să rupă vraja unui alt sorţitor, dar, împreună, Înalţii Magi izbutiră, sub bagheta Tarei, care insistase întruna, vrând să-i redea lui Betty viaţa normală.

O întreagă nouă ramură a fizicii magice se deschise graţie acestei reuşite, şi porţiuni întinse din domeniul magiei trebuiră revizuite.

Iar Sal o însoţi pe tânăra Pământeancă. Vederea dragonilor era pentru el o pricină de suferinţă neîntreruptă, şi-n plus, era foarte dependent de Betty, singura care îl putea ajuta să-şi păstreze mintea teafără. Născociră o mică ficţiune pentru familia tinerei care acceptă prezenţa acestui verişor, apărut din senin, şi ai cărui presupuşi părinţi se credea că dispăruseră pe

[1] Puternic rege considerat ca un semizeu, Ghilgameş domnea în Mesopotamia acum 2 500 de ani înaintea erei noastre. Este considerat echivalentul oriental al lui Hercule. *(N.a.)*

mare. Trebui totuşi să poarte lentile pentru a-şi ascunde ciudata privire, dar, odată lăsat deoparte acest amănunt, el se obişnui de îndată cu viaţa de pe Pământ.

Graţie unui sorţ uşor, dar eficace, părinţii lui Betty se arătară încântaţi să-l adăpostească sub aripa lor, şi încă şi mai încântaţi de transformarea fizică a fiicei lor, devenită o fermecătoare tânără.

Tara le promise lui Betty şi Sal că va veni să-i vadă adesea şi că niciun Mintus nu va fi aruncat asupra lor.

Cu toate căutările lor, nu reuşiră să regăsească nici Steaua din Zendra, nici prototipul inelului lui Kraetorvir. Dragonii se arătară de-a dreptul contrariaţi, şi ea se feri să le spună în ce împrejurări se pierduse.

Căci în prezent, deţinea, în sfârşit, toate ingredientele, printre care faimoasele flori de kalir. Încă un an de răbdare, pentru a duce la bun sfârşit fazele de macerare şi de preparare, şi, în curând, foarte curând, va putea să-şi strângă tatăl în braţe.

V'ala anunţă că avea o opţiune pentru Robin, ceea ce făcu senzaţie la cele două Curţi, şi se certă definitiv cu mama sa, E'ree. Tara făcu la fel, şi viaţa semielfului deveni... frământată.

În sfârşit, tânăra sorţitoare termină un ultim lucru pe care îşi propusese să-l facă.

Când ea intră în camera lui din cartierele de siguranţă, Boudiou nu se putu stăpâni să nu dea înapoi.

— Ai venit să mă termini? o sfidă el cu amărăciune.

Tara se uită la el. Din pricina acestui om începuse totul, cu trei ani mai înainte. Din pricina lui fusese aruncată într-o lume de monştri şi de miracole.

Curios, dar nu reuşea totuşi să-i poarte pică... în fine, aproape că nu.

Acţiunea sa magică se manifesta în continuare. Şamanul îi deconectase nervii şi sangravul suferea mai puţin, dar era impresionant să vezi cum se topeşte carnea pe el şi cum se refa-ce scoţând aburi. Ridică mâna. O lucire de panică dansă în ochii sangravului. Fără să rostească vreo incantaţie, ea îşi lăsă puterea magică să curgă, precum o baie care învăluie prizonie-rul în ciuda ţipetelor sale de groază. Apoi, puterea dispăru şi bărbatul, neîncrezător, îşi duse mâinile la faţă. Teafără.

— Nu... nu mă mai doare! exclamă el. Pe toţi zeii şi demo-nii din AltăLume! Nu mă *mai doare*!

Timp de câteva clipe, fu incapabil să facă altceva decât să-şi pipăie faţa, fără a-i veni să creadă totuşi. Apoi, inspiră adânc şi o privi pe Tara.

— De ce?

Ah! Dacă Tara se aştepta la mulţumiri, avea să fie decepţio-nată. Din fericire, dobândise o anume răceală, care îi dictă un răspuns obiectiv.

— Eu nu sunt Magister. Faptul de a-i face pe oameni să sufere nu-mi aduce nicio plăcere.

Se întorcea pentru a ieşi, când bărbatul o uimi.

— Îţi mulţumesc!

Ezită o clipă, apoi păşi dincolo de uşă, îndepărtându-l pe acel om din viaţa sa. Pentru totdeauna, spera ea.

Nici nu făcuse bine câţiva paşi, cufundată în gânduri, încă uimită de reacţia sangravului (păi, da, ce avea să se întâmple cu supărările ei dacă duşmanii deveneau politicoşi?), că se izbi de o matahală caldă, acoperită de solzi şi foarte agitată.

O labă cu gheare, purpurie, o prinse chiar înainte de a cădea, deloc elegant, în fund.

— Charm? Dar ce...?

— Trebuie să-l salvezi, Tara, trebuie să-l salvezi!

— Poftim? Pe cine să salvez?

Dragoana era complet înnebunită, şi Tara începea şi ea să fie cuprinsă de panică.

— Pe Chem! explodă Charm. *Trebuie* să-l salvezi pe Chem!

— Pe Chem. Dar pentr..

— Marele Sfat al dragonilor l-a condamnat la moarte!

Tara deschise gura pentru a-i răspunde, când cineva din spatele ei urlă, pronunţându-i numele. Se întoarse cu precauţie.

Era maestrul Dragosh.

De un roşu totuşi puţin probabil pentru un vampyr, cu părul vâlvoi şi transpirat, se repezi spre ea. Tara îşi activă instinctiv puterea magică, pentru orice eventualitate, căci părea ca scos din minţi.

— Tara!

O luă de braţ şi îşi cufundă pupilele roşii în ochii albaştri ai fetei.

— Trebuie să m-ajuţi. Trebuie s-o salvezi! Trebuie să vii în Krasalvia!

— Poftim? Pentru cine? De ce?

— Pentru logodnica mea, Selenba. Marele Sfat al vampyrilor a condamnat-o la moarte!

Sfârşit

Ah! Ah! Nu, nu, nu scrie asta, continuarea în:

Planeta dragonilor!

Lexic detaliat al AlteiLumi (și al altor lumi)

Uimitoarea AltăLume

AltăLumea este o planetă magică, mai degrabă primejdioasă pentru turiștii inocenți (care sunt jupuiți de negustori și devorați de gângănii). Ea face înconjurul soarelui său arzător în paisprezece luni. Zilele durează douăzeci și șase de ore, iar anul numără patru sute cincizeci și patru de zile. Sunt șapte anotimpuri: Kaillos, Botant, Trebo, Faicho, Plucho, Moincho și Saltan. Clima de-aici e imprevizibilă, iar fauna și flora, agresive; totuși, locuitorii săi n-ar pleca pentru nimic în lume în altă parte, căci planeta lor este magnifică. În AltăLume, trăiesc popoare venite adesea de pe alte planete: dragoni, elfi, oameni, spiriduși, zâne, licorni, pegași, gnomi, ghicitori, tatrisi, uriași, pitici, vampyri etc.

Alte planete

Pământul este populat de oameni și de câțiva sorțitori aflați în misiune secretă.

Dranvouglispenchir, planeta dragonilor, este cârmuită de Chandouvarilouvachivu, regele lor. Enormele reptile pot lua orice formă doresc, adesea omenească, şi se bat alături de sorţitori cu demonii din Limburi.

Limburile sunt un univers paralel, alcătuit din planete conduse de făpturi numite „demoni". Principalele şapte planete sunt numite „Cercuri". Ţelul demonilor este extrem de simplu: să cucerească universurile şi să înfulece tot ce mişcă.

Santivor, planetă glacială a Ghicitorilor de Adevăr, cuprinde vegetale inteligente şi telepate.

Principalele popoare şi ţări din AltăLume

Edrakin. Capitală: Kikrok. Stemă: o pasăre de foc purtată de un Elementar de Vânt. Locuitori: Edrakinii.

Popor care trăieşte pe marea insulă Patrok, edrakinii sunt nişte puternici sorţitori; seamănă cu oamenii, dar urechile lor sunt ascuţite şi păroase, pletele nu le cresc decât până la jumătatea craniului, aproape că nu au nas şi detestă celelalte popoare, cu care nu fac comerţ decât din obligaţie. Au încercat de patru ori să cucerească AltăLumea.

Hymlia. Capitală: Minat. Stemă: o nicovală şi un ciocan de luptă pe fondul unei galerii de mină deschise. Locuitori: Piticii.

La fel de înalţi pe cât de laţi, cunoscuţi pentru apetenţa lor pentru încăierări, pentru ura lor faţă de magie (deşi sunt în stare

să treacă prin piatră, ceea ce ei consideră a fi un har), pentru pasiunea lor pentru mine și cântecele lor lungi, complicate și adesea greu de ascultat, din pricina urechilor astupate.

Krankar. Capitală: Kria. Stemă: un copac deasupra căruia se află o măciucă. Locuitori: Trolii.

Utilizați adesea pe post de gărzi de corp datorită staturii lor impozante, trolii sunt vegetarieni; atunci când mănâncă involuntar carne, pot deveni căpcăuni.

Krasalvia. Capitală: Urla. Stemă: un astrolab deasupra căruia se află o stea și simbolul infinitului (un opt culcat). Locuitori: Vampyrii

Vampyrii din AltăLume se hrănesc cu sângele animalelor pe care le cresc. Cei care se hrănesc cu oameni sau cu ființe conștiente pe care saliva lor otrăvită le transformă în sclavii lor sunt eliminați fără milă de „Brigăzile Negre", brigăzile vampyre.

Lancovit. Capitală: Travia. Stemă: un licorn alb cu cornul aurit, dominat de cornul de lună de argint. Locuitori: Oamenii.

Puternic regat uman, Lancovitul este patria Tarei și a familiei din partea mamei, Selena.

Mentalir, vastele câmpii din estul continentului Vou. Locuitori: Licornii și Centaurii. Nu există stemă.

Licornii se împart în două clanuri: gânditorii și animalele. Centaurii sunt sălbatici și îi alungă pe cei care încearcă să vină pe teritoriul lor.

Omois. Capitală: Tingapour. Stemă: un păun purpuriu cu o sută de ochi de aur. Locuitori: Oamenii.

Cu o populaţie numeroasă — două sute de milioane de locuitori —, Omois-ul e situat pe continentul Tû.

Cârmuitorii săi sunt Lisbeth şi Sandor, împărătească şi imperator, mătuşa şi unchiul vitreg ai Tarei şi urmaşi ai lui Demiderus, Prea Înaltul Mag, întemeietorul Imperiului.

Salterens. Capitală: Sala. Stemă: un vierme mare în poziţie verticală, ţinând un cristal de sare albastră între dinţi. Locuitori: Salterensii.

Salterensii sunt sclavagiştii din AltăLume. Ascunşi în deşertul lor de nepătruns, amestec biped de leu şi de ghepard, aceştia sunt pungaşi şi hoţi la drumul mare care exploatează minele de sare magică (condiment şi totodată ingredient magic). Sunt cârmuiţi de Marele Cacha şi de Marele său Vizir Ilpabon, fiind împărţiţi în mai multe triburi puternice.

Selenda. Capitală: Seborn. Stemă: o lună de argint cu două arcuri, unul în faţa altuia, cu săgeţi de aur. Locuitori: Elfii.

Cu ochi de cristal şi păr argintiu, deşi se pot încrucişa cu oamenii, elfii masculi sunt înzestraţi cu nişte buzunare care cresc după procreare, pentru a putea purta şi ei bebeluşul. Războinici renumiţi, foarte periculoşi şi bănuitori, ei sunt cvasinemuritori, motiv pentru care au puţini copii. Robin, semielful, suferă din cauza metisajului său, din pricina căruia este respins de către ceilalţi elfi.

Smallcountry. Capitală: Small. Stemă: un glob stilizat înconjurând o floare, o pasăre şi un păianjen. Locuitori: Gnomii, Spiriduşii p'abo, Zânele şi Goblinii.

Gnomii sunt albaştri, spiriduşii verzi, goblinii cenuşii şi zânele multicolore. Felul de mâncare preferat al locuitorilor acestei planete fiind păsările, au ucis astfel prădătorii de insecte. Aşa că în Smallcountry se află cele mai mari insecte din AltăLume, atât de mari, încât sunt folosite ca animale de călărie sau pentru ţesut.

Tatran. Capitală: Cityville. Stemă: un echer, un compas şi un glob de cristal pe fondul unui pergament. Locuitori: Tatrisii, Cahmboumii, Tatzboumii.

Harnici şi bine organizaţi, tatrisii sunt administratorii AlteiLumi. Îi descoperi de multe ori în posturi de miniştri sau guvernatori. Probabil că la originea prodigioasei lor capacităţi intelectuale se află cele două capete pe care le are fiecare dintre ei. Cahmboumii, un fel de bulgări mari, galbeni, cu ochi roşii şi tentacule, se manifestă şi ei în domeniul administraţiei, fiind adesea bibliotecari. Tatzboumii sunt în general muzicieni şi, datorită tentaculelor lor, interpretează melodii extraordinare.

Fauna, Flora şi Proverbele din AltăLume

Astofelă

Astofelele sunt nişte floricele roz care au proprietatea de a neutraliza mirosul, timp de mai multe zile. Plantele au dezvoltat acest ingenios procedeu pentru a scăpa de erbivore, care depind de mirosul lor pentru a-i detecta pe prădători.

Balbună

De culoare roşie, balenele din AltăLume cântă melodii de neuitat şi produc un lapte foarte apreciat de toată lumea. „Cântă ca o balbună" e un compliment extraordinar.

Beee

Oi cu o frumoasă lână albă, beeele sunt adaptate la anotimpurile foarte variabile ale planetei magice şi îşi pot pierde blana sau o pot face să crească la loc în doar câteva ore. Crescătorii se folosesc de altfel de această particularitate, în momentul tunderii lor: ei le fac pe beee să creadă (în AltăLume, se spune „credul ca o beee") că s-a făcut deodată foarte cald, iar acestea se debarasează imediat de blana lor.

Bendruc Hidosul

Divinitate a limburilor demonice, Bendruc este atât de hidos, încât până şi ceilalţi zei demoni au un anume respect pentru aspectul lui terifiant. Viscerele nu i se află în interiorul corpului, ci în afara lui, ceea ce, atunci când mănâncă, le permite adoratorilor săi să urmărească în direct, cu mare interes, procesul de digestie.

Bizzz

Albine mari, colorate în galben şi roşu, bizzzele, spre deosebire de albinele terestre, nu au ac. Singurul lor mijloc de apărare este secretarea unei substanţe toxice, care otrăveşte orice prădător care ar vrea să le mănânce. Mierea produsă de ele pe baza florilor magice din AltăLume are un gust nemaipomenit. În AltăLume, se spune adesea „dulce ca mierea de bizzz".

Blli

Bllliii sunt peşti înaripaţi care îşi petrec o parte din timp în apă, iar atunci când trebuie să se reproducă, ies pe uscat. Deosebit de graţioşi şi magnifici prin culorile lor sclipitoare, sunt utilizaţi adesea ca element de decor, în piscine luxoase.

Blurps

Uimitoare dovadă a inventivităţii magiei din AltăLume, blurpşii sunt plante insectivore. Ascunse sub pământ, asemănându-se cu nişte saci mari de piele maro, ei se deschid pentru a înghiţi prada imprudentă. Puii de blurps arată ca nişte termite şi se ocupă cu aprovizionarea plantei-mamă cu apă şi victime. Ajunşi mari, ei se îndepărtează de cuib şi îşi plantează rădăcinile, înfigându-se în pământ, iar procesul se repetă. În AltăLume se spune adesea: „S-a rătăcit într-un cuib de blurpşi", pentru a denumi pe cineva care n-are nicio şansă de scăpare.

Bobelă

Splendide păsări din AltăLume, bobelele se aseamănă cu nişte papagali sclipitori şi se dau în vânt după magie, din care se hrănesc, ceea ce conferă o culoare aparte penajului lor.

Briliante

Verişoare cu zânele, minusculele briliante, aşa cum indică şi numele, strălucesc în întuneric ca nişte lămpi de 100 de waţi. În schimbul micilor cuiburi pe care oamenii le fac pentru ele, sub formă de lampadare sau de lămpi transparente, briliantele luminează toate căminele din AltăLume. Înzestrate cu aripi, ele au forma unor omuleţi.

Brrraaa

Enorme, lente, încăpăţânate, aceste brrraaa sunt una dintre principalele producţii din Gandis, ţara uriaşilor. Brrraaa, extrem de suspicioase, atacă tot ce văd, până la epuizare. Se spune adesea „încăpăţânat ca un brrraaa".

Brumme

Varietate de napi mari, cu carnea trandafirie şi delicată, foarte apreciaţi în AltăLume.

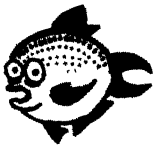

Bule-sardină

Bule-sardina e un fel de peşte care, atunci când se teme, se umflă pentru a evita să fie mâncat.

Camellă brună

Plante în formă de inimă, ale căror frunze sunt comestibile. Mulţi călători au putut supravieţui fără să se alimenteze cu altceva decât cu frunze de camellă. I se mai spune şi „planta călătorului".

Chatrix

Folosiţi adesea drept câini de pază, chatricşii sunt nişte hiene negre şi mari, cu dinţi otrăvitori.

Croagrişe

Sucul de croagrişe potoleşte setea şi răcoreşte. Uşor acidulat, el este una dintre băuturile favorite ale celor din AltăLume.

Crochieni

Şacali din deşertul salterens, crochienii vânează în haită.

Discutarium

Entitate inteligentă care recenzează toate filmele, cărţile şi alte producţii artistice de pe Pământ, din AltăLume, de pe planeta Dranvouglispenchir, dar şi din Limburile demonice. Aproape că nu există întrebare la care Vocea, emanaţie a Discutarium-ului, să nu poată răspunde.

Drago-tyranozaur

Încrucişare de reptile şi de dinozauri, reprezintă unul dintre motivele pentru care turismul este puţin dezvoltat în pădurile din AltăLume.

Efrit

Rasă de demoni care s-a aliat cu oamenii împotriva celorlalţi demoni, în timpul marii bătălii a Faliei. Drept mulţumire, au primit din partea lui Demiderus permisiunea de a veni în universul nostru la simpla chemare a unui sorţitor. Au hotărât să-şi folosească puterile pentru a-i ajuta pe oamenii din AltăLume. Cei mai slabi dintre ei sunt utilizaţi ca servitori, mesageri, poliţişti etc.

Elementar

Există mai multe feluri de Elementari: de foc, de apă, de pământ şi de aer. Sunt în general prietenoşi — în afară de Elementarii de foc, care au un caracter destul de urât — şi îi ajută cu plăcere pe locuitorii AlteiLumi la muncile lor menajere cotidiene.

Gambolă (uscătură de)

Gambolele sunt rozătoare mici care scormonesc solurile din AltăLume, atât de adânc, încât sunt impregnate de magia

planetei, vehiculată de vinele de cuarţ. Sorţitorii prind gambolele şi le pun la uscat pentru a obţine uscătura de gambolă, foarte utilizată la confecţionarea sorţilor.

Gelisor

Divinitate minoră a Limburilor demonice a cărei respiraţie duhneşte atât de urât, încât adoratorii nu pot pătrunde în sanctuarul lui decât cu botul/mutra/chipul acoperit(ă) de o pânză aromatizată. Nici măcar muştele nu pot supravieţui în templul lui Gelisor. Iar cu ocazia reuniunilor cu ceilalţi zei, este rugat să-şi spele colţii înainte de a veni în mijlocul lor, pentru ca atmosfera să fie cât de cât suportabilă. Este, de asemenea, interzis să fumezi în apropierea lui Gelisor.

Ghicitorii de Adevăr

Vegetale inteligente, originare din Santivor, glaciala planetă situată în apropierea AlteiLumi. Ghicitorii sunt telepaţi, fiind capabili să deceleze cea mai mică minciună. Muţi, ei comunică prin intermediul gnomilor albaştri, singurii care sunt capabili să le priceapă gândurile.

Gluton sugrumător

Aşa cum indică şi numele său, glutonul sugrumător e un animal blănos, cu trupul alungit, care îşi utilizează corpul ca pe o frânghie pentru a-şi sugruma victimele.

Glurpşi

Saurieni verzi şi gri. Din pricina lor, cursurile de apă sunt nepotrivite pentru scăldat.

Jurstal (pl.: jurstale)

Difuzate de Telecristal, jurstalele sunt ştirile din AltăLume, pe care sorţitorii şi nonso le recepţionează pe panourile de cristal şi pe alte globuri de cristal.

Kalornă

Încântătoare flori de pădure, kalornele sunt alcătuite din petale roz cu alb, uşor dulcege, ceea ce face din ele nişte alimente foarte apreciate de erbivorele şi omnivorele din AltăLume. Pentru a evita extincţia, kalornele şi-au dezvoltat trei petale capabile să perceapă apropierea unui prădător. Aceste petale, de forma unor ochi mari, le permit să se ascundă foarte repede în pământ. Din păcate, kalornele sunt şi deosebit de curioase şi îşi iţesc vârful petalelor adesea mult prea devreme pentru a mai putea scăpa de cei care vor să le culeagă. Nu se spune oare „curios ca o kalornă?"

Kax

Este un ceai supranumit „molmol", pentru că e foarte relaxant. „Eşti un adevărat kax" sau chiar „Oh, molmolul!" sunt injurii folosite la adresa unei persoane puţin dinamice.

Keltril

Foarte maleabil, uşor şi rezistent, de culoare argintie, keltrilul este prelucrat de pitici, care îl vând (foarte scump!) elfilor şi oamenilor.

Kidikoi

Mulţi magi s-au arătat interesaţi de ciudatele proprietăţi ale acadelelor profetice kidikoi, fără să primească alt răspuns decât

kilograme în plus şi carii. Este adevărat că miezul lor prevesteşte viitorul, dar de multe ori este greu să le înţelegi prezicerile, alcătuite în mod maliţios de spiriduşii p'abo.

Krakdent

Krakdenţii seamănă cu nişte adorabile jucării de pluş cu ochi mari, inocenţi. Totuşi, păzea! Cel care vrea să-i mângâie trebuie să fie foarte atent, căci sunt animale de pradă. Mulţi turişti şi-au pierdut viaţa în timp ce spuneau: „Oh, uite, dragă, cât e de drăg..." Multe crime deghizate în accidente au fost comise, de altfel, din cauza existenţei krakdenţilor.

Kraken

Imensă caracatiţă cu tentacule negre, poate fi găsită, având în vedere mărimea sa, în mările din AltăLume, dar ea poate supravieţui şi în apă dulce. Krakenii reprezintă un pericol bine cunoscut pentru navigatori.

Krekrekre

Mici rozătoare cu blana galben-lămâie, asemănătoare cu iepurele, krekrekre scapă cu uşurinţă de prădătorii lor, datorită mediului înconjurător foarte colorat din AltăLume. Deşi carnea lor e destul de fadă, ea potoleşte foamea călătorului sau a vânătorului răbdător. În AltăLume, krekrekre sunt crescuţi şi în captivitate.

Krel auriu

Arbori senzitivi din AltăLume, ei reflectă prin impresionante desfăşurări de culoare simţămintele animalelor sau ale oamenilor care îi ating uşor sau care doar trec prin preajma lor.

Krikri

Un fel de lăcuste violet cu galben.

Krusă

Un fel de trandafiri mari, sălbatici, de toate culorile, deosebit de parfumați.

Lemn de velur

Lemn foarte apreciat în AltăLume pentru soliditatea sa și pentru minunata sa culoare aurie, foarte utilizat în marchetărie și fixarea solurilor. Textura sa aparte face ca la prima vedere să pară înghețat, dar la atingere e ca o mochetă moale în care te afunzi.

Mâncător de lut

Mâncătorii de lut trăiesc în toate mlaștinile din AltăLume, hrănindu-se cu lut din care extrag elementele nutritive. Mari săpători, ei scobesc tunele adânci.

Miam

Varietate de cireșe de mărimea unui măr.

Mmrum

Fructe deosebit de zemoase cultivate pe plantațiile din AltăLume, și al căror gust evocă un amestec de piersică foarte dulce și de banană. Mmrumierii au caracteristica de a putea să se afunde în sol de îndată ce se apropie de ei un intrus.

Mrrr

Mrrrul este un fel de pisică mare, portocalie, cu urechile verzi, care este capabilă să se teleporteze fizic dintr-un loc într-altul pentru a prinde puicii, mici șoricei roșii înzestrați cu aceeași capacitate.

Muştic

Animăluţ foarte agasant care înţeapă şi suge sângele AltMundanilor.

Muuuu

Aceştia sunt nişte elani fără coarne, cu două capete. Când un cap mănâncă, celălalt stă de pază pentru a-i supraveghea pe prădători. Se deplasează precum crabii — aleargă pe-o parte.

Nonso

Om, elf sau orice altă entitate inteligentă care nu posedă harul magiei.

Pasăre de foc

Curioasă formă de viaţă din AltăLume, ale cărei pene ard încontinuu şi se reînnoiesc. Păsările de foc îşi fac cuiburile pe ignitori, singurii arbori ignifugaţi din AltăLume care le pot suporta cuiburile.

Pasăre-rocă

Păsări uriaşe care pot trăi în golul spaţiului şi sunt utilizate pentru plasarea pe orbită a sateliţilor sau pentru a călători între AltăLume şi Tadix sau Madix, cele două luni ale planetei magice.

Păianjen

Acestor păianjeni — cu opt labe şi coadă de scorpion — le plac şaradele şi îi devorează pe imprudenţii care nu prea au imaginaţie.

Pegas

Pegaşii sunt cai argintii înaripaţi. Oasele lor sunt goale pe dinăuntru şi nu au copite, ceea ce nu-i

ajută să se cațere în copaci, și nici când își fac cuiburi, dar au gheare de pasăre, retractile, de temut.

Piqqq

Așa cum indică numele, piqqqii sunt insectele din AltăLume care, ca și tăunii, se hrănesc cu sângele victimelor lor. Deosebirea este că ei injectează un venin puternic pentru a fluidiza sângele prăzilor lor, și așa se face că mulți traduci, muuui sau beee au fost pur și simplu goliți de sânge după ce au fost atacați de piqqqi. Din fericire, ei își fac veacul mai ales în preajma mlaștinilor, unde își depun ouăle.

Pllop

Sunt broscuțe bleu cu alb, foarte veninoase, care pot fi găsite pe câmpiile din Mentalir.

Puf-puf

Mici cutii animate, pe șase lăbuțe, puf-puf-urile sunt măturătorii din AltăLume. Cel care scapă un obiect din mână trebuie să fie foarte atent, căci puf-puf-urile se reped imediat să-l înghită.

Puic

Șoricei roșii capabili să se teleporteze fizic dintr-un loc în altul și înzestrați cu două cozi. Dușmanul lor natural este mrrrul, un soi de pisică mare, portocalie, cu urechi verzi, care are aceeași aptitudine.

Prrutt

Plante carnivore din AltăLume, de un galben cadaveric, ele răspândesc o puternică miasmă de stârv pentru a-i atrage pe cei

ce se hrănesc cu hoituri şi pe prădători. Şi îi înghit de îndată ce se află îndeajuns de aproape de tentaculele lor!

Saccat

Insecte belicoase, roşu cu negru, care au o puternică tendinţă de a înţepa tot ce mişcă. Comparativ cu ele, diversele varietăţi de viespi par o simplă glumă. Piticilor le plac în mod deosebit larvele de saccaţi, dar nu e recomandat să le urmaţi exemplul, căci numai această rasă rezistentă le poate digera, celelalte riscând să se pomenească prosteşte cu un roi furios în stomac...

Scoop

Este o cameră prevăzută cu aripi care nu trăieşte decât pentru a filma. Se hrăneşte cu celuloză.

Scrogneupluf

Mic animal deosebit de stupid a cărui specie nu-şi datorează supravieţuirea decât faptului că se reproduce foarte repede. Aduce cu o încrucişare între un soi de castor sud-american şi un iepure căruia i s-au administrat anxiolitice. „Scrogneupluf!" e o înjurătură frecventă în AltăLume, pentru a denumi pe cineva sau ceva cu adevărat stupid.

Snuffy hoinar

Semănând cu o vulpe bipedă, îmbrăcat cel mai adesea în zdrenţe, cu un sac mare atârnându-i pe-o parte, snuffy-ul hoinar fură de prin coteţe şi spaşuniere, ceea ce face să nu fie prea iubit de fermierii din AltăLume. Are particularitatea rar întâlnită de a se dedubla, ceea ce îi permite să scape din închisorile în care este adeseori aruncat.

Sopor

Plante înzestrate cu flori mari, înmiresmate, acestea atrag în capcană insectele și animalele, cu polenul lor soporific. Odată victima adormită, o stropesc cu polen pentru ca acesta să joace rolul de agent fecundant. Motiv pentru care, în vecinătatea lanurilor de sopor, există adesea animale carnivore care au învățat să-și țină respirația cât înșfacă prada și o scot din lan. În AltăLume se zice adesea: „Plicticos ca un lan de sopor".

Sorțitor

Om, elf sau orice altă entitate inteligentă care posedă arta magiei.

Spalendital

Un fel de scorpioni, spalenditalii sunt originari din Smallcountry. Domesticiți, ei servesc drept monturi gnomilor care se folosesc și de pielea lor foarte rezistentă. Gnomii, cărora le plac foarte mult păsările (în sensul gustativ al termenului), și-au depopulat literalmente ținutul, deschizând astfel o nișă ecologică pentru insecte și alte gângănii. Într-adevăr, debarasate de dușmanii lor naturali, acestea s-au putut înmulți fără pericol, fiecare generație fiind mai numeroasă decât precedenta. Rezultatul pentru gnomi e că țara lor este năpădită de scorpioni uriași, de păianjeni uriași, de miriapode uriașe.

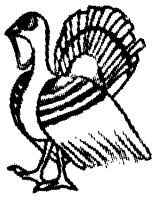

Spașun

Curcani uriași, aurii, spașunii își datorează supraviețuirea ca specie doar faptului că sunt foarte prolifici. Se zice adesea în AltăLume „prost ca un spașun" sau „îngâmfat ca un spașun".

Spaşunier
Echivalentul unui coteţ din AltăLume.

Stridulă
Stridulele sunt un fel de lăcuste mici.

Şaman
Şamanii sunt vracii, medicii din AltăLume. Căci dacă toţi sorţitorii pot aplica un Reparus, există totuşi numeroase boli care nu pot fi tratate cu ajutorul acestui sorţ atât de practic.

Taludi
Taludiurile sunt nişte mici animale, cu trei ochi, în formă de cască albă, care sunt capabile să înregistreze orice. Se hrănesc cu pelicule sau cu electricitate şi văd dincolo de iluzii, ceea ce face din ei nişte martori preţioşi şi care nu pot fi corupţi. E suficient să-i pui pe cap ca să vezi tot ce au văzut şi ei.

Taormi
Redutabili şoricei cu cap de furnică, a căror înţepătură e cumplit de dureroasă, taormii sunt capabili să decimeze o pădure întreagă atunci când unul dintre furnicare/cuiburi se decide să migreze. Produc, de asemenea, o miere foarte dulce, apreciată de animalele din AltăLume, dar greu de obţinut fără să-ţi laşi viaţa acolo.

Tatrol
Măsurile de pe Pământ şi cele din AltăLume fiind diferite, am convertit direct unităţile de măsură pe care mi le dădea Tara, tatrolii în kilometri şi batrolii în metri. Un trol având o

înălțime de trei metri, înseamnă că un batrol echivalează cu un metru cincizeci, iar un tatrol cu un kilometru și jumătate.

Tăun

Înțepătura lor este foarte dureroasă. Strecurându-se peste tot, aceștia atacă tot ceea ce mișcă, fără alegere. Majoritatea sorților împotriva insectelor le au în vedere pe aceste gângănii afurisite.

Toli

Echivalentul migdalelor din AltăLume.

Tricroc

Arme vrăjite ce-și găsesc negreșit ținta, compuse din trei vârfuri mortale, muiate adesea în otravă sau într-un anestezic, în funcție de planul agresorului, dacă vrea să-i ia victimei sale viața sau doar s-o adoarmă.

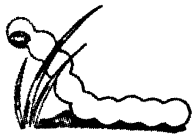

T'sil

Viermi minusculi ce trăiesc în deșertul salterens, t'silii atacă tot ce mișcă și întind o capcană mortală oricui se încumetă (și nu știe să se ferească) să pună piciorul în deșertul lor.

Traduci

Erbivore mari crescute pentru carnea lor delicioasă și pentru blana lor cu firul foarte lung, aspru și tare, sunt înzestrați cu glande sudoripare care degajă un miros cumplit. „Duhnești ca un traduc bolnav" e una dintre insultele des întâlnite din AltăLume.

Tzinpaf

Delicioasă băutură gazoasă pe bază de cola, mere şi portocale sau cireşe, Tzinpaful e o licoare foarte apreciată în AltăLume.

Uriaş de oţel

Arbori indestructibili — cu excepţia cazului când se foloseşte magia —, uriaşii ating o înălţime de până la trei sute de metri şi servesc ca suport pentru cuiburile gigantice ale pegaşilor sălbatici.

Usucă-trupul

Entităţi imateriale, sub-Elementari ai vântului, sunt folosite în băi, dar şi la navigaţia din AltăLume, caz în care se numesc „suflă-vânt".

Vierme-pisălog

Viermele-pisălog se reproduce infiltrându-şi larvele sub pielea animalelor, în timp ce acestea dorm. Deşi nu e mortală, muşcătura lui e dureroasă şi trebuie dezinfectată imediat, înainte ca larvele să se propage în organism.

Vrrir

Redutabile feline albe cu şase labe, vrririi sunt însoţitorii vrăjiţi ai Împărătesei. Circulă liber prin palatul ei, orbi la prezenţa celorlalţi.

Cuprins

Nota autoarei către cititorii săi 13
Anterior în *Tara Duncan* 15
Capitolul I Iarba din Mentalir 21
Capitolul II Betty 53
Capitolul III Deghizarea 73
Capitolul IV Sangravul 93
Capitolul V Maestrul Boudiou 111
Capitolul VI Medelus 133
Capitolul VII Misiunea 144
Capitolul VIII Eleanora 154
Capitolul IX Robin 177
Capitolul X Sorţitoarea semchanach 195
Capitolul XI Faţă în faţă 213
Capitolul XII Bariera 236
Capitolul XIII Expediţia 258
Capitolul XIV Toto 282
Capitolul XV Continentul interzis 297
Capitolul XVI Fabrice 350
Capitolul XVII Regina nebună 367

Capitolul XVIII Azilul dragonilor 384
Capitolul XIX Vampyrul 417
Capitolul XX Elfi, dragoni 433
Capitolul XXI Planul 456
Capitolul XXII Arena 485
Capitolul XXIII Fuga 495
Capitolul XXIV Dintre dragon şi vampyr,
pe care să-l alegi? 523

Lexic detaliat al AlteiLumi (şi al altor lumi) 537

Pentru comenzi şi informaţii adresaţi-vă la:

Editura CORINT JUNIOR
Difuzare şi Clubul Cărţii:
Calea Plevnei nr. 145, sector 6, cod poştal 060012, Bucureşti
Tel.: 021.319.88.22, 021.319.88.33, 021.319.88.77.
Fax: 021.319.88.66.
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazinul virtual: www.edituracorint.ro
www.corintjunior.ro

Format 16/70x100
Coli tipo: 35
Tiparul executat la: FED Print S.A.

NU RATA SERIA DE DESENE ANIMATE!

TARA DUNCAN

Sophie Audouin-Mamikonian

Betty, prietena pământeană a Tarei, a fost răpită de Magister, care o ține prizonieră pe Continentul interzis. Acesta este condus de dragoni — aliații imperiului Omois —, care nu permit nimănui să pătrundă aici. Dar Magister reușește să forțeze bariera magică și o otrăvește pe Betty. Tinerei nu i-au mai rămas decât câteva ore de trăit, și doar sângele modificat al Moștenitoarei ar putea să o mai salveze... Or, Tara nu și-a recăpătat puterile. Iar fără magie, îi este imposibil să lupte contra dușmanului. Cu mult curaj, neținând cont de pericolele din AltăLume, Tara se reîntoarce în palatul Omois, unde îi convoacă de urgență pe prietenii săi. Aceștia răspund cu promptitudine apelului — cu excepția lui Robin, care a dispărut în mod misterios... Însoțită de elfii violeți — cei mai de temut războinici ai Reginei Elfilor —, Tara le smulge dragonilor acordul de a intra pe Continentul interzis. Ajunsă la destinație, descoperă că puterea fusese preluată de sângeroasa Regină roșie, iar dragonii sunt gata de orice ca să tăinuiască un oribil secret. Va reuși Tara să o salveze pe Betty din ghearele Reginei roșii și să-l țină în șah pe dușmanul ei, Magister? Și, mai presus de orice, îl va regăsi pe Robin, victima urzelilor Împărătesei din Omois?

CORINT JUNIOR
www.corintjunior.ro
ISBN: 978-973-128-313-5